LIZA MARKLUND

prime-time

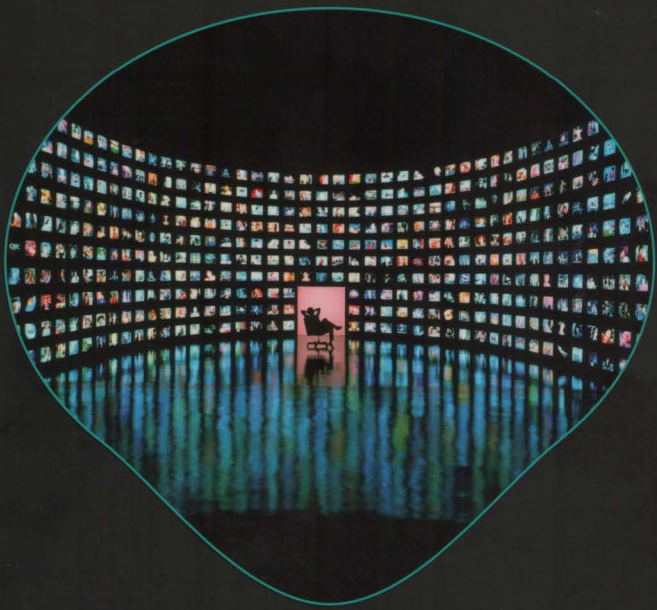

Un platou de filmare devine
scena unei crime fioroase...

Gazeta SPORTURILOR

TREI

FICTION CONNECTION 3

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (S. Olteanu, R. Magda)
Imagine copertă: © Louie Psihoyos/CORBIS/PHOTOLAND

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Silvia Dumitrache

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Elena Bițu, Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARKLUND, LIZA
Prime-Time / Liza Marklund ; trad.: Isabella Prodan -
București : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-545-1

I. Prodan, Isabella (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: *Prime Time*
Autor: Liza Marklund

Copyright © Liza Marklund, 2002
Ediție publicată prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-545-1

Vineri, 22 iunie

Ajunul zilei de Sânziene

Nu mai suport, şi-a zis Annika în sinea ei. *O să mor*. Şi-a presat fruntea cu palmele, forţându-se să respire normal, ca să se calmeze. Grămada de bagaje de lângă uşa de la intrare părea să devină tot mai mare, ca o bilă diformă ce ameninţa să pună stăpânire pe hol şi apoi pe întreaga lume, fără ca ea să poată aprecia gravitatea situaţiei. Oare o fi uitat ceva?

Luase hăinuţele, geanta de plajă, cutiile cu lapte praf şi borcănaşele cu mâncare pentru copii, pelerina de ploaie şi cizmele de cauciuc, cortul, căruciorul şi pelerina pentru vreme rea, sacii de dormit, rucsacurile cu lucrurile ei şi ale lui Thomas, o pătură şi jucăriile de pluş...

— Da' nu ţi se pare că Ellen e îmbrăcată cam urât? a întrebat-o Thomas din dormitor.

Ridicându-şi capul peste geanta de plajă, Annika s-a uitat la fetiţa lor în vârstă de un an.

— Ce vrei să spui?

— Îmbrac-o şi tu mai frumos.

A simţit un scurtcircuit în creier.

— Da' hainele astea ce-au? a răcnit ea.

Thomas şi-a dat părul la o parte de pe frunte şi a clipit, şocat de reacţia ei.

— Da' ce naiba ai? Am zis şi eu, n-am dat cu parul.

Sentimentele de inadecvare, reţinute şi gata să răbufnească oricând, au clocotit şi au dat pe dinafară.

— De dimineaţă fac întruna la bagaje, a zis Annika, şi — ca să vezi! — nu mi-a trecut deloc prin cap să îmbrac fata într-o rochie de gală! Trebuia?

Bărbatul a pufnit:

— Nu ştiu, pur şi simplu mi se pare că arată ca un zidar.

După cinci paşi rapizi, cei doi au ajuns faţă în faţă, iar Annika l-a privit tăios.

— Arată ca un zidar? Ce înseamnă asta? Parcă mergeam la mare, la casa de vacanţă a părinţilor tăi. Sau ăsta e cumva vreun test nenorocit, ca să se convingă dacă merit să fac cu adevărat parte din familie?

Thomas era realmente şocat: Annika îşi ieşea rareori din fire. Forţa răcnetului care l-a învăluit a fost paralizantă — a dat să ţipe la ea, dar n-a reuşit să scoată niciun cuvânt. Între timp, unul dintre nenumăratele dispozitive electronice pe care le deţineau a început să sune insistent, din ce în ce mai tare.

— Al cui e? Al meu sau al tău? a întrebat Annika.

Thomas s-a întors şi s-a dus în dormitor, să-şi verifice pagerul, mobilul şi Palmul. Annika a scrutat dezastrul din hol, incapabilă să localizeze sursa zgomotului.

— Nu e niciunul dintr-ale mele, a strigat Thomas.

Annika a început să răscolească lucrurile. Sunetul, înăbuşit, venea de undeva din grămada de bagaje. Ellen a apucat geanta maică-sii şi a dat să se ridice, dar a alunecat şi a căzut.

— Vai de mine! Te-ai lovit? Hai că pupă mami şi trece...

Suspinele îngrozite ale fetiţei au acoperit bâzâitul dispozitivului. Încercând s-o liniştească, Annika a luat-o lângă ea, simţindu-i mirosul dulce, căldura şi pielea catifelată. S-au aşezat pe suportul de pantofi şi micuţa s-a potolit, băgându-şi degetul în gură. Când s-a oprit din plâns, bâzâitul deja încetase, dar apoi a început să sune telefonul. Fără să-i dea drumul copilei, Annika s-a ridicat şi şi-a sprijinit telefonul de umăr, continuând s-o alinte pe Ellen.

— Ai aflat? a întrebat Spike, redactorul de ştiri.

— Ce?

— Ce-a păţit Michelle Carlsson în Sörmland.

Annika a încetat să-şi mai alinte fiica şi şi-a trecut repede limba peste buzele uscate. Tabloidul pentru care lucra, *Kvällspressen*, îi acaparase holul cu delicateţea unui tanc — adică asemenea unui dictator omniprezent.

— Dacă-mi amintesc bine, acolo ai lucrat tu pe vremuri, nu? a zis redactorul de ştiri. Fotograful e deja pe drum. Parcă pe Bertil Strand l-am trimis, nu-i aşa?

Ultima propoziţie îi era adresată altcuiva, probabil unui coleg de redacţie, iar apoi Spike a reluat convorbirea.

— L-am trimis pe Berra să te ia, ajunge în cinci minute.

— Ai pus scutecele în bagaj? a întrebat-o Thomas, luând-o pe Ellen de lângă Annika.

Ea a încuviinţat din cap şi a arătat înspre grămada de bagaje, încercând să rămână calmă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Annika.

— N-ai primit nimic pe pager?

La dracu', uitase de pager, pe el primea automat ştirile de la agenţia de presă TT. A înşfăcat geanta şi a început să răscolească prin ea, dar n-a găsit ce căuta.

— Ăăă, a bâiguit ea, am auzit când s-a oprit din sunat, dar n-am apucat să-l verific.

— Michelle Carlsson a fost ucisă. În Flen, la periferie, într-un car de transmisiune. A fost împuşcată în cap.

Cuvintele au trecut pe lângă ea, capacitatea de înţelegere îi juca iar feste. Thomas a aşezat-o pe Ellen pe duşumea şi fata, bălăbănindu-se, s-a dus direct spre Annika, cu braţele întinse.

— Nu pot să cred! a zis ea.

— Carl Wennergren e deja la locul faptei. Se pare că a fost acolo şi ieri, în timpul filmărilor, aşa că suntem cu un pas înaintea celorlalţi. Norocu' nostru!

Admiraţia care se vădea în tonul lui Spike era sinceră şi degajată. Annika l-a auzit trăgând cu sete din ţigară şi, în fundal, a dibuit inconfundabilele zgomote făcute de cei din redacţie. S-a lăsat iar pe suportul de pantofi.

— Berit e în Öland, strânge material pentru un articol despre chefurile tinerilor. Da' o să lase totul baltă şi o să vină încoace, cred că ajunge după-amiază. Langeby e în insulele Canare, în

vacanţă, aşa că n-ai mai rămas decât tu. Trebuie să pleci imediat! Bertil Strand e la agenţie, adună toate informaţiile pe care le avem până acum, adică mai nimic, aşa că va trebui să faceţi cercetări pe drum. În ce relaţii eşti cu poliţia din Sörmland?

Annika a închis ochii şi, simţind că fetiţa încerca s-o cuprindă cu mâinile pe după picior, s-a străduit să aducă la un numitor comun cele două lumi separate între care se zbătea.

— Destul de bune.

— Vorbeşte cu Wennergren, vezi cum stau lucrurile şi sună-mă... E bine pe la prânz?

— Sigur, aşa fac, a răspuns ea.

Thomas s-a îndreptat de spate şi a fixat-o cu privirea.

— Ce se întâmplă?

Annika a închis telefonul şi s-a uitat la el.

— Nici să nu te gândeşti, a zis el. Nu vreau să aud nimic. Refuz să cred că ai de lucru chiar azi!

— Michelle Carlsson e moartă, a spus Annika, simţind un gol imens în suflet.

— Tipa de la TV? a întrebat Thomas. Prietena Annei?

Annika a încuviinţat, simţind că îi ajunge adrenalina în creier şi că i se zburleşte părul pe braţe în sus. Sprijinită de genunchii maică-sii, Ellen a bolborosit ceva.

— Cum? Cum a murit?

Annika a dat-o pe copilă la o parte, s-a ridicat şi şi-a făcut o schimbare de peisaj. Bagajul, care zăcea grămadă în hol s-a micşorat, iar apoi a dispărut; n-au mai rămas decât laptopul şi geanta ei mare. S-a auzit o bufnitură: Ellen căzuse iar, exact în spatele ei, şi a izbucnit în plâns. Thomas a ridicat-o.

— Sunt deja pe drum, vin să mă ia, a zis Annika.

Preţ de două secunde, Thomas s-a uitat confuz la ea.

— Vaporul pleacă la unşpe, a zis el.

Annika şi-a luat fetiţa în braţe şi a aşezat-o în pătuţ. Apoi a sărutat-o din cap până în picioare. Eliberarea pe care o simţise pentru că nu mai era nevoită să meargă la socri, în casa de vacanţă de pe insulă, a fost înlocuită cu un sentiment de gol.

— Scumpa mea, i-a şoptit lui Ellen la ureche, mami te iubeşte foarte, foarte mult.

Însă fetiţa nu voia să adoarmă, iar Annika nu era în stare să se desprindă de ea.

— Vine şi mami mai încolo. O să stai cu tati şi cu frăţiorul tău mai mare şi o să vă distraţi de minune. Aşa e cel mai bine.

Copila s-a întors cu faţa la perete, fără să dea crezare minciunii, şi-a îndoit picioarele sub ea şi şi-a băgat degetul mare în gură. Annika şi-a trecut degetele prin părul fetei, cu un gest ciudat — mâinile şi inima ei îşi pierduseră graţia. Ieşind degrabă din dormitor, s-a lovit de tocul uşii. Din sufragerie răzbătea coloana sonoră a unui desen animat: Scooby Doo era urmărit de o fantomă. Fundalul zgomotos de la televizor era acoperit de cântecul drăgălaş intonat de Kalle.

Toată lumea poate, şi-a zis Annika în sinea ei. *Şi eu pot, trebuie să pot!*

— Vorbeşti serios? a întrebat-o Thomas când a ajuns din nou în hol. Chiar ai de gând să pleci la muncă acum?

Ultimele cuvinte au răsunat puternic. Annika şi-a coborât privirea, fixând scândurile din duşumea.

— N-are cine să se ocupe de asta. E de datoria mea şi ştii bine că suntem în criză de personal...

Roşu de furie, bărbatul s-a aplecat spre ea şi a icnit:

— Nu pot să cred! Ne aşteaptă cinşpe oameni la Gälnö, iar tu nu ai de gând să vii?

Emoţiile care o copleşeau, variind de la frică la eliberare şi gol, au răbufnit într-o furie neaşteptată şi nejustificată.

— Te aşteaptă, a zis Annika. Pe tine te aşteaptă, nu pe mine. Îi doare-n cot de mine, ştii foarte bine!

Sosind în hol şi auzind ţipetele aprinse dintre părinţii lui, Kalle a făcut ochii mari. S-a strecurat în braţele Annikăi, cuprinzând-o cu mâinile pe după gât. Delicateţea gestului său era cât pe ce s-o facă să se răzgândească.

— Ce puţin te cunosc..., a zis Thomas.

— Hai să nu facem lucrurile şi mai rele, a răspuns Annika cu glas moale, în timp ce se lăsa pe genunchi ca să-şi îmbrăţişeze fiul. Ia copiii şi du-te la ai tăi, profită din plin şi distrează-te cu prietenii şi cu fratele tău, lasă-i pe Ellen şi pe Kalle să se joace în voie şi ai să vezi că totul o să fie bine.

Băieţelul şi-a frecat nasul de urechea ei.

— Să mă distrez cu prietenii?! Tu chiar ai impresia că mă duc la distracţie? Auzi la ea! În caz că ai uitat, mă duc să mă văd cu maică-mea, cu taică-meu şi cu rudele.

Annika s-a desprins din îmbrăţişarea călduroasă a copilului în vârstă de trei ani, l-a sărutat pe obrajii catifelaţi şi apoi s-a uitat ţintă la Thomas.

— Tu alegi, a zis ea. Duminică, la întoarcere, o să mă găsiţi acasă.

L-a lăsat jos pe Kalle, s-a ridicat şi şi-a luat pelerina de ploaie.

— Tu chiar vorbeşti serios? a spus Thomas, şocat. Ai de gând să mă laşi aşa?

— La cât de mulţi oameni o să fie acolo, sunt sigură că n-o să-mi simtă nimeni lipsa. Nici măcar copiii. Hai, distracţie plăcută!

Annika şi-a luat cizmele, şi-a pus geanta pe umăr şi apoi a apucat husa neagră în care se afla laptopul. În tot acest timp, de-abia a îndrăznit să se uite la Thomas.

— Ce uşor îţi este, a zis el, lapidar.

— Hai, te rog, doar am mai discutat despre asta, a intervenit ea. Nu mi-e deloc uşor. Ştii bine că nu am de ales.

— Halal mamă!

Annika a pălit.

— Crezi că mie-mi convine? l-a întrebat ea, cu respiraţia tăiată. Eşti tare neînţelegător!

— Ce faţă de căcat! a zis Thomas, tot mai bătos şi roşu la faţă. N-o să te iert niciodată pentru asta! Să te ia naiba!

Annika a clipit: pe de o parte, vorbele lui o dureau, iar pe de altă parte, o lăsau rece. Şi-a pus armura cu care se apăra de obicei jurnalista din ea şi a devenit insensibilă. S-a întors încet pe călcâie, şi-a îmbrăţişat fiul, i-a şoptit ceva la ureche şi apoi a ieşit pe uşă.

Cât fusese Annika în concediu de maternitate, Bertil Strand primise o altă maşină, tot un Saab. Annika s-a gândit că, pe cât posibil, fotograful, având de-acum o maşină nouă, trebuie să fie şi mai grijuliu decât fusese cu vehiculul anterior.

— Se vede că ai fost în concediu, a zis el în timp ce-i punea geanta şi laptopul în portbagaj.

După expresia fotografului, Annika şi-a dat seama că trântise prea tare uşa de la maşină.

— Ce vreme deplorabilă! a bâiguit ea.

— Păi, suntem în prag de Sânziene, a răspuns Bertil. La ce te aşteptai?

A băgat maşina în viteză şi a plecat din staţie chiar înainte să-l ajungă din urmă autobuzul 62. Annika avea gura uscată. S-a sucit ca să-şi dea jos pelerina şi apoi şi-a pus centura cu stângăcie.

— Ai citit telegramele?

Fotograful a arătat înspre un teanc gros de foi aşezat la picioarele ei.

— Reporterii noştri sunt împrăştiaţi prin multe părţi ale lumii, aşa că n-o să ne fie uşor. Noroc că s-a nimerit Wennergren la locul faptei!

Annika s-a aplecat ca să ridice hârtiile, dar n-a putut să ajungă la ele din cauza centurii pe care de-abia şi-o pusese. Enervându-se, a desfăcut-o.

— Mda, a zis ea. Şi ce vrei să spui cu asta? Nu mă vezi aici, lângă tine, sau ai impresia că sunt invizibilă?

Fotograful a privit-o cu coada ochiului.

— Mai mare ruşinea că nu suntem pregătiţi pentru situaţii dintr-astea — organizarea e proastă şi nimeni nu anticipează nimic. Schyman ar trebui să-şi vadă de conducere în loc să se plimbe cu bicicleta împreună cu Torstensson. Pune-ţi centura!

Annika nu avea energia necesară să se gândească la lupta de putere dintre director şi redactorul-şef. Şi-a pus iar centura, a închis ochii şi a simţit că o strânge stomacul. Nu avea niciun strop de energie şi îi era deja dor de copii. Era sigură că soacră-sa o să se bucure de lipsa ei. Bietul Thomas — de ce trebuia să se aleagă praful de viaţa fiului ei? Annika s-a străduit să expire, apoi a făcut ochii mari şi a revenit la teancul de hârtii de la agenţie. Telegramele, cinci la număr, fuseseră trimise la interval de un minut unele de altele. Comunicat de ultimă oră, 09:41 a.m.: jurnalista TV Michelle Carlsson, moartă. 09:42: Michelle Carlsson, împuşcată în cap. 09:43: Michelle Carlsson, găsită într-un car de

transmisie din apropierea castelului Yxtaholm. Lângă victimă a fost descoperită o armă. 09:44: poliţia suspectează că Michelle Carlsson a fost ucisă. 09:45: poliţia anchetează mai mulţi indivizi cu privire la uciderea lui Michelle Carlsson.

— Filmau o emisiune care urma să fie difuzată la TV începând cu săptămâna viitoare, a spus Bertil Strand.

— *Petrecere de vară la castel*, a zis Annika. Anne Snapphane, prietena mea, a lucrat în echipa de producţie încă din martie...

S-a oprit din vorbit şi s-a uitat la picăturile de ploaie care se prelingeau pe geamul din lateral, formând şuvoaie mici ce se uneau şi se despărţeau unele de altele, îngrămădindu-se asiduu în jos, unde se izbeau de rama cromată a uşii de la maşină. Şi-a amintit ce furioasă şi ce disperată fusese Anne când, după şase ani de când se angajase la compania de producţie, o retrogradaseră din funcţia de producătoare în cea de redactor şi de responsabil de platou. Având în vedere noile atribuţii, Anne Snapphane trebuia să facă ordine pe platou după încheierea filmărilor, să ia în primire materialul filmat, să-i ţină evidenţa şi să se ocupe de multe alte lucruri neplăcute şi extenuante. Prin urmare, probabil că era încă la castel. Annika s-a întors spre scaunul din spate şi şi-a scos stiloul şi carneţelul din geantă.

— Cine sunt suspecţii?

— Habar n-am, a răspuns Bertil Strand, oftând.

Saabul era deja pe autostrada Essinge, o şosea de centură din Stockholm, incredibil de strâmtă şi, evident, ticsită de maşini care mergeau bară la bară.

— O să ajungem la paştele cailor! a spus fotograful, oftând şi scoţând maşina din viteză.

Annika nu s-a putut stăpâni şi i-a plătit cu aceeaşi monedă:

— La ce te aşteptai? a zis ea. Mâine sunt Sânzienele.

Fotograful a oprit ventilaţia şi geamurile au început să se aburească. Ştergătoarele de pe parbriz făceau mişcări regulate, stângul scârţâind de fiecare dată când ajungea pe bolta geamului. Annika a închis ochii, încercând să alunge din minte vocea lui Thomas şi sentimentul că greşise. Aşa că s-a concentrat asupra ploii, ştergătoarelor şi hârâitului astmatic pe care-l făcea sistemul de climatizare.

Petrecere de vară la castel, şi-a zis în sinea ei. Producţia extravagantă ce urma să fie difuzată pe TV Plus; o emisiune ce viza publicul familist, fiind împănată cu secvenţe de divertisment şi cu discuţii la care erau antrenaţi invitaţi de onoare şi artişti. Revenirea în forţă a lui Michelle Carlsson, şansa vedetei de televiziune de a arăta că era mare şi tare. De fapt, şi-a zis Annika în sinea ei, Carlsson se descurca destul de bine ca prezentatoare.

— Ce părere ai despre Michelle? a întrebat ea.

Capul lui Bertil Strand se legăna înainte şi înapoi de parcă ar fi funcţionat pe rulmenţi. Fotograful era cu ochii după o cale de ieşire din aglomeraţie.

— Pfua, a zis el. N-are pic de naturaleţe! E OK ca prezentatoare de concursuri sau de emisiuni pentru copii, dar, în rest, e sub orice critică!

Annika a fost surprinsă de protestele pe care le-a simţit în sinea ei.

— Mă rog, a zis ea, să nu uităm totuşi că Michelle a lucrat zece ani la radio şi la TV. Trebuie să fi ştiut câte ceva!

— Fireşte, se pricepe de minune să zâmbească la cameră, a spus Bertil Strand. Asta poate să facă oricine!

Annika a dat din cap, neavând niciun chef să obiecteze. Şi totuşi, abordase de multe ori genul acesta de subiecte, în timpul discuţiilor despre jurnalism pe care le purtase cu Anne Snapphane.

— Prietena mea cea mai bună lucrează în televiziune de mai bine de şase ani, a zis ea. Nu e chiar atât de simplu cum crezi tu!

Bertil Strand s-a strecurat în faţa unui Land Rover masiv. Şoferul vehiculului a izbit claxonul.

— Ciudată slujbă, aş zice eu. Să ai de-a face cu toate porcăriile alea tehnice care nu merg niciodată şi cu idioţi aroganţi care nu ştiu decât să se fâţâie de colo-colo.

— Parc-ai vorbi despre *Kvällspressen*, a zis Annika, scrâşnind din dinţi şi uitându-se iar pe geam.

Bărbatul din Land Rover a ridicat degetul mijlociu.

Ce caut eu aici? Ce caut eu lângă fotograful ăsta nesuferit, în drum spre locul unei crime violente până la absurd, departe de Thomas şi de copii, cei mai importanţi oameni din viaţa mea? Cred că

m-am tâmpit. Annika şi-a dus mâinile la nas; mirosul părului lui Kalle şi al lacrimilor lui Ellen încă dăinuia. A înghiţit în sec. S-a întors şi a luat din geantă mobilul şi câteva şerveţele, cu care s-a şters pe mâini.

— Hai, că văd că s-a mai eliberat drumul, a exclamat Bertil Strand şi a călcat pe acceleraţie.

Annika a format numărul.

Poliţia le impusese tuturor să-şi închidă telefoanele mobile. Convinsă că se conformase ordinului, Anne Snapphane a fost oarecum şocată când a simţit vibraţiile ce veneau dinspre buzunarul hainei. S-a ridicat degrabă în capul oaselor, simţind la baza gâtului şi în zona de sub ochi pulsul agitat şi şi-a dat seama că aţipise. Telefonul bâzâia ca o insectă uriaşă ascunsă în buzunarul interior al pelerinei. Zăpăcită, şi-a dat la o parte părul de pe faţă. Simţea un gust pământos pe limbă. S-a lungit peste cuverturile dispuse haotic, peste pernele şi cearşafurile deranjate, a bâjbâit după haină şi a scos telefonul. S-a uitat neîncrezătoare la ecran. Ezita să răspundă, pentru că nu apărea niciun număr. Ce însemna asta? Era, cumva, un apel de verificare?

A apăsat butonul şi a zis în şoaptă:

— Alo?

— Hei, ce faci? s-a auzit vocea înfundată a Annikăi, de parcă ar fi sunat-o din celălalt capăt al lumii. Eşti bine?

Anne Snapphane a suspinat. A dus o mână la ochi, şi-a apăsat tâmplele puternic, ca să alunge durerea de cap, apoi a ascultat larma ce răzbătea din receptor: şuierături, huruieli, zgomote de motor şi gemete difuze de claxon, de la maşinile care treceau pe drum.

— Oarecum, a spus ea în şoaptă.

— Am aflat de Michelle, a zis prietena ei, pe un ton mai domol decât în mod obişnuit. Suntem în drum spre tine. Poţi vorbi?

Deznădăjduită, Anne a început să plângă în tăcere şi lacrimile sărate s-au prelins pe receptor în jos.

— Da, cred că da.

De-abia respira.

— ... Traficu' ăsta nenorocit... eşti acum?

Legătura telefonică s-a întrerupt, nu se auzea mai nimic; vorbele Annikăi erau de neînţeles. Simţind că-i scade pulsul, Anne Snapphane a tras adânc aer în piept.

— Sunt în Aripa de Sud. N-am voie să ies din cameră. Aşa ni s-a ordonat, bănuiesc că o să ne interogheze pe toţi mai încolo.

— Dar ce s-a întâmplat, mai exact?

Şi-a şters lacrimile cu dosul palmei, a apucat telefonul cu cealaltă mână şi l-a fixat bine la ureche.

— Michelle, a şoptit ea. A murit Michelle. Au găsit-o în carul de transmisiune, împuşcată în cap.

— Au venit mulţi poliţişti?

Anne Snapphane s-a mai liniştit şi inima a început să-i bată relativ normal. Glasul Annikăi o aducea cu picioarele pe pământ, înapoi la lumea reală. O dureau genunchii; s-a ridicat şi s-a uitat pe geam.

— Nu văd mare lucru de aici, doar podul peste canal şi câteva tiruri de tras la ţintă. Dar, din câte am văzut până acum, au sosit câteva maşini şi un elicopter.

— Pe Michelle ai văzut-o?

Anne Snapphane a închis ochii şi ş-a ciupit de vârful nasului — prin faţa ochilor ei năuciţi au trecut, în flash-uri, imagini dureroase.

— Am văzut-o, da... am văzut-o.

— Cine a omorât-o?

S-a auzit un ciocănit. Anne a înlemnit şi şi-a îndreptat privirea spre uşă. A simţit cum echilibrul i se năruie — tulburarea a copleşit-o iar.

— Nu mai pot vorbi, a şoptit ea şi a închis.

— Anne Snapphane?

Vocea de dincolo de uşă era impunătoare. A ascuns telefonul sub aşternuturi şi şi-a dres glasul. Înainte să apuce să răspundă, uşa s-a deschis la perete. Ofiţerul tânăr care a întâmpinat-o era vizibil nervos.

— Veniţi cu mine!

Anne l-a fixat cu privirea.

— Pot să beau puţină apă înainte? a întrebat ea.

Poliţistul s-a dovedit foarte neîndurător, nebăgând de seamă că femeia nu era deloc în apele ei. Nici nu o vedea ca pe o persoană. S-a făcut că n-o aude.

— Cum ieşiţi pe uşă, faceţi dreapta. Haideţi odată!

Holul era scăldat în întuneric. Afară ploua şi prin uşile închise nu răzbătea nicio rază de lumină. Pereţii păreau că se descompun, iar Anne nu reuşea să se liniştească. Emoţiile şi gândurile o copleşeau, aşa că a străbătut holul pipăind peretele cu mâna. Nu zărea pe nimeni din echipa TV.

Poliţistul a deschis uşa principală, iar răcoarea şi umezeala din aer i-au biciuit Annei faţa ca un prosop ud. I s-a tăiat respiraţia şi, uitându-se în sus, la castel, a cuprins-o ameţeala. Poliţiştii şi maşinile de poliţie se distingeau cu greu prin perdeaua cenuşie de ploaie.

— Bănuiesc că nu aveţi o umbrelă la dumneavoastră...

Drept răspuns, ofiţerul care o escorta i-a făcut semn să pornească înspre colţul clădirii. Anne Snapphane s-a încovoiat de spate şi a coborât în silă treptele de piatră. Apa i s-a strecurat numaidecât în gulerul hainei.

— Dar unde mergem?

— La casa de pe mal. Haide mai repede!

Pe şira spinării i s-a prelins un fir de apă şi ochii i s-au umplut de umezeală. A clipit, ca să-şi limpezească vederea, şi apoi şi-a croit drum pe trepte în jos, până la cărarea de pietriş, de unde a înaintat pe lângă tufele de cimişir, ajungând la grădină. După aceea, a urmat linia zidului dat cu var, a ajuns în Aripa Nouă, a trecut pe lângă o măsuţă şi câteva scaune de fier forjat, iar în cele din urmă, s-a oprit. Zidul, prevăzut cu arcade din loc în loc, împrejmuia o curte mică, deasupra căreia era construit un acoperiş din ţiglă. Nu prea ai cum să scapi de aici, s-a gândit ea.

— Haide, haide, tot înainte!

Anne Snapphane şi-a luat ochii de la zid şi s-a uitat la uşă.

Inspectorul stătea la masă într-o sală mare de conferinţe. Prin geamul din spatele lui se zărea carul care găzduia studioul mobil. Din instinct, Anne a făcut un pas în spate, călcându-l pe ofiţerul care o escorta. Carul părea decupat dintr-o fotografie: era

de un alb impecabil şi purta emblema din cale-afară de ţipătoare a companiei.

Oare o mai fi acolo? s-a întrebat ea. *Oare o fi apucat să se răcească?*

— Luaţi loc!

Anne s-a aşezat pe scaunul pe care i-l indicase ofiţerul, s-a şters la ochi, a clipit şi apoi a remarcat că inspectorul purta o cămaşă înflorată, hawaiană. S-a simţit oarecum uşurată.

— Dumnezeule, a zis ea. Ne cunoaştem, nu-i aşa?

Bărbatul s-a făcut că nu aude.

— Ne ştim din Stockholm, vă mai amintiţi? a continuat Anne, cu înflăcărare. Eram cu Annika Bengtzon.

— Din câte am înţeles, eraţi la locul faptei când a fost descoperit cadavrul.

Luată prin surprindere, Anne a clipit.

— Ăăă... Da, eram şi eu acolo, a răspuns ea.

Apoi a pierdut brusc contactul cu realitatea — a simţit că-i fuge pământul de sub picioare şi s-a prins cu mâinile de tăblie.

— Vă rog mult... aş vrea nişte apă!

Un ofiţer i-a adus o carafă şi un pahar. Cu mâini tremurânde, Anne şi-a turnat un pahar de apă şi a băut lichidul cu lăcomie, udându-şi hainele pe alocuri.

— Vă simţiţi rău?

După ce s-a rezemat de spătarul scaunului, Anne Snapphane a simţit că i se face greaţă.

— Cred că am un atac de astm!

— Vi se pare normal ca cineva să-şi zboare creierii după o filmare?

Şi-a trecut mâinile prin păr şi şi-a dat seama că era ud leoarcă.

— Ce vreţi de la mine? Când o să mă lăsaţi să plec acasă?

Inspectorul s-a ridicat în picioare.

— Azi o să anchetăm pe toată lumea. Până acum, sunteţi cu toţii la fel de suspecţi, aşa că e foarte important să ne spuneţi tot ce ştiţi despre noaptea trecută. Sper să înţelegeţi.

Străduindu-se să pătrundă înţelesul cuvintelor lui, Anne a rămas cu gura pe jumătate căscată, uitându-se la inspector.

— Nici nu se pune problema să părăsiţi zona până nu terminăm cu interogatoriul! Sunteţi obligaţi să vă supuneţi ordinelor poliţiei. N-aveţi voie sub nicio formă să discutaţi unul cu altul. S-a înţeles? Anne Snapphane, am fost destul de clar?

Amintindu-şi de telefonul ascuns în pat, sub aşternuturi, femeia a izbutit cu greu să dea aprobator din cap. Inspectorul a apăsat butonul reportofonului şi apoi s-a aşezat la masă, în faţa ei. Avea blugii roşi în genunchi.

„Iniţiez înregistrarea interogatoriului cu Snapphane, Anne, născută pe..."

S-a oprit şi a fixat-o cu privirea. Femeia a înghiţit în sec şi a bâiguit data naşterii.

„... condus de Q, la castelul Yxtaholm, în sala de conferinţe din Aripa Nouă, azi, vineri, 22 iunie, ora 10:25 dimineaţa. Anne Snapphane e anchetată cu privire la probabilitatea uciderii lui Michelle Carlsson."

Apoi, inspectorul a tăcut şi a cercetat-o pe Anne din priviri.

— Care este scopul venirii dumneavoastră aici?

Anne a luat câteva guri de apă.

— Să răspund la întrebările poliţiei, a spus ea, cu glas domol.

Q a scos un oftat.

— Îmi cer scuze, a continuat Anne Snapphane, dregându-şi glasul. Sunt responsabil redactor la Zero TV — o companie de producţie ce realizează emisiuni pentru diverse posturi de televiziune. Dincolo de asta, pe parcursul săptămânii în curs, mai precis, pe durata filmărilor pentru emisiuni, am avut şi atribuţii de animatoare de studio.

Apoi a tăcut şi s-a uitat prin încăpere. Poliţiştii o înconjurau din toate părţile, iar dincolo de zidurile clădirii se zărea carul.

— Pe durata filmărilor pentru emisiuni? Văd că folosiţi pluralul. Aşadar, aţi tras mai multe episoade?

Anne a dat aprobator din cap.

— Opt, unul după altul, a răspuns ea, de data asta pe un ton puţin mai ferm. Trebuia să facem câte două episoade pe zi, timp de patru zile, şi ploaia asta nenorocită nu ne-a slăbit deloc!

A izbucnit într-un râs strident, deloc potrivit. Poliţistul n-a avut nicio reacţie.

— Şi cum au decurs filmările?

— Cum să decurgă?!

Anne a lăsat capul în jos.

— Au decurs binişor, exceptând faptul că a plouat. A trebuit să ridicăm un acoperiş ca să putem trage diverse cadre. Am fost nevoiţi să tot reprogramăm filmările — o parte dintre artişti au ţinut spectacolele sus, în studioul de înregistrări amenajat la etajul al doilea, în conac.

A afişat un zâmbet forţat.

— Aţi avut vreo problemă?

— Ce fel de probleme?

A băut apa care mai era în pahar.

Poliţistul şi-a deschis mâinile, încercând, obosit, să se facă înţeles.

— Certuri, a zis el. Dispute. Ameninţări. Incidente neplăcute.

Anne Snapphane a închis ochii pentru a doua oară şi a respirat adânc.

— Cred că au fost câteva.

— Cum ar fi...

A dat să mai ia o gură de apă şi, văzând că paharul era gol, a făcut un semn ca să se ducă cineva să i-l umple.

— Când faci o emisiune ca asta, de mare anvergură, pot apărea o grămadă de probleme, a zis ea, deşi ne-am lipsi bucuroşi de ele. Dar, când se acumulează stresul, situaţia scapă de sub control.

— Puteţi să-mi daţi un exemplu? a întrebat Q.

Anne a simţit că inima stătea să-i sară din piept şi a început să tremure.

— Michelle, a zis ea, era câteodată ca un ghimpe-n coastă. În ultimele zile, s-a certat aproape cu toţi oamenii din echipă.

— Şi cu dumneavoastră?

Anne Snapphane a dat de câteva ori din cap şi a înghiţit în sec. Poliţistul a scos un oftat.

— V-aş ruga să vă exprimaţi cu voce tare.

— Da, a răspuns ea, pe un ton mult prea ridicat. Da, s-a certat şi cu mine.

— Când?

— Azi-noapte.

Poliţistul a cercetat-o îndeaproape, privind-o insistent.

— Din ce cauză v-aţi certat?

— Dintr-o nimica toată, ca să fiu sinceră. Pentru bani, mai bine zis, pentru lefuri. Discutam despre bursă şi ne-am contrazis, pentru că eu, în fond, nu susţin o economie bazată pe speculaţie, iar Michelle o ţinea una şi bună că asta e baza democraţiei. Şi de aici am ajuns să vorbim de salarii. Michelle a zis că managerii corporatişti şi oamenii cu funcţii publice merită să aibă salarii şi pensii mari şi mi i-a dat ca exemplu pe Percy Barnevik şi pe alţi escroci de genul lor, cu toate că, aşa cum avea obiceiul, nu voia decât să facă aluzie la ea.

A tăcut o clipă; îi ardeau obrajii. Poliţistul i-a aruncat o privire opacă.

— Eraţi furioasă?

O să mint, şi-a zis Anne Snapphane în sinea ei. *Nu pot să spun adevărul, o să creadă c-am omorât-o eu.*

Aşezat la masă, în faţa ei, bărbatul a cercetat-o insistent, a analizat-o cu atenţie, citindu-i gândurile.

— Dacă minţiţi, o să complicaţi lucrurile, a spus el.

— Îmi venea s-o strâng de gât, a zis Anne, uitându-se în altă parte şi izbucnind în plâns. Mă rog, eram băute...

Inspectorul s-a ridicat, a dat o tură de jur-împrejurul mesei şi apoi s-a aşezat iar.

— Eraţi băute? a îngânat-o el. Cât de băute? A băut toată lumea din echipă?

Femeia a ridicat din umeri, exasperată, sătulă până peste cap de ancheta la care era supusă.

— Vorbiţi cu voce tare, vă rog!

A simţit că i s-a scurtcircuitat creierul, funcţionând greu de la gândurile apăsătoare.

— De unde să ştiu eu cine şi cât a băut?! a ţipat ea. Cum aş putea să ştiu aşa ceva?! Că doar n-am strâns sticlele în urma lor, deşi mulţi ar fi avut pretenţia să fac asta!

— Cine, mai precis? Michelle?

— Nu, a răspuns Anne, pe un ton mai supus.

Liniştea s-a accentuat şi la fel şi senzaţia ei de greaţă.

— S-au mai iscat şi alte certuri pe parcursul nopţii?

De-abia respirând, Anne a înghiţit iarăşi în sec.

— S-or fi iscat, a şoptit ea.

— Între cine?

— Întrebaţi-i pe ceilalţi! Eu n-am de unde să ştiu, n-am stat să ascult ce vorbeau ei.

— Dar s-au creat oareşicare tensiuni noaptea trecută, nu-i aşa? S-au agitat apele puţin.

— Întrebaţi-i şi-o să aflaţi dacă e aşa sau nu, a răspuns Anne. Întrebaţi-i ce-au făcut la Grajduri?

— Aţi fost şi dumneavoastră acolo?

— Da, însă am stat puţin.

— Dar aţi fost martoră la descoperirea cadavrului, nu-i aşa?

Inspectorul n-a fost nevoit să facă presiuni ca să audă răspunsul ei afirmativ.

— Cine altcineva a mai intrat în car în afară de dumneavoastră?

Anne a închis ochii pentru o secundă.

— Sebastian, a răspuns, remarcând că de-abia se făcuse auzită.

— Sebastian Follin, managerul lui Michelle Carlsson?

Anne a încuviinţat din cap. Apoi şi-a amintit ceva.

— Mda, a zis, aşa e, Sebastian Follin e managerul ei.

Nedumerită, s-a oprit din vorbit.

— Nu ştiu cum să mă exprim, la prezent sau la trecut...?

— A mai fost şi altcineva în car?

— Karin. Karin Bellhorn, producătoarea. A fost şi ea acolo.

— Şi mai cine?

— Mariana şi Bambi. Nu se suportă deloc!

— De ce aţi stat treză toată noaptea?

Anne a râs o dată, scurt, de parcă ar fi scos un lătrat.

— Că mai rămăsese băutură, de-aia!

— Mariana şi Bambi cine sunt?

— Mariana von Berlitz este editoare şi lucrează în regim de colaborare pentru *Petrecere de vară la castel*. Suntem angajate la aceeaşi companie de producţie. Bambi Rosenberg e actriţă de telenovele şi a fost invitată să apară în ultimele două episoade. Se înţelegea bine cu Michelle.

— Bine, a zis poliţistul. Deci aţi fost dumneavoastră, managerul, producătoarea, editoarea şi amica victimei. A mai fost cineva?

Anne s-a gândit puţin.

— Păi, a mai fost şi Gunnar prin preajmă, a zis. El avea cheile de la car. Antonsson e numele lui de familie. E responsabil de carul de transmisiune, probabil că l-aţi întâlnit deja.

În sufletul ei clocotea o criză de râs, care apoi i-a străbătut creierul şi a trecut dincolo de buze, ieşind afară ca o otravă verde.

— A făcut mai mult caz de stricăciuni decât de...

Anne Snapphane a dat din mână şi n-a mai zis nimic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Gunnar a fost mai afectat că i s-a stricat echipamentul decât că a murit Michelle.

— De ce s-a stricat?

— Păi, de la mâzga cenuşie, ştiţi... creierul...

Imaginile s-au derulat din nou fulgerător prin faţa ochilor ei, în ciuda faptului că fusese şocată şi mahmură: trupul delicat aşezat într-o poziţie grotescă, cu ochii mari care nu aveau să mai vadă niciodată nimic.

— Nu mai suport..., a spus Anne, cu glas domol, şi a părăsit încăperea.

Debarcaderul din faţa hotelului Grand era ticsit de oameni. Bărcile care trebuiau să-i transporte pe pasageri în larg se îngrămădeau ca nişte balene în spatele perdelei de ploaie, iar vântul biciuia aprig legătura de stuf care împodobea arcul şi etrava fiecărui vas. *N-o să putem pleca*, şi-a zis Thomas în gând. *N-o să avem loc.*

— Mergeţi în Gällnö? Trebuie să luaţi barca din capăt de tot. O zi bună!

Thomas i-a zâmbit de complezenţă angajatului de la Waxholmsbolaget, care era înfofolit în pelerină, iar apoi a apucat strâns mânerul căruciorului. Roţile au brăzdat terenul noroios şi s-au oprit fix în picioarele unei femei tinere.

— Măcar cereţi-vă scuze! i-a spus ea printre dinţi.

Thomas s-a ferit s-o privească în ochi. Banda de plastic a pachetului de pamperşi îi râcâia încheietura, iar cadrul metalic al rucsacului îl înghiontea în şold.

— Vreau şi eu îngheţată! a spus Kalle, răspicat, arătând înspre ghereta din spatele lor, de pe debarcader.

— Stai să ne îmbarcăm şi promit că apoi o să-ţi iau şi îngheţată, i-a spus Thomas, plin de broboane de sudoare pe frunte.

S-a pornit o rafală de vânt şi stropii de ploaie l-au lovit direct în faţă. Ellen a scos un scâncet. Thomas s-a simţit descurajat când a privit spre capătul debarcaderului.

Şubredul vapor Norrskär era ancorat în capăt de tot şi se bălăbănea, instabil, dintr-o parte într-alta. Comparativ cu vasele de generaţie nouă, adevărate bestii, Norrskär părea o babă cocârjată. Pe o asemenea vreme şi cu un asemenea vapor, n-ar fi fost deloc exclus ca voiajul până în insule, la părinţii lui, să le ia mai bine de trei ore.

Îmbarcându-se aproape în ultimul moment, bărbatul a dus căruciorul, bagajele şi rucsacul la loc acoperit, sub punte.

— Hai să mâncăm ceva, a zis el, fără prea mare convingere în glas.

Marea era destul de agitată. Lui Kalle i s-a făcut rău chiar înainte ca vasul să treacă de primele insule aflate pe traseu, Fjäderholmarna. A vomitat direct pe masa din cafenea, scăpând, din greşeală, îngheţata imensă în mâzga lipicioasă.

— Îngheţataaa mea! a spus copilul, suspinând, iar apoi, ştergându-se cu mâneca la gură, a dat să ridice cornetul mozolit.

— Stai locului! i-a zis Thomas lui Ellen văzând că încerca să-i scape din braţe.

Pasagerii din jur s-au tras cât mai departe de ei.

— Să faceţi bine să ştergeţi mizeria asta! a zis, pe un ton iritat, fata din spatele tejghelei, în timp ce-i înmâna lui Thomas o rolă de şerveţele.

— Fiţi fără grijă, a răspuns el, simţind că ceilalţi pasageri îi priveau din ce în ce mai dezaprobator. Ellen, Kalle, staţi cuminţi, totul o să fie bine...

Thomas a cuprins-o pe fiică-sa cu un braţ şi cu celălalt braţ a apucat căruciorul, iar pe Kalle, care era supărat şi plângea, l-a pus s-o ia înainte. S-au dus cu toţii pe punte.

Acolo, Thomas a găsit un adăpost bun sub scară şi i-a tras aproape şi pe copii. A luat pelerina şi l-a încotoşmănat pe fiu-său în ea, iar apoi i-a zis să se aşeze pe bancă. Băiatul s-a oprit aproape

instantaneu din plâns şi a adormit în mai puţin de un minut. Thomas a culcat partea din spate a căruciorului, a aşezat-o pe copilă în el şi a acoperit-o bine cu o pătură, după care a început s-o legene înainte şi înapoi. Ajutat de mişcările oscilatorii ale vasului, a izbutit: fata a adormit, şi ea.

Thomas a tras frânele căruciorului şi s-a asigurat că cei mici erau la adăpost de ploaie, iar apoi s-a căţărat pe balustradă, bucurându-se de vânt şi de ceaţa fină. L-a cuprins, pe neaşteptate, un inexplicabil sentiment de gol. Descoperise ceva de prin partea locului care-i lipsise mult.

S-a gândit că poate era vorba despre apa mării, uşor sărată, cum era, de obicei, prin părţile acelea. Poate era vorba despre senzaţia pe care i-o lăsa marea, despre parfumul ei caracteristic.

Era ceva care-l marcase în copilărie. Marea era, desigur, o parte din cadrul la care se raporta, că doar copilărise în preajma ei. Pe lângă faptul că profunzimea ei curată şi limpede îl marcase în perioada copilăriei şi, mai târziu, în vacanţele de vară, marea îl însoţise şi în Vaxholm, oraşul în care locuise până la vârsta de treizeci şi doi de ani. Perioada petrecută acolo se estompase în ultimii ani — Thomas dăduse uitării o parte esenţială din viaţa lui.

Nu merită, a reflectat el.

Din senin, l-a izbit cu putere un gând nou: *Regret...*

Thomas a icnit; era prima dată când lăsa să răbufnească asemenea sentimente. În momentul în care şi-a dat seama că se minţise atâta amar de vreme, a simţit un nod atât de puternic în stomac, că a fost gata-gata să cadă din picioare.

O trădase pe Eleonor, soţia lui. Totul începuse de la un simplu flirt cu Annika. Plecase de acasă, unde îi era bine. Îşi părăsise familia ca s-o ia de la capăt în Stockholm, Kungsholmen, unde locuia Annika, într-o dărăpănătură de apartament care nu avea nici măcar apă caldă şi care, la un moment dat, avea să fie dărâmat. Nu-şi respectase cuvântul dat în faţa lui Dumnezeu şi a lui Eleonor, îşi lăsase baltă părinţii, prietenii şi vecinii. În Vaxholm, el şi Eleonor erau un cuplu respectat, cunoscut pentru contribuţiile aduse bisericii şi altor organizaţii. Ea era directoare la bancă, iar el primise de la autorităţile locale un post de director financiar.

— Şi pentru ce am plecat? Pentru o femeie cu fund mişto..., a zis el în bătaia vântului.

Apoi, pendulul învinovăţirii l-a izbit din direcţia inversă, lovindu-l cu aceeaşi forţă cutremurătoare ca mai înainte.

Of, Kalle, şi-a zis el. *Iartă-mă, n-am vrut să sune aşa.*

Thomas s-a întors cu spatele la mare şi s-a uitat înspre locul în care îşi lăsase copiii. Erau extraordinari şi erau ai lui. Ai lui!

Eleonor nu voia să fie mamă. Nici lui nu-i stătuse prea mult gândul la copii înainte de seara din ajunul Crăciunului, când îşi făcuse Annika apariţia în uşa casei lor, însărcinată şi cu lacrimi în ochi. Cât timp se scursese de atunci? Să fi fost trei ani şi jumătate? Numai atât?

Părea să fi trecut mult mai mult. După episodul cu pricina, nu mai trecuse pe acasă decât o dată, şi atunci însoţit de oamenii care-l ajutau să se mute. Casa rămăsese în grija lui Eleonor, el îşi tranzacţionase partea din proprietate la bursă, în sectorul tehnologic, urmând sfatul călduros al brokerului.

— Nu băga banii în prostii! îi spusese Annika. Dumnezeule, la ce-ţi foloseşte un sistem de acces rapid la internet când nici măcar nu s-au inventat calculatoare pentru asta?!

Apoi, trântise laptopul de pământ şi îl jucase în picioare.

— Foarte matur din partea ta, îi spusese el. Acum chiar că m-ai convins că eşti pricepută la tranzacţii bursiere!

Evident că, până la urmă, s-a dovedit că Annika avusese dreptate. La o lună după aceea, piaţa a intrat în colaps şi s-a ales praful de acţiunile lui.

Thomas s-a dat la o parte din bătaia vântului şi a constatat că era ud leoarcă şi îngheţat de frig.

Şi nici măcar nu trecuseră de Gåshaga.

— De ce nu merge liftul? a întrebat Anders Schyman, gâfâind, în momentul în care a ajuns la etajul al patrulea al clădirii mari de birouri unde se afla sediul ziarului pentru care lucra.

Tore Brand l-a privit îmbufnat.

— Ploaia e de vină! a zis el. Şi instalatorul vine de-abia luni.

Administratorul delegat a încercat să-şi tragă sufletul, propunându-şi să nu mai întrebe nimic de lift până nu avea să intre în tură un alt membru al personalului administrativ.

La sediu era numai Spike, aşezat la biroul lui, cu picioarele căţărate pe tăblie şi cu receptorul aproape lipit de ureche. A sărit imediat ca ars când l-a surprins Schyman, punându-i mâna pe umăr.

— Hai că te sun eu mai încolo, a spus el, după care a trântit receptorul în furcă.

— Unde-i Torstensson? a întrebat Schyman.

— E în Dalarna, cu familia, cântă la vioară. Nu l-ai auzit niciodată? Să vezi cum înfloreşte cântecele din folclor!

Spike a afişat un zâmbet răutăcios. Băieţii din redacţie nu aveau niciun pic de respect faţă de redactorul-şef. Însă Schyman nu se crampona de asta. Atât timp cât băieţii aveau autoritate asupra lui şi-l determinau să le îndeplinească ordinele, bărbatul era liber să rămână în funcţie.

Schyman s-a aşezat pe scaun, cu faţa la biroul redactorului de ştiri, şi s-a lăsat pe spate. Ştia că băieţii îl respectau pentru abilităţile şi experienţa sa, dar asta conta prea puţin, atâta vreme cât nu avea putere executivă.

Apoi şi-a amintit, pe nepusă masă, cum îi numea Annika Bengtzon pe redactori. Le zicea „pâlcul flanelelor", pentru că aveau nişte geci de bumbac, pe care le schimbau la propriu între ei. A rânjit, iar apoi şi-a dres glasul.

— Ia zi, ce mai ştim despre domnişoara Carlsson, Dumnezeu s-o odihnească în pace?

— Trebuia să mă sune Annika Bengtzon la prânz, dar a uitat.

Schyman a dat exasperat din mâini.

— Cu cine e?

— Cu Bertil. Au plecat pe la zece.

— Păi, dacă-i aşa, de-abia au ieşit din oraş. Traficul e infernal!

— Infernal e puţin spus, a exclamat el.

Locuia în Solna şi, zi de zi, ca să ajungă la muncă, străbătea patru kilometri pe traseul respectiv, cu maşina de serviciu.

— N-ar strica să facem nişte articole usturătoare pe tema asta!

Schyman şi-a înăbuşit un oftat.

— Sper că eşti conştient că Michelle Carlsson ne-a dat de două ori în judecată pentru calomnie.

— Şi ce? a intervenit Spike. Ce ar trebui să facem acum, să stăm deoparte, doar pentru că nu ştiu ce curvă a fost o catastrofă cu acte pe timpul vieţii?

Schyman n-a scos nicio vorbă preţ de zece secunde, privindu-l pe redactorul de ştiri.

— Cu ce se mai ocupă oamenii pe-aici?

Oarecum agitat, Spike a răsfoit un teanc de hârtii. Deasupra buzei de sus era plin de broboane de sudoare.

— Păi, aşa cum ţi-am zis, Annika Bengtzon şi Bertil sunt în drum spre Flen, iar Berit Hamrin se întoarce din Öland. Plecase să facă un articol despre chefurile tinerilor care defăimează sărbătoarea Sânzienelor. Rezervaserăm şi un fotograf pentru treaba asta, iar apoi mi-a luat mai bine de o jumătate de oră să-i explic situaţia. A luat foc când a auzit că a picat învoiala!

— Mă rog, oricum se subînţelege că o să-şi ia banii, a răspuns Anders Schyman, luând un ziar din grămada de lucruri de pe biroul lui Spike.

— Bine, bine, ştie şi el asta. Numa' că tipu' n-o făcea pentru bani, voia să-i apară şi lui numele în ziar. I-am zis să facă nişte fotografii şi să ni le trimită, menţionând numele şi vârsta oamenilor care apar în ele.

— Vezi să treacă şi pe la mine înainte să le publicăm, a spus redactorul-şef. M-am săturat de poze false cu adolescenţi bătuţi!

Spike s-a înroşit. Cu un an în urmă, trimisese în Öland doi reporteri care nu făceau parte din personal, iar aceştia doi se întorseseră cu un material excelent. Singura problemă fusese că reporterul şi fotograful trăgeau la măsea la fel de aprig ca un beţiv ordinar şi uitaseră să le spună noilor prieteni că pozele cu ei vomitând, zbierând şi defecând aveau să fie publicate în *Kvällspressen*. În urma acelei întâmplări, Consiliul Presei Suedeze a găsit publicaţia vinovată de comportament imoral în cinci cazuri, obligând-o să plătească daune de peste 150 000 de coroane suedeze, ca să nu ajungă în tribunal. *Kvällspressen* ar fi câştigat procesul, dar întreaga afacere s-a dovedit atât de sordidă, încât era

mai bine să dea banii consiliului, ca să salveze ce mai rămăsese din buna reputaţie a ziarului.

— Păi, de asta l-am trimis pe Berit anul ăsta, a răspuns Spike, scurt, iar apoi a făcut un clic cu mouse-ul. Iar fotografului i-am zis să facă poze numai ca să scap de el, nu de alta.

— Vezi să nu te trezeşti că încarcă reţeaua cu cinci sute de poze proaste la cinci minute după ce expiră termenul predării, a intervenit Schyman tăios, după care s-a ridicat. Să-mi faci legătura cu Bengtzon la telefon când sună!

— Dacă sună, a zis Spike.

Dar Anders Schyman ieşise deja din încăpere.

Lumea era în concediu şi coloana de maşini de pe ruta 55 înainta cu greu. Afară ploua cu găleata, iar ştergătoarele scârţâiau pe parbrize. Înaintarea încetă, treptată a vehiculelor a tensionat atmosfera din Saab, iar liniştea era apăsătoare. Annika a încercat să stea comod, dar o jena centura, iar scaunul era conceput să susţină partea inferioară a spatelui unui pasager mai înalt ca ea. Însă şi-a dat seama că disconfortul pe care-l simţea nu avea legătură cu scaunul; vinovate erau numai sentimentele ei de nesiguranţă. Concediul de maternitate se încheiase şi, deşi revenise la muncă de câteva săptămâni, ştia că ceilalţi comentau pe seama faptului că lucra în Departamentul de investigaţii.

În timpul sarcinii, Annika fusese trimisă în alte departamente — dedicate chestiunilor femeieşti sau axate pe lucruri minore. Deşi fusese retrogradată şi se simţise alungată, nu comentase deloc. Evident că era perfect conştientă de părerea managementului despre femeile tinere care rămâneau însărcinate imediat după ce deveneau membre permanente ale personalului. Ştia că şefii o priveau cu dezamăgire, ca pe o ratată care se folosea de sistem ca să-şi ia concediu de maternitate şi să fie plătită în tot acest timp, lăsând ziarul în plata Domnului. Şi, de parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns, personalul mai avea şi prostul obicei de a face glume pe seama ei, o jurnalistă de investigaţii cu burta la gură. În primul rând, se presupunea că în momentul fertilizării ovulului mintea femeii devenea înceată; în al doilea rând, Annika trebuia pedepsită pentru că îi dezamăgise pe toţi.

Nu uitase nicio clipă de lacrimile amare pe care le vărsase şi nici de faptul că Thomas, incapabil s-o înţeleagă, făcuse eforturi stângace ca s-o aline.

— O să-ţi revii repede, ai să vezi, îi spunea el, aducându-i un pahar cu lapte.

Annika nu-i mărturisise niciodată că lacrimile ei nu erau cauzate de durerea de stomac.

Îi înţepenise gâtul. Şi-a masat vertebra de sus şi şi-a descleştat muşchii inferiori ai feţei. Pe parcursul călătoriei, telefonul nu prea funcţionase: furnizorul de servicii Comviq era de doi bani, nu avea acoperire în provincie.

Dintre puţinele informaţii pe care le avea la dispoziţie, înţelegea că poliţia din Eskilstuna şi Divizia Naţională de Omucideri fuseseră chemate la apel, ceea ce Annikăi i se părea şi reconfortant, şi deranjant. Îi cunoştea bine pe cei de la Omucideri, mai ales pe Q, care conducea în general investigaţiile de acel gen. Cu poliţia din Eskilstuna era însă în relaţii mai complicate. Ei investigaseră moartea lui Sven Matsson în Hälleforsnäs şi era convinsă că o ţineau minte după nume.

S-a uitat afară prin geamul aburit şi a zărit pădurea de pini; prin desişul ăla o fugărise bărbatul cu ani în urmă. Dar scăpase.

Totul se întâmplase într-o zi răcoroasă de toamnă. Aerul era înviorător şi tare. Cu o noapte în urmă, se despărţise de Sven; pusese punct odată pentru totdeauna relaţiei lor sadice. Apoi o ameninţase cu moartea şi o fugărise prin pădure înarmat cu un cuţit de vânătoare, pentru ca, într-un final, să se repeadă la motanul ei, înjunghiindu-l.

Annika a închis ochii şi s-a lăsat legănată de suspensiile noi ale Saabului, care tremurau din cauza străzii prost asfaltate. A încercat să se relaxeze. Ţinând în continuare ochii închişi, a văzut capul lui Sven crăpat de ţeava de oţel pe care o ţinea cu propriile mâini. L-a văzut pierzându-şi echilibrul şi căzând în furnal, dispărând în hăul întunecat. Annika respira din ce în ce mai rapid. O treceau toţi fiorii, aşa că a încercat să-şi alunge imaginea din minte.

Fusese acuzată de omor prin imprudenţă. Tribunalul din Eskilstuna îi dăduse o pedeapsă cu suspendare, întrucât fapta ei fusese considerată un act de legitimă apărare. Nu fusese acuzată

de crimă de gradul al doilea. Însă Annika nu era atât de sigură că verdictul fusese corect — ea își dorise cu adevărat să-l omoare pe Sven. Când își luase motanul în brațe, cu măruntaiele prelingându-i-se afară din stomac, avusese convingerea clară că făcuse ceea ce trebuia.

— Asta e ieșirea?

Annika a deschis ochii.

— Da. Ia-o la dreapta.

Au străbătut un bulevard lung, îndreptându-se spre grajdurile de la Yxtaholm. După ce au intrat pe drumul lateral ce ducea la ferma cu animale de prăsilă, au dat peste o barieră mare.

Bertil Strand s-a văitat:

— La dracu, era de așteptat!

Annika s-a uitat în stânga și a zărit, prin frunziș, zidurile albe ale castelului. Pe drum în sus se vedeau oameni mișunând și un car care trăgea în parcarea de lângă Grajduri.

— Băi, nu pot să cred, toată presa e deja aici, a zis fotograful.

— Ia nu te mai plânge atât! a răspuns Annika.

A deschis portiera și a ieșit afară, iar Bertil a turat motorul, pregătit de plecare.

După ce l-a chemat pe ofițerul de poliție care păzea bariera, Annika l-a întrebat:

— Pe unde putem intra și noi?

— Nu aveți pe unde, e blocat peste tot.

— Și ceilalți cum au intrat?

Făcând abstracție de protestele vehemente ale lui Bertil Strand, Annika a trântit portiera.

— O să eliberăm zona treptat, a răspuns ofițerul pe un ton autoritar, dublat de o atitudine pe măsură.

Mărul lui Adam i se mișca nervos când în sus, când în jos, iar bărbatul cerceta agitat suprafața lacului. Probabil că era un polițist local, poate chiar un membru al poliției din Katrineholm.

Annika s-a hotărât să facă pe agresiva cu ofițerul. A băgat mâna în buzunar și și-a scos legitimația de presă, apoi s-a îndreptat ferm către el, i-a postat documentul în față și l-a privit aspru.

— Nu v-aș sfătui să-mi obstrucționați munca!

Ofițerului i s-a pus un nod în gât.

— Am primit şi eu nişte ordine, a răspuns el, uitându-se concentrat către lacul Långsjön.

— Şi ordinele astea presupun şi obstrucţionarea presei? Mă îndoiesc!

Ofiţerul s-a uitat la Annika.

— Ia staţi aşa, nu care cumva sunteţi din Hälleforsnäs? a întrebat.

Annika a bătut în retragere. Apoi, s-a întors pe călcâie şi s-a urcat în maşină, trântindu-se pe scaunul din faţă.

— Hai că n-o scoatem la capăt pe aici, a spus ea, izbind iar portiera.

— A naibii uşă, de câte ori trebuie să-ţi mai spun...?

Bertil Strand a dat drumul uşor la ambreiaj, ca să nu se ridice nisipul de pe jos şi să zgârie vopseaua maşinii.

— Ia stai! a zis Annika.

A închis ochii, şi-a relaxat fruntea şi a simţit un puseu de adrenalină.

— Sunt sigură că mai e o cale!

Fotograful a turat motorul şi a băgat în viteza a doua, derapând uşor pe prundişul umed.

Sentimentul eşecului o apăsa pe Annika precum o lespede de piatră aşezată pe piept.

— Opreşte maşina! a insistat ea. Stai să mă gândesc!

Bertil Strand a parcat lângă un semn rutier care de-abia se vedea.

— Sigur mai există o cale de acces! a zis ea.

Fotograful s-a uitat în depărtare, spre lac.

— Oare putem să intrăm pe partea cealaltă?

— Castelul e situat pe o insulă, între două lacuri, i-a zis Annika. Ăsta e lacul Långsjön. Dincolo e lacul Yxtasjön, care se continuă mult spre stânga. Nu cred că sunt drumuri pe aici. Poate numai o rută pentru tractoare, dar, de obicei, astea sunt închise.

A scanat lacul şi a zărit ferma Finntorp prin frunziş. În adolescenţă, mersese des în tabăra de hipism de acolo, cu Soraya, calul ei, cu care câştigase multe medalii. Şi-a amintit vag de perioada aceea: parfumul fânului proaspăt cosit, căldura care-i ardea coapsele când călărea, praful care se ridica de pe drumul de ţară,

sentimentul de iubire şi senzaţia de armonie deplină pe care le avea când cutreiera locurile călare pe iapa ei.

Dintr-odată, şi-a amintit.

— Ia-o la stânga, a zis ea, iar apoi faci din nou la stânga.

Fotograful a ascultat-o fără să comenteze nimic; ori se baza pe ea, ori îl durea în cot de tot. Nu contează, şi-a zis Annika.

— Şi acum, încotro? a întrebat el când au ajuns la Finntorp.

— La dreapta, a răspuns Annika. Până dai de centrul Ansgar.

Au urcat încet povârnişul, trecând de padoc şi de semnul cu „Interzis accesul vehiculelor". Casele de lemn vopsite în roşu s-au ivit din întuneric asemenea unor blocuri imense.

— Ăsta ce mai e?

— Un centru creştin, un azil. Cred că aparţine Societăţii Misionarilor Suedezi. Coboară coasta, o să vezi o parcare în spate.

În afară de o rulotă aflată în capăt de tot, parcarea era complet goală. Au lăsat maşina la marginea unei peluze dese.

— Şi-acum ce facem? a întrebat Bertil.

— Dincolo de coastă, e o plajă, a răspuns Annika. Acolo, lângă ponton, ar trebui să găsim o barcă de salvare. Mă gândesc că putem s-o luăm.

Ploaia nu părea să se domolească în curând. Şi-au pus pelerinele şi Bertil Strand a băgat aparatele foto în pungi de plastic, iar apoi le-a pus într-un rucsac impermeabil.

— Acoperă laptopul ăla cu ceva! a zis fotograful. Să nu spargă ăştia maşina.

Annika a scrâşnit din dinţi şi a pus o pătură peste dispozitivul aşezat pe bancheta din spate. Cui i-ar fi trecut prin cap să spargă o maşină parcată lângă un centru creştin?

Barca era la locul ei, pe jumătate plină cu apă. Vâslele erau acoperite cu stuf, dar lipsea un cârlig. Au tras barca la ţărm, au pornit-o şi apa a săpat un golf mic în nisip.

— Ştii să vâsleşti? a întrebat Bertil Strand, mai timorat ca oricând.

— Roagă-te să nu fi împrejmuit şi plaja, a răspuns Annika.

Drumul a fost mai lung decât îşi imaginase. Bărcuţa plutea ca o geamandură pe apele lacului; uneori aveau impresia că nu

înaintează deloc. Apoi, vasul a început să ia iarăşi apă, numai că, de data asta, apa nu venea numai de sus.

Asta numai barcă de salvare nu e, zău aşa! şi-a zis Annika, văzând că străbătuseră de-abia jumătate din suprafaţa lacului.

De parcă n-ar fi fost de ajuns că se învârteau în cerc, s-a mai pornit şi o rafală puternică de vânt. Pe Annika o dureau deja braţele.

— Ia zi, crezi că ajungem azi? a întrebat Bertil Strand, leoarcă precum un câine înecat.

Auzindu-l, Annika a început să vâslească mai repede şi mai viguros. Era gata să se dea bătută, când a zărit sauna şi casa de pe plajă.

— Hai că aproape am ajuns, a zis ea, căutând cu privirea, prin mantia de ploaie, insula unde se afla castelul.

Pe plajă era agitaţie. A văzut câteva siluete nedesluşite mişcându-se grăbit încolo şi încoace pe lângă clădiri. A ochit, de asemenea, şi o emblemă mare şi stridentă pe un perete alb de lângă canalul pentru priza de apă.

Scoţând un aparat din punga de plastic, fotograful a zis:

— Carul ăla e studioul mobil, nu-i aşa? Încearcă să nu mişti barca, să fac câteva poze, în caz că nu ne dau voie să intrăm...

Annika nu l-a luat în seamă pe Strand şi a vâslit mai departe, aproape recunoscătoare pentru vremea rea. Cu puţin noroc, puteau înconjura insula în voie, fără să fie văzuţi, pentru ca apoi să acosteze lângă jalon şi să-şi croiască drum spre proprietate.

Au reuşit. Îngheţată şi extenuată, Annika tremura toată când au tras barca la mal, prin păpuriş, şi apoi sus, pe gazon.

— Cunoşti bine zona? a întrebat Bertil Strand.

Jurnalista şi-a tras sufletul preţ de câteva secunde, încercând să-şi înăbuşe un acces de tuse.

— Veneam în fiecare an aici cu bunica, de ziua ei. Ne plimbam prin parc şi apoi mergeam în salon şi ne ospătam cu trei feluri de mâncare.

— Ditamai răsfăţul, ce să mai! a spus Bertil Strand în timp ce scotocea prin rucsac.

— Bunica era o femeie respectată în Harpsund. E la zece kilometri de aici dacă tai pădurea. Îl cunoştea pe directorul de atunci de la Yxtaholm. Mâncarea era gratis.

Annika a făcut un semn prin ceaţă, arătând înspre dreapta.

— Acolo e terasa, a zis ea, şi bănuiesc că acolo au filmat emisiunea.

Apoi a făcut un semn spre stânga.

— Şi acolo e Aripa de Nord: anfilada cu camere şi apartamente. Drept înainte se află conacul, saloanele şi camerele de odihnă. Să mergem!

Conacul se înălţa în faţa lor asemenea unui palat scânteietor, alb şi lucios de la ploaie. S-au apropiat de casă pe partea cu frontonul. Acoperişul mansardei era chiar mai întunecat decât cerul plin de nori negri. La jumătatea coastei care ducea spre castel, au dat peste o grădină de trandafiri aproape înfloriţi. Pe drum, erau parcate trei maşini de poliţie.

— Da' ce-a fost în locul ăsta înainte? a întrebat Bertil Strand în timp ce-şi despacheta aparatul.

— În perioada medievală, aici era sfatul, a răspuns Annika. Acum, e centru de conferinţe şi hotel şi aparţine Ligii Antreprenorilor Suedezi. A fost construit în 1753.

Fotograful i-a aruncat o privire.

— Aaa, nu în 1754?

— Păi, vezi şi tu, i-a zis Annika, indicând inscripţia cu anul, aflată deasupra intrării.

A şocat-o faptul că uşile mari de la intrare erau închise; înainte, le găsea mereu deschise la perete, ca şi cum te-ar fi poftit înăuntru. Însă de data asta, uşile maro păreau masive, apăsătoare şi neprimitoare.

A făcut un semn spre deal, în sus, dincolo de Aripa de Sud.

— Acolo au fost ridicate primele construcţii, toate din lemn. Baza castelului şi a anexelor e din cărămidă — prelucrată în furnalul ăla din pădure. Ce facem, mergem mai întâi la locul faptei?

Bertil Strand a încuviinţat din cap.

Au luat-o pe lângă castel, înaintând încet şi cu atenţie şi ascunzându-se după copacii din parc. Au trecut de terasă, cu aleile ei de pietriş bine întreţinute, cu peluza tunsă, tufele şi rondurile de flori. Annika a întors capul o clipă şi a cercetat exteriorul clădirii — zidurile sobre şi austere erau presărate cu şiruri orânduite de

ferestre. Sutele de geamuri prevăzute cu şipci verticale dispuse alambicat în ramă oglindeau suprafaţa argintie a lacului Yxtasjön.

— Numai damele în crinoline mai lipsesc de-aici, a zis Bertil, fotografiind locul.

Au coborât pe malul lacului, lăsând în urmă labirintul mic de gard viu, zidurile şi pontonul şi ajungând la frontonul Aripii Noi, aşezate cu faţa spre vest.

Făcând un semn, Annika a spus:

— Uite carul!

Bertil Strand a luat celălalt aparat şi s-a întins pe iarbă. A apucat obiectivul cu mâna stângă, iar cu dreapta a apăsat declanşatorul.

Annika stătea în spate, uitându-se spre locul faptei. Carul TV nu arăta întocmai ca un autobuz, ci, mai degrabă, ca un camion Mack. Se rabata pe lungime într-o parte, pentru dublarea spaţiului de lucru. Uşa era aşezată cu faţa înspre ei, iar cinci trepte metalice duceau la o altă uşă, mai îngustă, aflată în stânga cabinei şoferului. Annika a văzut un poliţist îmbrăcat în uniformă care stătea cu spatele la ei şi discuta cu cineva din carul de transmisiune.

— Să ne apropiem? a întrebat ea în şoaptă.

Deşi nu se înţelegea prea bine cu fotograful, Annika îi respecta munca.

— Nu, mă descurc. Am făcut câteva poze şi de pe barcă, din celălalt unghi. Hai mai încolo, spre dreapta, să fac o poză şi cu anexele. Vezi, să ai grijă de ele dacă încearcă să ne gonească.

Bertil Strand s-a ridicat, a pus rucsacul pe umărul stâng şi a luat-o de-a lungul plajei. Annika l-a urmat, cu ochii aţintiţi asupra clădirilor văruite în alb. Castelul se afla în vârf de deal; a remarcat anexele, zidurile şi copacii deşi — de diverse soiuri —, precum şi contrastul dintre lumina galbenă şi caldă ce răzbătea prin geamuri şi vremea mohorâtă de afară.

E limpede de ce a scris Oxenstierna, după ce a stat o vreme aici, că locul ăsta e „la fel de răpitor ca Grădina Eden", s-a gândit Annika.

— Gata şi cu pozele astea! a zis fotograful, iar apoi s-a întors cu faţa spre lac.

Au făcut cale întoarsă pe aceeaşi rută pe care veniseră. Bertil Strand făcea fotografii încontinuu.

Când au ajuns în capătul drumului, au dat nas în nas cu un ofiţer de poliţie din Eskilstuna cu care Annika se mai întâlnise şi altă dată.

— Ce căutaţi aici? a zis bărbatul pe un ton poruncitor.

Annika a scos legitimaţia şi i-a arătat-o ostentativ ofiţerului.

— Căutăm un coleg, Carl Wennergren. A luat parte la filmările de ieri şi bănuim că e încă aici.

— E interogat de poliţie, a zis ofiţerul apropiindu-se mult de Annika. Vă rog să părăsiţi zona şi să mergeţi alături de ceilalţi reporteri!

— E suspect?

— Nu pot să vă dau asemenea informaţii în momentul de faţă.

Poliţistul a dat-o la o parte, împingând-o.

— Aveţi grijă! a exclamat tăios Annika. N-aveţi voie să reţineţi jurnaliştii după bunul plac, pentru anchetă. Dacă poliţia reţine sau arestează un reporter angajat la una dintre publicaţiile renumite ale statului, sunteţi obligaţi să raportaţi acest lucru angajatorului.

Minţea cu neruşinare, dar poliţistul nu cunoştea prea bine legislaţia.

— Sincer să fiu, nu ştiu nimic despre asta, a zis el. Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Câte persoane aţi interogat?

— Pe toţi cei care au fost aici azi-noapte.

— Câţi, mai precis?

— Doişpe. Să ştiţi că mai e şi altcineva de la ziarul dumneavoastră aici — femeia aia mai în vârstă care scrie editoriale.

Annika a scos un icnet de mirare.

— Barbara Hanson? Ce naiba caută aici?

Poliţistul s-a aplecat în faţă şi i-a zis în şoaptă:

— N-am arestat pe nimeni până acum. Aş fi ştiut, credeţi-mă!

— Aţi interogat şi personalul de la castel?

— Nu. N-a fost niciun angajat aici noaptea trecută.

— Puteţi să ne mai daţi şi alte informaţii? s-a grăbit Annika să întrebe.

Poliţistul a devenit agitat. Se apropia un bărbat cu pelerină şi cu cizme înalte de cauciuc.

— E cazul să plecaţi, a zis el, luând-o pe Annika de braţ şi întorcând-o în direcţia opusă castelului.

Au înaintat încet spre pod, unde aşteptau ceilalţi jurnalişti. Annika şi-a scos celularul şi l-a sunat pe Spike.

Se pare că redactorul de ştiri era la birou şi mânca. L-a auzit plescăind. Spike de-abia reuşea să vorbească, scoţând câte-un cuvânt între două guri de mâncare.

— Ce-a zis Wennergren?

— N-am vorbit cu el, nu ne lasă poliţia.

— Ce dracu', au înnebunit, l-au arestat pe Wennergren? Pentru numele lui Dumnezeu, doar e jurnalist!

Dându-şi seama că Spike împroşcase receptorul cu un dumicat, Annika s-a strâmbat.

— N-am zis că l-au arestat. E reţinut pentru anchetă. Dar nu-ţi face griji pentru el, că are cu cine să-şi omoare timpul. E şi Barbara aici.

— Barbara Hanson? Cum dracu', mă? Că Schyman i-a zis clar să termine cu articolele alea stupide despre Michelle Carlsson!

Annika s-a simţit cam prost: nu ştia la ce se referea Spike. În timpul concediului de maternitate, nu prea ţinuse pasul cu ce se întâmplase la ziar şi cu atât mai puţin cu editorialele Barbarei Hanson, pline de bârfe scandaloase. A schimbat subiectul.

— Au reţinut doişpe oameni pentru interogatoriu.

— Şi ştii cine sunt?

Se pare că redactorul de ştiri terminase de mâncat. A râgâit şi apoi şi-a aprins o ţigară.

— Bănuiesc că majoritatea fac parte din echipa TV, dar o să mă interesez.

— Nume şi poze cu ei, asta ne trebuie, a spus Spike, dând să scrie titlul articolului: „Supravieţuitorii măcelului de la castel. Doisprezece oameni — dintre care unu e criminalul". Genial!

— Poezie curată, a spus Annika şi a închis.

— Deci ce avem până acum? a întrebat Bertil Strand.

— Hai la parcare, a răspuns Annika.

S-au strecurat pe sub cordonul care împrejmuia capătul podului şi s-au alăturat celorlalţi reprezentanţi ai presei.

— Cum aţi reuşit să intraţi? a întrebat un reporter de la ziarul rival, un bărbat înalt şi blond, îmbrăcat într-o geacă de piele.

— Ne-am furişat peste noapte, a zis Annika, pornind spre Grajduri.

S-a relaxat. Corpul începea să-i revină la normal. Durerile de braţe se ameliorară, iar nodul din stomac aproape că trecuse. Picăturile care-i şiroiau pe ceafă în jos se încălziseră intrând în contact cu pielea. Annika a dat de câteva ori din mâini, ca să-şi mobilizeze articulaţiile înţepenite.

Din Grajduri a ieşit un poliţist în uniformă, mânuind distrat lacătul. A pornit degrabă spre castel, fără să bage de seamă prezenţa celor doi jurnalişti. Annika s-a luat după el. Picăturile de ploaie care i se prelingeau pe ceafă se înteţiseră. Terenul era moale şi scăldat de apă, iar Annika mergea din baltă-n baltă. S-a uitat în jos — picioarele ei păşeau printr-o mocirlă diformă de grohotiş şi pietriş.

Jalnică mai e şi Suedia asta! s-a gândit ea.

Şocată de propriile gânduri, a încercat să se concentreze asupra aspectelor potrivite.

Să nu uităm că avem o echipă bună de hochei pe gheaţă, fie şi numai mulţumită lui Peter Forsberg. În plus, sistemul de asistenţă socială merge şi el bine ... aaa, şi mai e zona rurală. Zona rurală. Annika se lupta cu ploaia torenţială. Nu vedea decât umbre noroioase, maro şi gri. Nu existau circumstanţe atenuante într-o asemenea zi. Şi-a suflat nasul, încercând să respingă mirosul dezagreabil.

Câţiva oameni reuşiseră să ajungă la locul faptei înainte să fie izolat. În afară de jurnalistul rival, a văzut câţiva reprezentanţi ai televiziunii naţionale; erau şi oameni de la postul local de radio, Radio Sörmland; de la emisiunea regională de ştiri, *Öst-Nytt*, precum şi de la ziarul pentru care lucrase anterior, *Katrineholms-Kuriren*. Maşinile celor de la castel erau parcate neglijent lângă aripa cu grădina. Şi-a scos carneţelul şi pixul şi a cercetat vehiculele din parcare.

Un Range Rover auriu, cel mai mare şi mai scump SUV de pe piaţă. Annika şi-a notat numărul de înmatriculare. Apoi, a

continuat: un VW Polo roşu, cu o capotă neagră şi moale; un Fiat Uno vechi; o maşină sport de culoare neagră, care i s-a părut foarte luxoasă — fireşte, era un Chrysler; un Volvo S40 de culoare verde; un Renault Clio de culoarea bronzului, cu un abţibild pe lunetă, pe care scria „Iisus trăieşte!"; un BMW albastru şi un Saab 900 de culoare maro, care avea vreo zece, poate chiar douăzeci de ani vechime.

Telefonul mergea — mulţumesc, domnule Stenbeck! — aşa că, la scurt timp după aceea, a reuşit să ia legătura cu un tip de la Departamentul de vehicule cu motor din Stockholm.

— Bună ziua, aş vrea şi eu câteva informaţii cu privire la nişte numere de înmatriculare.

Imensul SUV aparţinea postului TV Plus; decapotabila germană figura ca fiind proprietatea lui Barbro Rosenberg, care locuia în Solna; Fiatul îi aparţinea unei oarecare Hannah Persson, din Katrineholm; Chryslerul sport era proprietatea firmei Build&Create, din Jönköping; automobilul marca Volvo era deţinut de Karin Andersson, din Hägersten; Renaultul, de Mariana von Berlitz, din Stockholm; BMW-ul era al unui individ pe nume Carl Wennergren; iar Saabul îi aparţinea lui Stefan Axelsson, care locuia în Tullinge.

Deşi era conştientă că factura telefonică avea să însumeze multe coroane suedeze, Annika a hotărât totuşi să sune şi la Informaţii, să afle numerele de telefon ale proprietarilor.

— Nu există nicio persoană pe nume Barbro Rosenberg în Solna. Avem numai o Bambi Rosenberg, cu număr privat, a rostit tărăgănat o operatoare pe nume Linda, după cum se prezentase ea însăşi.

Actriţa, a scris Annika în carneţel.

Linda nu a găsit-o nici pe Hannah Persson din Katrineholm.

— Sunt mulţi oameni fără abonament pe mobil, i-a spus ea Annikăi. Şi, fireşte, nu-i avem în baza de date.

Build&Create figura cu o grămadă de numere de telefon şi Annika le-a notat pe toate. Primul număr era al lui Sebastian Follin, care deţinea funcţia de manager. Numele îi suna cunoscut.

Karin Andersson Bellhorn nu optase pentru menţionarea celui de-al doilea nume în cartea de telefon şi era trecută ca

producătoare TV. Annika o cunoştea: se întâlniseră de câteva ori în biroul lui Anne Snapphane.

Mariana von Berlitz avea număr privat, dar Annika o cunoştea şi pe ea. Cu şase ani în urmă, împărţiseră acelaşi birou la *Kvällspressen* şi se certaseră cu privire la cine trebuia să facă ordine pe el. Mariana era iubita lui Carl Wennergren. Iar Stefan Axelsson figura ca director tehnic.

Annika şi-a făcut repede câteva calcule. Era sigură de şapte oameni, dacă directorul era cel la care se gândea ea. Ştia că era şi Anne Snapphane acolo. Deci cu ea se făceau opt. Anne luase trenul până la castel, prin urmare, Annika a dedus că Barbara Hanson trebuie să fi procedat la fel. Nouă. Cine erau ceilalţi? Range Roverul aparţinea postului TV Plus, deci era, probabil, maşina vreunui ştab din companie, poate chiar a şefului mare. De fiecare dată când îi vorbise despre el, Anne Snapphane îl numise Nemuritorul.

— Se crede invincibil, zice că e zeu, îi explicase Anne Snapphane.

Oare cine erau ceilalţi doi?

Annika a aruncat o privire prin parc. Pe partea cealaltă a aleii se afla o turmă de oi înfometate şi ude leoarcă, ce behăiau întruna. La marginea insulei erau câţiva poliţişti care supravegheau podul. Carul TV era ascuns în spatele clădirilor.

Carul TV, s-a gândit ea. Trebuie să existe cineva care-l are-n grijă, vreun tehnician expert. Unşpe.

Dar habar n-avea cine era al doisprezecelea. Trebuia să dea un telefon.

A luat mobilul şi a format numărul Annei Snapphane. Suna ocupat.

— Annika, Annika Bengtzon... Annika Bengtzon!

Vocea venea de undeva dinspre maşinile de lângă aripa cu grădina. Annika s-a întors, şi-a mijit ochii prin ploaia deasă şi a recunoscut-o imediat pe persoana care o strigase.

Era Pia Lakkinen, una dintre fostele ei colege de la *Katrineholms-Kuriren*. Reportera de-abia coborâse din maşină. Pia şi-a pus gluga de la pelerină şi a zorit spre Annika.

— Doamne, de când nu ne-am mai văzut! a exclamat ea. Ce bine că ne-am întâlnit!

Au dat mâna, iar Annika s-a străduit să zâmbească. Nu era nici pe departe la fel de entuziasmată ca Pia. În general, îi displăcea să fie abordată prea prietenos de alţi reporteri când se afla la locul unei crime, iar faptul că pe vremuri lucraseră la acelaşi ziar nu făcea decât să agraveze lucrurile. Annika îşi dăduse demisia ca să se angajeze la *Kvällspressen*, în Stockholm, iar mulţi dintre colegii ei de la *Katrineholms-Kuriren* rămăseseră cu impresia că făcuse asta din lipsă de consideraţie pentru ziarul la care lucrau ei.

— Ei, ce mai e pe la *KK*? a întrebat Annika.

Pia a oftat teatral.

— Of, e la fel de rău cum ştii. Organizarea e proastă, conducerea, inutilă şi tot aşa... ploaia asta ne mai lipsea, zău aşa! Crezi că o să se oprească?

Annika a căutat un răspuns potrivit, un punct de sprijin, dar efortul ei a fost de prisos. Reportera nu era conştientă de agitaţia din sufletul Annikăi, se lăsase dusă de val şi sporovăia întruna.

— De nenorocirea asta nici nu mai vorbesc, a zis Pia. Exact asta ne trebuia acum, în prag de concedii. Auzi, tu, o crimă în Flen! De necrezut, zău aşa — cine-a mai pomenit o crimă într-un locşor liniştit ca ăsta...

Annika s-a uitat în jur, căutându-l cu privirea pe Bertil Strand sau pe oricine altcineva, numai să scape de fosta colegă de muncă. Pia Lakkinen a observat atitudinea de respingere a femeii, dar n-a luat-o în seamă.

— Bănuiesc că în Stockholm e ceva obişnuit, a zis ea.

— Dimpotrivă, cele mai brutale crime au loc, în general, la ţară, în oraşe şi în comunităţi mici, a ripostat Annika pe un ton rece.

Cuvintele ei au avut efectul scontat. Dintr-odată, Pia s-a arătat şocată şi îngrijorată.

— Crezi că o să-l prindă repede pe criminal?

— Nu ştiu ce să zic, a răspuns Annika. În momentul ăsta, sunt anchetaţi doişpe oameni la castel.

Pia Lakkinen a făcut ochii mari.

— Serios?!

În ciuda ploii torenţiale, Annika s-a îndreptat de spate: dintre ele două, numai ea era cu adevărat informată. *KK* avea

să apară abia luni la chioşcuri, aşa că-şi putea permite să fie generoasă.

— Da. Aproape toţi fac parte din echipa TV care făcea emisiunea, a continuat ea. Câţiva dintre ei sunt invitaţi sau reporteri veniţi aici cu treabă. I-am identificat aproape pe toţi. A mai rămas unul.

Jurnalista din provincie părea învinsă.

— E greu să afli lucruri dintr-astea dacă nu-i cunoşti pe poliţişti, a zis Pia. Nu înţeleg ce caută aici Brigada Criminalistică din Stockholm.

— Aşa e obiceiul: poliţia din Stockholm e pregătită să ajute oricând forţele din ţară, a explicat Annika. Iar tipii ăştia sunt de la Omucideri. Nişte profesionişti!

Pia Lakkinen a aruncat o privire spre castel.

— Păi, din câte văd, nu fac decât să se fâţâie de colo-colo!

— Asta fac la început, cercetează zona, a zis Annika, iau amprente şi tot tacâmul. Abia apoi intră în miezul lucrurilor. Ştii cumva la ce oră a venit poliţia?

Reportera a dat din cap.

— Comunicatul a fost trimis la 09:41 dimineaţa.

— Da, dar trebuie să fi ajuns cineva la locul faptei până atunci, probabil poliţiştii de profil din Katrineholm sau Eskilstuna. Cred că ei au fost cei care au constatat crima din carul TV, adică autobuzul ăla parcat colo, lângă Aripa Nouă. Probabil că, înainte să fie trimis comunicatul, locul faptei şi martorii erau deja izolaţi. Mă îndoiesc că apucaseră să vină şi alţi detectivi sau medicul legist, dar sigur erau pe drum.

Pia Lakkinen era impresionată.

— Auzi, da' victima e încă aici?

— Probabil că da. Ceva mai înainte, când am fost eu la car, poliţia încă cerceta locul. Nu cred că o s-o scoată de acolo până nu se opreşte ploaia. S-ar distruge prea multe dovezi.

— Ai intrat în car?

Fosta colegă de muncă părea neîncrezătoare.

Conştientă de tonul aspru al vocii ei, Annika a continuat:

— Dacă ar forţa lucrurile, n-ar face decât să complice situaţia. Trebuie să investigheze carul TV şi cadavrul. Să-i examineze hainele ca să vadă dacă a fost mutată în car sau dacă a fost ucisă chiar

acolo. Când o să termine şi o să se oprească ploaia, o să mute şi cadavrul.

— Să-l mute? Unde?

— O să-l ducă undeva să fie analizat de legist. Bănuiesc că în Karolinska, pentru că acolo e cel mai apropiat spital cu astfel de facilităţi. O echipă de legişti şi un patolog o să-i scoată hainele. Mă rog, bănuiesc că ştii şi tu, ca să preleveze probe de sub unghii şi tot aşa...

— Iac! a zis Pia, simţind că o trec fiorii.

Apoi a încercat să râdă şi a zis:

— Ei, şi tu ce mai faci, în rest?

Annika a tras aer adânc în piept.

— Sunt bine. Mă bucur că sunt iar pe baricade. După două concedii de maternitate, de-abia reuşesc să intru din nou în pâine.

— Păi, şi copiii ce fac? I-ai lăsat în grija lu' taică-său de Sânziene?

Annika a zâmbit.

— Bineînţeles!

— Şi le e bine?

Pia Lakkinen avea o privire miloasă, dar Annika a zâmbit în continuare.

— Le e bine, da. Au plecat cu toţii pe insula Gällnö, la bunici. Iniţial, plănuiserăm să stăm la cort, dar, la cum e vremea, sper să nu mai fie cazul.

Reportera a privit-o iscoditor pe Annika preţ de câteva secunde.

— Plănuiseraţi? Deci trebuia să te duci şi tu?

— Punct ochit, punct lovit, a zis Annika, râzând scurt. Dar, având în vedere că plouă cu găleata, ori că-s aici, ori că eram acolo, tot aia e!

Pe chipul Piei se citea dezamăgirea şi neîncrederea.

— Mă rog, eu auzisem că v-aţi despărţit...

Annika abia a izbutit să zâmbească.

— Eu şi Thomas? Să ne despărţim?

Pia a râs.

— Păi, ştii şi tu, lumea vorbeşte multe. Se zvoneşte că v-aţi despărţit, că a plecat şi te-a lăsat cu copiii.

Annika s-a făcut albă la faţă.

— Cine ţi-a zis?

Pia Lakkinen a bătut în retragere, afişând un zâmbet încurcat. Annika a citit batjocură şi răutate pe chipul ei.

— Ştii şi tu că oamenii din provincie, cum e şi Katrineholm, vorbesc vrute şi nevrute — bârfa a plecat de la o vânzătoare care lucrează la supermarket. Scuză-mă acum, trebuie să plec, mă aşteaptă fotograful, trebuie să facem un articol despre festivităţile de Sânziene din Bie şi să-i luăm un interviu prim-ministrului în Harpsund. Ai grijă de tine şi transmite-le toate cele bune alor tăi...

Annika s-a întors pe călcâie, rotindu-se la trei sute şaizeci de grade sub povara care-i apăsa pieptul. Sentimentul de gol a revenit, amestecându-se cu sentimentul de degradare care o apăsa.

Nimeni din locul ei de baştină nu era impresionat de munca, ambiţiile şi cariera sa. Toţi o compătimeau.

Aflat într-o cameră neaerisită din Aripa de Sud, Gunnar Antonsson a reuşit, cu chiu, cu vai, să se dea jos din pat. S-a uitat la ceas. Nu era de mirare că îl lovise foamea. A luat cafetiera cu piston, s-a îndreptat spre chiuvetă şi a clătit-o, curăţând zaţul vechi. Apoi, a umplut cafetiera cu apă proaspătă, pe care a turnat-o, ulterior, într-un fierbător electric. A pus patru linguri de cafea în cafetieră. Lăsând apa să vâjâie şi să şuiere în fierbător, Gunnar s-a îndreptat spre fereastră şi a admirat coroanele dantelate ale copacilor şi perdeaua de ploaie dincolo de care se zărea cerul de un cenuşiu impenetrabil.

Odată fiartă apa, a turnat-o în cafetieră, a apăsat pistonul şi apoi a turnat lichidul în păhărelul pentru clătit dinţii. S-a uitat în oglinda de deasupra chiuvetei şi a luat o gură de cafea. Lichidul ardea, aşa că a pus paharul jos, iar porţelanul a scos un clinchet. Şi-a trecut mâna peste bărbie şi, simţind că e neras, s-a gândit că i-ar prinde bine un bărbierit.

Antonsson trebuia să fie în car, în drum spre Dalarna. Trebuia să transmită dintr-o mină de calcar părăsită o emisiune specială realizată cu ocazia zilei de Sânziene — un concert cu fragmente din Wagner, Alfén şi Beethoven. Filarmonica Regală, sub bagheta lui Uno Kamprad şi cu contribuţia unor solişti scandinavi.

Aşteptase concertul cu nerăbdare, şi asta nu doar pentru că avea să aducă foarte mulţi bani companiei. Era şi un fan Wagner.

Şi-a amintit, din senin, că şi lui Michelle Carlsson îi plăcea muzica clasică. Ar fi fost încântată să meargă la un spectacol *live*.

În mod neaşteptat, gândul l-a excitat. S-a privit din nou, neatent, în oglindă. Şi-a amintit de picioarele albe ale lui Michelle, de smocul îngrijit din mijloc şi de umezeala care-i strălucea pe interiorul coapselor. Excitarea l-a stânjenit. Ce dracu', chiar nu se putea abţine?

De la 06:12 nu mai putuse să închidă un ochi. Atunci descuiase carul TV cu numărul cinci care găzduia studioul mobil. Când deschisese uşile, îl izbise un miros ciudat. Nu mai simţise niciodată o asemenea dedublare. Era dulce, acru şi avea, totodată, un iz de fecale. Situaţia l-a frapat cu adevărat, prin absurdul ei, abia după ce a deschis uşile şi a fost luat cu asalt de mirosul insuportabil.

— Ce-i cu voi aici? îi întrebase pe oamenii aflaţi în spatele lui, pe feţele lor descompuse putându-se citi că se aflau în diferite stadii de ebrietate.

— Trebuie să vorbim cu Michelle, spusese tipul sfrijit, directorul.

Încercase să treacă de el, dar Gunnar nu-l lăsase.

— Pentru ce?! Decorul e strâns şi echipamentele sunt de mult la locul lor. Nu mai aveţi ce căuta aici!

— Dar Michelle e încă înăuntru, zisese Anne Snapphane, iar când vorbea ea, o asculta ca vrăjit.

— N-are cum, doar ce-am descuiat!

Buimăcit şi pe jumătate adormit, Gunnar nu se mişca din uşă. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni marinăreşti, descheiat la cămaşă şi încălţat cu o pereche de pantofi, fără şosete. Şi-a dat seama că celorlalţi nici nu le trecuse prin cap că ar fi trebuit să doarmă. Îl treziseră ca să descuie carul. Dându-şi seama de asta, bărbatul şi-a pierdut cumpătul.

— Ce înseamnă toate astea? întrebase el. Ce dracu' puneţi la cale?

Băgase cheile în buzunarul stâng de la pantaloni şi greutatea lor, cu care era deja familiarizat, îl apăsa pe vintre, iar zimţii

de metal îl înţepau prin căptuşeală. Apoi intrase în cabina de montaj, încercând să dibuiască locul prin semiîntuneric. Câteva monitoare răspândeau în jur o lumină slabă, conturând calea spre cabina de producţie, pe lângă rackul de pe partea dreaptă şi unitatea electrică de comandă; aruncase o privire înăuntru şi verificase circuitele cu cuplaj de sarcină, deschisese uşa de la „linia tehnologică", descuiase cabina de înregistrare şi analizase atent aparatura de redare beta, digitală şi VHS, precum şi profiler-urile. Totul era la locul lui şi securizat.

Apoi, ieşise pe hol şi o văzuse pe Anne Snapphane în uşă, iar pe ceilalţi, în spatele ei.

— Te rog, Gunnar, lasă-ne să intrăm, că toarnă cu găleata, îi spusese ea, iar el avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru Anne.

Bărbatul bombănise ceva, iar ea înţelesese că îi dădea voie să intre şi se strecurase înăuntru, urmată de mulţimea din spate.

Lumina din zona de producţie, emanată de beculeţele monitoarelor şi ale pupitrelor, era umbroasă şi slabă. În aer plutea un miros înţepător, iar nuanţele şterse de gri de pe pereţi înghiţeau umbrele. Gunnar a clipit de câteva ori, iar apoi a văzut-o pe Michelle Carlsson.

Zăcea în locul îngust dintre pupitrele de montaj din faţă şi din spate, exact lângă scaunul pe care stătea, de obicei, directorul tehnic. Primul lucru care i-a sărit în ochi a fost că era goală de la mijloc în jos. La o a doua privire, a observat că picioarele ei dezgolite erau îndoite într-un unghi cât se poate de nefiresc. Şi, la a treia privire, şi-a dat seama că era mult prea ţeapănă. Apoi, a ştiut. Nu apucase să vadă ce se alesese de capul ei, însă tot a ştiut. Gunnar avea obiceiul să meargă la vânătoare, aşa că ştia cum arată moartea. Şi totuşi, nu era acelaşi lucru ca atunci — sentimentul care l-a cuprins de data asta îi era total necunoscut, mirosul din aer nu semăna cu niciunul dintre cele simţite anterior. Amărăciunea şi îngrijorarea l-au zdrobit. A icnit şi a căzut în genunchi.

Gunnar n-a avut timp s-o oprească pe Anne Snapphane, care, apărând imediat în spatele lui, a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Apoi, a aprins iluminatoarele din plafon, iar încăperea a fost inundată de lumină. Livide şi lipsite de viaţă, picioarele lui Michelle erau imposibil de neobservat, prin contrast cu mocheta de culoare albastru-închis. Pistolul de lângă laba piciorului era mare şi poziţionat stângaci. În mintea bărbatului a răsunat un ţipăt.

Gunnar Antonsson a închis ochii, nedorind să-şi mai amintească nimic. Întorcându-se degrabă cu spatele la oglindă, s-a scuturat de amintirea mirosului şi s-a îndreptat spre fereastră. Ploaia cădea în continuare în ropote, izbind asurzitor pervazul şi scoţând un zgomot ca de motor în funcţiune. S-a uitat pe geam şi a văzut doi poliţişti dând târcoale carului într-un mod cât se poate de absurd, aparent fără niciun scop.

I se acrise de tot.

Şi-a luat geaca de poplin, şi-a legat şireturile, şi-a trecut o dată mâna prin păr şi a ieşit din cameră.

Surprins să-l vadă pe Gunnar apropiindu-se de car, un ofiţer a ridicat ochii spre el, iar apoi s-a postat lângă carul de transmisiune de parcă le-ar fi aparţinut lor, poliţiştilor, şi nicidecum lui Gunnar.

— Cât mai durează toată treaba asta? a întrebat el.

— Ce? i-a răspuns un tânăr îmbrăcat în uniformă, cu obrajii acoperiţi de un puf de culoarea piersicii.

— Când pot să-mi iau autobuzul şi să plec?

— Mă duc să-l chem pe domnul inspector, a spus pufosul.

Celălalt ofiţer, aflat la o oarecare distanţă de primul, îl privea cu ochi de vultur.

— Trebuia să plec în dimineaţa asta, la opt, a spus Gunnar Antonsson, în zgomotul ploii.

Poliţistul s-a întors pe călcâie.

Apoi l-a văzut pe celălalt ofiţer revenind. Era însoţit de un bărbat îmbrăcat în haine civile.

— Haideţi să urcăm în car! a spus nou-venitul.

Purta o geacă de piele şi o cămaşă colorată. A dat mâna cu Gunnar într-un mod cât se poate de firesc. Auzindu-i spusele, Gunnar a rămas mut şi i s-au umezit ochii. Plin de recunoştinţă şi uşurat, a urcat cele cinci trepte metalice şi a intrat pe uşă,

adăpostindu-se pentru scurt timp de ploaie. Culoarul care ducea spre zona de producţie era iluminat ostentativ şi ticsit de oameni. Ori, cel puţin, aşa i s-a părut lui Gunnar la prima vedere.

— După cum bine vedeţi, locul este examinat cu ajutorul unui pieptene des. Căutăm dovezi, a spus bărbatul cu cămaşă colorată.

Gunnar a dat scurt din cap şi a întrebat şovăielnic:

— Ea mai e aici?

Coloratul a scos un pachet de ţigări din buzunarul de la piept al cămăşii, l-a pipăit şi s-a uitat la Gunnar.

— Mda, a zis, e încă aici. Exact aşa cum aţi găsit-o.

Gunnar Antonsson a coborât privirea în pământ.

— Bănuiesc că a fost un moment îngrozitor, a spus poliţistul. Mai ales că totul s-a întâmplat în carul dumneavoastră.

— Nu e al meu, a spus Gunnar, pe un ton neaşteptat de agresiv. E al companiei. Şi să ştiţi că mie îmi plăcea de ea. Eram printre puţinii oameni din echipă care o plăceau.

Poliţistul a dat să-şi scoată o ţigară, dar s-a răzgândit şi a băgat pachetul înapoi în buzunar.

— Ce vreţi să spuneţi?

Cu glas tremurător, Gunnar a răspuns:

— Era drăguţă. Mereu o auzeai spunând câte o vorbă bună. Ceilalţi erau invidioşi pe ea.

Apoi nu s-a mai putut stăpâni şi l-au podidit lacrimile. Stânjenit, s-a şters la ochi cu dosul palmei stângi.

— Ce funcţie aveţi? a întrebat ofiţerul.

Gunnar a luat o gură de aer şi a încercat să se adune.

— Sunt director de operaţii tehnice, iar maşina asta e carul TV cu numărul cinci. Eu am fost responsabil de problemele tehnice şi de studio pe parcursul înregistrării emisiunilor speciale de vară pentru TV Plus.

— Carul ăsta e o adevărată minunăţie pe roţi! a spus coloratul.

Gunnar Antonsson şi-a dres glasul:

— Un vehicul de o asemenea mărime poate fi folosit în diverse scopuri, de la evenimente sportive de mare amploare, precum Cupa Mondială, la hochei pe gheaţă, la spectacole fastuoase şi emisiuni de divertisment. Anul trecut, am înregistrat Eurovisionul şi Gala Premiilor MTV direct din el.

Inspectorul a fluierat.

— Şi-acum s-a ivit nenorocirea asta, a spus el. Dumneavoastră aţi descuiat uşa, nu-i aşa?

Gunnar a încuviinţat din cap.

— M-au trezit pe la şase dimineaţa.

— Cine?

A stat puţin pe gânduri.

— O grămadă de oameni, a spus. Anne Snapphane, directoru', Karin, producătoarea, şi alţi câţiva, cred. Contează?

— Da, contează, a răspuns poliţistul. Dar, oricum, o să răspundeţi la întrebările astea când o să vi se ia un interogatoriu. Acum, aş vrea să-mi povestiţi pe scurt cum au decurs lucrurile.

Gunnar Antonsson şi-a tras sufletul.

— Am descuiat uşa şi am văzut-o. Fiecare a reacţionat în felul lui: directorul a răcnit, ţipând ca o babă. Karin a ieşit, efectiv, afară din car, Anne Snapphane s-a lăsat în jos şi a pus o mână pe picioarele lui Michelle, iar apoi a privit-o împietrită, de a trebuit s-o iau de acolo cu forţa. Mariana şi cealaltă fată n-au apucat să vadă mare lucru, că le-am dat afară imediat.

— Vasăzică, v-aţi îngrijit de toate.

Gunnar a fixat covorul cu privirea.

— La 06:22 am sunat la Urgenţe, le-am zis că a murit cineva în studioul mobil.

— Dar n-aţi zis nimic cum c-ar putea fi vorba de-o crimă, nu-i aşa?!

— Nu era treaba mea, poliţia trebuia să constate asta.

Unul dintre poliţiştii din car i-a rugat să-i facă loc, s-a strecurat pe lângă ei, a ieşit afară, în ploaie, şi a coborât scara. Gunnar Antonsson a observat că ţinea în mână nişte pungi mici de plastic cu o materie necunoscută.

— Şi apoi ce-aţi făcut? a întrebat coloratul.

— M-am dus în cameră şi mi-am făcut o cafea în cafetiera pe care am adus-o cu mine. Apoi, m-am aşezat şi am aşteptat să sosească poliţia. A durat ceva, am aşteptat până la 08:16.

— Poliţiştii de serviciu erau în Vingåker, să investigheze un caz de viol, a spus inspectorul. De vreme ce nu ştia nimeni că e vorba despre o crimă, cazul ăsta nu era pe lista de priorităţi.

Gunnar n-a zis nimic.

— Şi ceilalţi ce-au făcut? a întrebat poliţistul.

Gunnar a avut o clipă de ezitare, înghiţind în sec.

— Eu pot să spun numai ce-am făcut eu.

— Deci nu ştiţi nimic de restul?

Echipa de legişti a trecut iar pe lângă ei, de data asta cu mâinile goale. Gunnar Antonsson se săturase până peste cap de conversaţie şi de situaţie în sine.

— Mă tem că n-o să terminăm prea repede.

— Cât o să dureze?

— Câteva săptămâni.

Gunnar a avut o reacţie întârziată.

— *Câteva săptămâni?* Aţi înnebunit, cum să dureze atâta?

Inspectorul era calm şi cumpătat.

— O să punem sechestru pe car, a zis el, scoţând iarăşi pachetul de ţigări. Cred că o să-l ducem în garajul nostru, unde o să stea cel puţin două săptămâni.

Indignat, Gunnar Antonsson s-a înroşit de furie până în vârful urechilor.

— Viitorul financiar al companiei depinde de unitatea asta! a zis el cu o voce gâtuită. Nici nu vă imaginaţi cât de mare e pierderea pentru fiecare oră în care stă pe loc! Luni trebuie să fim în Danemarca — ne ocupăm de un mare târg comercial. Cum dracu' să mai facem asta acum?

Înţelegând problema, bărbatul îmbrăcat strident a oftat şi a dus o ţigară la gură.

— Păi, vorbiţi cu procurora! Ea se ocupă de sechestre.

Gunnar Antonsson a aruncat o ultimă privire peste umăr spre zona de producţie, dar n-a văzut decât spatele ofiţerilor aflaţi acolo. A zis pe un ton dispreţuitor:

— Cum credeţi că o să găsiţi dovezi, când pe aici mişună atâţia indivizi?

— Nu am fi avut probleme, a ripostat inspectorul, dacă nu s-ar fi perindat echipa TV toată noaptea pe aici, intrând şi ieşind din car.

Se pare că ofiţerul cu pricina nu era genul care să bată în retragere.

— Nu s-a perindat nimeni prin car, a afirmat Gunnar Antonsson pe un ton cât se poate de hotărât. Eu însumi am demontat instalaţia, am supravegheat locul cât au încărcat şi securizat lucrurile, iar la sfârşit am încuiat.

Dând din cap, inspectorul a cântărit spusele bărbatului.

— Atunci, avem o problemă, a zis el. Cum a ajuns Michelle în car? Ca să nu mai zic de criminal...

Gunnar Antonsson a rămas perplex. Conştientizând situaţia pe deplin, a simţit că sângele i se scurge tot în tălpi.

— Doar nu credeţi că eu...?

— Să ştiţi că n-aveţi ce discuta cu mine despre credinţe. Pentru asta există popi, a răspuns poliţistul. Mai există vreo cheie de la car?

Peste măsură de consternat, tot ce-a putut Gunnar să facă a fost să dea din cap.

— Şi-atunci, cum vă explicaţi treaba asta? Cum au reuşit să intre într-o cabină de montaj încuiată? Şi cum a încuiat criminalul uşa la sfârşit?

Directorul de operaţii tehnice a băgat mâna în buzunarul stâng şi, cu mişcări smucite şi apăsate, a căutat legătura grea de chei, dar n-a găsit-o şi şi-a amintit că era la poliţişti.

Nu i-au trebuit mai mult de câteva secunde ca să-şi dea seama ce se întâmplase. A cercetat chipul poliţistului şi i s-a părut că distinge urme de aroganţă şi de răutate.

— După cum se pare, trebuie să puneţi câteva chestiuni în ordine, a spus el, iar apoi a dispărut afară, în ploaie.

Aproape toţi pasagerii au coborât la Grinda, Boda sau Puttisholmen. Restul mergea la Gällnö. Lui Thomas i s-a părut că recunoaşte două grupuri de oameni, dar şi-a ferit privirea.

Simţea că l-a luat răceala. Prin vălul de ceaţă şi ploaie, a zărit în depărtare ferma Söderby. Locul învăluit de perdeaua de picuri i se părea din cale-afară de familiar. Deşi nu mai vizitase zona de un an, recunoştea fiecare smoc de iarbă de pe ţărm, fiecare casă şi fiecare ţiglă de pe acoperişurile lor. Hambarul din stânga docului era tot nevopsit, iar hangarul pentru bărci, din dreapta, era mai ruginit ca oricând. Peisajul era cenuşiu, cu nuanţe de verzui şi maro, ca de fiecare dată când ploua. Singura culoare contrastantă era

albastrul indicatorului stradal, impus prin lege. A tras adânc aer în piept şi a devenit nostalgic şi plin de speranţă.

Se părea că voiajul avea să fie plăcut, până la urmă.

Thomas i-a trezit pe copii. Le era frig şi erau bosumflaţi. S-a simţit oarecum vinovat — Annika avea grijă să le fie întotdeauna cald şi bine. I-a luat pe amândoi în braţe şi i-a dus în cafenea, să stea la adăpost până avea să care bagajele la ţărm.

Când au pornit pe drumul nămolos ce ducea în sat, ploaia aproape că se oprise. Picăturile de apă se transformaseră în picuri mărunţi, care pluteau, sticloşi şi transparenţi, prin aer. Le-a cumpărat copiilor câte o îngheţată, ceea ce însemna că, odată ajunşi la destinaţie, trebuia să-i schimbe de fiecare lucruşor pe care-l aveau pe ei, din cap până în picioare. Dar nu-şi mai făcea griji pentru nimic. Se îndrepta vertiginos către limita suportabilităţii. Când a zărit casa mare, din lemn vopsit în roşu, a părinţilor săi, l-a cuprins o linişte de nedescris.

— Thomas, vai, Thomas, ce bine-mi pare să te văd! Că greu ai mai ajuns!

Maică-sa a coborât treptele stângaci. Peste umeri avea un pulover încheiat la primul nasture.

— Mamă, ai grijă cum mergi, să nu cazi...

Femeia i-a cuprins faţa între mâini, sărutându-l mai întâi pe un obraz, iar apoi pe celălalt.

— Ai îngheţat!

Apoi s-a uitat în jur.

— Unde-i Annika?

Thomas a încercat să rămână stăpân pe sine, strângând uşor din buze înainte să răspundă:

— Are ceva de lucru.

Exasperarea care se întrevedea în ochii maică-sii era sinceră şi colosală.

— De lucru? Tocmai azi? Ei bine, n-aş fi crezut-o...!

— Îmi pare rău că am întârziat, însă a trebuit să luăm vaporul *Norrskär*, şi am avut atâtea bagaje de cărat...

Thomas s-a simţit dintr-odată incredibil de singur. Afurisita de Annika!

— Of, dragul mamei! Şi-ai venit singur cu toate bagajele astea atâta drum? Hai să te ajut să le cari...

Îngheţata lui Ellen se topise şi căzuse pe poteca din grădină, iar fata ţipa din toţi rărunchii şi întindea mâna după ea.

— N-am putut să mai iau şi cortul, a spus Thomas, însă trebuie să-i schimb numaidecât pe copii. Ştii unde am putea sta?

— Păi, de vreme ce ai venit singur, poţi să stai cu noi în casă.

I-a zâmbit şi l-a bătut pe umăr, ca o mamă bună şi atentă ce era.

— Lasă bagajele, o să le ia taică-tu şi Holger. Nu e bine să cari atâta! Hai să-ţi pun o ceaşcă de cafea bună, iar apoi am eu grijă de copii. Kalle, Ellen, haideţi cu bunica! Vai de mine, scumpo, ce te-ai murdărit. Trebuie să facem o băiţă.

Maică-sa i-a schimbat pe copii de haine şi i-a ospătat cu prăjituri daneze cu cremă de lapte. Între timp, Thomas şi-a făcut un duş zdravăn. Căldura care i s-a răspândit prin membre l-a făcut să se simtă iar în largul lui. Totul avea să fie bine acasă, urma să fie răsfăţat. După ce se culcau copiii, putea să bea câteva păhărele împreună cu frate-său şi poate chiar să meargă la pescuit, în zorii zilei.

Înveşmântat în halatul vişiniu al lui taică-său, Thomas a intrat, încrezător, în sufragerie. S-a lăsat cuprins de spiritul verii. Strălucirea mării pătrundea înăuntru prin ferestrele cu geamuri late, lucrate manual, iar lemnul moale al duşumelei îi mângâia picioarele goale.

— Ei bine, ia uite cine a venit pe la noi, cel mai chipeş bărbat din Stockholm! a exclamat mătuşă-sa Märta, ridicându-se încet şi cu grijă de pe canapea, ca să-i ureze bun venit.

L-a sărutat şi ea pe ambii obraji şi l-a bătut pe umăr.

— Ne-a anunţat Doris că vii. Mă bucur că ai reuşit. Bietul de tine, să baţi tu atâta drum singur, cu copiii şi cu toate bagajele. Trebuie să recunosc că bărbaţii din zilele noastre sunt fantastici. Au grijă de familie, mai fac şi bagajele, şi câte şi mai câte...

Uşor stânjenit, Thomas a râs şi şi-a şters urechea cu prosopul.

— Annika a făcut bagajele, nu eu, a spus el, sincer. Să înţeleg că frate-miu e deja aici, nu-i aşa?

Mătuşa Märta l-a privit cu compasiune.

— Bietul de tine, a zis ea. Nevastă-ta v-a lăsat baltă în toiul concediului. N-ai mai învăţat odată s-o pui la punct?

Furia se implânta tot mai adânc în sufletul lui Thomas. S-a îndreptat de spate şi, cu o mişcare smucită, şi-a desprins braţul din strânsoarea femeii.

— Era tura ei, ştiam că e posibil s-o cheme la muncă!

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, Thomas şi-a dat seama că grăise un lucru adevărat, pe care mai devreme refuzase să-l accepte.

— Ţi se pare că munca asta, să scrii articole despre crime şi lucruri violente, e demnă de o femeie? a întrebat Märta.

Fără să-i răspundă, Thomas s-a îndreptat spre bucătărie.

— Încetează, Märta, a zis maică-sa pe un ton dezaprobator. Nu mai e ca pe vremuri, azi femeile pot să facă şi muncă de bărbat.

S-a întors cu faţa către Thomas şi i-a zis:

— Holger a venit de dimineaţă.

— Tati, a strigat Ellen bucuroasă, dând din picioare şi întinzând braţele spre el. Ta-ta-tatiiii!

Thomas a luat-o pe fiică-sa din poala bunicii şi, cu o mişcare legănată, a aşezat-o pe umerii lui, ca să se joace de-a călăritul. Apoi, a început să străbată camera într-un galop nebun, în timp ce fata gângurea de încântare deasupra lui, iar Kalle s-a agăţat de halatul lui şi a zis:

— Vreau şi eu, tati, vreau şi eu!

— Gata, copii, gata cu joaca! a zis Holger în timp ce intra în casă. Eu şi tati trebuie să ne încălzim cu un păhărel!

Anne Snapphane se ridicase în capul oaselor, trezită de un zgomot pe care nu reuşea să-l identifice. Simţea că-i sare inima din piept, părul umed i se lipise de tâmple şi picioarele, goale, îi îngheţaseră. Preţ de câteva secunde, a avut senzaţia că pluteşte în gol. Apoi, şi-a amintit totul, cu brutalitate, şi s-a aruncat cu capul în perne, gemând. Spaţiul din jur o apăsa şi mai rău. Cuvertura era încinsă şi umedă. Pantofii şi şosetele şi le dăduse jos, dar hainele de pe ea miroseau.

Nu vreau, şi-a zis în sinea ei. Nu mai vreau...

Îi trecuse mahmureala, fiind însă înlocuită de o formă de indispoziţie. Poate că era şocul sau teama. A ascultat zgomotele pe care le scotea clădirea veche — scârţâitul slab al balamalelor,

ploaia răpăind pe tencuială şi pe acoperişul din ţigle — şi a simţit prezenţa celorlalţi. Răsucită pe o parte, a încercat să calculeze distanţele şi să se orienteze în spaţiu.

Deasupra, Gunnar Antonsson se plimba agale de colo-colo. În camera din dreapta, Bambi Rosenberg plângea neîncetat. Sunetul era când mai slab, când mai puternic, iar Anne Snapphane şi-a băgat capul în perne, să nu mai audă nimic. Din camera din stânga se auzea un radio care estompa glasul Marianei. Anne şi-a dat seama că femeia pornise radioul cu ceas ca să ascundă ţârâitul telefonului mobil. La mintea cocoşului!

A dat la o parte aşternutul transpirat, împingându-l cu picioarele înspre capul patului, apoi şi-a vârât picioarele în materialul umed şi şi-a fixat privirea în tavan. Sufletul îi fremăta de nelinişte. Aşteptarea era o tortură aprigă.

Anne a închis ochii şi a respirat uşor, ascultând sunetele vesele din fundal, răzbătând prin peretele subţire: gazdele unei emisiuni radiofonice se certau voios. Muzica din fundal s-a oprit, fiind urmată imediat de două jingle-uri, iar apoi, de buletinul de ştiri.

Glasul coborât al femeii din studio semnala limpede că era nervoasă că e nevoită să lucreze în zi de sărbătoare, când lumea e, în general, liberă. Fără să fie neapărat atentă, Anne a auzit o ştire despre un atac terorist asupra unui autobuz, în centrul Ierusalimului, apoi a urmat un spot şi, în fine, o declaraţie potrivit căreia guvernul urma să fie alcătuit până la sfârşitul toamnei. Următoarea ştire vorbea despre decesul lui Michelle. Cu toate că Anne Snapphane s-a concentrat, ştirea a fost atât de scurtă, de punctuală şi de conformă cu realitatea, încât aproape a părut lipsită de importanţă. Jurnalista Michelle Carlsson a fost găsită moartă într-o cabină de montaj după ce a luat parte la o emisiune TV. Poliţia suspectează o crimă. Investigaţiile sunt încă în curs de desfăşurare, iar purtătorul de cuvânt al poliţiei a refuzat să facă alte comentarii în momentul de faţă.

Ştirista a făcut o pauză de câteva secunde, iar apoi a trecut la următorul subiect: doi bărbaţi fuseseră daţi dispăruţi după ce a fost descoperită barca lor plutind în derivă pe lacul Vänern. Apoi a urmat o ştire despre o inundaţie din Polonia şi, în final,

prognoza meteo. Frontul rece continuă să se deplaseze spre sud, urmat de noi arii cu presiune scăzută venind dinspre Oceanul Atlantic. În localitatea Svealand pot cădea averse statornice, iar în timpul zilei se preconizează furtuni cu tunete. Precipitaţiile se vor atenua încă din seara aceasta, începând cu regiunile cele mai nordice.

Mariana a dat dintr-odată volumul la minimum, iar previziunile meteorologice pentru Norrland s-au disipat undeva la jumătatea peretelui.

Anne Snapphane simţea că se strânge tapetul deasupra ei, că îi sufoca plămânii. S-a străduit să se ridice în capul oaselor, a făcut câţiva paşi pe lângă pat, până a ajuns în dreptul geamului, şi s-a uitat în zare, dincolo de pod şi de canalul mic. În cameră plutea un aer închis, aşa că a deschis fereastra, icnind de fiecare dată când vântul şi ploaia ameninţau să-i desprindă mâna de pe rama ei. Speriată, a închis fereastra la loc, zăvorând-o cu degete tremurânde. S-a aşezat pe birou, cu spatele la geam, şi a aşteptat un minut, două, să se liniştească. Apoi, s-a dus ţintă spre uşă, convinsă că era încuiată.

Nu era. Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi a auzit nişte şuşoteli pe hol. Era întuneric şi nu se vedea nimeni, sunetele înăbuşite venind din diferite direcţii. Lumina care pătrundea pe geam s-a răsfrânt pe uşa de pe cealaltă latură a holului. Acolo era camera lui Karin Bellhorn.

A luat decizia într-o clipită. Fără să facă zgomot, Anne a închis uşa, a coborât pe vârfuri câteva trepte prin beznă până a ajuns la uşa de la camera Karinei şi a deschis-o.

Producătoarea stătea la birou şi, surprinsă, a ridicat privirea. Avea ochii umflaţi şi buzele crăpate. Anne a intrat în cameră şi a închis uşa după ea.

— Ce nai...?

A dat să se ridice de pe scaun. Anne i-a pecetluit buzele cu un deget.

— Nu mai pot, trebuie să vorbesc cu cineva, altfel îmi pierd minţile, a zis ea în şoaptă.

— Dar n-avem voie, i-a răspuns Karin, tot în şoaptă. Du-te înapoi în cameră!

Annei Snapphane a început să-i tremure buza de jos, apoi mâinile şi braţele.

— Te rog, înţelege-mă, nu mai pot, a zis ea.

Producătoarea s-a apropiat, a cercetat-o un timp, iar apoi i-a cuprins mâinile.

— Of, biata de tine, a spus ea cu glas liniştitor. Hai, stai jos puţin.

Anne s-a aşezat pe pat, şi-a astupat faţa cu mâinile şi a început să plângă. De data asta, lacrimile cădeau mai blând, şi nu la fel de aprig şi de înţepător cum păţise în camera ei.

— Căcat! a spus Anne printre suspine. Cum dracu' am ajuns în situaţia asta? E îngrozitor!

Karin Bellhorn a scos un oftat, un zgomot aspru şi adânc, urmat de un suspin.

— N-am nici cea mai vagă idee, a zis ea. Nu înţeleg nimic.

— Ai văzut-o?

Anne a ridicat privirea şi s-a uitat la producătoare. Karin şi-a trecut mâna prin părul sur şi a evitat s-o privească în ochi.

— Am văzut destul.

— Era caldă, dar era foarte cald şi-n car. Ai văzut pistolul?

Femeia mai în vârstă a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap.

— Cel mai groaznic lucru din viaţa mea, a continuat Anne Snapphane, cuvintele rostogolindu-se ca apa unui pârâiaş în vreme de primăvară. E prima dată când văd un om mort şi, culmea, mai e şi cineva cu care am lucrat aproape patru ani. Doamne, acum câteva ore trăia... şi-n clipa următoare e moartă. Împuşcată! Ai văzut chestia aia cenuşie? Cum s-a împrăştiat pe perete şi pe monitoare? Era creierul ei! Dumnezeule mare, creierul ei a ajuns pe ecrane. Mi se face rău — amintirile, copilăria, sentimentele, tot ce-a însemnat ea, din toate astea n-au mai rămas decât nişte pete cleioase şi scârboase, risipite peste tot...

Anne a lăsat capul în jos şi a început să plângă iar, de data asta mai aprig, cu suspine care păreau, mai degrabă, nişte strigăte. Karin a pus o mână caldă şi uscată pe spatele ei.

— Anne, a şoptit ea apăsat. Haide, Anne, n-ai voie să fii aici. Poliţia o să facă scandal dacă află. Haide, revino-ţi în fire!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi pe nas, înnodându-se sub bărbie. Anne Snapphane a tras adânc aer în piept de câteva ori.

— Căcat, a spus ea în şoaptă. Karin, e îngrozitor...

— Ştiu, a spus producătoarea, luând-o în braţe. Ştiu...

Au rămas aşa o vreme, femeia mai în vârstă ţinând-o în braţe pe cealaltă.

— Mă simt aşa de rău, a şoptit Anne după ce s-a calmat.

Karin i-a dat drumul din strânsoare.

— M-am purtat urât cu Michelle.

— Nu, nu-i adevărat, a spus Karin, nu te-ai purtat deloc urât.

— Ba da, a zis Anne Snapphane, ştergându-şi nasul cu mâneca de la haină. N-o suportam, era mai drăguţă şi mai bună decât mine.

— Exagerezi, a ripostat producătoarea. Michelle n-a fost niciodată o jurnalistă la fel de bună ca tine!

— Se descurca mai bine pe TV, a zis Anne. Dădea mai bine pe sticlă decât mine. Doar ştii că am candidat amândouă pentru emisiunea aia, *Şueta damelor*. Şi a câştigat ea, iar eu n-am iertat-o niciodată pentru asta.

— Şi ce vrei să spui, că ea a devenit faimoasă şi bogată, iar tu nu?

Anne a avut o clipă de ezitare, iar apoi a încuviinţat din cap.

— Da, ceva de genu'.

Karin Bellhorn a zâmbit fals.

— Mda, şi uite ce bine a ajuns!

Anne s-a uitat la ea, se vedea clar că era şocată. Când a dat ochii cu producătoarea, a izbucnit într-un râs isteric.

— Da, ai dreptate, mai bine că n-am fost eu în locul ei, a spus ea.

Femeile au rămas tăcute pe pat. Anne Snapphane a avut o senzaţie de calm şi melancolie care-i inunda sufletul.

— Ce noapte..., a zis într-un târziu.

Karin Bellhorn a oftat.

— Şi dacă mai luăm în calcul şi înregistrările efective... N-am mai văzut niciodată atâta haos şi am fost în culisele câtorva emisiuni! Anarhistele alea mai lipseau — cine naiba le-a chemat?

— Cred că Mariana. Da' ai auzit-o vorbind cu Bambi Rosenberg pe la două dimineaţa, în hol, despre poze nud? Doamne, ce tărăboi au făcut!

— Da, şi apoi a venit Nemuritorul şi s-a luat la harţă cu Michelle.

— Serios, chiar şefu'? Da' de ce s-au certat? a întrebat Anne Snapphane.

— Că a dat-o afară.

— Nu pot să cred!!!

Karin i-a pecetluit buzele cu degetul.

— Mai încet... I-am văzut eu, s-a dus sus, la ea, imediat ce am terminat de strâns. Michelle nu-l lua în seamă deloc, doar ştii că se face praf după emisiune. Şi să nu uităm că asta a fost o emisiune specială.

— Nemuritorul ăsta nu e-n toate minţile! a zis Anne Snapphane.

— Îşi calculase bine fiecare cuvânt. Doar că n-a ales cel mai bun moment să-i dea vestea.

— Bine, bine, dar ce i-a zis?

— Că e prea bătrână.

— Prea bătrână? Da' avea de-abia treij'patru de ani! Luni a fost ziua ei.

Karin a zâmbit, lăsând să se întrezărească o urmă de amărăciune pe chipul ei.

— Iniţial, Michelle n-a avut nicio reacţie. Era după spectacol şi băuse cam mult. Apoi mi-a fost teamă că o să leşine — s-a făcut albă ca varul şi mesteca în gol. Şi după aceea a apucat-o strechea din senin, a început să ţipe în gura mare că Nemuritorul era un prost demn de toată mila, care a ajuns mare prin linguşeli, spălând veceuri şi făcând cafea în timpul marilor filmări din Londra.

— E un sâmbure de adevăr aici, a intervenit Anne.

— Şi că nu are de gând să asculte ordinele unui tâmpit cu nasu' pe sus, fără coaie şi fără creier, care abuzează de funcţia lui aşa cum are el chef. Şi a ţinut-o tot aşa mult şi bine.

Anne Snapphane a chicotit.

— Da, şi mie îmi venea să râd când am auzit, a încheiat producătoarea.

— Probabil că Nemuritorul se aştepta ca Michelle să fie recunoscătoare că s-a deranjat să-i dea vestea în persoană. Nu era

obligat să facă asta, era suficient să-i trimită o înştiinţare scrisă şi atât. Aşa prevede contractul. Fireşte că o plătea pe toată durata contractului, adică mai bine de un an jumate, dacă respecta condiţiile clauzei cu privire la izolare.

— Cum adică, n-avea voie să se mai angajeze în altă parte chiar dacă o dădea afară?

— Exact, a răspuns Karin Bellhorn. Dacă făcea alte emisiuni, puteau s-o dea în judecată pentru nerespectarea clauzelor contractuale. Şi, culmea, după cearta aia de la Grajduri, Michelle şi-a concediat managerul. I-a zis că e o lipitoare, un nimeni... L-a făcut cum i-a venit la gură!

— Şi a fost concediat şi Follin?

Karin Bellhorn şi-a aprins o ţigară şi şi-a dus degetele la buze.

— Habar n-am, a zis ea. Sinceră să fiu, acum nu sunt sigură de nimic.

Dintr-odată, pe Anne au podidit-o iarăşi lacrimile.

— În ce naibii ne-am băgat? a spus ea în şoaptă.

O vreme, n-au scos niciun cuvânt. Prin pereţi se strecurau tot felul de zgomote: sus, în camera lui Sebastian Follin, se auzea apa curgând în chiuvetă; din dreapta răzbătea difuz radioul Nemuritorului; iar în camera din stânga se auzea Barbara Hanson tuşind.

— Auzi, a zis Anne Snapphane, cine crezi c-a omorât-o?

Karin a stat puţin pe gânduri, ţinând vârful limbii în colţul gurii.

— Nu ştiu. Tu cine crezi c-a fost?

— Să fi fost cineva din echipă?

Cuvintele Annei, rostite în şoaptă, abia s-au auzit.

Producătoarea şi-a îndreptat privirea spre geam, uitându-se lung în gol.

— Tehnicienii au plecat din car imediat ce au terminat de strâns, a zis ea. A mai rămas Gunnar. Şi noi.

— Da' crezi că e posibil să fi fost altcineva, un om din afară?

— Şi să fi venit acolo în toiul nopţii?

Luându-şi ochii de la geam, cu o expresie ciudată pe chip, Karin s-a uitat la Anne şi a dat din cap.

— N-are cum, a şoptit Anne. Deci a fost cineva din echipă.

Anne Snapphane a înghiţit în sec, iar zgomotul a umplut camera ca un ecou.

— Şi eu cred la fel, aşa că ai grijă cu cine vorbeşti, a spus Karin, şi gândeşte-te bine înainte să deschizi gura.

Anne a încuviinţat din cap, în ochii ei mari oglindindu-se o teamă care-i era necunoscută.

— Da' ai văzut ceva? a întrebat Karin. Ceva nelalocul lui?

Bănuiala s-a lăsat peste ele precum cortina la teatru. Anne Snapphane a simţit cum îndoiala prindea rădăcini în sufletul ei, săpând adânc în temelia încrederii ei. Sentimentele i s-au întipărit în privire, iar Anne a ridicat un zid între ea şi Karin, manifestând precauţie.

— Nu, a spus ea încet. Tu ai văzut?

Karin a dat din cap şi Anne a văzut că ochii producătoarei reflectau aceleaşi sentimente pe care le încerca şi ea.

— E timpul să plec, a zis Anne, după care s-a ridicat şi a ieşit pe uşă, simţind o durere nemaiîncercată până atunci.

Era ultima oară când aveau să se bizuie una pe alta.

Torstensson, redactorul-şef, n-a sunat. Zăbovind între laturile de sticlă ce-i delimitau locul de muncă, aflat la unul dintre capetele biroului de ştiri, Anders Schyman, neliniştit, simţea că-şi pierde răbdarea. Pe tăblie zăceau o grămadă de hârţoage: *Kvällspressen* şi directorul executiv responsabil de publicaţie erau daţi în judecată. Acuzaţiile variau de la calomnie până la defăimare.

Iar persoana responsabilă, din punct de vedere legal, pentru publicaţie era Torstensson. Ca director executiv, el avea ultimul cuvânt în problemele conflictuale. Indiferent de ce credea restul biroului de ştiri, Torstensson deţinea autoritatea acolo. Lăsând la o parte precauţia, Schyman se asigurase că el, administratorul delegat, era înregistrat ca locţiitor al lui Torstensson la Registrul Mărcilor şi al Cererilor de Marcă. Asta însemna că redactorul-şef putea să-l delege în anumite chestiuni, dar numai dacă Torstensson îşi exprima dorinţa în mod explicit. De fiecare dată când se întâmpla asta, informaţiile din antetul oficial al corporaţiei se schimbau. Cu toate că schimbarea era numai una

de cosmetizare, Schyman căpăta influenţă internă. Un privilegiu de care nu se bucura prea des.

Lui Anders Schyman îi venea să-şi smulgă părul din cap. Situaţia era delicată. Michelle Carlsson cauzase multe probleme publicaţiei *Kvällspressen*, pentru un timp îndelungat, iar dacă era s-o spună pe-a bună, şi *Kvällspressen* îi pricinuise necazuri lui Michelle. Unii dintre colegii lui de la ziar erau nemulţumiţi de ea şi erau încântaţi să-i informeze şi pe cititori în privinţa asta. Vreme de doi ani, Michelle fusese catalogată drept „cea mai prost îmbrăcată femeie a anului". O numiseră „drogata mileniului", „proasta de pe ecran" şi în multe alte feluri chiar mai puţin măgulitoare, pe care Schyman nu şi le mai amintea pe moment. Îşi bătuseră joc de emisiunile ei şi scriseseră articole răutăcioase despre ea în paginile de cultură ale ziarului, făcuseră recenzii usturătoare care apăruseră în rubrica despre televiziune şi o luaseră în râs când primise Premiul *Kvällspressen* „Preferata publicului". În urma acelei victorii răsunătoare, ziarul revizuise regulile de acordare a premiului. Un juriu intern condus de Barbara Hanson nominaliza patru personalităţi din televiziune pe care le puteau vota cititorii. La ultima premiere, fuseseră numite două persoane de care Anders Schyman nici măcar nu auzise.

Cât timp au durat acuzele şi bufoneria, Michelle Carlsson şi reprezentanţii ei au păstrat distanţa.

Apoi, când au apărut articolele despre legăturile ei comerciale cu o aşa-zisă companie fictivă, Michelle i-a dat pentru prima oară în judecată. Anders Schyman fusese de părere că întâmplarea avea să ducă la decăderea ziarului.

A doua oară, Michelle i-a dat în judecată când au publicat poze nud cu ea şi cu un bărbat despre care umbla vorba că era un condamnat care evadase din închisoare. Pe Michelle Carlsson o deranjase aluzia că ar putea avea vreo legătură cu un criminal. Şi, ca şi cum lucrurile nu erau şi-aşa destul de rele, cei de la ziar se înşelaseră amarnic asupra identităţii bărbatului — în realitate, omul era un bine-cunoscut actor norvegian, care, evident, a dat la rândul lui publicaţia în judecată. Actorul era căsătorit şi avea copii; a pretins că fotografiile nud îi violau dreptul la

intimitate. Publicaţia a avut o atitudine oarecum schizoidă cu privire la cele două cazuri.

Cu privire la Michelle, a susţinut că nu exista niciun dubiu că însoţitorul ei era actorul norvegian, motiv pentru care ea nu mai avea de ce să fie ofensată, în ciuda faptului că publicaţia trăsese, în mod întâmplător, concluzia că bărbatul era un criminal.

Cu privire la actor, ziarul a susţinut că nu vedeta apărea în fotografii, că bărbatul cu pricina era un presupus condamnat, un criminal, iar asta însemna că publicaţia n-avea cum să fi violat dreptul actorului la intimitate.

Anders Schyman a oftat şi şi-a dus mâinile la tâmple.

Al treilea caz de judecată, aproape rezolvat, o privea pe mama lui Michelle Carlsson. Un reporter o descoperise pe beţiva de maică-sa într-un hotel din Riga, unde îşi ducea zilele ca prostituată, având mai mult sau mai puţin succes.

„Nu mai e ca altădată: azi sunt o grămadă de fete frumoase şi arătoase în branşa mea", se plângea femeia pe prima pagină din *Kvällspressen*.

Îi permiseseră până şi s-o implore pe Michelle să ia legătura cu ea, pentru că-i era foarte dor de copila ei şi despărţirea de ea o îndurerase aşa de mult, că se apucase de droguri şi de băutură. De ruşine, Schyman s-a înroşit în obraji, când şi-a amintit titlul articolului: „Ajută-mă, scumpa mea Michelle!"

În articol nu se scrisese niciun rând despre faptul că femeia îşi părăsise soţul şi fetiţa în vârstă de trei ani. Singurul motiv pentru care reuşiseră să ajungă la o înţelegere cu Michelle era că vedeta nu-şi dorea să discute în public despre maică-sa. Evident că, pentru ziar, soluţia asta era avantajoasă şi mai ieftină decât să plătească un avocat pentru o judecată prelungită. Însă celelalte cazuri nu putuseră să fie aranjate în afara tribunalului, pentru că nu voise Michelle, iar acum era prea târziu.

Administratorul delegat a făcut citaţiile grămadă unele peste altele. Aerul irespirabil din încăpere îl făcea să se simtă inert. Era conştient că trebuia să stea la birou şi în orele următoare. Fiecare cuvinţel despre Michelle Carlsson care urma să apară în ziarul de mâine trebuia să fie analizat îndeaproape de el. Atâta le

mai trebuia, un alt proces, de data asta pentru calomnie la adresa unei decedate.

Schyman s-a lăsat pe spate în scaun, iar mecanismul a gemut sub greutatea lui. Nevastă-sa petrecea ziua de Sânziene cu prietenii în Vikinghill. A închis ochii şi şi-a imaginat-o stând afară, pe terasă, cu flori în păr, cântând şi bând un păhărel, două de lichior dulce.

De ce dracu' îşi luase o slujbă aşa de mizerabilă?

Pentru că se săturase să aibă preocupări superficiale. I se luase de banii puţini şi de spaţiul în care se putea exprima atât de grăitor, spaţiu asigurat de televiziunea publică a Suediei, de pe vremea când producea şi găzduia emisiuni de analiză critică a societăţii. Se săturase de celebritatea pe care i-o adusese postul. În momentul în care i s-a propus să fie administrator delegat la ziar, era responsabil pentru o emisiune mai mare, care îl solicita mai mult, la nivel de atribuţii, şi care era realizată mai bine. Se întrebase de multe ori dacă făcuse alegerea corectă.

Emisiunea la care renunţase avea succes. Mehmed era un prezentator mult mai bun decât fusese el vreodată.

Schyman s-a ridicat şi s-a plimbat agitat de colo-colo.

De bine, de rău, trebuia să înăbuşe un scandal, aşa că era cazul să treacă la lucru.

Ploaia o scotea pe Annika din sărite. Bertil Strand era o imagine tipică a cordialităţii, aşa cum stătea el în maşina rivalilor, râzând şi făcând glume. Ea nu s-ar fi umilit niciodată într-atât, numai ca să-i fie cald şi bine. Se uita de jur-împrejur, căutând un acoperământ sau orice alt adăpost. Zărise o seră în spatele parcării şi se tot gândea ce să facă. Oare era încuiată?

Uşa nu era nici măcar prevăzută cu o yală. Înaintând de-a lungul unui geam care închidea sera pe o latură, Annika a pătruns într-o luxuriantă lume verde. Căldura şi mirosurile erau atât de puternice, încât a simţit că se leagănă pe picioare. Şi-a dat seama că nu mâncase nimic toată ziua. Ameţită şi udă din cap până-n picioare, s-a aşezat pe o potecă de grohotiş dintre două rânduri de roşii înflorite, s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de un plantator de lemn, şi s-a uitat afară, prin geam. Distingea bine parcarea şi podul care ducea la castel.

Cuvintele pe care încercase să le uite toată ziua o bântuiau acum. Vocea lui Thomas, sacadată din pricina furiei:

Ce uşor îţi este! Halal mamă! N-o să te iert niciodată pentru asta! Să te ia naiba!

A expirat foarte uşor, scoţând afară din plămâni fiecare moleculă de aer.

— Iartă-mă, a şoptit ea. Iartă-mă... ştiai prea bine că e posibil să...

Preţ de câteva minute, Annika a căzut pradă vinii şi autocompătimirii. Cele două sentimente se luptau pentru supremaţie, îndurerând-o şi lăsând-o pe Annika fără pic de vlagă. Gândindu-se la copii, s-a simţit, pe moment, curios de insensibilă la amintirea lor.

S-a ridicat, a dat peste un robinet şi a băut apă până şi-a potolit setea. Apoi s-a plimbat printre rândurile de salată rucola şi de mazăre, culegând câteva fără să lase semne.

O să-l aduc pe Thomas aici, să luăm cina, şi o să las un bacşiş mare, şi-a promis în sinea ei, ca să aibă o scuză pentru legumele furate.

Revenindu-şi puţin din ameţeală, s-a întors la locul ei de lângă plantator, a stat puţin pe gânduri şi apoi a sunat-o pe Anne Snapphane. Prietena a răspuns chiar înainte să intre robotul.

— Ai o voce tristă, a zis Annika.

— Ei, de parcă n-aş avea de ce, a răspuns Anne în şoaptă, pornind radioul şi dând volumul mai tare.

— Eşti bine?

Anne Snapphane vorbea domol şi uniform.

— Nu prea pot să respir, a răspuns ea. Crezi că e posibil să te îmbolnăveşti de astm peste noapte?

Pentru că nu dorea să încurajeze tendinţa spre ipohondrie a prietenei sale, Annika n-a zis nimic.

— E groaznic, a continuat Anne. Îi văd necontenit chipul şi mă simt vinovată.

— Ei, pentru ce să te simţi tu...

— Ştii ceva, să nu-mi spui tu mie cum trebuie sau nu să mă simt. Să vorbeşti după ce o să fii închisă aici, ca un criminal blestemat!

Anne s-a auzit suspinând în receptor. Annika regreta că o sunase.

— Vrei să te las în pace? a întrebat ea cu blândeţe. Vrei să rămâi singură?

— Nuu! a zis Anne în şoaptă. Nu închide, te rog!

Au stat o vreme fără să-şi spună nimic, ascultând cârâitul de tonalitate joasă al radioului cu ceas.

— Ţi-au spus când îţi dau voie să pleci acasă? a întrebat Annika.

— Nu, ne-au zis doar că putem pleca imediat ce termină cu interogatoriile. Apropo de asta, e şi Q aici. El m-a interogat, nenorocitu' dracu!

— Ai vorbit cu Mehmed? a întrebat Annika.

Prietena ei a scos un oftat.

— Nu. Vrei să-l suni tu şi să-i spui că sunt reţinută aici? Mi-e aşa de dor de Miranda.

— Nu-ţi face griji, sigur e bine, a spus Annika pe un ton cât se poate de delicat, supraveghind parcarea în acelaşi timp. Da' ai voie să vorbeşti la telefon?

— Nu chiar. Dar tu unde eşti acum?

— M-am furişat într-o seră, sunt udă fleaşcă. Ce zici, poţi vorbi puţin cu mine despre ce s-a întâmplat aici azi-noapte?

Annika a auzit-o pe prietena ei plimbându-se de colo-colo. O auzea păşind şi jucându-se cu radioul.

— Da, cred că pot vorbi puţin.

— Am nevoie de câteva informaţii, a spus Annika. M-am interesat cu privire la maşinile din parcare şi ştiu cam cine e aici. Poţi să-mi confirmi?

Anne Snapphane a scos un râs obosit.

— Iar a grăit jurnalistul din tine, ca întotdeauna! Ia zi, ce vrei să ştii?

— Nemuritorul e acolo?

— Confirmat!

— Mariana von Berlitz şi Carl Wennergren?

— Categoric!

— E cumva pocăită?

— Când îi convine. Da' de unde ştii?

— Are un ditamai abţibildul cu „Iisus e în viaţă" pe maşină. Şi mai e o fată, Hannah Persson, din Katrineholm.

— E şi ea.

— Ce caută aici?

Anne Snapphane şi-a tras sufletul. Când a grăit din nou, vocea a scos la iveală o fărâmă de însufleţire, de parcă ar fi înviorat-o să vorbească despre chestiuni banale.

— E secretara Partidului Nazist din Katrineholm, neonaziştii. A fost pe lista invitaţilor din ultima emisiune împreună cu două anarhiste şi au făcut mare agitaţie pe aici. Anarhistele au atacat-o pe Michelle şi pe fătuca asta şi le-au spart nasul naziştilor. Eu şi un tip din echipa de sunet am intervenit să aplanăm conflictul. Şi m-am ales cu o zgârietură pe obraz.

— Şi de ce a rămas şi după emisiune?

— Păi, ca să bea gratis. Nu s-a sinchisit nimeni s-o gonească. Mai vrei să ştii ceva despre cineva?

— Barbara Hanson?

— Nenorocita aia? Evident că a fost, ocupată să-şi bată joc de Michelle, ca de obicei. S-a făcut muci, aşa cum era de aşteptat, şi a leşinat înainte de miezul nopţii.

— Şi Karin Bellhorn?

— Adineauri am vorbit cu ea. Stă în camera de vizavi.

— Şi a fost şi un oarecare Sebastian Follin?

— Da, e managerul lui Michelle, tipu' care se ocupă de contracte, de relaţii publice, de apariţii şi de alte lucruri care o privesc. S-au cam certat noaptea trecută.

— Bambi Rosenberg, bunăciunea care joacă în telenovele, a fost?

— Proasta de Bambi? Da, a fost şi ea, e cea mai bună prietenă a lui Michelle. A apărut în penultima emisiune şi a stat şi la petrecerea de final. Un lucru e sigur, lui Michelle i-a prins bine să aibă aproape un om de încredere...

— Dar Stefan Axelsson, directorul tehnic?

— El s-a ocupat de tot ce ţinea de car, de dimineaţa până seara. Ştie meserie, dar e foarte exigent; s-a plâns întruna de toate şi de toţi. E şi el aici.

— Şi mai eşti tu şi tipu' cu partea tehnică, responsabil de car.

— Da, Gunnar Antonsson. Carul ăla e viaţa lui!

— Crezi că aş putea vorbi cu oamenii ăştia?

Anne Snapphane a râs.

— Depinde cu care dintre ei, a zis ea. Sebastian o să vrea mai mult ca sigur. Steffe? Nici să nu te gândeşti! Nu uita că până şi Michelle ţi-ar fi scuipat în faţă. La câte tâmpenii ai scris despre ea, nici nu voia să audă de *Kvällspressen*. Zicea că n-are trai cu voi. Şi ştii ce? Sunt aproape în totalitate de acord cu ea.

— Ei, hai acum, să nu exagerăm, s-a apărat Annika. Doar era învăţată cu asta! Până la urmă, a fost persoană publică. Să revenim, cine e al doişpelea?

— A plecat.

— Cum adică a plecat? Parcă poliţia împrejmuise toată aria.

— A plecat cu noaptea-n cap, înainte să fie descoperit cadavrul.

— Dar cine e?

Anne a tras atât de tare aer în piept, că a scos un şuierat.

— Mă rog, bănuiesc că pot să-ţi spun, tot o să se afle până la urmă.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să rămână un secret până la difuzarea emisiunii. A făcut înregistrări în studioul din castel, deci ceilalţi invitaţi nu l-au văzut la faţă. E vorba despre John Essex.

Annika a rămas cu gura căscată.

— Tu vorbeşti serios? E pe bune?

— Vorbesc foarte serios. E atât de sexy, ni se scurgeau ochii după el.

— Nu pot să cred! Şi cum de l-aţi convins să vină la Yxtaholm?

— E meritul Karinei — bărbatu-său, fostu', e producătorul trupei. Essex trebuia să fie cireaşa de pe tort din seria asta de emisiuni.

Annika era aşa de entuziasmată, că a sărit în picioare.

— Genial! a zis ea. John Essex a fost la castel în noaptea în care a fost ucisă Michelle şi a plecat cu puţin înainte să fie găsit cadavrul.

— Trupa a plecat de aici pe la nouă seara, dar John a rămas la petrecere. Ultima oară l-am văzut puţin înainte de unu, dar nu

ştiu când a plecat. Posibil să fi fost deja departe când a fost ucisă Michelle.

— Ştie cineva la ce oră a fost împuşcată?

— Am văzut-o pe la două jumate. N-am auzit nicio împuşcătură, dar recunosc că nu am fost pe lângă car. Strânseseră decorul şi era încuiat. Şi să nu uităm că a tunat şi a plouat zdravăn toată noaptea.

— Înseamnă că poliţia n-a reţinut doişpe oameni, ci numa' unşpe. Al doişpelea, micuţul indian, şi-a luat tălpăşiţa.

— Probabil.

— Cu ce pistol a fost împuşcată?

Anne a făcut o nouă pauză.

— Era al nazistei, a spus ea în cele din urmă. O porcărie, un pistol enorm şi înzorzonat. Toată noaptea a făcut paradă cu el! Auzi, promiţi că-l suni pe Mehmed?

— Îl sun, îl sun, stai liniştită. Oricum, bănuiesc c-o să plecăm şi noi în curând.

— Au venit mulţi din presă?

— Mult mai puţini decât era de aşteptat. Au izolat toată zona; n-au reuşit decât câţiva să intre. Iar când o să vină mai mulţi ofiţeri, o să ne gonească şi pe noi.

Au tăcut iar, concentrându-se asupra bâzâitului difuz ce răzbătea din receptor. Annika se uita la urmele neregulate pe care le lăsau picurii de ploaie în drumul lor descendent pe laturile de sticlă ale serei. S-a dus cu gândul la zilele de Sânziene din alţi ani, petrecute împreună cu Anne Snapphane în apartamentul ei din Gamla Stan, un cartier încărcat de istorie din Stockholm. Şi atunci ploua la fel de rău ca în ziua aceea, iar ele se uitau la filme SF reprezentând viaţa în spaţiu.

— Nu ştiu cum se face, dar iată că suntem iar amândouă în ziua de Sânziene, a remarcat ea.

Anne Snapphane nu s-a putut abţine şi a pufnit-o râsul, un râs trist care s-a stins repede.

— Aaa, stai să-ţi spun... M-am întâlnit cu Pia Lakkinen, de la ziarul la care am lucrat înainte, *Katrineholms-Kuriren*. Auzi ce mi-a zis — că toată lumea din Katrineholm crede că Thomas m-a părăsit şi m-a lăsat singură cu copiii.

— Serios? a zis Anne Snapphane. Şi ce-i cu asta?

— Mi s-a părut urât din partea ei. Nu crezi?

— Nu, de ce?

Şi au tăcut iar. Când venea vorba despre familie, cele două femei aveau păreri total diferite. La fel era şi în privinţa jurnalismului de televiziune.

— Da' ia zi, a spus Annika, ştii cumva cine a împuşcat-o?

Anne Snapphane a început să respire tot mai sacadat. Avea din nou acel sentiment de coşmar.

— Am auzit o ceartă teribilă după miezul nopţii, a spus ea. Chiar la Grajduri, în dezastrul ăla.

— Între cine şi cine?

— Între Mariana şi Michelle, a spus Anne în şoaptă.

— Dumnezeule mare, asta nu e bine deloc, a răspuns Annika.

— Da, ştiu, a zis şi Anne Snapphane. Vai de mine, se aude ceva la uşă. Tre' să te las.

Au închis amândouă, iar Annika a rămas cu gândul la discuţia lor timp de câteva secunde, pe urmă a sunat la biroul de ştiri.

Anders Schyman şi-a ridicat privirea când l-a auzit pe Spike deschizând brusc uşa glisantă de sticlă.

— Vreo ştire despre cântăreţ?

Schyman a scos un oftat.

— Nu, nici măcar un zvon. Trebuie să găsim pe cineva din tura de noapte care să-i dea de urmă. Avem ceva până acum?

Spike a ridicat un braţ şi şi-a plimbat mâna dreaptă peste un titlu imaginar de articol.

„Suspecţii: lista completă. Subtitlu: Douăsprezece vedete şi ora farmecelor la castel."

Apoi a lăsat braţul jos.

— Şi, în mod miraculos, una dintre vedete e John Essex.

Administratorul delegat a fluierat şi s-a ridicat de pe scaun.

— Un Elvis Presley al zilelor noastre, a spus el. O să iasă un articol de talie mondială!

Schyman a străbătut biroul de ştiri trecând pe lângă Spike.

— I-au arestat pe toţi?

— Nu încă, a răspuns Spike, ţinând o mână în buzunar.

— Atunci, mai bine ne abţinem să le zicem suspecţi. Hei, Pelle! Ia vino-ncoa, să facem o şedinţă mică.

Redactorul foto ţinea un receptor într-o mână şi a ridicat degetul mare de la cealaltă. Spike şovăia în preajma lui Schyman când umil, când plin de respect faţă de el. Schyman era un şmecher, dar era un şmecher bun.

— A venit Jansson?

— Numai ce a...

Anders Schyman a respins restul frazei dând din mână.

— Ia zi-mi, ce avem până acum?

S-a aşezat pe un scaun liber ce-i aparţinea corespondentului străin, aflat chiar în centrul biroului de ştiri. Spike s-a aşezat şi el, la locul lui, şi-a dres glasul şi a curăţat urmele de cafea de pe o ceaşcă.

— Păi, avem o listă cu doişpe oameni care s-au aflat în noaptea aia la castel. Din câte crede Bengtzon, toţi, mai puţin John Essex, sunt încă la faţa locului. El a plecat înainte să fie găsită Michelle.

Cu sprâncenele ridicate de surpriză, Anders Schyman îşi lua notiţe.

— Excelent! a zis el. Da' agenţia de ştiri n-a trimis niciun comunicat despre asta. E o informaţie oficială?

Jansson, redactorul de noapte, a dat buzna înăuntru, vărsând cafeaua, şi a rânjit.

— Fireşte că nu, a zis el. Annika ne-a transmis totul. E posibil chiar să avem exclusivitate.

Anders Schyman a văzut cafeaua picurând într-un coş plin cu maculatură.

— Şi de unde are lista?

— A cercetat maşinile din parcare. Şi mai are o sursă pe care nu vrea s-o dezvăluie.

— Ca să vezi, au zis Pelle şi Spike, dând ochii peste cap.

— Şi John Essex, a spus Schyman, ce căuta acolo? E prea mare până şi pentru Globe Arena. Putem face o ştire numai din asta — vorbeşte cu cineva de la divertisment, să se ocupe de tot.

Spike şi-a luat notiţe.

— Deci, ce mai ştim despre listă? a întrebat Jansson. Cum îi numim pe-ăştia doişpe?

Anders Schyman bătea cu stiloul pe carneţel.

— În niciun caz suspecţi. Amici, poate martori. Hai să citim povestea şi să vedem unde ne duce.

— Amicii, faţă în faţă cu crima, s-a auzit din fundal sugestia lui Pelle Oscarsson, accentuându-şi ritmat vorbele.

— Evident că trebuie să facem referire şi la razia poliţiei, a zis Schyman.

— Şi să nu uităm de castelul Yxtaholm, a zis Spike. E destul de renumit. La numai o sută de kilometri de Stockholm şi totuşi foarte izolat.

Redactorul-şef adjunct a dat din cap.

— Aşa e, a spus el. Acolo mergea guvernul pentru negocieri secrete. Îmi amintesc, de pildă, că, acum câţiva ani, guvernul columbian a ţinut la castel negocierile cu teroriştii FARC*.

— Da, cică ar fi fost şi Arafat şi israeliţii acolo, a zis Jansson.

Spike a încuviinţat din cap.

— Am putea să facem un articol separat pentru pagina doişpe, a spus el. Cine-l scrie?

— Annika Bengtzon mi-a zis de locul ăsta, a spus Schyman, deci cred că ea ar trebui să-l scrie. Da' omu' nostru din tranşee cum o mai duce? A luat cineva legătura cu Wennergren?

Spike s-a vânzolit puţin în scaun.

— Nu, n-am reuşit încă, se pare că nu poate vorbi acum... Poliţia face interogatorii şi tot aşa...

— Am auzit că e şi Barbara acolo. E adevărat?

Tonul usturător al vocii lui Schyman l-a făcut pe Spike să tacă preţ de câteva secunde.

— Păi, Barbara face ce vrea, a intervenit Jansson. Am vorbit cu ea înainte să plece şi mi-a spus că o să scrie ce vrea ea în rubrica ei, atâta vreme cât se bucură de susţinerea directorului executiv.

— Şi de binecuvântarea familiei care deţine ziarul, a zis Pelle, fotograful.

— E de-a casei, a spus Jansson ironic.

— Şi cum rămâne cu Michelle? a zis Schyman.

---

* FARC – Forţele Armate Revoluţionare ale Columbiei (n. red.).

În biroul de ştiri s-a lăsat o linişte apăsătoare. Pelle, fotograful, răsfoia nişte poze, Jansson sorbea concentrat din cafea, iar Schyman l-a văzut pe Spike având un moment de ezitare înainte să-şi ia inima-n dinţi.

— Cred că cel mai bine ar fi să-i prezentăm viaţa cronologic, a spus el. Maică-sa a fost o stricată alcoolică, taică-său a murit într-un accident de maşină, a avut o grămadă de amanţi — e bogată şi controversată, mulţi o bârfesc, mulţi o detestă...

Anders Schyman a ridicat mâna dreaptă şi Spike a tăcut.

— Dacă nu ştiai, ziarul ăsta a plătit deja daune de 50 000 de coroane, a zis administratorul delegat. Şi asta numai pentru că am publicat articolul ăla în care scria că maică-sa e o târfă dependentă de droguri. Ca să nu mai spun că am semnat o înţelegere să nu mai scriem niciodată nimic despre ea. N-avem voie să vindem articolele vechi din arhivă. Şi, Spike, nu-i aşa că poliţia n-a folosit aceleaşi cuvinte ca tine ca s-o descrie pe Michelle? Practic, nu le-a folosit nimeni în afară de ziarul nostru.

Pe buza superioară a redactorului de ştiri se formaseră broboane de sudoare.

— Şi ce să facem acum, să ne purtăm ca şi cum n-am fi scris niciodată nimic urât despre ea?!

— Nu, nu putem face asta, a răspuns Schyman. Dar nici să persistăm în injurii acum, că a murit. Vreau să faceţi un articol micuţ şi respectabil despre viaţa şi despre moartea ei. Să amintiţi toate premiile pe care le-a luat, că a avut o mulţime de fani — povestea despre taică-său e tragică, dar merge...

Dintr-odată, Schyman s-a simţit stors de puteri.

Moarte şi prăbuşire — cuvintele care i-au trecut fugitiv prin minte. Teroare şi tragedie, crimă şi mutilare, astea sunt cuvintele care ne asigură traiul de zi cu zi.

— Mai e ceva? a întrebat apoi pe un ton mohorât.

— Şi cu Torstensson ce facem? a întrebat Spike. N-ar trebui să la el deciziile astea?

— Mă duc în acvariul meu, a zis Schyman. Să mă anunţaţi dacă mă caută cineva, cântăreţul sau mai ştiu eu cine...

S-a îndreptat spre biroul de sticlă şi s-a trântit, extenuat, pe canapea.

Reporterii de la *Katrineholms-Kuriren* plecaseră să strângă material despre festivităţile din Bie, organizate cu ocazia solstiţiului de vară, dar echipele de ştiri de la televiziunile locale erau încă în zonă, înarmaţi cu termosuri cu cafea din care-şi puneau câte-o ceaşcă atunci când mergeau la microbuze. Echipa televiziunii de stat era oarecum superioară celorlalte, venind cu un car TV ce ţinea loc şi de o mică staţie de emisie, iar reporterul de la Radio Sörmland se afla lângă Grajduri, ocupat să dea un telefon.

Bertil Strand era încă la căldură în maşina rivalilor, care avea motorul pornit. Annika a bătut în geamul din dreapta faţă. Fotograful l-a lăsat în jos, dar nu mai mult de doi centimetri.

— Hai, avem treabă! a zis Annika.

O secundă mai târziu, fotograful era deja afară din maşină şi la fel şi ceilalţi jurnalişti.

— O rulotă cu carne! a strigat în gura mare un reporter de la un alt ziar important din capitală, iar apoi a luat-o la goană, înspre cordonul alb-albastru de lângă canal.

Neputincioasă şi şocată, Annika a rămas pe loc. S-a uitat în sus, spre castel. Catargul pentru steag de pe malul celălalt era un punct de referinţă pentru comunitate. Bărcuţa a ajuns, legănându-se, la marginea apei.

Şi-a amintit de un lucru îngrozitor: momentul în care văzuse pentru prima dată un cadavru ridicat de la locul faptei de către poliţie. Se afla în Kronobergsparken din Stockholm, la numai câteva blocuri de casa ei. Ascuns de copaci înalţi, micul cimitir evreiesc, prost îngrijit, se profila în întuneric. Căldura, duhoarea, ochii holbaţi şi gura victimei strânsă într-un ţipăt slab. O chema Josefin. Josefin Liljeberg. Murise de prea multă dragoste. *Puteam să fiu eu în locul ei*, şi-a zis Annika în gând.

Apoi a prins cu coada ochiului furgonul mortuar aflat între copaci, dincolo de potcovărie şi de casa de pe plajă. A dat încet în spate, până la barajul rutier unde stăteau reporterii. Aparatele foto au huruit şi-au clănţănit, iar fotografii se călcau unii pe alţii în picioare. Annika nu se afla în mulţime; a văzut maşina întorcând şi un poliţist îmboldind gloata de oameni din presă. Cordonul a fost dat la o parte, iar furgonul a pornit cu viteză pe pod, îndreptându-se spre drum. Prin geamul închis la culoare,

sacul alb în care se afla cadavrul abia se distingea. Reporterul de la staţia locală de radio a luat-o la fugă după vehicul, îndreptând microfonul spre roţi. Annika a clipit — ce gest de prost-gust!

Bertil Strand a focalizat la distanţă şi a fotografiat maşina până a ieşit din raza lui vizuală, dispărând după ferma cu armăsari de prăsilă.

— Acum ia să-mi spui tu mie vreo două chestii, i-a zis el Annikăi. Unu, cum ieşim de aici? Doi, cum fac să-mi iau maşina înapoi?

Annika s-a uitat ţintă la fotograf.

— Asta-i tot? a întrebat ea. Să te mai ajut şi cu altceva?

A luat telefonul mobil şi a format un număr din agendă.

— Sunt în Flen, a zis Berit Hamrin, vorbind în căşti. Unde e Yxtaholm?

Annika a răsuflat uşurată.

— Vii prin Norrköping, aşa-i? Păi, traversează oraşul, ia-o pe ruta 55 şi apoi faci dreapta la semn... Da, da, suntem aici, dar nu cred că o să te lase să treci. Noi am trecut lacul. Da, da, am luat o barcă.

A râs şi a închis.

— În zece minute vine Berit. Cum terminăm, te duce ea la maşină.

— Păi, şi ce mai aşteptăm?

— Aşteptăm să iasă cei doişpe reţinuţi. Sau unşpe, mă rog. Dacă rămânem aici, în parcare, avem şanse bune să-i prindem înainte să plece.

— Uite, se întâmplă ceva sus, la castel! a spus Bertil Strand, privind concentrat peste capul ei.

Un poliţist îmbrăcat într-o geacă de piele şi o cămaşă hawaiană traversa podul. Toată presa era îngrămădită dincolo de barieră. Poliţistul s-a oprit de cealaltă parte a ei.

— Ei bine, a zis el, ofiţerul de presă tocmai m-a informat că nu poate ajunge, aşa că o să vă spun eu tot ce e de ştiut. Hai să terminăm repede şi elegant!

Annika a pescuit un carneţel şi un marker din geantă. I-a văzut pe colegii ei de breaslă scoţând şi clănţănind pixurile cu gel. Nu se învăţau niciodată minte! Pixurile astea erau inutile:

apa întindea pasta, iar dacă era destul de rece afară, mai şi îngheţa. Pe un timp aşa de ploios, nu era bine să foloseşti nici măcar un pix normal — markerul rezistent la apă era cel mai bun.

— Michelle Carlsson a fost găsită moartă într-o cabină de montaj parcată în spatele Aripii Noi, pe proprietatea Yxtaholm. A fost împuşcată în cap. Moartea a survenit instantaneu...

— Aţi găsit ceva în cabină care să indice o luptă? a strigat unul dintre reporterii TV.

Annika a recunoscut-o pe femeie, o arogantă care ieşea mereu în faţă la conferinţele de presă. Altfel spus, jurnalista era de părere că, pentru a-şi demonstra competenţa, trebuia neapărat să ţipe şi să se bage în faţă imediat ce i se oferea ocazia.

Inspectorul Q a oftat.

— Vă rog, haideţi să le luăm pe rând. Vă mulţumesc. Victima a fost dusă în Solna, pentru autopsie. Medicii şi investigatorii o să continue cercetările acolo. Pe parcursul zilei de azi, am interogat mai multe persoane care s-au aflat în apropierea castelului în momentul crimei. Deocamdată, nu avem niciun suspect, dar poliţia continuă să investigheze cazul şi să facă interogatorii, atât aici, cât şi în alte părţi. Cu alte cuvinte, în acest moment nu pot să vă spun dacă am descoperit sau nu semne ale unei lupte. Mai aveţi întrebări?

— Cât o să reţineţi suspecţii la castel? a răcnit reporterul TV.

Q a făcut o pauză, apoi a răspuns:

— După cum am menţionat, a continuat el, deocamdată nu avem niciun suspect. Nu reţinem pe nimeni la castel împotriva voinţei sale. Persoanele care au fost interogate azi au ales să rămână la faţa locului pentru a sprijini investigaţia şi sunt dornici să ne ajute.

— Credeţi că martorii o să ceară să plece acasă în noaptea asta sau o să aleagă să mai rămână o noapte la Yxtaholm? a întrebat Annika pe un ton politicos.

Q a zâmbit discret.

— La cum văd eu lucrurile, martorii o să aleagă, cu toţii, să rămână la castel peste noapte, a răspuns el. Mai aveţi întrebări?

Fireşte că mai aveau. Toate echipele de ştiri au pus întrebări pe rând, de vreme ce fiecare avea câte o curiozitate cât se poate de specială ce necesita un răspuns exclusivist. Cu alte cuvinte, Annika l-a urmărit pe Q spunând exact acelaşi lucru de trei ori la rând. Pentru început, s-a uitat înspre camera mare şi mătăhăloasă operată de cineva de la postul naţional de televiziune, pentru că televiziunea e superioară radioului şi reporterilor naţionali de la faţa locului. Apoi a urmat o cameră mică aparţinând postului *Öst-nytt*, televiziunea locală de ştiri. La urmă, inspectorul a vorbit în microfonul postului regional de radio.

Annika s-a plimbat agitată înainte şi înapoi, în spatele tuturor, aşteptând. După ce toate posturile au filmat ce era de filmat, s-a apropiat de Q.

— Oho, dar te-a udat ploaia, nu glumă, a zis el.

— Ai reuşit să dai de Essex? a întrebat ea.

Inspectorul a oftat şi a scos un pachet de ţigări din buzunarul de la piept al gecii de piele.

— Oricine vrea să dea de Essex n-are decât să se ia după ţipetele fanelor adolescente, a răspuns el, aprinzându-şi o ţigară şi trăgând cu poftă din ea. Sigur că am dat de el!

— Deci la asta te refereai când ai zis că se fac investigaţii şi în alte părţi?

Drept răspuns, ofiţerul a rânjit.

— Păi, şi...? a zis Annika.

— Nu e mai suspect decât ceilalţi.

— Când a fost descoperit cadavrul?

Q a scos un nor de fum şi s-a uitat la ea.

— Nu pot să-ţi spun.

— Am auzit că v-a luat ceva până să ajungeţi la faţa locului.

— Aş aprecia dacă n-ai scrie asta în ziar, a zis poliţistul.

— Atunci zi!

Bărbatul a oftat.

— A sunat cineva la Urgenţe şi a anunţat un deces. Cadavrul a fost descoperit la puţin timp după şase dimineaţa. Echipajul de poliţie a sosit după vreo două ore.

— Destul cât să vorbească toţi martorii între ei şi să-şi sincronizeze faptele, a remarcat Annika.

— Nu mi s-a părut să fi făcut asta, a ripostat căpitanul.

— De unde avea Hannah, neonazista, pistolul ăla împopoţonat?

— Cum le ştii tu pe toate, a constatat inspectorul. Ia zi, ce-ai mai aflat?

— În afară de chestia cu pistolul?

Annika a dat din umeri.

— Ştiu pe cine ai interogat, am aflat că şi-au sărit unul altuia la gât toată noaptea şi că unul dintre cei doişpe e, probabil, criminalul.

— Şi dacă e cineva din afară, cineva care a trecut lacul încoace? a zis Q, zâmbind uşor din priviri.

— Da, vezi să nu, a răspuns Annika. De-asta bate şi guvernul atâta drum până la Yxtaholm, pentru tratate secrete de pace, fiindcă e atât de simplu să se strecoare oricând un criminal în toiul nopţii!

Inspectorul a râs cu zgomot, şi-a vârât mâinile în buzunare, s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre castel, cu ţigara atârnându-i în colţul gurii.

Râzi tu, râzi, şi-a zis Annika pe un ton de triumf în sinea ei. *Dar eu am reuşit să trec lacul în miez de zi şi nu m-a văzut nimeni!*

— Annika?

Vocea venea de dincolo de bariera de lângă ferma cu armăsari de prăsilă. Berit aştepta sub umbrelă, lângă maşina unor oameni de presă.

— Da, ce e? a zis ea cu voce tare.

Uşurată, Annika i-a făcut femeii cu mâna şi s-a îndreptat degrabă spre ea.

— N-o să elibereze martorii, i-a zis lui Berit. Aş mai sta puţin pe aici. Poţi să revii mai încolo, să mă iei?

Berit i-a făcut semn cu degetul mare că e OK. Observând gestul, Annika a afişat imediat un zâmbet şi, apoi, s-a grăbit spre fotograf, trăgându-l deoparte.

— A venit Berit, du-te cu ea să iei maşina şi cazează-te la motelul din gara Statoil, din Flen. Loftet îi zice, a spus Annika. Vin şi eu mai târziu, i-am zis lui Berit să se întoarcă după mine. Am poftă să fac nişte cumpărături!

— Poftim? Cumpărături, acum?

Annika a dat din umeri şi s-a uitat de jur-împrejur.

— Of, Doamne, vreau să verific nişte chestii! a explicat ea.

— Ce chestii?

Jurnalista s-a întors pe călcâie, ieşind din parcare şi trecând pe lângă clopotniţă. Apoi, a dat colţul şi a ajuns la locul numit Grajduri. Jos, pe malul lacului Långsjön, erau un coteţ de găini, un fel de încăpere unde se spălau vasele şi mai multe terenuri de tenis.

A simţit, pe neaşteptate, mirosul verii: peluza tunsă de curând, trandafirii în floare, umezeala şi fragilitatea naturii. Şi-a trântit geanta pe trepte, a deschis carneţelul la o pagină curată şi l-a pus pe scări, ca să nu-şi ude blugii. Apoi s-a aşezat pe el şi s-a sprijinit cu spatele de uşă. A văzut două maşini plecând. Nu-i rămânea decât să aştepte.

Halal mamă! N-o să te iert niciodată pentru asta! Să te ia naiba!

Annika şi-a trecut mâinile prin păr, dându-l pe spate. Imposibil să fi vorbit serios! Un om putea spune aşa ceva numai la supărare sau la nervi. Avea să-şi dea şi el seama de asta. Până la urmă, era de aşteptat să-şi iasă din fire. Avusese o perioadă grea la muncă. Proiectul la care lucra de mai bine de trei ani şi jumătate trebuia finalizat până la sfârşitul lunii, şi mai era ceva de muncă la el. Plus că îi era teamă ca sfârşitul proiectului să nu însemne şi sfârşitul muncii lui în cadrul Asociaţiei Suedeze a Autorităţilor Locale. Şefii aduseseră vorba de câteva alte posibile proiecte, dar nu stabiliseră nimic sigur cu privire la el.

Annika a oftat, ştia prea bine că Thomas avea mereu nevoie de un plan sigur. Ea îl încuraja spunându-i că lucrurile o să se aranjeze de la sine, dar el n-o lua în seamă şi nu ţinea cont de cum vedea ea situaţia. Şi anume că lumea e plină de joburi şi de angajatori. De fiecare dată când îi arăta vreun anunţ în ziar, pentru o poziţie de contabil-şef în domeniul asistenţei sociale sau de director financiar, Thomas devenea irascibil şi posac.

Ştia prea bine care era nemulţumirea lui. Thomas îşi dorea o slujbă importantă. Voia să ocupe o funcţie mai mare decât cea de director financiar pe regiunea Vaxholm. Voia să le demonstreze

părinţilor şi prietenilor că era capabil să facă progrese în carieră chiar dacă viitorul putea să-i rezerve surprize neplăcute.

Annika s-a uitat în zare, dincolo de parc, şi a văzut că stătuse ploaia. Era perfect conştientă că asta-şi dorea Thomas de la viaţă. Pentru el, să fie cu ea însemna un pas înapoi. Nimic din ceea ce era, din ceea ce avea sau făcea, nu o aducea la înălţimea lui Eleonor, fosta lui soţie, care lucra la bancă şi avea o casă luxoasă în Vaxholm. Nu puseseră niciodată problema aşa, dar simţise o tensiune în vorbele lui, care o făcea să creadă că are dreptate. Eforturile ei nu se ridicau la nivelul aşteptărilor lui Thomas şi nici nu promiteau să o facă vreodată.

În primii doi ani de relaţie, locuiseră în apartamentul ei, într-un bloc vechi pe care proprietarul avea de gând să-l dărâme. Clădirea nu avea lift, baia era comună, pe hol, şi nu aveau nici măcar apă caldă. Dar se descurcaseră în locul cu pricina, atâta vreme cât fuseseră numai ei doi. Însă, odată cu naşterea lui Kalle, situaţia devenise de-a dreptul intolerabilă. Annika muncea pe rupte şi plângea mult, dar nu se lamenta niciodată. Ştia că, dacă s-ar fi lamentat, Thomas ar fi părăsit-o. Cât a durat concediul de maternitate, a stat liniştită acasă şi nu l-a stresat cu nimic. Spăla vase, încălzea apă, alăpta copilul, mergea la cumpărături, făcea curat, schimba scutece şi făcea dragoste — şi toate astea cu o determinare nestrămutată. Trebuia să fie puternică, numai aşa aveau să izbutească. Pentru a se asigura că relaţia avea să meargă bine, se purtase ca un administrator care făcea lucruri benevol. Schimbase duliile de pe holul scării, pusese întotdeauna hârtie igienică şi şerveţele în baia comună, situată în partea care dădea spre stradă, şi îl sunase pe proprietar de fiecare dată când se plângeau vecinii că apăreau scurgeri de apă sau fisuri în clădirea dărăpănată.

Iar când a fost, în sfârşit, restaurată partea dinspre stradă a clădirii, ea a fost purtătoarea de cuvânt a tuturor locatarilor, negociind soluţii acceptabile pentru fiecare dintre ei.

Când a sosit scrisoarea, era însărcinată în şase luni cu Ellen. Li se propunea un contract de închiriere pentru un apartament cu patru camere în aripa restructurată. Era situat la etajul al patrulea şi avea lift, sobă de teracotă şi un balcon care dădea înspre

curte. Când a citit scrisoarea, a plâns de fericire. Şi totuşi, comentariul lui Thomas îi răsuna şi acum în urechi:

— Cu cât dăm pe chirie, putem să plătim rate la trei case!

Probabil că avea dreptate. Chiria era mare, dar apartamentul era fabulos. Uşi masive din lemn, toate camerele aveau parchet nou şi lucios, bucătăria avea o plită cu tăblie de ceramică, iar cele două băi erau dotate cu încălzire prin podea.

Sosind pentru prima oară în vizită în noua lor casă, părinţii lui Thomas au spus acelaşi lucru ca el:

— Cât ziceai că e chiria? Păi, cu banii ăştia plăteşti rata la casă!

Mama lui Thomas nu prea o avea la suflet pe Annika — nu era în stare s-o ierte că-i perturbase viaţa lui fiu-său. Eleonor fusese pentru ea ca o fiică. Iar din câte ştia Annika, cele două femei încă ţineau legătura. Nici măcar cei doi copii nu reuşiseră să-i îmbunătăţească imaginea în ochii soacră-sii.

— Săracii de ei, se minuna mama lui Thomas, ce greu trebuie să le fie să crească la oraş!

Orice-ar fi făcut Annika, nu se ridica niciodată la aşteptările ei.

— Vai, dragă, spunea soacră-sa, copiii voştri sunt schilozi. Ce e cu ei, nu mănâncă bine?!

De fapt, voia să spună: „Nu le dai să mănânce?". Şi, eventual, să adauge: „Sper să nu ajungă aşa de schilozi ca tine!".

Cu socru-său Annika nu avea niciun fel de relaţie. De fiecare dată când venea în vizită, nu făcea altceva decât să stea cu nasul în reviste şi să dea, absent, răspunsuri monosilabice. Câteodată, se ducea în dormitorul lor şi se întindea pe pat, dormind până la prânz.

Annika a sărit în picioare. Tunase puternic şi cerul era iarăşi plin de nori: peste clădirile albe plutea un văl negru prevestitor de rău. Aerul era încărcat de electricitate şi o rafală de vânt o împinse înainte. Şi-a îndesat, nervoasă, carneţelul ud în geantă şi apoi a aruncat-o degrabă pe umăr. O secundă mai târziu, întreg peisajul a fost spintecat de o lumină alb-albăstruie, urmată imediat de o nouă bubuitură. Ploaia avea să ropotească dintr-o clipă în alta.

Tiptil-tiptil, şi-a croit drum printre rândurile de gard viu, mergând foarte aproape de zidul din spate al vechiului lăcaş unde

erau grajdurile. Uitându-se cu coada ochiului înspre parcare, a văzut că plecaseră toţi reporterii. Dispăruse până şi poliţistul care păzea bariera ca să nu intre nimeni pe drumul ce ducea la castel. Un fulger a despicat iar cerurile. De data aceasta însă, a trecut mai mult timp până la următoarea bubuitură — furtuna se îndepărta. În incinta unde se spălau vasele, o fereastră se legăna în bătaia vântului. Annika s-a rugat să nu fie nevoită să se strecoare prin ea. A apăsat cu băgare de seamă clanţa uşii din spate a bucătăriei. A scos un scârţâit şi s-a deschis cu vaiet, de neunsă ce era. Atunci, a lovit-o prima picătură de ploaie, mare cât o minge de tenis. Fără să mai stea pe gânduri, Annika a intrat în încăperea unde se spălau vasele şi a închis uşa după ea.

Era un întuneric de nedescris. Potopul de afară proiecta o lumină de un gri întunecos pe singura fereastră din încăpere. A reuşit să distingă o maşină de spălat şi un uscător, o chiuvetă mică de oţel şi grămezi întregi de aşternuturi murdare. A văzut o uşă care ducea într-o bucătărie înghesuită şi a mers într-acolo: o maşină de spălat vase, un filtru de cafea, o masă acoperită cu o muşama şi înconjurată de şase scaune. Peste tot erau numai sticle goale, gunoaie şi vase murdare. Bucătăria avea o fereastră care dădea spre curtea din spate şi o uşă întredeschisă care ducea spre salon. Annika a deschis uşa la perete şi s-a oprit imediat, rămânând perplexă.

Practic, toate piesele de mobilier erau făcute praf: o canapea, două fotolii şi o masă mare. Câteva scaune rupte erau aşezate grămadă lângă uşa de la intrare. O vază cu flori zăcea făcută ţăndări în faţa şemineului, lupinii ofiliţi lâncezind într-o mulţime de cioburi de porţelan şi într-o baltă de apă. Preşurile erau scămoşate şi un tablou căzuse de pe perete.

Un gând s-a strecurat rapid în mintea Annikăi: *Nu ştiu ce caut eu aici. Ar trebui să plec.*

Dar a rămas ţintuită locului, uitându-se şocată la dezastrul din jur. Ai fi zis că trecuse un uriaş pe-acolo, călcând totul în picioare în calea lui. Intrigată, Annika a încercat să-şi imagineze actul distrugător, braţele puternice care transformaseră scaunele în aşchii. A păşit cu atenţie printre lucrurile împrăştiate de jur-împrejur, apropiindu-se de masa răsturnată. De

partea cealaltă, a zărit cărţile de joc şi paharele sparte. Din ce în ce mai conştientă că nu avea ce căuta în locul acela, Annika a simţit adrenalina năvălindu-i în trup şi a mers mai departe cu paşi mărunţi.

În spatele unui fotoliu erau nişte foi, unele cu însemnări, altele cu grafice. Annika s-a aplecat, a luat una şi a citit: „Agenda episodului 7, *Petrecere de vară la castel*". Apoi a răsfoit foile cu însemnări. Cuprindeau instrucţiuni pentru cineva din echipa TV, dar i-a fost imposibil să-şi dea seama pentru cine: „Deschidere, felicitări, segment video, live, încheiere, muzică, intro, invitat, felicitări...". I-a dat drumul în aşa fel încât să aterizeze oarecum în acelaşi loc în care-o găsise. Apoi, s-a îndreptat către şemineu, înconjurată de umbrele ascuţite ca lama pe care le proiecta fulgerul prin încăpere.

Cineva şi-a ieşit rău de tot din fire, s-a gândit ea, devenind neliniştită şi fiind, totodată, intrigată.

Lângă vaza făcută ţăndări se afla ceva întunecos. Annika s-a dat mai aproape, a apucat materialul de un colţ cu vârful degetelor şi l-a ţinut în lumina de la fereastră. Un articol de îmbrăcăminte, negru la culoare. O fustă puţin umedă, ori de la ploaie, ori de la apa din vază. I-a dat drumul pe jos şi s-a uitat de jur-împrejur. Venindu-i o idee, a scormonit prin cenuşa din şemineu. Era rece, nu se simţea deloc căldura de la focul făcut cu o noapte în urmă.

În timp ce-şi curăţa mâinile de funingine şi de praf, cerul s-a luminat iar deasupra ei. Bubuitul a cutremurat întreaga casă şi a fulgerat din nou. Speriată, Annika s-a dat în spate şi s-a lovit de perete. Aerul s-a îmbâcsit de mirosul descărcării electrice, iar izul sulfuros a îngreţoşat-o pe Annika.

Acum înţeleg de ce credeau oamenii în Thor, şi-a zis în sinea ei.

În secunda următoare, a auzit un zgomot dinspre uşa de la intrare situată în partea cealaltă a camerei. S-a uitat, paralizată, la clanţă. Fulgerul care a urmat imediat a scos la iveală că cineva apăsa clanţa, deschizând uşa încet.

Annika s-a panicat, a făcut iute trei paşi spre bucătărie şi s-a ascuns după uşă, privind încordată prin întuneric. Era un bărbat. Individul a intrat degrabă în salon, închizând uşa după el.

Când şi-a dat jos de pe cap gluga pelerinei de ploaie, Annika a fost aşa de uşurată, că de-abia se mai ţinea pe picioare. Nemernicul! Ce caută aici?

A rămas pe loc, pitită în spatele uşii, şi l-a urmărit cotrobăind prin lucrurile împrăştiate peste tot. Bărbatul păşea cu atenţie, împietrind de fiecare dată când tuna violent, iar apoi căutând iar prin obiectele dispuse talmeş-balmeş, dându-le la o parte. S-a ghemuit şi a ridicat anumite lucruri ca să se uite sub ele, iar pe altele le-a pipăit cu mâinile, cercetându-le cu minuţiozitate. Când mai avea un metru până la uşa de la bucătărie, Annika a deschis-o larg şi a întrebat:

— Ai pierdut ceva?

Carl Wennergren a sărit ca ars şi s-a dat înapoi. Era alb ca varul la faţă şi ochii stăteau să-i iasă din orbite, oglindind teroarea care-l cuprinsese. Annika a scos capul pe după uşă; nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Ce dracu'...? a bolborosit Carl Wennergren. De unde-ai mai apărut şi tu?

— M-au trimis de la ziar, a zis Annika. Ai reuşit să vorbeşti cu Spike? A întrebat toată ziua ca disperatu' de tine.

— Da' cum dracu' ai intrat aici?

— Ia zi, ce cauţi?

Wennergren de-abia răsufla. Era ud până la piele, după cum a observat Annika.

— Nu-i treaba ta!

Annika s-a uitat la colegul ei. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. Carl Wennergren era bărbatul bine din echipa de ştiri, cel mai fermecător tip din redacţie, preferatul directorului, fiul preşedintelui consiliului director. Avuseseră câteva neînţelegeri de-a lungul anilor. În opinia Annikăi, Carl era un răsfăţat cu o morală îndoielnică. Nu ştia ce părere avea el despre ea. În momentul de faţă, nu era nici din cale-afară de arogant şi nici şmecher şi îi stătea bine aşa.

— Ia loc! a zis ea aşezându-se la masă. Ai luat legătura cu Schyman sau cu cineva de la ziar?

Carl Wennergren s-a uitat ţintă la ea, revenindu-şi treptat din spaima trasă.

— Nu, a răspuns. Am fost ocupat să răspund la interogatorii!

— Ce bine că am dat de tine! a zis Annika. Hai, zi ce s-a întâmplat ieri!

Colegul ei a pufnit. Intenţionase, de fapt, să râdă.

— Şi de ce, mă rog, ţi-aş da ţie detalii dintr-astea?

Omul ăsta mă urăşte din tot sufletul, şi-a zis Annika în sinea ei. Aburii sulfuroşi i-au asaltat nările.

— Păi, pentru că lucrăm pentru acelaşi tabloid, a spus ea, constatând, spre propria uimire, că-i tremura vocea. Dacă lucrăm împreună, o să avem un avantaj în faţa tuturor. Eu ştiu câteva lucruri, dar tu ştii mult mai multe. Putem să ne dăm şi singuri seama ce poate ajunge în paginile ziarului şi ce trebuie să omitem, ca să nu periclităm investigaţia. Asta o să fie ştirea verii, iar informaţiile tale ne-ar putea ajuta să fim muuult în faţa rivalilor.

Annika s-a uitat la colegul ei, muşcându-şi buza când şi-a dat seama că susţinuse o adevărată pledoarie.

— Da' ce, crezi că eu nu ştiu că ne-ar putea ajuta?! a zis Carl Wennergren. Dar nu uita că sunt informaţiile mele, nu ale tale. De ce ţi-aş da totul mură-n gură, pentru articol?

Annika a simţit că lua foc pe dinăuntru. Lipsa lui de cooperare îi dădea dureri de stomac. Carl Wennergren a rânjit. Devenise iarăşi încrezător în sine şi arogant. Annika a scrâşnit din dinţi şi l-a privit în ochi.

— Foarte bine, a zis şi s-a ridicat. Atunci, n-are rost să te mai reţin — păreai al naibii de ocupat. Să te ajut să găseşti ce căutai?

A tăcut preţ de o clipă, uitându-se în sus, spre el.

— Ştii ce, eu zic s-o laşi baltă, pentru că, orice-ar fi, sigur a fost găsit de poliţie.

Lui Carl i-a dispărut rânjetul de pe faţă. Annika i-a dat un ghiont trecând pe lângă el, şi-a înhăţat geanta şi s-a dus glonţ spre uşa din spate.

— Ce vrei să afli?

Jurnalista s-a oprit şi s-a uitat de sus la el.

— Zi-mi, în primul rând, ce s-a întâmplat aici.

Carl Wennergren a scrutat bezna din cameră şi a înghiţit cu zgomot.

— A fost bătaia dracu', a zis el.

Annika şi-a reţinut dorinţa de a face un comentariu sarcastic.

— Sebastian Follin a dat buzna peste John Essex şi peste Michelle în timp ce şi-o trăgeau. Şi-a ieşit din minţi!

— Şi-o trăgeau?

— Hai că eşti culmea, doar ai doi copii, bănuiesc că te prinzi tu care-i şpilul.

Annika a simţit că se înroşeşte în obraji.

— Deci Sebastian Follin a făcut dezastrul ăsta aici?

Carl Wennergren şi-a aţintit privirea în podea. Annika l-a văzut strângând din buze, fără să-şi dea seama ce era în sufletul lui. Oare minţise sau spusese adevărul? Oare se simţea stânjenit pentru că habar n-avea ce se întâmplase, deşi fusese acolo? Oare încerca să protejeze pe cineva? Oare el era ucigaşul?

Din instinct, Annika a făcut un pas în spate. Şi-a dat seama că nu putea să pună bază pe nimic din ce spunea Carl. Aşa că şi-a pus geanta pe umăr şi s-a îndreptat spre uşă, scoţând telefonul ca s-o sune pe Berit.

De îndată ce Berit a parcat maşina în faţa motelului Loftet din Flen, a încetat şi ploaia, la fel de brusc precum pornise.

— Mda, ce să zic, nu e tocmai hotelul Grand, a zis Berit Hamrin.

— Glumeşti? a răspuns Annika. Maică-mea aici a ţinut petrecerea aniversară de cincizeci de ani. Dup-aia a zis că a făcut toxiinfecţie alimentară de la friptura de porc, dar noi ştiam prea bine de ce vomita aşa.

Berit a zâmbit crispat.

Acum, puteau să respire în voie. Furtuna curăţase aerul, făcându-l răcoros. Razele aurii ale crepusculului cădeau pe asfalt. În afară de maşina lui Berit şi de cea a lui Bertil Strand, în parcare nu mai era niciun vehicul. Pe partea cealaltă a străzii Katrineholmsvägen, Annika a zărit câţiva băieţi care stăteau lângă benzinăria Statoil şi discutau. Oarecum stânjenită, i-a studiat preţ de câteva secunde. Toţi copiii din Hällefors fuseseră duşi la autobuz şi trimişi în Flen, să facă liceul la Stenhammarsskolan, iar

localnicii de acolo îi trataseră ca şi cum ar fi fost nişte bădărani de la ţară. În sufletul Annikăi se trezea acest sentiment de inferioritate când întâlnea în Flen oameni de aceeaşi vârstă cu ea. A avut impresia că-i cunoştea pe doi dintre tipi.

Apoi şi-a dat seama că erau cu vreo zece ani mai mici decât ea.

Dumnezeule, şi-a zis în sinea ei, *încep să îmbătrânesc.*

— Vrei ceva de mâncare? Un şniţel?

Annika a zâmbit.

— Cu cartofi prăjiţi?

— Sau ce zici de o porţie de cartofi prăjiţi? a întrebat Berit în glumă. Hai, du-te sus, ai camera trei. Cheia e în uşă, eu sunt la numărul unu, Bertil, la numărul patru...

Încăperea era la fel de anostă ca meniul, dar la duş curgea apă caldă din belşug. Annika de-abia îşi trăsese hainele pe ea, când Berit şi-a făcut apariţia în cameră cu o tavă în mână.

— *Voilà, mademoiselle*, a zis Berit, punând tava pe una dintre noptiere. Mai eşti încă „domnişoară", nu-i aşa?

Annika şi-a dat ochii peste cap şi s-a repezit la friptura zdravănă de porc.

— Am vorbit cu Schyman şi cu Spike, i-a zis Berit Annikăi în timp ce aceasta îşi vedea de mâncat. Au zis că ar trebui să despicăm firul în patru cât putem de mult. Sunt câţiva reporteri pe tura de noapte în Stockholm, dar sunt începători, stau numai pe perioada sărbătorilor. E adevărat că John Essex a fost la castel?

Annika a luat câteva guri mari de cola şi şi-a amintit cât de frustrant era să fii reporter de rezervă: nu erai niciodată integrat pe de-a-ntregul în echipă şi niciodată nu se considera că eşti suficient de bun.

— Da, e adevărat, a zis ea.

— Echipa de divertisment a luat-o razna! Se ţin necontenit după gaşca lui, prin Europa, punând tot felul de întrebări. Aşa că partea asta le rămâne lor. Să vedem...

Berit a verificat diverse însemnări de pe o listă.

— Am cerut copii după fiecare articol de arhivă, despre Michelle — trebuie să le primim dintr-o clipă-n alta. Trebuie să facem un articol despre crimă şi încă unu' despre viaţa ei.

— „Fata din suburbie, ajunsă cea mai mare vedetă a Suediei", a zis Annika pe înfundate, cu gura plină de mâncare. Şi ca subtitlu: „Viaţa ei, o poveste tristă".

Berit a zâmbit.

— Şi mai e şi faza cu crima, a zis ea. „Moartea unei vedete: decesul lui Michelle Carlsson şochează comunitatea oamenilor de divertisment". Plus goana după criminal, indiciile, presupunerile şi toate celelalte.

— Mă ocup de toate, a zis Annika, încercând să-şi scoată dintre molari o bucată de zgârci. Arma crimei i-a aparţinut unei invitate la emisiune, o să scriu şi asta.

Berit a zâmbit admirativ.

— Ultima emisiune, detalii despre întreaga serie de emisiuni, sesiunile de înregistrare, invitaţii — ştii ceva despre astea?

— Nu ştiu multe, dar astea-s fleacuri. Departamentul de divertisment are sigur nişte materiale. Altfel, probabil c-o să reuşim să aflăm câte ceva de la reporterul de presă de la TV Plus. Dar nu putem să-i rugăm pe cei de la divertisment să se ocupe de asta?

— O să-l întreb pe Spike, a zis Berit, luându-şi notiţe. Vor şi câteva rânduri despre castel. Cică eşti la curent cu subiectul ăsta.

— Ei, exagerează, a răspuns Annika, dând pe gât ultima gură de cola. Cât de mare trebuie să fie articolul?

— Două mii de caractere pe puţin. Şi un articol cât mai mare despre crimă. Ce altceva mai ai?

— Mă gândesc să scriu şi despre supravieţuitorii de noaptea trecută de la castel.

— Bine gândit, a zis Berit, îndreptând pixul spre cer. Asta trebuie să apară mâine în pagină, articolul ăsta şi ăla despre John Essex. Scrie despre ce vrei, numai fii atentă cum vorbeşti despre suspecţi şi despre posibilii ucigaşi.

— „Aşa o să ne-o amintim pe Michelle" — şi să citez nişte vedete suedeze care spun lucruri drăguţe şi total insignifiante despre ea?

— De asta se ocupă cei din tura de noapte, a zis Berit.

A bătut cineva la uşă. Era femeia de la recepţie, cu braţele încărcate de un vraf de foi.

— Au sosit astea prin fax, a zis ea, uitându-se cu ochi mari la titlurile articolelor.

Berit a scăpat-o de povară, i-a închis uşa în faţă, aşa curioasă cum era, şi apoi a împrăştiat tăieturile din ziare pe patul dublu.

— Schyman a zis să ne uităm peste astea înainte să ne apucăm de treabă, a explicat ea.

— Dumnezeule mare! a exclamat Annika. Atât am scris noi despre ea?

— Dar tu unde ai fost în ultimii ani? a întrebat Berit.

— Am rămas blocată în Ţara Scutecelor, a răspuns Annika şi apoi a luat un prim articol.

Era puţin mai vechi de un an şi scria despre fabulosul contract pe care îl semnase Michelle, trecând de la banalul post public de televiziune la prestigiosul şi comercialul TV Plus. Michelle nu-şi mai încăpea în piele de fericire şi era foarte nerăbdătoare să-şi cunoască noii colegi. Managerul ei, Sebastian Follin, care-i negociase faimosul contract, apărea alături de Michelle, ţinând-o în braţe, în fotografia radioasă ce ilustra articolul.

Annika a luat la întâmplare o altă tăietură de ziar, un articol din rubrica „Se zvoneşte că...", ce fusese publicat când Michelle ocupase timp de cincisprezece săptămâni locul întâi în topuri.

Au împrăştiat tăieturile de ziar; pe cele vechi le-au pus pe pat, iar pe cele noi, pe duşumea, murdărindu-le în scurt timp cu pantofii şi genţile lor.

Annikăi i-a atras atenţia o casetă mică în care era prezentată succint biografia lui Michelle.

Născută în Belarus, mama, de origine letonă, tatăl, suedez. E crescută de taică-său, sondor de petrol, iar după moartea lui ajunge în grija unor străini. Face liceul în Växjö, apoi se angajează ca ghid turistic în Jönköping. Îi place mâncarea japoneză, se delectează cu un pahar de vin şi practică yoga şi sporturi acvatice. În prezent, este prezentatoarea emisiunii *Divanul femeilor*.

— Auzi, tu ştiai că era imigrantă? a zis Annika.

— Ei, e mult spus, doar a trăit aici de la trei ani. Dă-mi şi mie teancul ăla, te rog, a zis Berit.

Annika i-a înmânat teancul cu pricina, s-a aşezat într-o poziţie comodă şi a răsfoit articolele. Cele mai vechi de un an scriau

în special despre colaborările ei de succes, despre premii, poziţii în topuri şi zvonuri inofensive. Odată cu mutarea lui Michelle la un alt post de televiziune, tonul articolelor era altul. Emisiunea pe care o modera nu mergea aşa de bine precum sperase TV Plus. Surse anonime de la conducerea postului vorbeau despre pierderi de milioane de coroane suedeze şi despre ratinguri din ce în ce mai mici. Dintr-odată, vedeta era criticată pentru absolut orice aspect care, anterior, fusese considerat un plus. De unde înainte fusese „naturală", acum era văzută ca „debordantă". Din „şarmantă" devenise „prostuţă" şi din „plăcută", „neglijentă". Un sindicat muncitoresc o atacase pentru că avea apariţii gratis în concursuri difuzate la radio şi la TV. „E evident că nu are nevoie de bani, afirmase un reprezentant sindical, însă asta n-o împiedică să submineze şansele altora în industrie." Într-un alt articol, un director al unui post de radio îşi vărsa oful pe Michelle, pentru că îi ceruse cinci sute de coroane suedeze după ce participase la o emisiune. „Unii oameni sunt ai naibii de lacomi", spusese directorul.

— Orice-ai face în viaţa asta, eşti luat la bani mărunţi, a zis Annika.

— Asta nu-i nimic, stai să ajungi la editoriale, a răspuns Berit.

Editorialista Barbara Hanson scrisese o pleiadă întreagă de articole stânjenitoare la adresa lui Michelle Carlsson. Hanson solicita demisia lui Michelle, de parcă ar fi avut cine ştie ce muncă de birou. Editorialista o ocăra pentru evaziune fiscală, cu toate că informaţia era eronată. O critica pe Michelle pentru apariţia, dicţia, salariul, morala, abilităţile şi relaţiile ei amoroase.

Însă criticile au devenit cu adevărat violente după ce Michelle s-a apucat să prezinte o emisiune de ştiri cu caracter analitic. După numai cinci episoade, când emisiunea a fost retrasă de pe TV, răutatea oamenilor de presă a atins cote alarmante: „Michelle face un adevărat fiasco!" şi „Decăderea reginei din televiziune" spuneau unele titluri, o reclamă cu Michelle a fost însoţită de adnotarea: „O afacere proastă pentru Suedia". A fost citat Nemuritorul spunând că televiziunea privea contractul cu Michelle ca pe un proiect pe termen lung ce avea să dea roade în rândul publicului-ţintă în decurs de câţiva ani.

— Dumnezeule, asta e nebunie curată! a spus Annika aşezând în poală un vraf de hârţoage. Da' de ce a scris tabloidul nostru atâta despre fata asta?

Berit a ridicat din umeri, a pus câteva tăieturi din ziare peste un teanc întreg şi s-a aşezat pe pat. Articolele au alunecat pe salteaua curbată sub ea şi s-au amestecat.

— Ştirile despre ea vindeau ziarul. Toată lumea o cunoştea şi, la început, pe ea n-a deranjat-o să ofere detalii intime şi nici să fie controversată. A fost de acord să pozeze pentru coperta unui supliment în pielea goală, dată numai cu vopsea aurie. Ne-a povestit cum şi-a pierdut virginitatea, ne-a spus că în liceu a avut o întâlnire cu o lesbiană, ne-a acordat un interviu din spital când şi-a rupt piciorul — şi alte chestii dintr-astea.

— Dar n-a ţinut-o mult, a zis Annika.

— Aşa e, a aprobat Berit în timp ce răsfoia materialele primite prin fax. La un moment dat, Michelle a început să creeze probleme, iar asta evident că a stârnit şi mai mult interesul publicului. Ei bine, de-atunci a intrat de-a binelea în ghearele presei, a devenit favorita ei. Cine se plângea de Michelle Carlsson primea un loc de cinste în ziar, iar ea era nevoită să se apere. Dacă nu mă înşel, stai chiar pe unul dintre articolele astea, ia uite...

Annika a tras un ziar de sub genunchi şi l-a răsfoit. O personalitate masculină trecută de prima tinereţe, care lucra la un alt post de televiziune, o ataca pe Michelle Carlsson acuzând-o că era o escroacă şi o ratată. Un milion de alţi suedezi puteau să la interviuri la fel de bine ca Michelle, însă niciunul nu se putea compara cu *el*.

— Mare măscărici mai e şi ăsta! a zis Annika studiind fotografia bărbatului îngâmfat şi bronzat.

— Astea-s articolele pentru care ne-a dat Michelle în judecată, a zis Berit înmânându-i un teanc de hârtii de pe pat. Ar trebui să le citim cu mare grijă, ca să ştim de ce să ne ferim.

Annika s-a uitat la literele titlurilor care erau atât de mari, încât ai fi zis că anunţau un război mondial.

„Michelle Carlsson, evazionistă" scria, foarte mare, pe prima pagină. Fotografia care însoţea titlul era o poză de paşaport a lui Michelle Carlsson, probabil veche de cel puţin zece ani.

Avea o privire ageră pe chip, era machiată foarte strident şi coafura demodată n-o avantaja deloc. *Zici că e o hoaţă de maşini*, şi-a spus Annika în gând.

Articolul din interior se întindea pe opt pagini. Era scris de Carl Wennergren. „De la vedetism la evaziune — Michelle ajunge din vârful ratingului direct la tribunal" era colontitlul foarte inspirat din interior.

Michelle Carlsson era aşa-zisul subiect al unei investigaţii privind o firmă-paravan. Compania ei era una dintre cele multe care fuseseră cumpărate şi vândute de un grup de prădători corporatişti pe care poliţia îi botezase „cei mai deştepţi infractori din Suedia". Se presupunea că Michelle apelase la serviciile lor ca să scape de plata taxelor. Umbla vorba că făcuse douăsprezece milioane din afacere şi era acuzată de evaziune fiscală. Un şef de echipă al Detaşamentului pentru Fraudă confirmase faptele în esenţă, subliniind că nu fuseseră aduse acuzaţii pentru femeia care deţinea compania. Însă lucrurile aveau să se schimbe până la sfârşitul săptămânii.

Pe pagina următoare se aflau numai grafice complicate care ilustrau diferite tranzacţii şi afaceri. Annika a clipit — nu înţelegea mai nimic din ce citea.

Pagina următoare cuprindea acuzele grave aduse de diverse personalităţi suedeze lui Michelle şi continua cu susţinerea faptului că o vedetă de talia ei trebuia să fie un exemplu pentru cei din jur. Părerea generală a oamenilor era că, deşi nu era acuzată de încălcarea legii, era blamabil, din punct de vedere moral, să exploatezi asemenea portiţe legale de scăpare.

Pe ultima pagină, Michelle Carlsson era rugată să dea explicaţii cu privire la comportamentul ei fraudulos, de încălcare a legii. Poza din tabloid era realizată dintr-un unghi inferior, distorsionându-i chipul şi făcând-o să arate grotesc.

„Habar n-am despre ce vorbiţi", îi raportase Michelle jurnalistului Carl Wennergren de la *Kvällspressen*.

Întrebările lui ocupau cea mai mare parte din pagină şi erau tipărite îngroşat deasupra replicilor scurte ale femeii. Multe dintre întrebări aveau o substanţă moralizatoare, precum: „Vi se pare just ca bogătanii să încalce legea ca să scape de plata impozitului?".

Răspunsurile lui Michelle oglindeau tulburarea şi nervozitatea care o cuprinseseră. Annika se îndoia că se gândise vreo clipă că avea să fie citată în tabloid.

Auzind întrebarea: „În ce închisoare aţi prefera să fiţi trimisă?", Michelle Carlsson şi-a ieşit din fire şi a ţipat: „Dumnezeule, asta e nebunie curată! Ce dracu' se întâmplă cu tine?". Partea a doua a afirmaţiei sale fusese folosită pe post de titlu de pagină.

— Iartă-mă că te întreb asta, a zis Annika, dar nu am apucat să mă pun la curent cu toate lucrurile. Ce s-a întâmplat la proces? A fost acuzată?

Berit a oftat din adâncul sufletului.

— După cum cred că ţi-ai dat seama, Wennergren a avut o sursă bună cu privire la acuzaţiile de fraudă. Ba a reuşit chiar să obţină CUI-ul pentru mai multe dintre companiile implicate în scandal şi de aici s-a ales praful.

— De ce?

— Nu ştie nimeni cum de a fost posibil aşa ceva, însă, cumva, s-au încurcat anumite cifre.

Annika a închis ochii.

— Vai de mine, nu se poate...

— Ba da, se poate. Michelle Carlsson n-a fost implicată în nicio fraudă corporatistă. Wennergren pretinde că poliţia sau Oficiul de Patente şi Mărci Înregistrate a încurcat cifrele, iar şefii noştri l-au crezut.

Având în vedere că ea, personal, avea multă încredere în informaţiile furnizate de poliţie, Annika a întrebat:

— Păi, şi cum rămâne cu declaraţia ofiţerului de poliţie?

— Când a discutat Wennergren cu el, nu i-a dat niciun nume. A zis doar că suspectează o femeie, pe proprietara companiei.

— Şi nu a căutat să vadă cine e?

— După cum a declarat Registrul Mărcilor şi al Cererilor de Marcă, femeia se numea Karlsson, cu „K", şi avea iniţialele M şi B. Se pare că era o tolomacă, o tipă prostuţă, care a acceptat să fie trecută ca şefă a companiei escrocate în schimbul unei sticle de băutură.

— Dumnezeule mare! a exclamat Annika. Şi ziarul ce-a făcut apoi?

— I-a propus lui Michelle să scrie propria ei versiune în care să spună cum au decurs lucrurile, cu promisiunea că o să fie publicată.

— Nu pot să cred aşa ceva! Dar articolul e o minciună!

— Aşa e, a recunoscut Berit, dar gândeşte-te că articolul ei ne-ar fi scos iar în faţă. „Escrocheria cu impozitul relatată chiar de Michelle". Publicul ar fi primit un articol scris de mâna celei mai mari vedete din Suedia. Cine n-ar fi cumpărat tabloidul în prima zi sigur l-ar fi luat a doua zi.

— Doamne, da' multe s-au mai întâmplat cât am lipsit eu de la muncă, a remarcat Annika.

Berit a dat din umeri.

— Fireşte, Michelle a refuzat propunerea noastră. Ne-a cerut să publicăm o erată prin care să negăm acuzele aduse şi să ne cerem scuze. Fără niciun pic de ezitare, Torstensson a refuzat. Îi dăduse şansa să ne răspundă cu aceeaşi monedă şi gata. Iar ea s-a dus la Comitetul de Deontologie a Presei şi a făcut plângere. Însă, culmea, ei ne-au scos din încurcătură.

— Ei, nu pot să cred! a zis Annika.

— Ei, nu uita cine a ajuns între timp arbitrul pe probleme de deontologie a presei. Fostul proprietar de la Studio 69. Şi să nu uităm că n-a acuzat niciodată niciun ziar care a scris despre o celebritate.

— Şi cum am reuşit să scăpăm basma curată?

— Pentru că i-am dat şansa să spună ce are de zis. Că ea a refuzat, asta e altă poveste. Formularea a fost destul de ironică.

— Şi-acum, se trezeşte să ne dea în judecată? Sau, mă rog, s-a trezit să ne dea în judecată, cu orice preţ.

— Exact, iar Torstensson risca să se ducă la fund.

Annika a aruncat o privire rapidă şi peste celelalte cazuri. Din câte şi-a dat seama, puteau fi acuzaţi, în ambele situaţii, pentru atac la persoană sau pentru calomnie.

— În cazul cu maică-sa, am ajuns la o înţelegere, i-a spus Berit în timp ce se uita atentă prin ziare. Dar ia zi, cum a fost la castel?

Annika s-a ridicat, şi-a relaxat picioarele, îndoind uşor genunchii, apoi s-a aşezat pe scaun la biroul mic.

— Ei, cum să fie, nu prea bine, a zis ea. Pe alocuri, a fost de-a dreptul neplăcut. Anne Snapphane a avut telefonul deschis şi am reuşit să vorbim puţin. Nu e deloc în apele ei.

— Şi Wennergren?

Annika şi-a adus aminte de camera răvăşită şi a simţit iar mirosul de sulf în aer.

— M-am întâlnit din întâmplare cu el într-una dintre dependinţe. Căuta ceva, dar nu mi-a zis ce.

— Carl e un tip cam ciudat. Ţi-a zis cumva ce s-a întâmplat acolo?

Annika a dat din cap.

— Cred că s-au certat. Holul era ca vai de el şi se pare că Michelle şi-a tras-o cu John Essex.

Berit a apăsat butonul pixului pe dinţii din faţă.

— Căuta ceva, zici... Mare sau mic?

Annika s-a gândit puţin.

— Ceva mic. Tot pipăia un perete, iar apoi a ridicat de jos câteva chestii mici şi s-a uitat sub ele.

— Să fi căutat o foaie de hârtie? Un carneţel? Poate chiar ceva mai mic de atât? Până la urmă, poate fi orice. Ţigări. O brichetă. O sticluţă. Ceva de îmbrăcat. O agendă. Un mobil. Cine a devastat locul?

— Wennergren zice că Sebastian Follin, dar nu ştiu dacă să-l cred sau nu.

Berit s-a ridicat, a dat resemnată din cap şi s-a îndreptat spre uşă, ţinând pixul şi agenda în mână.

— Vezi că n-avem telefoane aici, aşa că, dacă e ceva, bate în perete.

Annika a rămas singură în camera înghesuită. Imediat ce-a ieşit Berit pe uşă, a reauzit vocea din capul ei.

Halal mamă! Să te ia naiba!

Annika a scos laptopul din husă, s-a uitat după o priză şi a găsit una în spatele draperiilor. A pornit calculatorul, apoi s-a uitat în gol la icon-urile şi la directivele de punere în funcţiune pe care le afişa Mac-ul.

Ce uşor îţi este! N-o să te iert niciodată pentru asta!

S-a dus la geantă, a scos celularul şi a format numărul lui Thomas. I-a răspuns robotul, printr-un mesaj rece şi aspru. A ezitat, iar în cele din urmă a închis fără să lase niciun mesaj.

Apoi, Annika a luat o pernă şi a aşezat-o pe scaunul incomod de la birou, ca să prindă un pic de viaţă şi să-şi poată ţine

braţele mai lejer în timp ce tasta. Înainte să treacă la lucru, şi-a odihnit capul în palme preţ de trei secunde. Cum articolul despre castel, care trebuia să fie scurt, era cel mai uşor de scris, a început cu el. Apoi, a compilat tot ce ştia despre crimă — nu era mare lucru, dar nimeni nu ştia deocamdată mai mult despre subiect. Înainte să întocmească lista de nume, l-a sunat pe Anders Schyman.

— Mă gândesc că unul e, probabil, criminalul, i-a zis ea.

— Probabil.

Şeful ei a scos un oftat destul de puternic cât să se audă până-n Flen, şi nu neapărat prin telefon.

— La dracu, a zis el. Chestia asta e la fel de periculoasă ca mersul pe sârmă. Din câte ştii tu, au mai fost şi alţi oameni acolo noaptea trecută?

— Nu.

— Dar e posibil să se fi infiltrat cineva şi apoi să-şi fi luat tălpăşiţa.

— Teoretic, da.

— Cu ce crezi c-ar fi putut veni, cu maşina, cu bicicleta, cu balonul?

— Da, şi cu astea, dar şi cu barca.

— Cu barca, fireşte! Bravo! Leagă-te de chestiile astea. La castel poţi ajunge pe cale aeriană, terestră sau pe apă. Criminalul poate fi oricine!

— Din prezentarea turistică a castelului reiese că e un loc izolat, de vreme ce guvernul vine aici pentru negocieri secrete.

— Ei, căcat! a zis Schyman. Speculează chestia asta!

Annika a suspinat în tăcere.

— Pe ce să mă axez? a întrebat ea. Pe evenimentele din ultima noapte petrecută la castel? Pe cercul ei de prieteni? Pe martori? Şi dacă da, cum ar fi mai nimerit să le zic?

Şeful a tăcut câteva momente.

— Nu ştiu, tu ce crezi?

Annika a înghiţit în sec, a potrivit receptorul la ureche şi a început să se joace cu cheile.

— În timpul nopţii, s-au aflat destui oameni în preajma castelului Yxtaholm, a zis ea, pe măsură ce scria. La faţa locului, s-au aflat invitaţi care au participat la emisiunile înregistrate,

jurnalişti, artişti, tehnicieni, ingineri şi chiar prieteni personali şi colegi de-ai lui Michelle. Potrivit unei surse din poliţie, oricine şi-ar fi putut face apariţia în zonă, plecând mai târziu, în noapte, fie cu maşina, fie cu barca.

— Aşa e? a întrebat Schyman.

— Mai mult sau mai puţin, a răspuns Annika, iar apoi a continuat: La castel nu este reţinut nimeni împotriva voinţei proprii. Interogatoriile luate azi au fost acordate de bunăvoie, suspecţii fiind nerăbdători să coopereze cu poliţia pentru facilitarea investigaţiei, după cum afirmă inspectorul Q. *Kvällspressen* poate să dezvăluie numele celor unsprezece persoane care au rămas la castel în noaptea solstiţiului şi care au fost supuse astăzi unui interogatoriu al poliţiei. Cel de-al doisprezecelea participant la petrecere, John Essex, a fost interogat în altă parte.

— Eşti sigură de asta?

— Mda. Şi apoi o să înşir numele. Avem poze cu toată lumea?

— Da, mai puţin cu tânăra din Katrineholm — nu are paşaport şi nici permis de conducere.

— Cum aşa?! Că de condus, conduce, a zis Annika răspicat. Ai verificat şi prin pozele şcolarilor de la Duvedholmsskolan?

— O să fac şi asta.

Au tăcut. Annikăi îi ţiuia capul de oboseală.

— M-am întâlnit cu Wennergren, a zis ea apoi, atentă la reacţia şefului.

— Şi-acum spui?

Surpriză şi reproş.

— Păi, n-a vrut să stea de vorbă cu mine, a răspuns Annika, încercând să-şi controleze vocea. Mi-a zis că e articolul lui şi că n-are de gând să-mi dea niciun pont, că de ce să apar eu pe prima pagină...

— Cum adică de ce? Pentru că lucraţi pentru acelaşi tabloid!

Ofensată de felul în care fusese tratată, Annika a înghiţit în sec şi şi-a reproşat că era mult prea docilă.

— Exact asta i-am zis şi eu!

Afirmaţia a fost urmată de o nouă pauză.

— Deşteaptă fată, a zis Schyman în cele din urmă. Uită de Wennergren. Doar ştii cum e.

— Eu m-am cam săturat de atitudinea lui, a zis Annika cu răceală în glas.

Redactorul-şef adjunct a tăcut preţ de o jumătate de secundă.

— Să-mi trimiţi articolele alea pe e-mail după ce le faci.

Annika a terminat convorbirea şi a închis ochii. Evenimentele din ziua respectivă o ameţiseră: carul TV, dricul, camera devastată, lipsa de înţelegere pe care o afişase Pia Lakkinen, chipul lui Thomas desfigurat de furie.

A terminat articolele, i le-a trimis lui Schyman pe e-mail, s-a dezbrăcat, a stins lumina şi s-a ghemuit sub cuvertură. Învăluită de întuneric, s-a uitat la lumina pe care o proiectau farurile maşinilor care treceau pe stradă şi le-a auzit străbătând ruta 55 — ieşeau din Flen şi se aventurau prin lume. Somnul o ocolea. Imaginile au continuat să danseze prin faţa ochilor ei, dar oboseala le-a făcut să se domolească. Una singură mai dăinuia. Annika a luat mobilul, a format numărul lui, a auzit robotul şi a aşteptat semnalul sonor.

„Bună, a şoptit în gol. Te iubesc. Eşti tot ce am mai bun."

Sâmbătă, 23 iunie

Ziua de Sânziene

Pădurea din jurul hostelului era ca un zid sfârâind în flăcări. A trecut de Salströms Backe, îndreptându-se spre magazinul universal. Se chinuia să respire aerul dens ca un terci. Frunzişul luxuriant trosnea de căldură şi devenea purpuriu, iar conturul clar al peisajului fusese şters, devenind grosier şi diform. Pietrele îi ardeau tălpile. Şi-a croit repede drum spre răcoarea mării, conştient că apa era salvarea lui, că avea să fie în afara oricărui pericol imediat ce ajungea la ţărm. Gällnö avea să fie salvat, casele, reconstruite, iar răcoarea şi calmul aveau să domnească iar. Numai că, odată ajuns pe plajă, şi-a dat seama că apa fierbea. Marea mirosea a pucioasă şi a funingine şi clocotea ca lava încinsă, strângându-l de picioare...

Thomas s-a trezit în spasme. Razele soarelui îi cădeau pe faţă, orbindu-l de fiecare dată când deschidea ochii. Avea părul ud până la rădăcini. Zăcea îmbrăcat din cap până-n picioare pe canapeaua din camera de zi, în casa părinţilor lui. Îl durea tot trupul şi avea oasele înţepenite. Greutatea pe care o simţea în picioarele atârnate peste braţul canapelei arăta clar că nu-şi dăduse jos nici cizmele de cauciuc. Coşmarul dăinuia ca un văl contagios, iar când a înghiţit în sec, a simţit în gură un gust de ars şi de cenuşă.

Să fiu al naibii, şi-a zis în sinea lui.

S-a ridicat. Îi era teamă că o să-i explodeze capul.

N-avea să mai bea niciodată, cel puţin, nu bere.

În cameră s-au auzit vocile copiilor, aduse de vântul care pătrundea printr-o fereastră deschisă. Thomas mai avea puţin şi plângea.

Era un tată îngrozitor.

Imaginile s-au derulat cu repeziciune înapoi — secvenţe scurte şi zgomotoase. A cântat, a răcnit şi apoi a căzut pe jos, de-abia conştientizând dezaprobarea oamenilor din jur, felul în care îl abandonaseră.

— Vasăzică, te-ai trezit, i-a zis maică-sa, proptindu-se în uşa de la bucătărie. Chiar la fix, pentru că trebuie să-i schimbi scutecul lu' fie-ta, că e murdar.

Thomas a ridicat privirea şi s-a uitat la maică-sa. Tonul tăios pe care îi vorbise se reflecta în trăsăturile feţei. În timp ce i-a aşezat-o pe Ellen în poală, avea buzele palide şi încleştate. Mirosul greu care venea din scutec l-a izbit direct în nas şi era gata, gata să vomite.

— Imediat, a zis el, respirând pe gură.

Dar maică-sa deja dispăruse.

Copila scâncea — voia să stea sus la el în poală. Bărbatul a dat să se ridice, dar şi-a pierdut echilibrul şi a trebuit să încerce din nou. S-a îndepărtat, împleticindu-se spre baie, cu o mână ţinându-şi fetiţa, iar cu cealaltă sprijinindu-se de perete, şi şi-a dat cizmele jos din picioare. Apoi, a întins un prosop pe pardoseala cu dale şi a aşezat-o uşor pe Ellen pe suprafaţa tare. Ea l-a privit în ochi şi a râs.

— Tati, a zis. Taa-tiii.

L-a bătut uşor cu mâna pe nas. Thomas a zâmbit şi a desfăcut benzile cu zgârci care fixau scutecul, însă mirosul respingător l-a făcut să bată în retragere. În timp ce se chinuia să scoată scutecul murdar, fetiţa a dat să se răsucească, pentru a se aşeza pe burtă, şi a mânjit prosopul de caca.

— Te rog, Ellen, stai pe loc!

A apucat-o de picior, ca să nu se ridice şi să calce în mizeria lipicioasă. Ellen a ţipat ca din gură de şarpe, iar Thomas s-a umplut de sudoare pe frunte.

— Stai, scumpa mea, lasă-l pe tati să...

Ellen a răsucit celălalt picior şi a aterizat cu genunchiul direct în rahat. Thomas a închis ochii şi a oftat. Acum, trebuia să-i mai facă şi baie.

S-a ridicat, hotărât, în picioare, a luat-o pe copilă pe după mijloc, a îndesat scutecul murdar în coşul de gunoi de sub chiuvetă, s-a îndreptat spre cadă şi a dat drumul la apă.

Apa era rece. A deschis fereastra de la baie şi a văzut-o pe maică-sa în curte, alături de Kalle.

— Mamă, a strigat el, acoperind cu vocea zgomotul pe care-l făcea şuvoiul de apă. Nu avem apă caldă!

— S-o fi terminat, a strigat şi ea, întorcând capul în direcţia lui. Şi-a făcut Eleonor duş mai înainte.

Thomas a clipit de câteva ori, rămânând nemişcat lângă marginea căzii, în timp ce Ellen, îngheţată de frig, se vânzolea. Eleonor? Ce caută ea aici?

Incapabil să mai gândească, a aşezat-o pe copilă deasupra căzii, iar când a simţit jetul de apă rece ca gheaţa lovind-o din spate, a început să ţipe şi să se zvârcolească sălbatic ca să se dea la o parte, iar Thomas era cât pe ce s-o scape din mână. Broboanele de sudoare i-au picurat în ochi.

După ce a spălat-o şi a şters-o cu un prosop, fetiţa i-a aruncat o privire în care se oglindea o dezamăgire totală. Nu voia să mai stea nicio clipă în braţele lui, aşa că s-a îndepărtat cu mersul ei stângaci, îndreptându-se spre verandă. El s-a aşezat jos, pe duşumeaua din hol, şi şi-a cuprins capul între mâini, simţindu-se neputincios până în măduva oaselor.

— Thomas! l-a strigat maică-sa din grădină.

În clipa imediat următoare, a auzit o bufnitură pe scările ce duceau spre verandă. Era un zgomot moale şi firav. A împietrit, incapabil să mai respire. Maică-sa a ţipat:

— Dumnezeule mare! Ellen, te-ai lovit?

Thomas a auzit un urlet sfâşietor şi a dat buzna pe uşă afară. Copila zăcea cu faţa în jos pe iarba de la capătul scărilor. Cu toată durerea ei de şold, bunica s-a îndreptat repede, bălăbănindu-se către nepoată-sa şi, afişând o mimică ostilă, i-a zis lui Thomas:

— Ce e cu tine, băiete? Nu eşti în stare să-ţi supraveghezi copilul?

El a făcut un salt peste scări şi a ajuns la Ellen înaintea maică-sii. Când a luat-o în braţe, fetiţa era numai frisoane. Se lovise la frunte şi sângele îi intra în ochi. Plângea atât de tare, că nu putea să mai respire.

— Iartă-mă, a zis el, peste măsură de stânjenit şi cu lacrimi în ochi. Iartă-l pe tati, scumpa mea. Te-ai lovit?

Neputincios şi venindu-i să intre în pământ de ruşine, Thomas a luat-o în braţe pe Ellen, a sărutat-o şi apoi a legănat-o. Maică-sa a plecat să aducă o sticlă de antiseptic din baie. Peste umărul copilei, Thomas l-a zărit pe Kalle aşezat la o masă din grădină, având în faţă un pahar cu limonadă şi câteva cornuri. Băiatul, supărat şi confuz, i-a aruncat o privire cu subînţeles preţ de câteva secunde, după care a scăpat cornul pe jos, în iarbă, şi a hotărât să se ridice de pe canapea. Chinuindu-se să treacă peste braţul canapelei, a izbit cu piciorul paharul de limonadă şi ceaşca de cafea a bunică-sii.

— Crezi că trebuie s-o ducem la doctor, să sutureze rana? a zis maică-sa, în timp ce-i înmâna o compresă de bumbac îmbibată în soluţie antiseptică.

Thomas a luat compresa şi a curăţat rana cu atenţie. Ellen a încercat să se ferească.

— Nu, a zis el, pe un ton ţâfnos. E doar o zgârietură superficială.

Pe nesimţite, plânsul s-a domolit, transformându-se într-un tremur ce zguduia trupul fragil al lui Ellen.

— Tati, tati, şi eu am buba, i-a zis Kalle în timp ce-i întindea mâna lipicioasă de la limonadă şi zahăr.

— Vai de mine, hai că te pupă tati şi pe tine şi trece, a zis Thomas. Crezi că poţi să mai stai puţin, s-o liniştesc mai întâi pe surioara ta?

Băiatul a dat din cap şi s-a agăţat de unul dintre picioarele lui, strângând bine în pumni materialul pantalonilor.

— Bună, Thomas! a zis o voce care venea din spate.

I-a stat inima în loc. Dorindu-şi să moară în clipa aceea, a închis ochii şi, fără să scoată niciun sunet, a tras adânc aer în piept.

— Bună, Eleonor! a zis apoi, întorcându-se cu faţa spre ea.

Primul lucru pe care l-a remarcat a fost părul ei. Se tunsese. Acum, avea părul scurt şi ţepos şi-şi făcuse şuviţe. I s-a părut mai înaltă decât era înainte, dar şi mai delicată, fizic vorbind.

Măi să fie, şi-a zis în sinea lui, *dar ce bine arată!*

Femeia cu care fusese căsătorit vreme de treisprezece ani i-a întins mâna şi a zâmbit.

— Mă bucur să te revăd! a zis ea.

Thomas a aşezat-o pe fiică-sa pe piciorul stâng şi a dat mâna cu Eleonor. Avea palma uscată şi caldă.

— Şi eu mă bucur să te revăd! a spus el.

— Să înţeleg că ei sunt minunile tale, a zis ea fără niciun pic de răutate în glas.

Eleonor le-a zâmbit şi copiilor.

— Da, ei sunt, Kalle şi Ellen, a răspuns el.

Femeia i-a zâmbit din nou. Părul îi sclipea în lumina soarelui, iar privirea căpruie era caldă.

— Ştiu cum îi cheamă, a zis ea.

Din casa părintească a ieşit un bărbat care a înaintat până în locul unde se afla Eleonor, oprindu-se în spatele ei. Femeia a pus o mână pe braţul lui.

— El e Martin, a spus ea.

— Încântat de cunoştinţă, a zis bărbatul întinzându-i o mână bronzată şi apoi strângând ferm mâna cam palidă a lui Thomas.

Thomas a afişat un zâmbet atât de larg, că l-au durut fălcile. Martin? Cine dracu' mai era şi ăsta?

— Erai deja rupt de oboseală aseară, când au venit Eleonor şi Martin, i-a zis maică-sa pe un ton uşor înţepător.

Apoi i-a bătut pe amândoi pe braţ şi şi-a văzut de drum, intrând în casă.

— Bănuiesc că v-ar prinde bine o cafea.

Thomas s-a scuzat. A apucat-o pe fiică-sa de mână şi s-a închis cu ea în baie, căutând prin dulapul cu medicamente după nişte pansamente. Însă s-a oprit imediat ce şi-a zărit chipul în oglindă. Avea faţa buhăită, obrajii roşii, privirea tulbure şi, totodată, injectată, părul îmbâcsit şi barba nerasă. Simţea o arsură

în cerul gurii, aşa că a luat paharul pentru periuţe, l-a umplut cu apă rece ca gheaţa şi a băut lichidul cu lăcomie.

— Tati, a zis fetiţa de jos, apucându-l de picior, uitându-se la el şi zâmbindu-i cu toţi cei opt dinţi pe care-i avea.

Thomas a desfăcut banda de protecţie de pe un pansament, s-a aplecat, a îndepărtat o şuviţă de păr care-i cădea lui Ellen pe faţă şi a lipit pansamentul peste rană.

— Ellen, a şoptit el, fetiţa mea scumpă.

A tras-o mai aproape, i-a simţit corpul cald şi s-a îmbărbătat cu delicateţea ei.

— Tati, a zis fetiţa apoi, cuprinzându-l cu mâinile pe după gât.

— Gunnar Antonsson?

Directorul de operaţii tehnice s-a ridicat repede în picioare. N-o auzise pe femeie când deschisese uşa.

— Karin Lindberg e numele meu, a zis ea, întinzându-i mâna. Sunt procuror general şi o să conduc interogatoriul preliminar. Pot să mă aşez?

Bărbatul s-a adunat, a dat din cap, arătând spre pat, iar apoi s-a aşezat mai bine în scaun. Aranjându-şi fusta, procurora s-a făcut comodă, aşezându-se picior peste picior şi apoi punându-şi mâinile în poală.

Ce femeie rafinată, şi-a zis Gunnar în sinea lui.

— Din câte am înţeles, e foarte important ca perioada de sechestru asupra rulotei dumneavoastră să fie cât mai mică, a zis ea.

Bărbatul a dat iar din cap, deloc deranjat că femeia greşise tipul vehiculului.

— Aţi putea să-mi spuneţi de ce este acest lucru aşa de important pentru dumneavoastră?

Gunnar Antonsson a înghiţit cu zgomot, simţind cum i se mişcă mărul lui Adam în timp ce căuta cuvintele potrivite. Nu era vorba numai despre bani, era ataşat de vehicul — şi problema era oarecum vitală.

În seara aceea începea concertul de la Dalhalla. Ar fi trebuit să fie deja la faţa locului, în amfiteatru, fireşte, şi să se bucure de muzica ce bubuia şi care-i umplea buzunarele de bani.

Gândul l-a înfuriat şi i-a produs o durere în piept.

— E o perioadă grea, a zis el, tăios. Grea pentru afaceri. Avem aranjamente până la sfârşitul săptămânii şi cu asta basta! Trebuie să ne ţinem de ele, că altfel...

Propoziţia s-a stins de la sine, iar bărbatul s-a uitat în gol, pe fereastră.

Avea să-i fie dor de Michelle. Ei îi păsase cu adevărat de car şi îl ascultase mereu când vorbea despre chestiuni tehnice. Se străduise să-l înţeleagă şi voise să afle cum poate fi folosit echipamentul. Celorlalţi membri din echipă le displăcuse că-i acorda atâta atenţie tocmai lui, un simplu tehnician.

— Am discutat cu legiştii şi cu toţi ceilalţi implicaţi în investigaţie, a zis procurora. Trebuie să facem o percheziţie completă şi sistematică a carului, aşa că n-o să puteţi intra în posesia lui mai devreme de începutul săptămânii viitoare. Ca să fiu sinceră, aria ce trebuie cercetată e destul de mică, numai că, spre neplăcerea dumneavoastră, va trebui să confiscăm înregistrările cu emisiunea, ca să le vizionăm. Ar putea cuprinde informaţii relevante pentru caz.

Gunnar Antonsson şi-a dres glasul.

— Altfel spus, care să vă ajute să găsiţi ucigaşul, nu-i aşa?

procurora a zâmbit. Era dată cu un ruj lucios.

— Cine ştie, poate că a surprins camera ceva.

Directorul de operaţii tehnice a dat încet din cap.

— Nici vorbă, a zis el. N-are cum. Am demontat aparatura imediat ce-am strâns. Am împachetat tot şi le-am pus la locul lor. Eu însumi m-am asigurat de asta. După 10:45 noaptea, nu mai era niciun aparat în funcţiune, deci n-avea cum să mai intercepteze ceva.

— Şi cum de sunteţi aşa de sigur?

Din ce în ce mai nervos, Gunnar Antonsson a început să transpire şi să se foiască.

— Fiecare cameră video, microfon, staţie de emisie-recepţie şi lavalieră a fost pusă într-o cutie de zinc şi aşezată la locul ei, în spaţiul de depozitare. N-a rămas nici în castel, nici în car vreun dispozitiv electronic care să poată înregistra ceva.

Femeia l-a analizat conştiincios, făcându-l să fie neliniştit. Tăcerea ei l-a determinat să ia cuvântul. Spusele s-au făcut auzite mult prea rapid unele după altele.

— Am strâns lucrurile din car de o sută treizeci de ori până acum şi nu mi-a scăpat niciodată nimic. Trebuia să plec de aici ieri-dimineaţă, la opt fix. Înainte de asta, mai aveam de făcut un singur lucru — să ridic rampa hidraulică.

Apoi, n-a mai zis nimic, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre geam, să mai analizeze o dată vehiculul.

Aparatura asta nouă avea un potenţial extraordinar cu privire la înregistrarea sunetelor şi a imaginilor, chit că e vorba despre producţii strălucite sau de show-uri îngrozitoare. Era digitală, care presupune stocarea sunetelor şi a imaginilor pe unităţi de disc dur, iar nu pe casetele de altădată, facilitează şi realizări magnifice, dar şi eşecuri regeşti. Oricine ar fi putut să repare o casetă cu probleme, în timp ce o defecţiune de profiler putea să ruineze o întreagă serie de episoade, şi totul din cauza unei imperfecţiuni a unui program realizat în îndepărtata Japonie. Lui Gunnar îi plăcea să mărească miza şi să joace la sigur. Nimeni nu-l remarca — eforturile lui nu valorau nimic până nu se luptau cu răsfăţatele date beta şi cu calculatoarele care se stricau. Abia atunci reacţionau colegii lui, smulgându-şi părul din cap şi încăierându-se cu zgomot, în special din cauza echipamentului, după care îi împuiau capul lui Gunnar. Dar Michelle nu făcuse asta niciodată. Ea întreba: „Deci cum m-am descurcat?". Iar el îi arăta, dându-i detalii pe măsură ce înaintau cu vizionarea.

Procurora s-a ridicat şi s-a apropiat de el, rămânând în spatele lui. Era o femeie frumoasă şi, pe deasupra, şi înaltă.

— Inspectorul Q vrea să vă vorbească din nou, a zis ea, şi cu asta am cam încheiat pentru azi.

Gunnar s-a întors. I-a adulmecat parfumul.

— Poftim? a întrebat el.

— Sunteţi liber, puteţi pleca acasă, a zis procurora.

— Şi cu carul cum rămâne? a spus el. N-am maşină!

Femeia a zâmbit cam forţat.

— N-ar strica să vă ia cineva cu maşina sau să chemaţi un taxi.

După ce a plecat procurora, Gunnar a rămas holbându-se la uşă, încercând să-şi dea seama ce era de înţeles din acel interogatoriu.

Unu: avea să-şi recapete carul săptămâna viitoare. Cu alte cuvinte, încă mai avea şanse să se achite cu bine de treaba din Danemarca.

Doi: era liber să plece. Asta însemna că nu era suspect.

Ajungând la aceste concluzii, lui Gunnar i s-a luat o mare piatră de pe suflet.

După ce au făcut un popas în gara ostentativ de mare din Flen, Annika s-a urcat la volanul maşinii pe care o condusese Berit până în acel moment. Gara fusese proiectată în aşa fel, încât să fie un mediu plăcut pentru oaspeţii prinţului Wilhelm, când veneau în voiaj la Castelul Stenhammar. Annika şi Berit nu aveau de ce să piardă toată ziua la Yxtaholm, aşteptând să sosească martorii. Asemenea cadavrului, multe elemente ce ţineau de caz fuseseră transferate în Stockholm: autopsia, chestiunea cu John Essex, cu „îndurerata comunitate a celor din divertisment" şi multe alte chestiuni. De vreme ce Annika era familiarizată cu locul faptei, i s-a părut logică tema reportajului. Ea a rămas în Flen, iar Berit a luat trenul înapoi către biroul de ştiri.

— Hai că azi parcă s-au mai liniştit apele, a consolat-o Berit înainte să iasă din maşină.

Berit avea dreptate. Drumul era liber, nu se zărea nicăieri niciun poliţist şi Annika a condus liniştită până la locul de parcare. Castelul, dependinţele şi parcul erau încă îngrădite, dar jurnaliştii se deplasau în voie pe lângă Grajduri, seră şi pe lângă clădirile de pe insulă. Bertil Strand era şi el printre ei, împreună cu reporterul şi fotograful de la tabloidul rival şi cu oamenii din echipa televiziunii naţionale Trei. Annikăi îi convenea. Confruntarea cu martorii avea să fie neplăcută, iar mulţimea nu putea decât să înrăutăţească lucrurile.

Aerul era tare şi curat, purificat după furtuna îngrozitoare ce se dezlănţuise cu o zi înainte. Afară era răcoare, nicidecum frig. Soarele făcea castelul alb să strălucească printre mesteceni, aşa inaccesibil cum era, încă împrejmuit de cordonul alb cu albastru. Annika s-a oprit lângă maşină şi, rezemându-se de ea, a simţit răceala metalului prin salopetă. Putea să stea acolo o zi întreagă, că tot n-ar fi scăpat nimic din vedere. Cei care plecau de

la castel trebuiau să treacă podul peste canal, iar maşinile lor se aflau aproape de ea.

Lacul Långsjön scânteia, iar vântul făcea valuri uşoare pe suprafaţa lui. Frunzişul, încă translucid, foşnea şi şuşotea. Oile îndestulate, cu corpul acoperit cu lână încâlcită, se plimbau fără ţintă în zona de mai jos de parcare.

Annika a închis ochii, a respirat de câteva ori în mod controlat şi a simţit că-i scade pulsul. O insectă a trecut bâzâind prin faţa ei, iar nările i-au fost invadate de izul de pământ umed.

Să nu uit să duc barca aia înapoi la Centrul Ansgar, şi-a zis Annika în sinea ei.

Prima persoană care a ieşit din Aripa de Sud a fost un bărbat de vârstă mijlocie, care avea o ţinută îngrijită şi o expresie oarecum perplexă pe chip. S-a oprit puţin din mers când a ajuns în dreptul cordonului alb cu albastru, de parcă scopul acestuia era să-i blocheze lui drumul, iar nu accesul jurnaliştilor pe partea cealaltă a golfului.

Annika a rămas pe loc, aşteptând şi luând aminte la scena din faţă, în bătaia jucăuşă a soarelui. L-a văzut pe reporterul de la tabloidul rival care, ţinând în mână un carneţel, l-a întrebat ceva pe bărbatul cu pricina. A făcut un semn cu mâna ca să gonească gloata de oameni din presă, ţinând privirea fix în pământ. În spatele reporterului, la o oarecare distanţă, se afla echipa televiziunii naţionale, cu cameră video cu tot, însă nu dădea semne că s-ar apropia de bărbat.

După aproximativ un minut, reporterul de la tabloidul rival s-a îndepărtat, iar bărbatul şi-a văzut de drum. Avea undeva peste cincizeci de ani, era cam durduliu şi purta o cămaşă în carouri, foarte bine călcată. Annika şi-a scuturat salopeta de praf şi, luând-o pe partea cealaltă a zidului, s-a ţinut după individ. Când a trecut de drum, s-a oprit şi s-a uitat nedumerit de jur-împrejur. Annika s-a apropiat de el.

— Mă scuzaţi, a zis ea. Sunt Annika Bengtzon, de la tabloidul *Kvällspressen*. Pot să vă ajut? Vreţi să vă duc undeva cu maşina?

Bărbatul şi-a revenit din perplexitate şi a reuşit să zâmbească.

— Da, aş vrea. Trebuie să ajung acasă şi mi-au reţinut carul.

Annika a dat din cap, a băgat mâinile în buzunare şi s-a uitat în zare, dincolo de lac.

— Şi ştiţi cât o să-l ţină?

— Posibil numai până la începutul săptămânii viitoare. Iar eu am o treabă în Danemarca — ba am rezolvat şi cu biletele de liberă trecere şi cu tot ce mai era de făcut.

Era aşa de agitat, că nu se putea controla. Şi-a pus geamantanul jos, pe prundiş.

— Nu ştiu dacă ştiţi, dar carul aproape că depăşeşte dimensiunea legală de douăzeci de metri. Ne trebuie un bilet de liberă trecere ca să circulăm prin anumite ţări europene. Nu avem voie să trecem prin Danemarca — putem să mergem acolo numai dacă avem o treabă cu cineva de origine daneză —, aşa că, dacă suntem trimişi pe continent, trebuie să luăm feribotul până la Sassnitz.

Annika a zâmbit şi s-a uitat în depărtare, dincolo de lac.

— Vreţi să vă las la gara din Flen? De acolo pleacă trenuri spre Stockholm aproape din oră-n oră.

Bărbatul a făcut ochii mari şi şi-a luat geanta în mână.

— Nu, nu e nevoie, a zis el, parcă ferindu-se şi făcând un gest cu mâna care părea să-i definească personalitatea: reţinut şi precaut. Mă descurc!

— Dar pot să vă duc fără probleme, a zis Annika. Am maşina acolo.

Fără să mai aştepte un nou protest din partea bărbatului, Annika s-a dus în parcare şi a urcat repede în maşină, zărindu-l cu coada ochiului pe reporterul înalt şi slab de la tabloidul rival.

— Gata, a zis ea, deschizând uşa exact în faţa pasagerului. Haideţi sus!

Făcându-i pe plac femeii, bărbatul s-a aşezat pe scaunul din dreapta, alături de ea, şi şi-a luat geanta în mână.

— Anne Snapphane, prietena mea, mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră, a spus Annika.

Bărbatul, nedumerit, a clipit.

— Serios? A vorbit ea de mine?

— Da, mi-a zis că aveţi foarte mare grijă de studioul mobil şi că sunteţi un om de bază pentru echipă. Sunteţi Gunnar Antonsson, nu-i aşa?

Bărbatul a clipit iar şi a dat aprobator din cap.

— Sunt directorul de operaţii tehnice al studioului cu numărul 5, a zis el. Eu sunt responsabil de car.

Annika s-a asigurat, apoi a intrat pe ruta 55.

— Dumneavoastră aţi descoperit cadavrul, nu-i aşa? Cred că a fost îngrozitor!

Gunnar Antonsson a clipit de câteva ori şi i-a tremurat bărbia, probabil pentru că se abţinea să plângă.

— Michelle a fost o puştoaică faină, a zis el. Chiar dacă ceilalţi s-ar putea să nu fie de aceeaşi părere.

— De ce? a întrebat Annika.

Bărbatul a oftat din rărunchi şi a început să bată darabana pe geantă.

— Toţi jurnaliştii au ceva cu vedetele de la TV, a spus el. Nu văd decât părţile lor rele, nicidecum pe cele bune. Probabil pentru că vor, cu toţii, să ajungă pe sticlă.

— Însă nu şi dumneavoastră, nu-i aşa? a spus Annika, zâmbind.

Bărbatul a râs.

— Nu, a zis el, nu e pentru mine. Vi se pare că sunt om să apar pe sticlă?!

Au luat-o spre Flen şi au trecut de intersecţia care ducea spre Hälleforsnäs.

— Am aruncat o privire prin Grajduri, a zis Annika. Arată ca după o mare răfuială. Aţi fost acolo?

Gunnar Antonsson a dat dezaprobator din cap.

— A doua zi trebuia să fiu în picioare la şapte, să iau repede ceva în gură, să închid studioul şi să plec spre Dalarna. Aşa că m-am culcat devreme, imediat ce s-a terminat *The Flying Doctors*.

— Şi n-aţi auzit niciun zgomot în timpul nopţii?

Gunnar a dat deznădăjduit din cap.

— Şi cum era când aţi găsit-o? a întrebat Annika, oprind la singurul semafor din oraş.

Expresia care s-a întipărit pe chipul lui Gunnar Antonsson vădea închistare şi distanţare.

— Nu avea pantaloni, a zis el, pe un ton nedumerit. Şi nici chiloţi.

Annika i-a aruncat o privire în treacăt, dând ochi în ochi cu el.

— Ce-ar fi căutat ea goală în car?

Prin mintea Annikăi s-au derulat repede nişte imagini, ca o serie de fotografii. A dat din cap şi a tras pe dreapta.

— Am ajuns. Sper că nu va trebui să aşteptaţi mult după tren.

— Vă mulţumesc tare mult, a spus Gunnar Antonsson, politicos.

Apoi, i-a întins mâna, şi-a aranjat părul şi a ieşit din maşină.

Anders Schyman tocmai se întorcea de la automatul de cafea, când a auzit pe cineva ţipând la recepţie. N-a înţeles ce spunea, dar ceva din intensitatea vocii şi din limbajul specific pe care-l utiliza omul l-a făcut să meargă să vadă ce se întâmplă.

Tore Brand stătea cu spatele la el, cu mâinile atârnându-i fără vlagă pe lângă corp şi cu capul proeminent ca al unei ţestoase. În faţa lui se afla un om înalt şi roşu ca racul, care dădea pe dinafară de furie.

— Ce-ar fi, a spus individul, să-i las pe toţi în stradă?

Schyman a pus o mână pe umărul lui Tore Brand.

— Mă ocup eu, a zis el şi i-a întins mâna preşedintelui consiliului director al tabloidului. Sunt Anders Schyman, a continuat el, administratorul delegat. Cu ce vă pot ajuta?

Tore Brand a pufnit şi şi-a văzut în continuare de munca de paznic, în spatele biroului.

Herman Wennergren a scos ziarul pe care-l ţinea la subraţ.

— Vreau să vorbesc cu Torstensson, a zis el.

Redactorul-şef, îngrijorat, a scos un oftat.

— Nu este aici momentan.

— Atunci vreau să vorbesc cu directorul executiv!

Schyman a ridicat din sprânceană şi a zis:

— Ei bine, el e, Torstensson: ieri, azi, mâine şi în orice altă zi. Nu vreţi mai bine să discutăm la mine în birou puţin? Doriţi o cafea?

Preşedintele consiliului director s-a făcut că nu aude ultima întrebare.

— Aveţi multe explicaţii să-mi daţi! a zis el deschizând ziarul la cea mai prestigioasă secţiune, paginile şase şi şapte.

Era vorba despre articolul cu dus şi întors pe care-l scrisese Annika Bengtzon despre cei doisprezece martori de la castel.

— La mine în birou! a repetat Schyman, de data aceasta pe un ton autoritar, aşa cum se adresa echipei sale când făceau obiecţii în public.

Duşumeaua s-a legănat uşor sub paşii redactorului-şef, în timp ce se îndreptau amândoi spre biroul lui din colţ, cu sticlă în loc de pereţi. Din câte ştia Schyman, Herman Wennergren nu călcase în viaţa lui pe la biroul de ştiri.

— Haideţi să vedem, cu ce vă pot ajuta? a zis el în timp ce i-a făcut semn preşedintelui să ia loc pe un scaun.

Bărbatul a rămas în picioare.

— Ce e în capu' vostru, să-l faceţi criminal pe fi-miu? Şi culmea, tocmai în tabloidul nostru?

Schyman a tras adânc aer în piept. Ştia exact ce să-i răspundă: Carl Wennergren nu era deloc acuzat de crimă — dimpotrivă, era descris ca un erou — şi era o mare diferenţă între cuvintele „martor" şi „suspect". Numai că, dintr-odată, a avut o revelaţie. În mintea lui s-a materializat un gând foarte limpede şi de un rafinament incredibil. Gândul a apărut din senin, dar era, de fapt, produsul unor luni şi ani întregi de frustrări. Apoi a fost copleşit de o grămadă de motive pentru care era mai bine să-l lase baltă: avea implicaţii morale, presupunea riscuri şi putea să aibă diverse consecinţe. Schyman a tras încă o dată aer în piept şi a alungat orice urmă de îndoială.

— Aş vrea tare mult să vă pot da o explicaţie, a zis el, dar, din păcate, mi-e imposibil. Deciziile de acest gen, precum cele referitoare la publicarea numelor şi a fotografiilor celor suspectaţi pentru o crimă, îi aparţin exclusiv directorului executiv.

— Cum e posibil aşa ceva? a răcnit Herman Wennergren, străbătând cu paşi nervoşi spaţiul limitat al biroului. Cum de îndrăzniţi să-l prezentaţi pe fiul meu şi pe logodnica lui ca pe suspecţi?! Carl şi Mariana sunt doi tineri cinstiţi — aş putea să vă dau în judecată pentru asta! Şi de unde naiba aţi luat fotografia aia veche cu Carl? Zici că-i un gangster!

Pe nesimţite, Schyman s-a făcut mic în scaun.

— E fotografia cu care-şi ilustrează articolele. El a ales-o. Cât priveşte problema articolului, mă tem că va trebui să discutaţi cu altcineva.

Obişnuit să deţină întotdeauna controlul, preşedintele consiliului director nu s-a lăsat cu una, cu două.

— Şi ceilalţi? Ce e cu ei? De exemplu, cine e Annika Bengtzon, ce fel de om e? Şi cum poate să scrie asemenea tâmpenii?

— Reporterii noştri sunt, cu adevărat, nişte infanterişti, a răspuns Anders Schyman. Sunt foarte atenţi la tot ce se întâmplă şi ulterior ne comunică nouă. Nu ei decid ce publicăm. Numai directorul executiv poate face asta. Însă sunt de acord cu dumneavoastră, articolul respectiv e cu dus şi întors. Directorul executiv ar fi trebuit să discute cu noi despre asta.

— Cum adică? N-a discutat cu voi?

— Nu, cel puţin nu cu mine şi nici cu reporterul.

— Nenorocitul naibii, sună-l imediat, că vreau să vorbesc cu el!

Schyman s-a ridicat, a luat telefonul şi a format numărul de mobil al redactorului-şef. Pentru prima dată de când cu sărbătoarea de Sânziene, linia telefonică a funcţionat. Torstensson a răspuns după al treilea ton de apel.

— Torstensson, ce bine că am reuşit să dau de tine! a zis Schyman uitându-se la Herman Wennergren şi făcând un semn spre receptor. Trebuie să avem o vorbă împreună. Ce zici de ediţia de azi a tabloidului?

Schyman auzea în fundal zgomot de farfurii şi de tacâmuri, conversaţii întrerupte de râsete şi acordurile difuze ale muzicii la acordeon.

— Nu m-am uitat încă prin el, a zis Torstensson. E ceva special în el?

— Înţeleg, a zis Schyman, uitându-se în continuare la Wennergren. Da, mă rog... au existat câteva reacţii la articolul de la paginile şase şi şapte. Ăla cu pozele martorilor de la castel.

— Ce martori?

Bărbatul părea dezinteresat. Era concentrat asupra unei discuţii ce se apropia de final.

— Deciziile de publicare de genul ăsta sunt, mai mereu, discutabile, a continuat Schyman pe un ton precaut, întorcându-se să

analizeze ziarul prin peretele despărţitor din sticlă al biroului. N-ar strica să cercetăm situaţia.

— Ce vrei să spui? a întrebat Torstensson, de data asta foarte atent la interlocutorul lui.

Schyman a făcut o pauză şi a dat, în tăcere, din cap.

— Te contrazic, a zis el. Cred că problema asta e importantă şi e bine s-o discutăm.

Nemaiînţelegând nimic, Torstensson şi-a ieşit din fire.

— Ce dracu' e cu tine? a întrebat el.

Schyman a auzit un scârţâit de scaun, iar apoi vocile care se auzeau din receptor s-au estompat.

— Cred că ar trebui să cercetăm problema, a continuat administratorul delegat. Evident, reflecţia şi deliberarea nu interferează niciodată cu ambiţia şi cu determinarea.

Schyman s-a întors şi i-a aruncat o privire lui Herman Wennergren, care dădea aprobator din cap.

— Şi ce vrei să spui, că e vina mea?

Redactorul-şef era de-a dreptul furios. Nu se mai auzea niciun zgomot din restaurant. Se auzea numai bătaia vântului.

— Evident că nu! a zis Schyman. Chiar deloc! Dar, vezi tu, întâmplător, îl am lângă mine pe Herman Wennergren, care ar vrea să-ţi comunice părerea lui despre deontologia jurnaliştilor, cu privire la articolul din ediţia de azi. Să ţi-l dau la telefon?

— Acum???

— Da, mă gândeam eu că ţi-ar plăcea să vorbeşti cu el. Hai că ţi-l dau!

Schyman i-a înmânat receptorul preşedintelui, inima bătându-i într-un ritm controlat. Atingându-l uşor, a remarcat că mâna lui Wennergren era caldă şi umedă.

— N-am crezut niciodată că voi ajunge să văd aşa ceva în ziarul meu, a spus Herman Wennergren. E o adevărată insultă, să ştii, o insultă!

Schyman a înghiţit în sec, a ciulit urechile şi a încercat să nu se uite prea insistent la celălalt. N-a reuşit să audă răspunsul dat de redactorul-şef.

— Carl! a ţipat preşedintele consiliului director, roşu la faţă. Articolul insinuează că fi-miu ar fi un asasin! Cum e posibil aşa ceva?

Linişte. Preşedintelui îi pulsa o venă pe tâmplă.

— Dar la ce dracu' credeai că mă refer?! a urlat el.

Schyman a observat că panourile din sticlă erau pline de praf.

— Păi, cum vine asta, nu eşti tu redactorul-şef?

Preşedintele consiliului director a luat tabloidul în mâini şi s-a apucat să-l răsfoiască.

— În momentul ăsta, am în faţă caseta redacţională. Cum adică, vrei să zici că nu-ţi iei responsabilităţile în serios?

Schyman s-a întors pe călcâie, a strâns din ochi şi a început să respire pe gură. *Totul sau nimic*, şi-a zis în sine.

Liniştea care a urmat a fost prelungă. Când a luat iar cuvântul, preşedintele avea deja o voce mai calmă.

— Bine! Sigur, de-abia aştept.

A trântit receptorul în furcă. Schyman s-a întors cu faţa spre el. Herman Wennergren era negru de furie.

— Ce dracu' e asta? O conspiraţie la adresa redactorului-şef? a întrebat el.

Schyman a scos un oftat, s-a aşezat iar la birou, iar apoi s-a lăsat relaxat pe spate.

— Ce bine-ar fi să fie aşa de simplu! a zis el, împreunându-şi mâinile pe după gât. Dacă ar fi vorba de un complot, ar însemna că există şi un adversar cu un set sănătos de valori, cu adevărat redutabil. Însă nici vorbă de aşa ceva în echipa noastră...

Confuz, preşedintele consiliului director a clipit de câteva ori.

— Cum adică?

Schyman s-a aplecat în faţă şi l-a fixat cu privirea pe Herman Wennergren.

— Torstensson duce tabloidul de râpă. Habar n-are pe ce lume trăieşte! Noi, toţi ceilalţi, îi scăpăm zilnic pielea. E un dezastru ca redactor-şef!

Herman Wennergren a rămas mască, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Subordonaţii nu-i spuseseră niciodată nimic care

să-l fi pus pe redactorul-şef într-o asemenea lumină. Schyman respira rapid şi nu s-a putut feri de privirea lui.

— Vrei să spui că...?

— Trebuie să se fi discutat despre asta în consiliu, a zis Schyman, ridicându-se iar în picioare. Imposibil să nu fi vorbit despre toate procesele noastre, despre petiţiile înaintate de Deontologia Presei, despre scăderea vânzărilor, despre sondajele care arată că nu mai avem trecere către public...

— Dar suntem în recesiune, a intervenit Herman Wennergren. Ca să nu mai amintesc că a crescut competiţia, atât prin mijloacele clasice de difuzare în masă, cât şi prin internet.

Schyman a dat din cap.

— Evident, contează şi chestiunile astea, dar nu sunt nici pe departe principala noastră problemă. Vânzările rivalului au crescut, iar ale noastre au scăzut.

— Şi vrei să spui că redactorul-şef e vinovat pentru asta?

— Nu în totalitate, fireşte. Vina ne aparţine oarecum tuturor. Dar *Kvällspressen* e o organizaţie ierarhică şi are nevoie de un conducător puternic şi cu viziune. Sunt convins că acest sistem ne poate aduce succesul în timp. Că fiecare ar trebui să se străduiască să exceleze în domeniul său. Dar asta numai dacă ne sprijină şi managementul!

Preşedintele consiliului director se uita fix la Schyman, cuprins dintr-odată de ceva ce administratorul delegat spera să fie discernământ, şi nu neîncredere. Bărbatul se uita în gol. În cele din urmă, Herman Wennergren şi-a îndreptat privirea spre el, a împăturit ziarul, l-a pus la subraţ şi s-a îndreptat către uşa de sticlă. Când a ajuns în dreptul lui Anders Schyman, s-a oprit şi a spus cu glas domol:

— Consiliul director n-a concediat niciodată niciun redactor-şef de la tabloidul ăsta! Şi n-o să fiu eu primul care face asta! a zis el.

Mariana von Berlitz îşi făcuse apariţia şi apoi dispăruse, trecând pe lângă Annika fără să-i arunce măcar o privire. Annika n-a avut curaj să se apropie de ea — ştia că nu putea face faţă umilinţei pe care ar fi implicat-o un asemenea gest. Însă, după

cum a observat, rivalul reuşise să-i smulgă o declaraţie mică, cu toate că se îndoia că avea s-o folosească.

— Stranie moarte, spusese Mariana von Berlitz pe un ton care scotea la iveală o emoţie pe care Annika n-a putut sau n-a vrut s-o ia în considerare.

— Pun pariu că a aranjat totul, ca să ajungă iar pe prima pagină. Că nu prea s-a mai bucurat de mult de asta!

Rivalul i-a pus Marianei o întrebare pe care Annika n-a auzit-o. Însă a auzit răspunsul strident al femeii.

— Făcea un documentar despre viaţa ei, realizat de propria companie de producţie. Să fim serioşi, nici că putea fi mai narcisică şi mai orgolioasă de atât!

După aceea, reportera TV a apăsat grăbită pe telecomanda de la Renaultul ei mic şi cochet, deschizând uşile. Şi-a aruncat bagajele pe scaunul din faţă şi a plecat în trombă, lăsând urme pe aleea de prundiş.

— Dumnezeule mare! a zis Annika cu voce tare.

Reporterul de la tabloidul rival a reacţionat şi el:

— Numai grija lui Michelle Carlsson n-o are ea! a zis individul, îndreptându-se spre Annika.

A scos un pachet de ţigări din buzunar şi i-a oferit una. Politicoasă, femeia l-a refuzat şi a luat o ţigară din propriul pachet.

— Povestea asta e de senzaţie, nu alta! a zis reporterul.

Annika a oftat afectat.

— Recunosc, eu nu sunt cine ştie ce mare fan al ei, a continuat individul, dar asta nu înseamnă că trebuia să sfârşească aşa.

Au dat amândoi din cap — era de-a dreptul îngrozitor să te împuşte cineva în cap. Stăteau unul lângă altul şi se uitau la castel. Se legănau pe călcâie şi aşteptau ca următorul martor să-şi facă apariţia. Annika a închis ochii şi şi-a îndreptat faţa spre soarele de un galben pal. După ploaie, aerul era cum nu se poate mai mângâietor.

— Ce zi frumoasă! a zis reporterul de la tabloidul rival.

— Oare de ce nu-i suportă lumea deloc pe prezentatorii TV? a întrebat Annika.

Reporterul a clipit.

— Crezi că nu-i suportă? Ce vrei să spui?

Annika s-a uitat la el.

— Tu, eu, Mariana von Berlitz. Toţi colegii mei de la ziar. De ce suntem atât de înverşunaţi împotriva unor oameni pe care nici măcar nu-i cunoaştem?

— Pentru că sunt în vizorul publicului, a zis reporterul într-o doară, stingând ţigara fumată pe jumătate.

— Păi şi asta înseamnă că trebuie să-i urâm? a replicat Annika.

— Bănuiesc că e la fel cu editorialiştii, a spus bărbatul. Nu-i place nimeni, lumea se fereşte de ei şi nu înţelege de ce trebuie să scrie o grămadă de tâmpenii în fiecare săptămână, sub care mai pun şi o semnătură somptuoasă. Cu toate astea, citim ce scriu. Ca s-o spun pe-a dreaptă, cred că fiecare om şi-ar dori să se facă la fel de auzit ca ei.

Annika l-a privit fix pe individ, nevenindu-i să creadă că rivalul ei nu era prost deloc.

— Eu sunt Bosse, a zis el întinzându-i mâna.

Annika a roşit puţin în obraji, iar apoi i-a strâns mâna cu precauţie.

— Uite că vine Bambi Rosenberg, a zis Bosse, uitând orice altceva, abandonând mâna Annikăi şi pornind cu paşi grăbiţi spre cordonul alb cu albastru.

Jurnalista l-a urmărit cu privirea şi apoi s-a uitat în sus, la castel. O femeie micuţă se îndrepta spre pod, cărând o valiză uriaşă. După cum se îndoia de mijloc, era clar că era neputincioasă şi nervoasă.

Cea mai bună prietenă a lui Michelle, s-a gândit Annika, îndreptându-se spre ea. Cum ar fi fost dacă cea ucisă ar fi fost Anne, iar nu Michelle? A dat repede din cap, alungând gândul.

— Bambi? a strigat Bosse, reporterul de la tabloidul rival. Bambi Rosenberg, pot să vă pun câteva întrebări, vă rog?

Femeia s-a apropiat de banda care împrejmuia zona şi s-a strecurat cu grijă pe sub ea, trăgând în continuare de valiză. Era încălţată cu sandale cu toc şi, cu paşi legănaţi, se deplasa cu dificultate pe poteca acoperită cu prundiş. Avea părul prins la spate, într-o coadă de cal, şi ochii injectaţi şi machiaţi artificial. Când a zărit camerele imense de luat vederi ale televiziunii na-

ţionale, a dus mâinile instinctiv la cap, şi-a scos elasticul şi părul blond i s-a revărsat pe umeri asemenea unei cascade.

— Da, a şoptit ea cu glas atât de domol, încât Annika mai degrabă i-a simţit decât i-a auzit replica. Fie...

— Cum vă simţiţi în clipa aceasta?

Ochii femeii s-au umplut de lacrimi pe care şi le-a şters apoi cu vârful degetelor, ca să nu i se împrăştie rimelul.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat, a spus ea în şoaptă. N-am trecut niciodată prin clipe mai groaznice ca acum.

— O ştiaţi bine pe Michelle, nu-i aşa? a întrebat Bosse.

Bambi Rosenberg a dat aprobator din cap, iar apoi s-a căutat prin buzunare după un şerveţel şi şi-a suflat nasul.

— Era prietena mea cea mai bună.

Annika de-abia o auzea. A făcut un pas în faţă şi i s-a adresat fără să se prezinte, având în vedere relaţia dintre decedată şi tabloidul pentru care lucra.

— Aţi dori să faceţi o declaraţie anume cu privire la Michelle? a întrebat Annika, cu înţelegere în glas.

Uitându-se în ochii Annikăi, femeia a părut că-şi adună forţele.

Privind în gol spre vârfurile copacilor, a zis, într-un final:

— Mulţi oameni din zilele noastre ar trebui să se uite cu atenţie la ei.

Imensa cameră de luat vederi a huruit în bătaia vântului, iar reporterul de la tabloidul rival a scos un reportofon. Bertil Strand şi-a potrivit aparatul foto, iar Annika se uita fascinată la tânăra din faţa ei.

— Michelle Carlsson a fost o persoană cu adevărat bună, a spus Bambi Rosenberg. Sunt puţini ca ea. Am cunoscut-o îndeaproape, deci ştiu ce spun. Voia să facă din lumea asta un loc mai frumos. Avea o obligaţie faţă de tinerele din Suedia — voia să fie un exemplu pentru ele, să le arate că, dacă ai talent şi voinţă, poţi să izbuteşti.

A făcut o pauză, respirând profund de câteva ori. Annika s-a întrebat cât s-o fi chinuit Bambi să pregătească discursul cu pricina.

— Răutăţile lansate la adresa lui Michelle în ultimii ani au fost fără precedent, a continuat Bambi fixându-i pe rând cu privirea pe cei din jurul ei.

Annikăi i s-a părut că la ea s-a uitat mai insistent decât la ceilalţi şi a simţit că încep să-i ardă obrajii.

— Invidia de care au dat dovadă jurnaliştii suedezi este ordinară, aproape că te scârbeşte. V-a încântat să vă bateţi joc de ea, aţi tratat-o cu dispreţ de fiecare dată când a greşit cu ceva, v-aţi rugat să aibă numai ghinioane şi aţi rănit-o cu premeditare. Aţi primit ce-aţi vrut! Sunteţi mulţumiţi?

Ultimele cuvinte au luat forma unui ţipăt, iar Bambi n-a mai reuşit să se abţină să plângă, ca să nu-şi strice machiajul. Obrajii i-au fost brăzdaţi de şiroaie de lacrimi, iar apoi, s-a strecurat degrabă în decapotabila ei roşie şi i-a lăsat în urmă pe jurnalişti — erau stânjeniţi şi uimiţi.

— Are dreptate, să ştii, a recunoscut Bosse, în timp ce femeia de la televiziunea naţională s-a mulţumit să pufnească.

— Se vede clar de ce n-o să primească Bambi niciodată vreun rol într-o producţie serioasă, a zis femeia, iar cameramanul şi tehnicienii de sunet de lângă ea au chicotit.

— Ce te face să crezi că şi-ar dori un asemenea rol? a întrebat Annika în mod automat.

Echipa TV s-a uitat la ea. Surpriza care se vădea pe chipul reporterei a făcut loc dispreţului şi femeia s-a întors cu spatele.

— E ca şi cum ai spune că râvnesc la jobul tău, a zis Annika, şi asta numai pentru că te crezi tu superioară. Dar ştii ce?

Reportera TV s-a întors încet pe călcâie şi s-a uitat fix la Annika, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Poftim?

— Mai degrabă aş ţine condica la IKEA, i-a spus Annika, după care a luat-o la pas spre parcare, ca să noteze discursul sumar al lui Bambi.

— Măi, măi, dar ce deşteaptă eşti! l-a auzit pe Bertil Strand vociferând în spate. Nu te simţi tu bine până nu te iei de toţi oamenii din media!

— Ai făcut vreo poză ca lumea? l-a întrebat Annika pe un ton rezervat. Sau n-ai fost pe faţă?

— Ce dracu' ai? a întrebat-o fotograful pe un ton glacial şi privind-o cu maximă dezaprobare.

Annika s-a lăsat jos pe zidul scund de lângă parcare, fără să-i pese că avea să se ude numaidecât în fund.

— Nu ştiu, a răspuns ea cu calm, simţind că are un nod în gât. Situaţia asta mă îngrozeşte.

— Hai, adună-te odată! a îmbărbătat-o Bertil Strand.

Anne Snapphane a intrat în sala de conferinţe. Părea mai mică decât în ziua anterioară: tavanul parcă era mai jos. Pe fereastră se zărea în continuare carul parcat afară, iar Anne a fost înghiţită iar de un sentiment de nervozitate care scotea la iveală neîncrederea în sine la fel de clar precum o făceau şi palmele transpirate.

— Nu vă mai e aşa sete ca ieri, nu-i aşa?

Q era îmbrăcat diferit, de data asta renunţase la cămaşa hawaiană şi îşi luase un tricou, iar în loc de blugi, purta o pereche de pantaloni kaki. Anne s-a aşezat şi şi-a împreunat mâinile în poală, încercând să-şi adune forţele şi să-şi păstreze calmul.

Ofiţerul de poliţie a pornit reportofonul şi a început să vorbească precum o moară stricată: „Interogatoriu cu Snapphane, Anne, luat de inspector Q la castelul Yxtaholm în sala de conferinţe din Aripa Nouă, azi, sâmbătă, 23 iunie, la ora 12:55. Anne Snapphane este interogată cu privire la uciderea lui Michelle Carlsson. Interviul numărul trei".

— Lumea pleacă acasă, a zis Anne imediat ce a terminat el de vorbit.

— Haideţi să continuăm de unde am rămas ieri, a zis Q răsfoind nişte hârtii.

— Eu când o să plec? De ce trebuie să stau aici? Sunt suspectă?

— Dacă răspundeţi la întrebările pe care o să vi le pun, o să vină momentul în care o să plecaţi şi dumneavoastră acasă.

— Dar chiar aveţi dreptul să mă reţineţi aşa?

Anne Snapphane nu-şi putea controla vocea — îi tremura foarte tare.

— Aşadar, să revenim la cearta de la Grajduri...

Femeia a sărit ca arsă în picioare, scaunul scârţâind pe duşumeaua de lemn.

— Ce s-ar putea întâmpla dacă aş pleca în clipa asta? Ce-aţi face? Aţi putea să mă reţineţi, dacă aş încerca efectiv să ies pe uşa aia? Aţi putea?

Pe faţa lui Q nu se zărea nicio expresie.

— Staţi jos! a zis el. Nu e de joacă! Spuneţi-mi ce s-a întâmplat la Grajduri.

Anne a rămas în picioare şi s-a răstit la el:

— Dar v-am spus deja!

— Într-adevăr, mi-aţi spus, a zis poliţistul. Dar avem o problemă. Cred că aţi mințit.

Femeia l-a fixat cu privirea. Simţind că asudă abundent la subraţ, şi-a lipit mâinile pe lângă corp şi s-a aşezat jos.

— Cred că-mi ascundeţi ceva, a zis Q. Şi n-am de gând să vă dau drumul dacă nu-mi spuneţi adevărul. Iar dacă va trebui să vă arestez ca să vă fac să vorbiţi, am s-o fac.

S-a forţat să-i arunce o privire aspră.

— Nu cred o iotă din ce spuneţi!

El a dat din umeri, s-a ridicat în picioare, a scos capul pe uşă şi a strigat:

— Zi-i lui Karin să vină puţin!

Corpul lui Anne a fost străbătut de un fior de teamă, a avut o senzaţie de rece care izvora de undeva de sub ombilic.

— Karin? a întrebat ea. Cine e Karin?

— Procurora generală, i-a răspuns Q. E aici, la castel.

— Nuuu! a ţipat Anne Snapphane, ridicându-se de pe scaun şi făcând, confuză, câţiva paşi spre uşă. Dumnezeule mare, trebuie să merg acasă. Mă aşteaptă Miranda, fetiţa mea, are numai doi anişori şi nu pot...

A rămas ţintuită locului. Panica şi-a croit drum până în abdomen şi a simţit că o ia din nou cu leşin. Q a aşteptat să se calmeze. Şi-a pus mâinile în sân şi o privea total inexpresiv.

— Foarte bine, a şoptit ea întorcându-se la loc şi aşezându-se tremurând pe scaun. Ce vreţi să aflaţi de la mine?

Lipsită de orice apărare, Anne a simţit că se prăbuşeşte tavanul peste ea.

Q s-a plimbat agale în jurul mesei şi s-a aşezat iar.

— Grajduri, a fost singurul lui răspuns.

Femeia a închis ochii preţ de câteva secunde şi a respirat pe gură.

— După cum v-am spus, cearta era deja în toi când am ajuns eu acolo.

— Şi cine cu cine se certa?

— Michelle cu Mariana. Se îmbătaseră destul de rău şi, când am intrat eu peste ele, ţipau una la alta.

— Şi de ce se certau?

— S-au luat de la ceva legat de John Essex. Din câte mi-am dat seama, Michelle s-a culcat cu el, iar Mariana şi-a ieşit din fire când a auzit asta. Dar nu sunt foarte sigură — aşa am auzit...

— Când aţi intrat în încăpere, era şi John Essex acolo?

Anne a dat din cap, iar poliţistul a oftat şi i-a arătat microfonul.

— Nu, a zis ea dându-se mai aproape de microfon. Nu, era în bucătărie, dar eu n-aveam de unde să ştiu asta atunci.

— De ce o deranja pe Mariana că era ceva între Michelle Carlsson şi John Essex?

Anne Snapphane a pufnit.

— Pe Mariana o deranja tot ce făcea Michelle. Mai avea puţin şi sabota şi filmările, şi asta numai ca să-i facă rău lui Michelle.

— Şi Michelle ce părere avea despre ea?

— Nu-i plăcea deloc de Mariana şi a încercat să aducă pe altcineva în locul ei. Numai că cei de la Zero reduseseră personalul — ştiţi bine cum e cu recesiunea asta. Iar în contractul Marianei scria clar că nu putea fi înlocuită. Aşa că n-am avut ce face decât s-o suportăm. Însă asta n-a schimbat cu nimic relaţia dintre ele.

— Şi când aţi intrat pe uşă, ce-şi reproşau?

— Ziceau ceva de un contract. Michelle îşi ieşise din pepeni şi ţipa ca din gură de şarpe. Ziceai că e beată criţă, aşa de rău se clătina...

Anne a făcut o pauză.

— Aşa, mai departe!

— Era goală de la mijloc în jos. Mi s-a părut straniu. Era pe jumate goală şi se clătina de colo-colo prin cameră şi...

— Şi ce?

— Şi ţinea pistolul ăla în mână. Era destul de înfricoşător, chit că ştiam că nu era încărcat.

— Cum de ştiaţi aşa ceva?

Undeva, în sufletul Annei, s-a închis zgomotos o uşă de oţel, semănând pulsaţii pişcătoare prin nervii şi prin vârfurile degetelor ei şi lăsând-o fără respiraţie.

— Eu... ei bine... nu ştiu.

Ager din fire, poliţistul a citit-o imediat şi a abandonat subiectul.

— Şi de ce se certau?

Anne şi-a redobândit capacitatea de a respira şi, frecându-şi fruntea uşor cu mâinile, a încercat să-şi amintească ce se întâmplase.

— Ziceau ceva de un contract. Nu ştiu de la ce s-au luat iniţial, pentru că discuţia era deja aprinsă când am intrat eu în cameră. Michelle era mai mult absentă decât prezentă. Cum să zic, era... incoerentă. Îi tot zicea Marianei că, de-acum, putea să se declare mulţumită, că toată lumea trebuia să fie satisfăcută că obţinuse ce-şi dorise, că se debarasau de ea ca de un gunoi şi tot aşa...

— Vi s-a părut cumva că Michelle Carlsson ar fi fost instabilă?

Anne a izbucnit în râs şi apoi a oftat.

— Instabilă e puţin spus.

— Nu vreau alte detalii, a zis Q, însă credeţi că e posibil ca Michelle să-şi fi luat viaţa cu mâna ei?

Anne Snapphane a rămas cu gura căscată şi a făcut ochii mari, iar apoi, după o senzaţie de uşurare, a avut o reacţie interioară atât de puternică, încât era gata, gata să-şi dea drumul pe ea.

— Vreţi să ştiţi dacă e posibil să se fi împuşcat singură? a întrebat Anne în şoaptă.

Detectivul a dat aprobator din cap.

Da, şi-a zis Anne în sinea ei. *S-a împuşcat. Ea a făcut-o, şi nimeni altcineva. E vina ei, s-a sinucis. Noi n-avem nicio vină.*

După câteva secunde, a avut o revelaţie care a izbit-o asemenea unui pumn în stomac.

Dar asta ar însemna că am fi mai vinovaţi ca oricând.

A închis ochii, concentrându-se. *Oare era posibil ca Michelle să se fi sinucis?*

Nu.

A ridicat privirea spre Q.

— Nu, a zis ea. Nu, n-a fost ea, a fost altcineva.

Apoi, nemaifiind atât de sigură de răspunsul dat, a întrebat:

— Dar de ce mă întrebaţi? A lăsat vreo scrisoare de rămas-bun?

Sub privirea pătrunzătoare a ofiţerului, Anne a devenit una cu spătarul scaunului pe care şedea. Corpul i-a înţepenit, devenind rigid.

— Aţi mai văzut şi pe altcineva cu pistolul în mână?

Liniştea devenise apăsătoare. Anne s-a străduit să tragă oxigen în plămâni. Gândurile îngrozitoare pe care le avea i-au penetrat mintea ca un fulger.

— Hmm, a bâiguit ea, nu-mi amintesc pe nimeni.

Trăgea de timp.

— Mai gândiţi-vă.

De undeva se auzea ticăitul unui ceas. Anne a întors capul ca să localizeze sursa zgomotului, însă n-a văzut nimic.

— Am descoperit amprentele dumneavoastră pe armă, a zis inspectorul. Cum vă explicaţi asta?

Anne şi-a pierdut luciditatea. A simţit că i se scurge sângele din cap şi că i se albesc buzele.

— Ţineţi, beţi nişte apă, a zis Q împingând un pahar înspre ea.

Anne Snapphane a încercat să ia o gură de apă, dar a scuipat-o imediat şi s-a dat bătută.

— N-am făcut-o eu, a spus ea în şoaptă.

— Dar cine?

A dat din cap. Simţea că avea gâtul căptuşit cu cioburi.

— Ce-a căutat pistolul la dumneavoastră în mână?

— Eram în salon, în Aripa de Sud.

Fiecare cuvânt îi sfâşia beregata.

— Când a fost asta? Înainte sau după cearta de la Grajduri?

Anne a închis ochii şi a simţit că-i iau foc canalele lacrimale.

— Cred că după.

— De ce aţi pus mâna pe el?

— Am vrut să văd cât era de greu.

Imediat ce-a zis acest lucru, a regretat. Lipsa de temei a explicației părea că-i râde în față.

— Când ați văzut pistolul ultima oară, exceptând scena din car, de după crimă?

Depozitul de imagini din *corpus callosum* a fost invadat cu fotografii neclare, produse ale alcoolului și ale fricii, un album cu poze înceţoşate ce vădeau emoții confuze.

— Pe masă, în salon, a zis ea după o vreme.

— Sunteți sigură?

— Foarte sigură.

— Cam pe la ce oră?

— Nu știu. După întâmplarea de la Grajduri. Poate chiar după cearta dintre Mariana și Bambi, despre fotografiile nud. Să fi fost 02:30...

S-a uitat la Q, care avea o privire glacială și rezervată.

— Și apoi, ce-a urmat? Unde-ați fost?

Anne s-a străduit să-și amintească.

— M-am chinuit să adorm, dar era un tărăboi mare afară, așa că m-am ridicat din pat.

— Așadar, după ora 03:00 erați la dumneavoastră în cameră, în Aripa de Sud?

Anne și-a scotocit în memorie și a dat aprobator din cap.

— Da, probabil că da.

Respirația i-a revenit la normal.

— Și atunci, cum vă explicați că ați fost văzută în fața carului la 03:15 dimineața?

Camera a început să se învârtească în jurul ei, iar Anne s-a prins cu mâinile de masă și s-a străduit să vorbească cu calm.

— Ce? a zis ea. Cine m-a văzut?

— Câțiva oameni. Ce căutați la car la ora trei dimineața?

Capul i se mișca dintr-o parte în alta — nu, nu și iarăși nu.

— Nu-mi amintesc.

Replica a fost ca o gură de aer pentru ea.

— Să fim serioși! Memoria nu prea v-a jucat feste până acum.

Căutând cu disperare să-și amintească ce se întâmplase, Anne s-a întrebat ce Dumnezeu făcuse, ce zisese, unde fusese...

— Am fost... să înot.

— Pe ploaia aia torenţială? Haideţi, Anne Snapphane! Dacă tot vreţi să mînţiţi, măcar mînţiţi-mă cu cap.

Spusele detectivului vădeau milă.

— Nu-mi amintesc, a zis ea, simţind că o năpădesc lacrimile.

S-a uitat în sus şi le-a lăsat să curgă. Nu-şi recunoştea vocea. A vorbit pe un ton stins şi oscilatoriu:

— Nu-mi amintesc! Vă rog să mă credeţi! Băusem cam mult, probabil că am greşit drumul sau ceva de genul ăsta. Voiam să merg în Aripa de Sud, dar bănuiesc că am apucat altă cale. N-am făcut-o eu!

Annikăi îi era cald. Aşteptarea o neliniştea. Razele soarelui străpungeau frunzişul prin toată desimea lui şi vântul nu adia deloc. Oile, mirosind a lână şi a fecale, s-au adunat în jurul jurnaliştilor. Ea s-a dat la o parte, ferindu-se atât de animale, cât şi de colegi. Situaţia o afecta într-un mod inexplicabil.

După plecarea Marianei şi a lui Bambi, parada martorilor a încetat. Ceilalţi jurnalişti nu păreau deranjaţi de asta. Rezemaţi de zid şi aşezaţi pe pietre, stăteau cu toţii la taclale.

Annika s-a dus până la Grajduri şi a dat să deschidă uşa. Era încuiată. Apoi, s-a aşezat pe trepte şi a respirat adânc de câteva ori, încercând să prindă o gură din aerul rece adus de briză. După un moment de ezitare, a scos iar telefonul din geantă. „Nu aveţi... niciun mesaj." Dezamăgită, a înghiţit în sec. Evident că nu avea timp s-o sune, fiind atât de ocupat cu copiii şi cu multe alte lucruri.

— Ai cunoscut-o?

Confuză, Annika a ridicat privirea şi, nevăzând nimic de soare, a dus mâna la ochi. Era Bosse, reporterul care lucra pentru celălalt mare tabloid suedez.

— Ăăă, a spus ea, neştiind ce să răspundă.

A lăsat mâna în jos şi a ţâţâit. Parcă-şi amintea că dăduse odată nas în nas cu Michelle Carlsson, în timpul serviciului. Ori poate că era numai ceva ce-i povestise. Sau poate ceva ce văzuse la televizor.

— Nu, a zis Annika într-un final către silueta neagră. Nu-mi amintesc s-o fi cunoscut. Dar o ştiu pe Anne Snapphane, una

dintre colegele ei, plus că am trecut de câteva ori şi pe la sediul lor de la Zero TV. E ca şi cum aş fi cunoscut-o.

Bosse a oftat, s-a aşezat alături fără să-i ceară voie şi a întins picioarele.

— Ştiu ce zici, a spus el. Şi eu m-am întâlnit de câteva ori cu Karin Bellhorn la dineuri şi la tot felul de evenimente şi mi-a povestit multe despre Michelle. Mi-a zis, de pildă, că se împăca tare greu cu popularitatea ei. Că o măcina pe dinăuntru. Că era instabilă, foarte sensibilă şi că plângea des. Că înflorea dintr-odată când se plimbau camerele prin jurul ei şi când i se acorda atenţie.

— Destul de trist, a zis Annika. Nici succesul ăsta nu-i aşa mare lucru.

Reporterul de la celălalt ziar a luat un băţ mic şi a început să deseneze în praful de pe treptele de piatră.

— Suntem cu toţii la fel, să ştii. Ne bucurăm pentru vedete când izbutesc aproape la fel de mult ca atunci când dau greş.

— Iese cineva! a zis Annika.

S-au ridicat. Ca la un semnal, fotografii au dus aparatele la ochi şi şi-au ascuţit privirea, în timp ce Annika şi Bosse au scos carneţelele şi pixurile. Stefan Axelsson era înalt, zvelt şi blond, iar prin barba ţepoasă i se zăreau din când în când fire albe de păr. Precaută, Annika s-a apropiat de directorul tehnic, fiind urmată de restul grupului. De vreme ce nu s-a arătat nimeni dispus să discute cu el — toţi stăteau efectiv lângă el, fixându-l cu privirea —, Annika a făcut un pas în faţă, s-a prezentat şi i-a adresat o întrebare inofensivă.

— Lasă-mă-n pace, s-a revoltat el, având ochii roşii şi fruntea lucioasă. Lăsaţi-*o* în pace!

— Ăsta-i Axelsson, nu-i aşa? a întrebat Bosse.

— Da, umblă vorba că e cam nemernic, a zis Annika privindu-l pe bărbat, care se urcase la volanul Saabului şi pornise la drum. Dar cică e foarte bun în meseria lui.

Celălalt reporter a dat din cap.

Nici nu s-a aşezat bine praful pe drum, că s-a văzut un alt martor coborând dealul. Barbara Hanson nu avea nevoie de nicio prezentare. L-a sărutat pe Bertil Strand pe ambii obraji şi

a comentat în gura mare că a avut un pat foarte incomod, că poliţiştii sunt arătoşi şi că vremea fusese înfricoşătoare.

— Dumnezeule mare! a zis Bosse. Aşa face întotdeauna?

Annika s-a rezumat la a-şi da ochii peste cap.

După un minut, şi-a făcut apariţia Carl Wennergren. Annika l-a ochit încă de foarte departe.

— Nu-ţi bate capul cu ăsta, i-a zis în şoaptă lui Bosse. Am încercat să discut ieri cu el, dar n-a vrut să-mi spună nimic, cu toate că suntem aproape colegi de birou în redacţia de ştiri.

— Ieri? a zis reporterul, surprins. Cum ai reuşit să faci asta?

Annika şi-a pecetluit buzele cu degetul şi a zâmbit. Carl Wennergren s-a urcat în BMW şi a plecat. Reporterii nici măcar nu s-au sinchisit să i se adreseze.

— Uite că mai vine unu'! a zis Bosse, făcând semn cu mâna.

Deşi era foarte departe şi deşi nu-l cunoscuse niciodată personal, Annika l-a recunoscut pe directorul executiv de la TV Plus. Se afişa mereu pe la petreceri cu echipa şi apărea în reclame ca să-şi promoveze postul. Era faimosul Nemuritor, cel fără de moarte.

A trecut numaidecât peste cordon; avea părul lucios, un costum impecabil şi niciun bagaj. Annika s-a alăturat celorlalţi reporteri, apropiindu-se de el şi anticipând, intuitiv, o situaţie neplăcută.

Bărbatul încerca să pară încrezător şi relaxat, dar zâmbetul lui nu oglindea întocmai ce simţea. Sub bronz, era palid, iar nesomnul îi sculptase riduri adânci în dreptul ochilor.

— Aş vrea să încep prin a spune că situaţia de faţă e cu adevărat tragică pentru TV Plus, a zis el, înainte ca oamenii de presă să apuce să-l întrebe ceva.

Micul grup de reporteri şi de fotografi s-a strâns încet în jurul lui, atenţi la neaşteptata conferinţă de presă ce era acompaniată de behăitul oilor.

— Fireşte, această pierdere teribilă o să ne afecteze postul de televiziune. Michelle Carlsson era unul dintre cei mai preţuiţi colaboratori ai noştri, a zis Nemuritorul, pipăind o foaie mototolită pe care o ţinea în mână. Ca notă personală, a adăugat el, ţin să precizez că Michelle mi-a fost o foarte bună, dar foarte

bună prietenă şi că am apreciat-o mereu pentru... căldura ei extraordinară şi pentru... competenţa ei profesională remarcabilă.

S-a clătinat pe picioare, a făcut o pauză şi s-a uitat rapid peste notiţe. Lăsând foaia de hârtie în jos, a ridicat privirea şi şi-a umezit buzele, iar apoi a vorbit din nou:

— Noi, cei de la TV Plus, vom preţui şi vom onora amintirea lui Michelle, a continuat el pe un glas care ţintea la păsări şi la coroanele copacilor. Istoria va arăta că a fost una dintre marile personalităţi ale vremurilor noastre. Emisiunile ei vor dăinui, fiind o moştenire lăsată generaţiilor viitoare de telespectatori şi de colaboratori TV. O moştenire pe care noi, cei de la TV Plus, o s-o ocrotim, şi vă promit că nu oricum, ci cu multă seriozitate.

— Dumnezeule, i-a şoptit Bosse Annikăi. Două aripi îi mai lipsesc acum!

Jurnalista s-a muşcat de buză. Efectul combinat al discursului bombastic al directorului televiziunii şi al exteriorului înmiresmat o făcea să chicotească.

— Ce-o să se întâmple cu emisiunea pe care aţi filmat-o săptămâna asta? a întrebat femeia de la televiziunea naţională.

— Uite în sfârşit pe cineva care-şi cunoaşte bine priorităţile! a zis reporterul de la tabloidul rival, apropiindu-se de Annika. Mai înainte de orice — trebuie să ştie ea repede ce-o să se întâmple cu emisiunea!

Annika era cât pe ce să izbucnească în râs. S-a întors şi şi-a pus mâinile la gură. Nemuritorul, care tocmai răspundea la o întrebare, a fost distras şi s-a uitat spre ea.

— E ceva de... Ce e aşa de amuzant? a întrebat el, săgetând mulţimea cu privirea.

— Îmi cer scuze, a răspuns Annika, străduindu-se din răsputeri să se abţină. Mi-am înghiţit guma.

Minciuna cu adevărat deplorabilă l-a făcut pe Bosse să se cutremure de râs. S-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat de mulţime. Annika s-a uitat în sus, la copaci, cuprinzând cu privirea culorile lor limpezi şi strălucitoare. Totul părea cât se poate de fals, era un spectacol, un reality show ieftin.

— Seria asta de emisiuni reprezintă ediţia specială de vară, a spus Nemuritorul, a cărui siluetă se reflecta argintie pe suprafaţa

lacului. Intenţionam să le folosim ca să concurăm cu staţiile terestre, dar şi cu televiziunile ce emit prin satelit.

— O să le difuzaţi? Şi dacă da, când? a persistat femeia.

Nemuritorul şi-a şters mica mustaţă de năduful care i se formase deasupra buzei superioare.

— Nu pot să vă dau niciun răspuns acum, a zis el. Fireşte, mai întâi trebuie să mă consult cu biroul central din Londra, precum şi să stabilesc politica noastră cu privire la comemorarea lui Michelle. Difuzarea emisiunii *Petrecere de vară la castel* face parte din strategia noastră şi, prin urmare, o să-i acordăm atenţia cuvenită.

Bărbatul a aruncat iar o privire peste foaia pe care o ţinea în mână. Asudase tot pe faţă, iar bretonul dat cu ceară i se pleoştise. Dintr-odată, Annika l-a văzut aşa cum era de fapt — livid şi tensionat, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Cum faceţi faţă situaţiei? s-a auzit rostind.

El a ridicat privirea, fără să se uite la nimeni în mod deosebit.

— Ultimele zile au fost grele rău, a zis el. Cu adevărat grele. E în pericol întregul viitor al postului.

— Ca să fiu sinceră, mă refeream la starea dumneavoastră personală, a zis Annika. Cum percepeţi faptul că Michelle Carlsson a fost ucisă în timp ce realiza o emisiune pentru dumneavoastră?

Nemuritorul a mototolit foaia cu notiţe, transformând-o într-o minge, a îndesat-o în buzunar şi s-a îndreptat cu paşi mari spre maşină. Fotografii l-au urmat îndeaproape, făcându-l s-o ia aproape la fugă. Annika a rămas la locul ei, privindu-l cum se urcă în vehicul. Bărbatul a mai zăbovit o vreme acolo, prăbuşit pe volan.

— Dacă ai impresia că el se simte rău, de tipul *ăsta* ce mai zici? a spus Bosse făcând un semn peste umărul ei.

Pe deal în jos venea un bărbat scund şi destul de corpolent, cu părul rar. Avea gura căzută, buzele crăpate şi lucioase şi făcea mişcări convulsive, aproape clătinându-se pe picioare. Annika i-a simţit nesfârşita disperare şi deznădejdea.

— Bietul de el, a spus reporterul de lângă ea.

Sebastian Follin îşi aplicase nişte lentile închise la culoare peste ochelarii obişnuiţi cu rame de metal, pe care îi avea la ochi. Era mohorât, fără pic de culoare în obraji şi tras la faţă. L-au văzut croindu-şi drum până la parcare, oarecum inconştient de tot ce se afla în jur. Jurnaliştii l-au lăsat să ajungă la maşină. Prima care i s-a adresat a fost echipa televiziunii naţionale. Însă bărbatul n-a auzit întrebarea şi a privit confuz în jur, înspăimântat de reporteri şi de fotografi.

— Ce e? a zis el. Ce vreţi de la mine?

— Bănuiesc că sunteţi conştient că vom scrie despre Michelle în ediţia de mâine, a zis Annika îndreptându-se spre el, întinzându-i mâna şi prezentându-se.

Bărbatul avea mâna flască, rece şi umedă.

— Pur şi simplu, nu înţeleg, a zis el. Nu mă pot obişnui cu gândul că nu mai e printre noi.

— Aţi lucrat mulţi ani cu Michelle, nu-i aşa?

Annika a simţit că ceilalţi jurnalişti erau numai ochi şi urechi, că aşteptau nerăbdători să audă cuvintele care aveau să iasă pe buzele tremurânde ale bărbatului.

— Era a mea, a zis Follin. Prima mea clientă. Formam o echipă. Eu am făcut-o vedetă.

Annika a dat din cap şi a încercat să dibuiască privirea bărbatului dincolo de negura ochelarilor de soare. Ochii i-au alunecat pe suprafaţa lacului.

— Cum v-aţi întâlnit?

Sebastian Follin a respirat grăbit de câteva ori, încă evitând să se uite spre ea.

— La Asociaţia Naţională a Drumurilor, a zis el. În Departamentul de relaţii publice din Växjö. Eram director acolo şi aveam nevoie de cineva care să prezinte...

S-a oprit din vorbit, iar din colţul gurii i s-a prelins un strop de salivă. Annika a simţit un fior de nelinişte trecându-i peste şira spinării.

— Deci aţi angajat-o pentru o prezentare?

Follin a înclinat capul numaidecât şi s-a şters cu mare viteză la gură. Apoi, a apucat servieta mai strâns.

— Era extraordinară, a zis el. A susţinut cea mai bună conferinţă de presă pe care am avut-o vreodată. Era amuzantă, spirituală, frumoasă — oamenii i-au sorbit fiecare cuvânt. A fost magic!

Apoi a dat aprobator din cap, pentru a-şi confirma spusele.

— A fost magic! Iar la sfârşit, am întrebat-o cum de a reuşit să fie aşa de bună, iar ea a râs. Aşa era ea. Naturală. Şi dup-aia, am chemat-o la toate evenimentele noastre.

Bărbatul a înghiţit în sec.

— Unde aţi descoperit-o? a întrebat Annika.

— Lucra ca ghid pe un tren turistic, în Gränna, şi era recepţionеră la Gyllene Uttern. Asta... acum vreo cinci ani.

— Aţi stat mult timp alături de ea, a zis Annika.

— Tot timpul, a răspuns Follin, uitându-se pentru prima oară la ea.

Dincolo de lentilele închise la culoare, Annika a dibuit nişte ochi mici, de un albastru deschis.

— Aveaţi legături în televiziune?

— Cumnată-mea a lucrat la Zero. Prin ea am negociat primul contract de prezentatoare al lui Michelle. A devenit celebră peste noapte!

Conştientă de adevărul spuselor lui, Annika a dat aprobator din cap.

— Ce alţi clienţi aţi mai avut? a întrebat femeia de la televiziunea naţională.

Sebastian Follin a rămas perplex şi a îndreptat capul spre ea, făcând o mişcare spasmodică.

— Poftim...?!

— Sunteţi manager, nu-i aşa? Vă ocupaţi numai de vedete TV sau mai aveţi şi alţi clienţi?

Bărbatul s-a încruntat, iar ridurile din jurul gurii s-au strâns.

— De la ce televiziune sunteţi? a întrebat el, de data asta pe un ton strident.

Femeia a menţionat numele postului naţional de ştiri.

— În cazul ăsta, refuz să vă răspund, a zis el, întorcându-se brusc pe călcâie şi deschizând uşa de la maşina lui americană, model sport.

Era cât pe ce să intre în zid când a părăsit parcarea, cu scârţâit de roţi.

Când a intrat în biroul de ştiri, Torstensson era palid şi buhăit la faţă. Renunţase la portul tradiţional; îmbrăcase o pereche de pantaloni călduroşi şi o maletă. Ca întotdeauna, părea că nu-şi are locul printre atâtea calculatoare şi buletine de ştiri. Nervos, săgeta biroul şi personalul cu privirea. Schyman l-a văzut prin peretele de sticlă şi i s-a părut că era slăbit şi confuz. A bătut în retragere, simţind o oarecare milă pentru el.

Nu pot să fac asta, şi-a zis. *Nu poţi să te porţi aşa cu oamenii.*

Apoi, s-a uitat la personalul din redacţie: redactori şi reporteri, fotografi şi editori foto, oameni ce refăceau articole şi corectori, redactori de ştiri şi cei din tura de noapte. Se îndoia că Torstensson ştia cine era şi ce făcea fiecare.

Redactorul-şef l-a zărit cu coada ochiului dincolo de peretele de sticlă şi s-a apropiat scrâşnind din dinţi de biroul lui din colţ.

— Vreau să aud o explicaţie! a zis el. Ce pui la cale?

Schyman s-a ridicat de la birou şi, ocolindu-l pe redactorul-şef, a închis uşa de sticlă. Torstensson avea faţă de om umilit, în hainele lui lejere şi lăbărţate, părând chiar mai mic decât în costumul voluminos pe care-l purta în mod obişnuit.

— Încerc să pun ziarul pe roate! a răspuns Schyman.

Stătea cu spatele la uşă, forţându-l, astfel, pe celălalt bărbat să stea cu faţa la redacţie şi să îndure privirile curioase ale colegilor care şuşoteau între ei.

— Şi ce rost are să-l bagi în asta pe preşedinte? A rămas cu impresia că eu am aprobat folosirea numelor şi a fotografiilor oamenilor ălora.

Redactorul-şef avea buzele livide şi uscate. Se exprima greu, de parcă vorbele i-ar fi cauzat durere.

Schyman l-a privit preţ de câteva secunde, evaluându-i dorinţa de a isca o ceartă.

— Era de datoria ta să aprobi asta, a zis Schyman. Nu-i aşa? Numai că n-am putut sub nicio formă să dăm de tine ieri, deşi am sunat la toate numerele posibile şi imposibile. Iar pe tine te-a

durut în cot, aveai o grămadă de mesaje de la birou, dar nu te-ai sinchisit să suni pe nimeni. Măcar ai citit ştirile de ieri?

— Era ziua mea liberă, a zis Torstensson, simţind că ia foc.

Redactorul-şef adjunct l-a privit fix pe şeful lui, peste măsură de uimit. Incompetenţa şi incapacitatea lui Torstensson de a-şi asuma responsabilităţi întreceau orice limită.

— Cum e posibil să spui aşa ceva? a spus Anders Schyman. Oamenii care lucrează aici au nevoie de un manager pe care să se poată baza la greu! Trebuie să lucrăm ca o echipă!

Nesigur pe el, Torstensson şi-a umezit buzele.

— Ce vrea să însemne asta?

Anders Schyman a trecut pe lângă redactorul-şef şi s-a aşezat iar la birou.

— Barbara Hanson a fost la Yxtaholm când s-a tras ultima emisiune cu Michelle, a zis el, uitându-se cu atenţie la şeful lui. Poţi să-mi spui ce căuta acolo?

Între sprâncenele lui Torstensson a apărut o cută. Bărbatul şi-a încrucişat braţele şi s-a întors cu faţa la administratorul delegat.

— A vrut să scrie ea despre eveniment. Doar e meseria ei, ai uitat?

Anders Schyman s-a abţinut să reacţioneze în vreun fel şi n-a făcut decât să se uite la omul din faţa lui.

— Am rugat-o în mod expres pe Barbara Hanson să n-o mai hărţuiască pe Michelle. Ştii prea bine!

— Dar nu hărţuia pe nimeni, s-a apărat Torstensson, lăsându-şi greutatea corpului pe celălalt picior. A scris despre o persoană publică, iar celebrităţile sunt învăţate cu asta.

— A scris, da, dar trebuie să ai şi nişte limite, a zis Schyman. Iar Barbara Hanson a întrecut de mult limita!

— Te contrazic! a răspuns redactorul-şef.

Pe neaşteptate, Anders Schyman s-a simţit dezgustat de tot, având acelaşi sentiment de epuizare totală care-l stăpânise de câteva ori în ultimele zile.

Nu sunt în stare, şi-a zis în gând. *Nici nu vreau să mă agit.*

— Barbara Hanson e unul dintre cei mai cunoscuţi şi mai respectaţi reporteri ai noştri, a zis Torstensson. E renumită pentru rubricile ei îndrăzneţe şi tăioase, sunt ceva aparte...

— Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui tu mie ce scriem în tabloid! a intervenit Schyman, luând foc. Barbara Hanson e o membră leneşă, răsfăţată şi alcoolică a familiei care deţine tabloidul şi de asta îi permiţi să se comporte cum o taie capul!

Redactorul-şef a rămas cu gura căscată. Puţinul sânge care-i mai colora chipul s-a retras în stomac.

— Dumnezeule, tu vorbeşti serios?! a zis el, uimit.

— Ei, păi parcă vorbeam pe şleau despre colegii noştri, nu-i aşa? Pe Hasse, de la Departamentul de sport, l-ai făcut şofer beţiv, iar pe Annika Bengtzon ai acuzat-o de omor prin imprudenţă. Barbara Hanson ce are, e mai specială decât ei şi trebuie s-o menajăm?

— N-am de gând să te mai ascult, a zis redactorul-şef, văzându-se la ananghie, şi s-a întors imediat pe călcâie, cu faţa la uşă.

Anders Schyman s-a ridicat în picioare.

— Unde pleci? Măcar lasă-ne şi nouă un număr de telefon la care să te găsim. Poţi să-l laşi pe biroul lui Tore Bank.

S-a uitat la Torstensson, aşa cum stătea el cu spatele cocârjat, acoperit de cămaşa subţire de bumbac. Coloana vertebrală era proeminentă ca o şină de cale ferată. Când s-a întors, în sfârşit, la el, avea faţa roşie de furie.

— Nu plec nicăieri! a zis el. O să-mi petrec noaptea aici, cu jurnaliştii!!!

Directorul l-a privit în ochi, încercând să vadă dincolo de adâncimile lor tulburi.

O să sară la ceartă, şi-a dat seama Schyman. *N-o să se dea bătut. Chiar mă aşteptam la altceva?*

— Eşti liber să pleci acasă acum, a zis Torstensson în timp ce a deschis uşa.

— Mai am câteva ziare de răsfoit, a răspuns Schyman.

— Lasă, că poţi să le răsfoieşti şi altă dată.

— Ce vrea să însemne asta? Mă dai afară?

Schyman s-a lăsat cu greu pe un scaun, s-a rezemat de spătar, şi-a pus mâinile la ceafă şi, fără ca măcar să clipească, l-a ţintuit pe Torstensson cu privirea. Nemaiscoţând niciun cuvânt, redactorul-şef a închis uşa după el.

Karin Bellhorn l-a sărutat pe rivalul Annikăi, Bosse, pe ambii obraji, ţinându-l, în acelaşi timp, de mâini, iar apoi a făcut un semn cu capul şi spre Annika.

— Urâtă rău treaba asta, a zis Bosse.

Producătoarea TV era albă la faţă şi avea cearcăne pronunţate la ochi. Îşi prinsese părul într-un coc slab în creştetul capului, fixându-l cu o clamă purpurie de plastic. Purta un pulover care se încheia în faţă şi cu buzunare, o bluză încreţită, o pereche de pantaloni largi cu model exotic.

— Partea şi mai urâtă, a zis ea cu glas domol, e că răul plutea, parcă, în aer. Ultimele patru zile au fost îngrozitoare.

— Ne poţi da mai multe detalii? a întrebat Bosse, aruncând o privire spre Annika.

Producătoarea şi-a tras geanta în faţă, a scormonit prin ea şi a reuşit să găsească o pereche de ochelari şi un pachet de ţigări mototolit. Şi-a pus ochelarii şi, cu ajutorul brichetei lui Bosse, şi-a aprins o ţigară, trăgând cu sete din ea în timp ce admira lacul.

— Frumos loc, nu-i aşa? a zis ea, dând afară câteva fire de fum.

Fumul părea să fi fost absorbit de mucoasa pulmonară.

Annika şi Bosse au dat aprobator din cap. Era, cu adevărat, un loc frumos. A început să bată o briză uşoară, iar frunzele copacilor au scos un foşnet delicat şi razele soarelui s-au furişat dansând printre ele. Pe suprafaţa lacului Långsjön au lunecat încet câteva reflexii, iar oile au behăit.

— Regret amarnic ce s-a întâmplat cu Michelle, a zis Karin Bellhorn cu glas domol şi privind în depărtare, spre celălalt ţărm. N-am văzut-o niciodată mai stresată ca în timpul filmărilor ăstora.

— Lucraţi de mult cu Michelle? a întrebat Annika, cu gura uşor uscată.

Producătoarea TV părea să fie o persoană care impunea respect.

Karin Bellhorn le-a aruncat o privirea amândurora peste umăr. Ţinea ţigara între degete, aproape de buze şi zâmbea în mod obosit.

— Când şi când, de patru ani încoace, a răspuns ea. Am văzut-o devenind celebră şi apunând...

Ţintuită locului, femeia s-a uitat iar în depărtare, dincolo de lac.

— Oamenii se schimbă când sunt expuşi, a zis ea. E ca un drog, te prinde. Odată ce ai simţit gustul faimei, ai face orice să fii şi mai faimos.

— Nu e valabil pentru toată lumea, a intervenit Annika. Sunt mulţi care aleg să nu fie în lumina reflectoarelor.

Producătoarea i-a privit iar peste umăr, zâmbind cu tristeţe.

— Adevărat, dar şi retragerea asta are simptomele ei, a contracarat ea. Totul are un preţ. Faima e un fel de rană a sufletului — chiar dacă se vindecă, îţi rămân cicatrici. Orice om care cunoaşte câtuşi de puţin faima se molipseşte de ea ca de râie — nu-i mai dă pace.

— Şi avea şi Michelle cicatrici dintr-astea? a întrebat Bosse.

Femeii i-a mijit o lacrimă în colţul unui ochi, lăsând-o să se rostogolească nestingherită pe lângă ureche şi pe gât.

— Era toată o rană imensă şi sângerândă, a zis Karin Bellhorn foarte încet. Dar vă rog să nu scrieţi despre asta! Mai lăsaţi-i un strop de demnitate.

Annika şi Bosse au dat, amândoi, aprobator din cap, incapabili să zică ceva.

— Atunci, spune-ne ceva despre care să putem scrie, a zis Bosse.

Karin Bellhorn a scuturat ţigara o dată şi a scos un oftat adânc.

— Seşiunea asta de filmări a fost un dezastru total, să ştiţi de la mine. În parte, din cauza ploii. Când lumea e permanent udă până-n măduva oaselor, îşi pierde cumpătul. Dar n-a fost numai ploaia de vină. Emisiunea avea o miză mare pentru TV Plus, erau mulţi bani în joc, era vorba despre prestigiu şi putea s-o propulseze sau s-o dea jos pe Michelle în carieră.

— Cum s-a descurcat? a întrebat Annika.

Producătoarea a tras un ultim fum gri-albăstrui, a stins ţigara de talpa pantofului şi a pus mucul în buzunar.

— S-a descurcat fabulos, a zis ea cu glas domol, întorcându-se spre ei şi dându-şi ochelarii jos. Mai bine ca oricând! Emisiunea părea să fie făcută pentru cineva cu personalitatea ei, trebuia să ara-

te cât de inteligentă e şi chiar a reuşit. Dacă o să fie difuzată emisiunea la TV Plus, criticii lui Michelle vor trebui să înghită hapul. Era de o inteligenţă remarcabilă şi era foarte competentă ca reporter. A avut o prestaţie magnifică! Cred că, în timp, ar fi ajuns o vedetă de talie internaţională...

Karin Bellhorn s-a oprit din vorbit şi a lăsat capul în jos.

— Scuzaţi-mă, a zis ea, mi-e foarte greu.

Annika s-a uitat cu coada ochiului la reporterul de lângă ea şi a remarcat că o cerceta atent pe producătoare, luând aminte la fiecare cuvânt şi expresie de-ale ei.

— Ce s-a întâmplat în noaptea crimei? a întrebat Annika. Din câte am aflat, a fost o ceartă destul de violentă la Grajduri.

Producătoarea şi-a scos o altă ţigară pe care acum şi-a aprins-o singură, iar apoi a tras cu lăcomie nicotina în piept.

— N-am fost acolo, a răspuns ea, de data asta tăios.

— Cine a descoperit cadavrul?

— Ce contează?

Annika a ridicat din umeri.

Karin Bellhorn a privit-o cu ochi strălucitori şi transparenţi, misterioşi. A tras câteva fumuri din ţigară, apoi a răspuns:

— Eu l-am descoperit, a zis. Erau şi alţii în jur. De pildă, prietena ta Anne, apoi Sebastian, Bambi şi Mariana.

— Şi Gunnar, a completat Annika. Bănuiesc că a trebuit să descuie uşa. Ce căutaţi cu toţii acolo?

Producătoarea s-a uitat din nou insistent la Annika, iar apoi a izbucnit în râs.

— Bună întrebare, a zis ea. Ce căutam cu toţii acolo? Ei bine, probabil că o căutam pe ea. Voiam, cu toţii, să discutăm cu ea.

— Despre ce?

— Asta ne priveşte pe noi.

Karin a stins ţigara, însă, de data asta, a lăsat mucul în iarbă.

— Numai bine, Bosse! a zis ea, trimiţându-i un sărut, iar apoi s-a îndreptat spre maşină.

— Au ieşit nouă din unşpe, a zis Bosse în timp ce Karin Bellhorn şi-a turat Volvo-ul alb şi a pornit la drum.

— Deci au mai rămas Anne şi neonazista, a zis Annika.

Cu ochi licărind, Bosse s-a întors spre ea.

— De unde ştii că..., a spus el. Deci Hannah asta e neonazistă? N-am citit nimic despre ea în ediţia voastră de azi.

Annika a regretat că a fost aşa de slobodă la vorbă.

Reporterul i-a citit spaima pe chip şi a chicotit.

— Ei, oricum aş fi aflat.

Când şi-a făcut apariţia tânăra cu pricina, Annika şi-a dat seama că reporterul avusese dreptate. Hannah Persson din Katrineholm nu făcea niciun secret din afilierea ei politică: avea un tatuaj cu o svastică chiar pe obraz!

— Ce ratată! a spus Bosse în şoaptă.

Annika şi-a mijit ochii prin lumina care îi bătea direct în faţă şi a încercat să studieze chipul fetei, dincolo de svastică şi de machiajul exagerat cu fard negru.

Hannah din Katrineholm, n-ar trebui să te cunosc?

Apoi, şi-a dat seama de trecerea implacabilă a timpului.

Când absolvise Annika liceul, Hannah nu avea mai mult de şapte ani. *E încă o copilă.*

Spre deosebire de ceilalţi, Hannah părea foarte puţin afectată de şederea la castel. Mergea ţopăind şi admira priveliştea plină de curiozitate, apărată de inconştienţa tipic adolescentină de a-şi face griji pentru consecinţele faptelor sale. Avea mimica unui om în expectativă şi se deplasa cu stângăcie. Annika a remarcat o umbră de zâmbet pe chipul lui Hannah, în momentul în care a trecut peste banda alb cu albastru, şi, din nu se ştie ce motiv, a încercat o senzaţie de rău la stomac.

— Cât de bine ai cunoscut-o pe Michelle Carlsson? a întrebat femeia de la televiziunea naţională.

Hannah Persson s-a oprit din mers, şi-a suflecat o mânecă şi a zâmbit cu jumătate de gură. Camera de luat vederi era la mai puţin de o jumătate de metru de ea. Annika s-a apropiat şi ea uşor de martoră, observând că tânăra nazistă avea un semn pe frunte şi o zgârietură pe gât.

— Am fost invitată la o emisiune, a zis ea cu glas cristalin ca sunetul de clopoţei, care contrasta total cu aspectul ei fizic.

— Şi cum ai ajuns acolo?

Limbajul trupului şi tonul vocii reporterei ilustrau neîncrederea şi lipsa de respect.

Reacţia ei a nedumerit-o pe fată. Şi-a trecut limba peste buze şi a încercat să zâmbească în continuare.

— Păi, era o dezbatere, a zis ea. O dezbatere. Despre feminism şi mai ştiu eu ce.

— Şi de ce ai fost reţinută? Eşti suspectă?

Întrebările au ajuns la urechile fetei asemenea unor lovituri de bici, aspre şi reci. Camerele de luat vederi au huruit în cor, la fel şi dispozitivele fără fir.

Hannah Persson s-a dat cu o jumătate de pas în spate. Camera video a cuprins-o într-un cadru strâns şi fetei a început să-i tremure bărbia.

— Poftim... De ce mă întrebaţi asta?

— Pentru că ai fost reţinută mai mult decât ceilalţi. Şi vorbim totuşi de o crimă, dacă nu ştiai. Ai fost acuzată de ceva?

Chipul fetei s-a întunecat. Teama a prins rădăcini şi a persistat. Annika a văzut-o schimbându-se la faţă, trecând de la precauţie la sfidare. Când a luat iar cuvântul, avea vocea schimbată; era cumva mai aspră, lăsând să se întrevadă faptul că se simţea cu adevărat jignită.

— Nenorocito! a zis ea. Nu mai am ce discuta cu tine!

Reportera s-a ţinut tare pe poziţii. A rotit microfonul imens ca pe o armă.

— Faci parte dintr-o organizaţie neonazistă?

Fata şi-a aranjat părul şi s-a îmbufnat, părând chiar mai tânără.

— Sunt secretara Partidului Nazist din Katrineholm, a spus ea cu fală.

Asta era! s-a gândit Annika. *Îi lipsea eticheta, acum e cineva.*

— Ce părere ai despre imigranţi?

Fata şi-a schimbat poziţia, depărtându-şi picioarele mai mult şi părând mai impunătoare.

— Cred în supremaţia albilor, a zis ea.

— Înseamnă că eşti de părere c-ar trebui să expulzăm toţi imigranţii din ţară?

În ochii fetei a apărut un licăr, o reflexie a profunzimii lor obscure şi distructive.

Încetează! s-a gândit Annika. *Nu faci decât să-ţi sapi singură groapa şi mai mult.*

— Cred că Suedia le aparţine suedezilor, a zis ea.

— Crezi că imigranţii trebuie extirpaţi? Michelle Carlsson a fost, şi ea, tot imigrantă, nu-i aşa?

Camera de luat vederi a huruit. Privirea fetei s-a întunecat pe de-a-ntregul. Când a vorbit, avea vocea delicată ca mătasea:

— Da?

Apoi s-a îndepărtat de camera video, a trecut de grupul mic de fotografi şi reporteri şi s-a dus la maşină. Annika a luat-o imediat în direcţia opusă, pe lângă zid şi a ajuns la Fiatul rablagit.

— De unde aveai pistolul? a întrebat-o pe fată în şoaptă.

Hannah Persson tocmai se pregătea să descuie maşina. S-a oprit brusc şi s-a uitat surprinsă la Annika. Preţ de câteva secunde, jurnalista n-a putut să citească nimic în privirea ei. Apoi, ochii fetei au prins viaţă şi s-a înseninat la faţă.

— Annika! a zis ea. Annika Bengtzon! Te ştiu, eşti din Hälleforsnäs, nu-i aşa?!

A lăsat cheile în uşă şi a făcut înconjurul maşinii, fluturând din braţe.

— De unde mă...? a zis Annika.

Adepta supremaţiei albilor a râs.

— Cum adică de unde te ştiu? Toată lumea te cunoaşte! Am auzit că te-a părăsit bărbatu'.

Annika a rămas mută de uimire. Cuvintele au lovit-o cu toată forţa în plexul solar.

Fata s-a apropiat de ea. Annika s-a uitat insistent la zgârietura de pe gâtul ei.

— Ia spune, a zis fata în şoaptă, cu glasul ei piţigăiat, cum e să omori pe cineva?

Annika a simţit că se sufocă, asemenea unui peşte pe uscat, şi s-a dat instinctiv cu câţiva paşi înapoi.

Hannah Persson s-a ţinut după ea, privind-o cu ochi sticloşi, ca un animal de pradă. Dinţii păreau ascuţiţi şi îi mirosea gura.

— Hai, spune-mi. Întotdeauna am fost curioasă să ştiu. Ţi-a fost greu? Ce ai simţit dup-aia?

Annika s-a lovit de zidul ce separa parcarea de restul locului. Se uita ţintă la fată. Dintr-odată, a cuprins-o furia.

— Ce dracu' e cu tine? a ţipat ea. Eşti proastă sau ce ai?

Adepta supremaţiei albilor s-a schimbat iar la faţă, întunecându-se.

— Nu te supăra, a zis ea, n-am vrut să fac mişto de tine. Pur şi simplu, sunt curioasă să ştiu cum e şi atât.

Hannah i-a aruncat Annikăi o privire aspră şi s-a întors la maşină. Jurnalista a rămas locului. Inima îi bătea să-i sară din piept şi simţea că pierde contactul fizic cu realitatea.

Pe nepusă masă, Bosse s-a aplecat asupra ei şi i-a zis îngrijorat:

— Annika, eşti bine?

A închis ochii preţ de câteva secunde şi a respirat pe gură, încercând să-şi revină.

— Da, sunt bine, a zis ea. Am încercat să stau de vorbă cu fătuca asta nazistă, însă n-am avut cu cine.

— Hai, că iese Q.

Annika s-a uitat la amicul ei reporter şi a citit în ochii lui o îngrijorare reală, fără nicio urmă de viclenie sau răutate. Apoi şi-a ferit ochii. Ea, una, s-ar fi bucurat dacă rivalul ar fi pierdut un raport de presă.

Au plecat împreună spre canal.

De data asta, Q a trecut dincolo de bandă şi s-a aşezat la umbra unui stejar mare.

— Am terminat prima serie de interogatorii cu martorii care au fost găzduiţi în castelul Yxtaholm în noaptea de 22 iunie, a zis el, privind cu atenţie micul grup de jurnalişti. Ne-am făcut o imagine despre evoluţia evenimentelor din noaptea cu pricina. Prin urmare, nu mai avem niciun motiv să-i reţinem pe martori. După cum probabil că aţi remarcat, cei mai mulţi dintre ei au şi plecat.

Toţi, cu excepţia Annei, şi-a zis Annika, simţind un nod în stomac de îngrijorată ce era.

— Am stabilit ora morţii. Michelle Carlsson a murit în intervalul două–patru dimineaţa, a continuat poliţistul.

Vântul a încetat să mai bată şi totul s-a cufundat în linişte.

— Având în vedere că doi martori au confirmat, separat, că au văzut-o afară pe la 02:30, intervalul poate fi redus şi mai

mult. Ne-am concentrat asupra evenimentelor care s-au petrecut în zona castelului şi a dependinţelor între orele 02:30 şi 04:00.

A făcut o pauză şi apoi a vorbit din nou:

— S-au întâmplat multe în timpul nopţii respective. Ştim că o maşină a plecat pe drumul de la castel imediat după trei dimineaţa. E vorba despre doi bărbaţi; l-am identificat atât pe şofer, cât şi pe însoţitor. I-am interogat pe amândoi şi niciunul nu este suspect, în nicio privinţă.

Jurnaliştii se agăţau, plini de speranţă, de fiecare cuvânt de-al lui.

— În acord cu descrierea făcută de un membru din presă prezent aici, la raport, a zis Q, uitându-se fix la Annika, arma crimei este un pistol care a fost adus la Yxtaholm de unul dintre martori. S-au găsit mai multe amprente pe armă, dar nu trimit către un atacator anume.

— E adevărat că arma a fost furată de la armată? a întrebat femeia de la televiziunea naţională.

Q părea cu adevărat surprins.

— Armata suedeză nu foloseşte pistoale, a zis el. Arma crimei a fost adusă ilegal în Suedia.

— Cine e producătorul? a întrebat Bosse.

— E total necunoscut pe piaţa noastră, a zis poliţistul. Aparent, e confecţionată manual şi provine din SUA. Fireşte, o să facem mai multe cercetări pe tema asta, ca să vedem cum a ajuns arma în Suedia, însă asta fără legătură cu investigaţia crimei.

— Există vreun suspect?

Întrebarea pusă de echipa TV, evident.

— Avem câteva piste datorită dovezilor descoperite de legişti şi informaţiilor pe care ni le-au furnizat martorii, a zis Q.

— E cineva în pericol să fie arestat? a întrebat Bosse.

— Nu, cel puţin nu în momentul ăsta, dar orice e posibil. Avem certitudinea că o să descoperim criminalul.

— Unde se află John Essex azi?

Crăpând de curiozitate, vocea reporterei de la TV s-a auzit aproape ca un strigăt.

— E într-un turneu în Germania, a răspuns Q, cred că în seara asta cântă în Cologne. Mai aveţi vreo întrebare?

— Au sosit, cumva, şi alte vehicule la castel noaptea trecută? a întrebat Annika. Adică maşini, bărci sau alte tipuri de vehicule?

Poliţistul a făcut ochii mici.

— Din câte ştim noi, nu, n-a mai venit niciun vehicul, în afară de maşina despre care v-am zis deja.

— Credeţi că ucigaşul este unul dintre cei doisprezece oameni care au înnoptat la castel? a întrebat Annika, fără să-i pese că aveau să audă şi ceilalţi răspunsul poliţistului.

Inspectorul a oftat, s-a sprijinit de trunchiul copacului şi a dat să ia o ţigară din pachetul pe care îl ţinea în buzunarul de la cămaşă.

— Nu excludem ipoteza asta, a zis el, cu maximă precauţie şi cu un licăr în priviri.

Annika s-a concentrat asupra expresiei pe care o vădeau ochii lui şi a încercat să ghicească mesajul pe care-l ascundea privirea lui fixă şi albastră. Vrea să scriem despre treaba asta, de asta face o asemenea mărturisire. *Vrea să răspândim vestea cum că unul dintre oaspeţii de la castel s-ar putea să fie criminalul. E ca şi cum am veni în întâmpinarea scopurilor sale, dar care ar fi acestea?*

Poliţistul a simţit că era scrutat şi s-a uitat la Annika. Şi-a aprins ţigara şi a tras adânc din ea.

Şi-a dat seama că nu mai era loc de nicio speculaţie. Fie era adevărat că unul dintre cei doisprezece martori era criminalul, fie voia să scape pe cineva de acuzaţia asta. Ori poate considera că ucigaşul era cineva din afară, caz în care îşi dorea ca respectivul să capete un fals sentiment al securităţii.

Inspectorul i-a citit Annikăi gândurile imediat.

— Deci am terminat, a zis el. Ne pregătim să strângem şi să ne întoarcem în Stockholm. De mâine încolo, sper să se ocupe reprezentanţii noştri de presă de rapoartele astea.

— Şi gata, asta e tot? a spus Bosse, pe un ton rugător.

Q s-a desprins de trunchiul copacului şi a trecut dincolo de banda care izola zona. Oare gestul lui era unul de nepăsare sau de reţinere? s-a întrebat Annika.

— La dracu, a zis Bosse. De la ăsta nu scoţi nimic!

— Ba mai scoţi. Eu, de pildă, nu ştiam nimic despre maşină şi nici despre ora morţii, a zis Annika.

Imediat ce a rostit acele cuvinte, a văzut-o pe Anne Snapphane ieşind din Aripa de Sud, cocârjată sub greutatea bagajului. A avut un sentiment extraordinar de uşurare. Pe nesimţite, a făcut câţiva paşi spre cordonul poliţiei şi a ridicat mâna în semn de salut. Numai că Anne n-a văzut-o. Se uita ţintă în pământ şi era aplecată de spate. Se părea că are un bagaj foarte greu.

— Să te ajut? a întrebat-o Annika în momentul în care a trecut pe sub bandă, albă la faţă şi plină de sudoare.

Prietena ei şi-a ridicat ochii din pământ. Avea gura întredeschisă şi se uita speriată în jur.

— Am crezut c-ai plecat.

— Cum aşa, să plec eu fără să aud ce are de zis fiecare?

Annika s-a uitat la prietena ei. Se schimbase; ceva în atitudinea ei era foarte diferit faţă de sâmbăta trecută, când ieşiseră împreună cu copiii Annikăi la o plimbare prin Djurgården. Avea părul foarte tern, cu toate că era proaspăt vopsit, şi pielea părea să i se fi subţiat, devenind transparentă. Avea o privire speriată, iar umerii, aplecaţi într-un mod foarte evaziv sub povara genţilor.

— Ţi-a fost greu, nu-i aşa? a întrebat Anne.

Anne Snapphane n-a răspuns. A cercetat parcarea cu privirea.

— Şi-acum, cum dracu ajung acasă?

Avea glasul stins şi plat.

— Te duc eu, a zis Annika. Sunt cu Berit, cu maşina firmei. Te pot lăsa la gară dacă vrei să rămâi singură. Altfel, poţi să vii cu mine, dar trebuie să trec mai întâi pe la mormântul bunică-mii. Şi-apoi, te lăsăm acasă.

S-au pus amândouă serios pe treabă şi au cărat bagajele Annei la maşina lui Berit. Predomina o tăcere fragilă. Anne s-a strecurat pe scaunul din faţă, a încuiat uşa şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

Annika s-a dus până la Bertil Strand, care vorbea cu tehnicianul de sunet din echipa TV. Deşi s-a postat în imediata lui apropiere, n-a reuşit să se facă remarcată.

— Ne-am cam terminat treaba aici, nu-i aşa? a zis ea, întrerupându-l.

Bertil Strand s-a oprit din râs şi s-a întors spre ea.

— Te grăbeşti?

— Ne vedem la birou.

A dat aprobator din cap şi a revenit la discuţia cu tehnicianul de sunet.

— Gata, pleci?

În spatele ei stătea Bosse, înalt şi tot numai un zâmbet. L-a privit în ochi; erau atât de limpezi şi de strălucitori, că a făcut instinctiv un pas înapoi, departe de căldura lui.

— În curând, da, a zis ea, neştiind de ce răspunsese astfel.

Ar fi putut să spună „da" sau „dar ce te interesează pe tine?".

Bărbatul încă zâmbea. A sorbit-o din ochi, făcând-o să aibă sentimentul unui dans pe care l-a simţit mai întâi în stomac, iar apoi urcând, îmbătător, în piept.

— Nu vrei să ieşim odată la o bere, în Stockholm?

Annika a clipit de câteva ori. Inima a început să-i fluture în piept ca aripile unei păsări. Când i-a răspuns, nu şi-a recunoscut vocea:

— Sigur, de ce nu... Am putea să facem asta...

— Bine, atunci o să te sun.

S-a întors pe călcâie şi s-a grăbit să ajungă la maşină. Respira atât de superficial, că de-abia simţea aerul trecând prin laringe.

Anne Snapphane stătea în maşină plângând. Annika s-a suit pe scaunul şoferului şi s-a uitat la prietena ei, care era aplecată în faţă, cu mâinile sprijinite pe parbriz. Anne îşi odihnea capul pe torpedou şi umerii îi tresăreau în spasme tăcute. Senzaţia neaşteptată şi confuză de mahmureală a dispărut în câteva secunde.

Annika a aşezat cu blândeţe o mână pe spatele Annei.

— O să fie bine, a zis ea. Ce-a fost mai rău a trecut.

Thomas s-a ridicat cu grijă din pat. Avea spatele înţepenit, dar a reuşit să întindă cuvertura şi să-i acopere pe copii. Spera că Flu-său, Kalle, nu udase patul în timpul somnului — nu mai suporta ideea de a spăla iar rufe. Fetiţa semăna foarte mult cu Annika, iar băiatul era identic cu el. Părul pufos al copiilor se zburlea în

bătaia vântului care-şi croia drum printre draperiile trase, iar corpurile lor, acoperite cum erau, semănau cu două umflături diforme. Disperat, Thomas a încercat să identifice sentimentele de iubire şi legătura sufletească, de mândrie generală şi de împlinire, dar îi scăpau, refuzând să se materializeze. Ştia prea bine de ce, aşa că a scrâşnit din dinţi.

Îndoială.

Oare chiar meritau...?

S-a strecurat afară din cameră şi a închis uşa încet, un curent de aer îngreunând procesul în ultimele zece secunde. A păşit cu grijă pe hol şi a luat două scaune cu care a blocat accesul la scări.

— Holger? a strigat el încetişor spre bucătărie. Mamă?

Niciun răspuns.

Soarele aproape ardea. Suprafaţa mării părea acoperită cu cioburi de oglindă care azvârleau reflecţii dureroase pentru ochii lui. Thomas a luat-o la pas şi a străbătut ţărmul plin de pietre, ajungând pe un teren foarte moale la atingere, situat înaintea liniei de pământ de lângă apă. Când a văzut-o, era deja prea târziu să se mai întoarcă. Stătea pe o stâncă din apă, locul lor preferat, şi-i zâmbea.

— Aici erai, a zis Eleonor. Se întreba lumea unde ai plecat.

Thomas s-a oprit şi şi-a dres glasul, stânjenit până la supărare.

— Am fost să-i culc pe copii, a zis el, conştient că Annika l-ar fi repezit auzind una ca asta.

Nu se cuvenea să te pui în pat cu copiii, ca să adoarmă. Citise ea într-o carte — copiii trebuiau să adoarmă singuri, în paturile lor.

Eleonor i-a făcut semn să se aşeze lângă ea. Fără să se gândească la nimic, Thomas s-a aşezat şi a cuprins-o cu mâna aşa cum avea obiceiul. Coapsele ei dezgolite le înfierbântau pe ale lui şi a simţit un efluviu de sânge în zona vintrelor.

— Gällnö e un adevărat paradis pe pământ, a zis ea privind în larg, inconştientă de efectul pe care-l avea asupra lui.

Eleonor părea mult mai dulce decât îşi amintea el, părea mai înaltă şi cu forme mai bine definite. Prin contrast, Annika i s-a părut, dintr-odată, scundă şi dură.

— Nu ţi-e dor de locul ăsta? a întrebat ea, privindu-l în ochi.

Diafragma lui Thomas s-a contractat. Respira din ce în ce mai greu şi i-a interpretat cuvintele dincolo de ceea ce transmiteau.

— Nu ştiu, poate că mi-e, a zis el.

Eleonor s-a uitat iar în larg, punându-şi mâinile la ochi şi privind concentrată spre Hägerön.

— Ce nebuni sunt, uită-te la ei, înoată încoace. Îi vezi?

Thomas s-a prefăcut că se uită, prezenţa ei dându-i o stare de leşin. A ridicat un braţ şi a făcut cu mâna, lovindu-l din greşeală cu cotul peste nas. El s-a prins de nas şi a rămas mut de durere, iar ea a râs.

— Nu-i aşa că e simpatic Martin? Thomas, sunt atât de fericită! Nu te bucuri pentru mine?

Confuz şi supărat, bărbatul a clipit, pentru a-şi îndepărta lacrimile care-l trecuseră după ce fusese lovit în nas.

— Ne-am întâlnit la un dineu organizat de bancă pentru consultanţii pe IT care se vor ocupa de noul nostru sistem de control. Martin e unul dintre parteneri.

Thomas şi-a pipăit nasul. Nu sângera.

— Hai, nu mai face atâta caz, a zis Eleonor, râzând iar.

Apoi, şi-a sumeţit pantalonii deja scurţi şi a sărit în apă. Valurile îi clipoceau printre coapse în timp ce înainta atentă peste pietrele tăioase de pe fundul apei.

— S-a mutat în casă? a întrebat Thomas, preocupat, dintr-odată, de chestiuni funciare.

— Nu, a zis ea, zâmbind. Dar ne-am cumpărat un velier. E acostat în portul din Torsviken.

— Ce model e? a întrebat el, încercând să pară politicos.

Eleonor şi-a rotit gâtul cu o mişcare delicată, un capriciu de-al ei, prin care-şi arăta mândria.

— 2001 Beneteau Oceanis 36 CCCli, cu o carlingă echipată complet, cu un generator eolian, panouri solare, gruie de cauciuc, piese pentru echipament de navigare, copăstie cu cabluri ajustabile, nişte vele foarte mari, marca Swedish Albatross, şi sistem de încălzire. Când l-am cumpărat, avea la bord o mie şapte sute cincizeci de mile nautice, adică o sută patruzeci de ore de mers efectiv.

Thomas a dat din cap. Era impresionat, dar încerca să ascundă asta.

— Şi ce motor are?

— Un Volvo de treijdoi de cai-putere. De 20:40'.

— Şi cât a costat?

Eleonor a revenit la mal, s-a şters de apă pe picioare, s-a încălţat cu sandalele şi l-a privit cu coada ochiului.

— Am luat-o la mâna a doua.

I-a făcut un semn să spună suma.

— Un milion trei sute de coroane suedeze, a zis ea.

Thomas a izbucnit în râs, deşi îşi propusese să se abţină indiferent de răspuns.

— Un milion trei sute? a întrebat. Cam vrea să se afişeze!

Bucuria i-a pierit brusc, fapt transmis şi de limbajul ei corporal. S-a bosumflat, apărându-i o bărbie dublă.

— Nici măcar nu-ţi place să ieşi în larg, a spus Thomas.

Eleonor s-a uitat condescendent la el.

— Depinde în compania cui mă aflu, a zis ea. Tu mă criticai tot timpul.

Femeia i-a întors spatele şi a luat-o pe faleză, îndreptându-se spre casă. Thomas şi-a înghiţit replica. *Nu, nu te criticam, pur şi simplu nu voiai să înveţi nimic niciodată.* Dar şi-a dat seama imediat că ea avea dreptate; că fusese neînţelegător, supărându-se de fiecare dată când i se făcea rău de mare şi găsind că slăbiciunea ei era iritantă.

Thomas a văzut-o luând ceva de pe verandă şi dând zor către Hemfladen. Făcea cu mâna la mai multe capete care se bălăngăneau deasupra apei. Gândul care i-a trecut prin minte imediat i-a provocat o durere ascuţită în plămâni.

E prea bună pentru mine.

Tore Brand a bătut în uşa de sticlă.

— Ţi-ai blocat opţiunea de a fi sunat, a zis el pe un ton dezaprobator, după ce Anders Schyman a deschis uşa glisantă.

— Ştiu, şi am un motiv bun pentru asta, a susţinut administratorul delegat.

— Te caută poliţia. Vor să discute ceva cu tine.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, paznicul s-a întors pe călcâie şi s-a întors la biroul lui de la intrare. Frica şi-a încleştat ghearele în intestinele lui Anders, care a avut aceeaşi senzaţie pe care o are orice om când se trezeşte cu poliţia la uşă — se întreba dacă făcuse ceva rău şi încerca disperat şi în van să găsească o explicaţie.

Era o femeie.

— Vă sun de la Departamentul de Sechestru, a zis ea, pentru a vă anunţa că procurorul a ridicat sechestrul de pe bunurile dumneavoastră. Aveţi numărul?

Anders Schyman şi-a dres glasul.

— Mă tem că e o greşeală, a zis el. Nu avem niciun bun pus sub sechestru.

— Nu, nu aveţi, dar noi avem. Avem camere întregi pline cu tot felul de lucruri. Aşa că puteţi să veniţi să vă luaţi bunurile.

S-a rezemat de speteaza scaunului şi s-a frecat cu mâinile la ochi.

— Sincer să fiu, nu înţeleg nimic.

— Potrivit inventarului, bunul acesta a fost reţinut în timpul investigării crimei de la castelul Yxtaholm.

Schyman a auzit un foşnet de hârtii.

— E un aparat foto, a zis femeia, şi nu are nicio relevanţă pentru caz. Procurora e nerăbdătoare să returneze toate bunurile sechestrate cât mai curând cu putinţă. Nu vrem să ţinem chestia asta aici cât e vara de lungă!

— Şi ziceţi că e al nostru?

— Vă rog să veniţi să-l ridicaţi cât mai repede cu putinţă. Mergeţi la birourile noastre din strada Bergsgatan, numărul 52, spuneţi care e scopul vizitei şi apoi o să trebuiască să semnaţi pentru predarea bunului.

Redactorul-şef adjunct a notat adresa într-un registru.

— Sunteţi sigură că nu mai aveţi nevoie de el?

— Absolut, am făcut copii după toate pozele care ni s-au părut relevante.

Schyman i-a mulţumit femeii şi a închis, rămânând cu mâna pe receptor.

Apoi l-a chemat pe Tore Brand şi l-a rugat să se ducă repede să ia aparatul foto.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, portarul şi-a făcut apariţia în biroul lui, ţinând în mână obiectul sechestrat. Era pus într-o pungă de plastic sigilată şi avea o etichetă pusă de poliţie, pe care erau trecute un cod, un număr de înregistrare, numele cazului şi un număr de serie. După ce a rupt punga, Anders a luat obiectul în mână şi l-a cântărit; era mic, compact şi greu. Un aparat foto digital, având pe spate o plăcuţă pe care scria că obiectul era proprietatea Departamentului foto de la *Kvällspressen*. A apăsat butonul de pornire — dispozitivul a revenit la viaţă scoţând un sunet metalic, iar pe ecranul lui portocaliu a apărut cuvântul „Salut!".

I-a studiat butoanele. Aparatul părea simplu de folosit. Deşi nu ţinuse niciodată vreunul în mână, participase la şedinţa la care fusese luată decizia de a cumpăra câteva astfel de modele pentru Departamentul foto. Nu era foarte diferit de un aparat foto obişnuit, singura diferenţă majoră era că pozele erau stocate pe un dispozitiv asemănător cu o dischetă, şi nu pe film. Marele avantaj era că fotografiile nu mai necesitau procesare; puteai să le vizualizezi imediat.

Anders Schyman a selectat o fotografie şi a apărut prima imagine. Înfăţişa o femeie tânără care, după cum i s-a părut bărbatului, era prietenă cu Annika. Râdea şi ţinea o bere în mână, având o privire uşor tulbure. Un bărbat pe care nu l-a recunoscut scotea limba la aparat. În poza următoare apărea Carl Wennergren aşezat într-un fotoliu, cu picioarele sprijinite sus, pe masă.

A înaintat din poză în poză, toate fiind făcute la o petrecere. Cu câteva clipe înainte să închidă aparatul, s-a răzgândit subit.

Fotografia numărul şaptesprezece înfăţişa doi oameni care făceau sex pe masă, într-o poziţie care nu putea fi catalogată altfel decât avansată. Se vedea clar cine erau cei doi: Michelle Carlsson şi John Essex. Preţ de câteva secunde, Anders Schyman s-a uitat neîncrezător la fotografie, iar apoi a trecut la următoarea. Deşi lumina şi focalizarea nu erau bune, redactorul-şef adjunct a înţeles limpede că cei doi schimbaseră poziţia. În fotografia următoare, Michelle stătea aplecată pe masă, iar bărbatul, în spatele ei.

Ar trebui să mă excit, s-a gândit Anders Schyman, surprins că nu avea nicio zvâcnire. *Pozele astea ar trebui să aibă un efect asupra mea, într-un fel sau altul.*

S-a uitat rapid şi peste celelalte poze. Toate erau întunecoase şi, într-o oarecare măsură, focalizate prost. Fuseseră făcute pe ascuns. În unele fotografii se vedea, în partea dreaptă, tocul unei uşi albe. Era clar că fotograful se ascunsese într-o cameră sau într-un loc învecinat.

În fotografia cu numărul treizeci şi doi, se distingea forma unei alte persoane. În colţul din stânga se vedea o siluetă întunecoasă, iar cuplul de pe masă îşi schimbase iar poziţia. În fotografia cu numărul patruzeci, silueta era surprinsă mai de aproape, iar în cadrul următor, Anders Schyman şi-a dat seama cine era.

Era Mariana von Berlitz, iubita lui Carl Wennergren. Făcuse ore suplimentare în tura de noapte din prima vară în care se angajase el la ziar.

Ţinea în mână un pistol mare.

Lui Anders Schyman i s-a ridicat părul de pe ceafă. Dumnezeule, simţea nevoia să se ridice în picioare, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Aparatul începuse să-i ardă mâinile — de parcă ar fi asistat la crimă.

Cu mâini uşor tremurânde, a trecut la următoarea fotografie şi a dat cu ochii de aceeaşi prietenă cherchelită a Annikăi Bengtzon. O luase de la început. S-a mai uitat de câteva ori la fotografii, asigurându-se că nu-i scăpase nimic.

Schyman a privit în gol către redacţie. Nu se uita nimeni înspre biroul lui: toată lumea lucra pentru companie sau, cine ştie, în beneficiu propriu.

Ce trebuia să facă cu fotografiile?

Potrivit poliţiei, nu aveau nicio relevanţă pentru caz...

Nu, s-a corectat el, *aparatul este cel care n-are nicio relevanţă pentru caz. După fotografii au făcut copii.*

Întrebarea care-l neliniştea era logică: cine fusese fotograful?

Din câte ştia Schyman, nimeni nu raportase că i s-ar fi furat aparatul, ceea ce însemna că fotograful era cineva din personalul tabloidului.

Altfel spus: să fi fost Barbara Hanson sau Carl Wennergren?

Ce dracu' avea să facă cu aparatul foto?

L-a pus pe birou, un bloc de metal cu potenţial exploziv. S-a legănat puţin în scaun, apoi s-a concentrat asupra liniilor strălucitoare care conturau aparatul, nemaivăzând nimic clar în fundal.

Fotografiile erau preţioase; probabil că erau ultimele în care apărea Michelle Carlsson în viaţă. Nici nu se punea problema să le publice. Dacă le-ar fi predat celor din redacţie, ar fi fost ca şi cum le-ar fi lipit peste tot prin piaţa Sergels Torg. Să le şteargă ar fi fost o adevărată crimă în materie de jurnalism.

Schyman s-a lăsat în scaun şi şi-a dus o mână la ochi. A rămas aşa până a reuşit să ia o hotărâre. A deschis al doilea sertar de sus, a îndesat aparatul acolo, peste tot felul de cleme, şi l-a încuiat.

După ce a închis sertarul cu o bufnitură, s-a aşternut o linişte care i-a răsunat în cap. N-avea decât să rămână acolo — era incapabil să găsească momentan o altă soluţie. A închis ochii preţ de câteva secunde, apoi a cercetat iar situaţia din redacţie şi s-a oprit asupra lui Torstensson.

Redactorul-şef stătea la biroul corespondentului pe probleme externe, părând absent şi nelalocul lui.

N-are ce căuta aici, printre noi, şi-a zis Schyman, surprins de certitudinea gândului respectiv.

Annikăi i s-a scurs tot sângele din încheieturi când a apucat volanul.

— Vrei să conduc eu? a întrebat-o Anne Snapphane.

Annika a dat din cap şi şi-a plimbat privirea pe deasupra lacului. Litoralul urma drumul precum îşi urmează o pisică stăpâna în timpul unei plimbări prin pădure, îndepărtându-se din când în când, dar niciodată prea mult, abătându-se cine ştie pe unde, dar mereu prezentă şi aproape de casă.

Au oprit la benzinăria Statoil din Flen şi Annika a cumpărat un buchet de flori învelit într-o folie de plastic, la un preţ de 39,50 de coroane. Apoi a predat cheile de la cameră la motelul de peste drum şi s-a îndreptat spre Mellösa şi Hällesfornäs.

Zona rurală abunda în vegetaţia de început de vară, cu prospeţimea ei minunată de dinainte să se dezlănţuie o adevărată orgie de clorofilă, care avea să contopească diferitele tonuri de verde într-unul singur: cel al saturaţiei. Tăcerea care învăluia maşina era apăsătoare, dar plăcută şi, totodată, prietenoasă. Anne încetase din plâns, acum îşi ţinea mâinile libere şi avea sinusurile umflate. Privea în gol pe fereastră, lăsându-se legănată de maşină şi condusă spre casă.

Annika înainta intuitiv pe drum, fără să se gândească anticipat în ce parte s-o ia. Cunoştea şi drumul, şi zona ca-n palmă; fiecare curbă, fiecare piatră şi fiecare clădire îi erau la fel de familiare ca şi cum le-ar fi zărit zilnic, chit că ploua sau că era soare, ori că dogorea sau ningea — era drumul pe care mersese cu ani în urmă la şcoală, avea puncte de referinţă pe care şi le fixase încă din copilărie; era locul în care crescuse.

— Când ai dus ultima oară flori la mormânt? a întrebat-o Anne pe un ton domol, deloc tensionat.

Annika a înghiţit în sec.

— A trecut mult de-atunci. Eram însărcinată cu Ellen.

A cotit spre Harpsund, a trecut peste calea ferată şi a luat-o în sus, spre satul vechi unde, în vârf de deal, trona o biserică. Apoi, la semnul care interzicea staţionarea, a luat-o la stânga şi a parcat lângă un şir de pini. A rămas nemişcată câteva minute, apoi a înhăţat buchetul care se ofilise din cauza căldurii şi a ieşit afară, înfruntând dogoarea.

Impresionanta biserică albă se afla pe partea stângă. Annika a văzut doi bătrâni care, ajutându-se de bastoane, înaintau încet pe lângă mormintele vechi. Aripa nouă a cimitirului se afla pe un deal, în faţa lacului, împrejmuit de pini şi de mesteceni ale căror frunze foşneau în vânt. Scârţâitul paşilor care înaintau pe poteca de pietriş spărgea liniştea din jur. Annika se deplasa cu atenţie, mergând aproape tiptil. Îşi plimba privirea pe pietrele de mormânt, cu inscripţii de nume ale unor suedezi de mult uitaţi, arendaşi şi fermieri cu nume de familie devenite onorabile între timp, precum Andersson, Petersson, Johansson şi Eriksson. Când a ajuns în dreptul treptelor, a ezitat, apoi a inspirat adânc de trei

ori, privind cum soarele se juca de-a şoarecele şi pisica cu litoralul.

E tare frumos aici, bunico, şi-a zis Annika în gând. *Eşti bine aici, simt eu.*

A coborât cele cinci trepte, ajungând la nivelul următor, iar apoi a luat-o la stânga, lăsând în urmă zona cu stropitori, vaze de plastic şi coşuri de gunoi şi trecând de mormântul unui soldat de douăzeci şi unu de ani care murise pe frontul finlandez, pe malul râului Svir, luptând pentru eliberarea ţărilor nordice. Şi apoi a văzut piatra de mormânt din granit roşiatic cu tente gri, lucioasă şi inscripţionată cu litere aurii: Sofia Katarina. Alături de bătrână se odihnea bunicul, soţul ei. Annika a îngenuncheat şi iarba moale i-a mângâiat picioarele. A preferat să nu pună florile în vază, ci să le aşeze direct pe mormânt, aşa învelite în plastic cum erau.

Sunt sigură că aşa ţi-ai fi dorit să fac, şi-a zis în gând.

Vocea bunicii rezona în sufletul ei cu acelaşi timbru tânăr şi vibrant ca atunci când era în viaţă: *E bine să fii în stare să te întreţii singură, trebuie să ai o slujbă. Annika, tu auzi ce-ţi spun, să nu te laşi niciodată în baza bărbatului, contând pe el să-ţi asigure pâinea de zi cu zi. Ia-ţi o slujbă.*

— Am o fetiţă, a şoptit Annika. Acum, am doi copii.

Următorul gând nu l-a mai rostit cu voce tare.

Ştiu că nu ţi-ar fi plăcut să rămân necăsătorită.

S-a străduit să spună o rugăciune: *Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta...* Dar ruga s-a stins de la sine, fiind înlocuită de foşnetul mestecenilor, de freamătul delicat al plopilor şi de mersul sacadat al trenului care se îndrepta spre Eskilstuna.

Mi-e dor de tine, bunico... Îmi lipseşti în fiecare zi. Am nevoie de tine. Îmi lipseşte dragostea ta, simt că am sufletul gol.

Sub povara durerii şi a milei de sine, ochii Annikăi s-au umplut de lacrimi. Şi le-a şters numaidecât şi s-a îndepărtat repede de mormânt.

— Ai timp să facem un mic ocol? a întrebat-o pe prietena ei imediat ce a urcat în maşină.

Anne Snapphane stătea cu capul sprijinit pe tetieră şi îşi ţinea ochii închişi.

— Fă cum vrei, mi-e totuna.

S-au îndepărtat de biserică. Annika a cotit la stânga pe drumul ce şerpuia pe lângă căbănuţele din bârne, lăsând în urmă porţi, hambare, verande împrejmuite cu geamuri şi tractoare.

Imediat ce au ieşit din sat, drumul de ţară a dezvăluit treptat, treptat peisajul, în mişcări văluroase, cu hotarele vechilor proprietăţi. La marginea pădurii erau cuibărite bordeie cu scânduri albe, iar soarele licărea în ferestrele de sticlă făcute manual. De îndată ce au ajuns la drumul ce ducea spre casa de vară a prim-ministrului, au pătruns într-o pădure întunecoasă şi răcoroasă. Apoi, peisajul a făcut loc lacului Harpsund, cu faimoasa lui barcă, cea cu care se plimbau mai-marii statului. Conacul, cu un stil arhitectural inspirat din vremurile regelui Karl al XII-lea al Suediei, era dincolo de drum. După maşinile cu geamuri fumurii şi păzite de gărzi, care erau postate în faţă, era limpede că prim-ministrul se afla acolo. Annika a redus viteza, privind locul cu încântare.

— Bunica a fost intendentă aici.

Anne Snapphane a dat liniştită din cap.

Şi-au croit drum cu atenţie pe strada sinuoasă ce ducea spre Granhed, iar apoi spre pădurea umbroasă de pe marginea lacului Hosjön.

— Am ajuns în Lyckebo, a zis Annika, indicând un loc mai proeminent de pe ţărm.

Fermierul rărise şirurile de copaci şi lacul se vedea din stradă.

— Bordeiul bunică-mii. Mă rog, de fapt, a aparţinut de Harpsund. Ea doar l-a luat cu chirie. Iar acum, uite ce-a ajuns, o cocioabă părăsită!

S-au apropiat de Hällesfornäs. Annika a încetinit şi a simţit că-i creşte pulsul.

— Casa copilăriei tale, a zis Anne Snapphane, îndreptându-se în scaun.

Annika a dat aprobator din cap. Simţea că i se strânge gâtul. Cotind la dreapta, au ajuns în dreptul turnătoriei de fontă, ruginită şi acoperită de funingine. Ipsosul era căzut pe alocuri, iar ferestrele mari erau căptuşite cu bârne. A oprit în

dreptul porţii şi al gardului de sârmă ghimpată şi s-a uitat la grămezile de gunoaie şi la faţada descompusă a construcţiilor.

— Ăla e furnalul? a întrebat Anne.

Annika a dat iar aprobator din cap şi şi-a ferit privirea, deloc dornică să vadă burlanul care, pe vremuri, scosese fum şi flăcări din hăul furnalului. Asfaltul de la picioarele ei era găunos şi peticit, hârtoapele fiind încă pline cu apă.

În momentul în care a ieşit din maşină, nu avea niciun plan. A făcut câţiva paşi pe deal în sus. O pală de vânt a adus cu ea un iz de fum vechi şi de deşeuri industriale, de mult uitat. Vântul a devenit tăios şi înăbuşitor, biciuind-o peste ochi.

Când a venit şi Anne lângă ea, Annika i-a făcut un semn.

— Zona aia se numeşte „Dealul Ţiganilor". Acolo locuiesc maică-mea şi soru-mea.

Clădirile împrăştiate pe dealul de deasupra, mici şi neştiute de nimeni, construite în anii patruzeci şi zugrăvite în roşu, înconjurate de buruieni şi de piese obişnuite de mobilier de plastic, aveau, toate, vedere spre turnătorie. Vântul bătea în spirale în dreptul lor, mângâind pereţii exteriori şi tencuiala căzută. În anii şaizeci, locul fusese plin de copii, dar, între timp, multe case fuseseră abandonate şi nu se mai zărea nici picior de om. Annika şi Anne au ascultat liniştea asupritoare. Au văzut un fazan alergând şi au auzit o muzică venind din depărtare.

— Tu unde stăteai?

Annika a privit în sus, la casele scăldate în lumina soarelui, în care iarna înghеţai de frig şi vara nu puteai respira de căldură. Apoi a tras adânc aer în piept, hotărând să-şi exteriorizeze suferinţa.

Numai că n-a putut.

În dreapta nu mai exista decât trotuarul crăpat, iar în stânga drumului se zăreau doar păpădii aproape trecute.

— Să mergem, a zis ea, întorcându-se pe neaşteptate şi luând-o înapoi spre maşină.

După ce Anne Snapphane şi-a ocupat locul, Annika a băgat în viteza întâi şi a urcat dealul, amintindu-şi de primul moment în care fusese acolo, când îl întâlnise pe Thomas, şi şi-a dat seama că se mutase cineva în vechiul ei apartament. Şi-a adus amin-

te de sentimentele ei confuze de tristeţe şi eliberare. Încheiase un capitol, de-acum avea altcineva grijă de ce fusese al ei pe vremuri.

— Eu am stat în apartamentul ăla. Unde se vede fereastra aia cu abajurul croşetat.

Annika a făcut un semn spre locul cu pricina şi a simţit că visează. Oare chiar locuise acolo? Geamurile erau curate ca lacrima şi la fereastră se vedeau flori pestriţe. Realitatea aceea era a altcuiva, făcea parte din viaţa altcuiva.

— Am văzut şi locuri mai vesele ca ăsta, a comentat Anne Snapphane.

Annika a luat-o la dreapta, a trecut de biserică şi a ajuns la supermarketul Co-op, în faţa căruia staţionau mai multe biciclete. La intrare erau ghivece mari pline cu pansele şi cu gălbenele; florile fluturau în bătaia vântului, iar coloritul lor ţipător parcă cerea atenţie înainte să le apună vremea.

— Aici lucrează maică-ta, nu-i aşa?

— Da sau, cel puţin, aici lucra ultima dată când am vorbit cu ea la telefon, a zis Annika, luându-şi privirea de la flori.

A condus prin localitate, trecând de *Folkets Hus*, centrul comunitar, de terenul miniatural de golf, de sanatoriu, de magazinul cu corpuri de iluminat şi de gară. Annika s-a uitat de jur-împrejur şi şi-a amintit. A recunoscut casele adormite şi copacii înclinaţi, dogoarea asfaltului şi dalele din pavaj. A recunoscut şi strada largă ce tăia oraşul pe din două, stradă care altădată o speria. Acum, i s-a părut îngustă şi scurtă. Strada mare, pe care trebuia s-o treci întotdeauna cu maximă precauţie până în clasa a patra, n-avusese curaj s-o traverseze.

Anne îşi pierduse deja interesul; stătea cu capul sprijinit pe geam şi avea ochii închişi.

Au trecut de gară şi de intersecţia de lângă Hållsta, iar apoi au lăsat în urmă casa lui Erlandsson. Annika a băgat în viteza a patra.

Imediat ce s-a făcut nevăzut, oraşul a încetat să existe. Sentimentul fragil al Annikăi, că era prinsă în trecut, a explodat ca un balon; a dispărut şi a fost dat uitării. Annika avea deja altele pe cap.

Thomas n-o sunase deloc. În locurile apăsătoare unde copilărise, nu se gândea deloc la ea. Copiii îşi stabileau propriile lor puncte de referinţă fără s-o ia în seamă şi pe ea. Nu era importantă.

— Nu vrei să te măriţi cu Mehmed? a întrebat Annika.

Anne Snapphane a ridicat privirea, buimăcită şi, totodată, uimită.

— Să mă mărit? Eşti nebună? De ce m-aş mărita?

— Păi, aveţi un copil împreună.

— Fii serioasă, nici măcar nu stăm în aceeaşi casă. Dar ce ţi-a venit să întrebi asta, are legătură cu bunică-ta, cumva?

Annika a ridicat geamul până sus, închizându-l.

— Eu vreau să mă mărit cu Thomas, a zis ea. Chiar vreau.

— De ce?

A ridicat din umeri şi a pus frână în momentul în care a văzut o căprioară la marginea pădurii. Apoi a accelerat iarăşi.

— Ca să vadă lumea că formăm un cuplu.

— Căsătoriţi sau nu, tot sunteţi un cuplu. Te-a terminat bârfa aia, nu-i aşa?

— Poate.

Au tăcut. Ventilatorul propulsa în sus mirosul de maşină nouă. Pădurea din jur a fost redusă la un verde înceţoşat pe măsură ce goneau pe stradă.

— Cum a fost? a întrebat Annika cu glas domol.

Anne Snapphane s-a uitat preţ de câteva secunde pe geamul din partea ei.

— Îngrozitor, a spus ea în cele din urmă. Sinceră să fiu, cam de rahat.

— Care-i partea cea mai rea?

Anne s-a uitat iar pe fereastră.

— Sentimentul de vinovăţie, a zis ea. Mi se pare că e numai vina mea. Şi suspiciunea.

Apoi s-a întors spre Annika şi i-a cercetat faţa din profil.

— La un moment dat, am crezut că o să mă aresteze. Că mă bănuiesc pe mine.

Annika i-a aruncat Annei o privire aspră.

— Cum să crezi una ca asta?

Anne Snapphane a tras adânc aer în piept, umplându-şi plămânii cu determinare.

— Pe arma crimei erau amprentele mele.

— Dumnezeule mare, a exclamat Annika. Cum e posibil?

— Pentru că am luat pistolul ăla nenorocit în mână. Dar toţi au făcut asta.

Anne Snapphane s-a uitat la Annika.

— În caz că te-am băgat la bănuieli, să ştii că n-am omorât-o eu.

— Dumnezeule, departe de mine să gândesc aşa ceva!

Au ajuns în dreptul localităţii Bäckåsen şi au cotit la dreapta, spre Malmoköping.

— Am auzit că filmările au decurs cam nasol, a zis Annika.

Anne Snapphane a înghiţit în sec.

— Auzi, tu, să ajung animatoare şi redactor, a zis ea. Înjositor! Meritam să fiu promovată, dar exact înainte de seria asta de emisiuni, am fost retrogradată.

— Dar ştii bine de ce, a intervenit Annika. N-a fost nimic personal, a fost o chestiune de reducere a cheltuielilor.

— Fac parte din personalul de redacţie de ani de zile. Trebuia să devin producătoare, nu responsabilă de platou, la dracu! Mai bine-mi dădeam demisia primăvara trecută. Stai să vezi ce trebuie să fac cât e săptămâna de lungă — etichetez casetele, scot minutele, denumesc fişe şi multe alte porcării dintr-astea. O nebunie curată, nu alta. Slavă Domnului că a reţinut poliţia echipa zilele astea!

— Hei, ştii ce, eu am poftă de ceva dulce, a zis Annika. Tu nu?

Au oprit la benzinăria din Malmoköping şi au cumpărat câteva ziare, o cola şi o jumătate de kilogram de dulciuri.

— Crezi că or să difuzeze toate episoadele? a întrebat Annika în timp ce ieşeau pe strada ce ducea la Strängnäs.

— Eu aşa cred, a zis Anne Snapphane terminând de supt o caramea cu gust de lemn-dulce, numită *häxvrål*, „vrăjitoarele înfiorătoare". Mi-e greu să cred că o să renunţe TV Plus la aşa o comoară. Dar Nemuritorul ce-a zis?

— Că trebuie să se consulte cu cei de la biroul central din Londra şi să stabilească politica privind comemorarea lui Michelle, plus multe alte bagatele dintr-astea.

Anne Snapphane a oftat şi şi-a trecut mâinile prin păr.

— Numai prostii vorbeşte, n-am mai văzut aşa ceva! Auzi, să se consulte cu biroul central... E un mototol, nu e-n stare să mişte un deget fără să ceară voie la Londra. Ştii că, în noaptea când a murit, a dat-o afară?

Mută de uimire, Annika s-a uitat fix la Anne.

— El a dat-o afară?

Roţile de pe partea dreaptă au alunecat în afara carosabilului şi Annika a fost nevoită să rotească zdravăn de volan ca să redreseze maşina.

— Uşurel! Cică era prea bătrână — luni a împlinit treij'patru de ani.

Annika a apăsat mai domol pe pedala de acceleraţie, speriată de şanţul aflat în imediata lor vecinătate.

— Ipocritul! „Colega noastră cea mai de preţ" — pe dracu'! Pot să scriu despre toate astea?

— Da, dar să nu mă citezi pe mine. E o informaţie la mâna a doua. Vezi dacă găseşti pe cineva să-ţi confirme asta.

Şi-au continuat drumul în linişte. Annika ţinea volanul strâns cu ambele mâini, având sticla de cola între coapse, ca un penis în erecţie. Razele oblice ale soarelui se furişau până la ea printre frunzele copacilor, obstrucţionându-i, când şi când, vederea ochiului stâng. A tras apărătoarea de soare peste geamul lateral şi şi-a îndreptat privirea spre prietena ei. Anne Snapphane era ademenită de peisaj, dar concentrată, de fapt, asupra a ceea ce se petrecea în interiorul ei. Annika şi-a dat seama la ce se gândea Anne.

— Mariana a zis ceva de un documentar, a spus ea cu glas domol. Se pare că Michelle făcea un film despre viaţa ei, produs de propria companie. Ştii ceva despre asta?

Anne Snapphane a clipit de câteva ori.

— Pe asta s-au certat toată săptămâna. Mulţi au zis că ajunsese să nu-şi mai vadă lungul nasului. Una era să facă cineva un film documentar despre viaţa ei şi alta era să-l facă chiar ea. Unii s-au opus, dar n-au fost mulţi. Evident că, printre ei, s-au numărat şi Sebastian Follin şi Bambi. Ce e aşa greşit în a trage foloase de pe propria-ţi celebritate? De ce era mai nimerit să vină altul cu iniţiativa?

— Tu ce crezi? a întrebat Annika, încruntându-se din cauza razelor care dansau pe faţa ei.

Anne Snapphane a băgat mâna în punga cu dulciuri, oscilând între un peştişor gumos şi gustos cu gust de lemn-dulce şi un inel cu aromă de cola.

— E cam aiurea să-ţi aduci un omagiu singur, a zis ea. Din punct de vedere jurnalistic, chestia asta n-are niciun pic de credibilitate. Cine ar fi îndrăznit s-o critice?

— Dar chiar avea de gând să facă un film autobiografic? a întrebat Annika. Poate că avea să fie realizat de un producător independent, iar compania ei de producţie trebuia numai să-l lanseze...

Anne a băgat o caramea în gură şi a început să mestece la ea.

— Şi dac-ar fi fost aşa, ce?! a zis ea în cele din urmă, ţâţâind din dinţi ca să îndepărteze gustul de lemn-dulce şi de conservanţi. Esenţial e că avea de gând să facă şi să scoată pe piaţă un film autobiografic, ca să se îmbogăţească de pe urma faptului că era faimoasă. Nu ţi se pare jenant?

Annika a încetinit când au trecut de Björndammen, zărind o colibă care găzduia o cafenea, unde oamenii puteau poposi ca să-şi ia o cafea şi nişte bunătăţi făcute în casă, numai bune de savurat pe malul lacului din apropiere.

— De ce zici că e jenant? a întrebat ea. Dacă apelase la un producător independent care nu se ploconea în faţa ei, n-avea de ce să aibă probleme, chit că filmul era produs de compania ei. Indiferent de persoana publică aflată într-o situaţie asemănătoare, celor din interior le-ar fi imposibil să scrie despre treaba asta.

— Nu e deloc totuna, a zis Anne.

— Ba da, este, a contrazis-o Annika. Să ne gândim, de pildă, la familia care deţine *Kvällspressen*. Pe lângă faptul că deţine cel mai important tabloid, mai are şi cea mai mare reţea de TV, ca să nu mai zic de radiouri şi de companiile de internet. Să zicem că ar închide ziarul — nu-i aşa că televiziunea sau celelalte mijloace de informare ar putea să scrie despre asta?

— Pur şi simplu, tu nu pricepi, nu-i aşa? a zis Anne Snapphane.

Au încheiat conversaţia, însă tăcerea care a urmat a fost foarte apăsătoare, aşa că Annika a încercat să prindă un post de radio, însă n-a dat decât peste nişte paraziţi.

— Ia zi, ce e cu tipul ăsta, Sebastian Follin? a întrebat ea.

Anne Snapphane a râs obosit şi a pus punga cu dulciuri la picioare.

— Of, Doamne... a zis ea. Dintre toţi oamenii inutili de pe pământul ăsta...

Annika s-a uitat întrebător la prietena ei.

— Dar parcă ai zis că făcea management pentru Michelle.

— Sebastian Follin lua bani în calitate de cel mai aprig susţinător al lui Michelle. Meseria lui era să fie mereu pe fază, să fluture un steguleţ pe care scria: „Michelle e cea mai tare".

Anne a fluturat prin aer un steag închipuit.

— Cum aşa?

Anne Snapphane a dat din cap.

— Bănuiesc că de asta avea nevoie Michelle. Nu se mai sătura de aplauze. Meseria lui Sebastian Follin era să se asigure că primeşte o supradoză.

Au râs amândouă scurt şi meditativ.

— Pe cine a mai reprezentat?

Anne a oftat şi şi-a sprijinit iar capul de tetieră.

— Habar n-am, n-am auzit să mai vorbească şi de altcineva.

După ce au trecut de uzina din Länna, Annika a cotit la dreapta, luând-o pe scurtătura ce trecea pe lângă Åkers Styckebruk, vechea fabrică de muniţie, iar apoi, pe un drum îngust şi plin de serpentine.

— Ai întâlnit-o vreodată pe Michelle faţă în faţă? a întrebat Anne Snapphane.

Annika a dat din cap.

— Nu cred. Dar mă simt ca şi cum aş fi cunoscut-o. Mi-ai vorbit foarte mult despre ea de-a lungul timpului. Plus că s-a scris aşa de mult despre ea...

— Dar pe Karin ai întâlnit-o. Karin Bellhorn. Mai ţii minte, la petrecerea de Crăciun. Ea ce ţi-a zis?

Annika a stat puţin pe gânduri.

— Părea foarte obosită şi mâhnită. A zis ceva despre faimă, că are un efect ciudat asupra oamenilor, că provoacă dependenţă la fel ca drogurile. Şi că odată ce ai gustat din ea, ai face orice să fii şi mai faimos.

Anne Snapphane a dat din cap.

— Ştie ea ce ştie. A făcut şi ea emisiuni prin anii şaptezeci.

— Serios? a zis Annika. Adică a fost cumva un fel de echivalent hippy al lui Michelle?

Anne a afişat un zâmbet reţinut.

— Nu chiar, dar a fost şi ea criticată şi bârfită. Pe atunci o chema Andersson. Asta înainte să se mărite cu rockerul ăla din Anglia, Steven Bellhorn, şi să plece din ţară.

— Aşa e! a zis Annika. N-au divorţat la câţiva ani dup-aia?

— Ba da. El a fugit cu o blondă de douăjtrei de ani. Unii zic că n-a reuşit niciodată să-l uite. Dar ea ce ţi-a mai spus?

— Că a fi faimos e totuna cu a avea o rană în suflet. Că rănile se vindecă, dar rămân cicatrici. Şi că orice om care a fost faimos s-a molipsit de asta ca de râie, că nu e chip să mai scape de ea. Zicea că Michelle era asemenea unei răni sângerânde. Aşa e?

Anne Snapphane n-a răspuns. A stat liniştită la locul ei, uitându-se la autostrada pe care înainta maşina.

— I-ai văzut pe toţi? a întrebat ea cu interes. Pe fătuca aia neonazistă? Pe Mariana? Pe Wennergren? Pe Stefan?

Annika a înghiţit în sec.

Anne a săgetat-o cu o privire perplexă.

— Neonazista aia, a zis Annika, tare aiurită mai e. Mă cunoştea şi a fost tare neplăcută întâlnirea noastră.

— Cum adică?

Annika mai degrabă gâfâia decât respira. Şi-a amintit de chipul transfigurat al fetei.

Ca un animal de pradă ce a scos colţii. *Cum e să ucizi pe cineva? Spune-mi. M-am întrebat întotdeauna cum o fi. A fost greu? Cum te-ai simţit dup-aia?*

— Cică a auzit ea că m-a părăsit Thomas. Cu Mariana şi Wennergren n-am vorbit, au plecat imediat. La fel şi Axelsson. Bambi Rosenberg s-a dat puţin în spectacol, cu toate că părea cu adevărat devastată.

— Michelle era biletul ei de trecere către toate premierele speciale, a comentat Anne Snapphane. Evident că e devastată!

— Bine, dar presupun că de-acum poate să-şi facă şi singură rost de invitaţii, nu-i aşa? a intervenit Annika.

Anne s-a uitat afară pe geam şi nu a răspuns. Puhoiul de maşini de pe autostradă se mişca anevoios şi neregulat. De kilometri întregi, în spatele lor se afla o familie într-o dubiţă. O fetiţă care avea în jur de doi ani le făcea întruna cu mâna.

— Gunnar Antonsson, a zis Annika în momentul în care s-au îndepărtat de dubiţă, nu era prea important, nu-i aşa?

— Ce vrei să zici?

— Karin a zis că toată lumea uita de el. Iar Gunnar nu părea să se includă în grupul oamenilor din media.

— Evident că nu, doar e şofer şi inginer. Dar era simpatic. Şi-şi face treaba bine. Dar cu Stefan Axelsson ai vorbit?

— Am încercat, a zis Annika. Era limpede că n-avea chef de vorbă. Ce părere avea despre Michelle?

— Au avut o aventură, a zis Anne Snapphane. Scurtă, cu câţiva ani în urmă. Iar când i-au pus capăt, el a început să se poarte dur cu ea. Cu cine ai mai vorbit?

— Cu toţi, în afară de John Essex.

— Şi, la ce concluzie ai ajuns?

Annika a dat din cap şi a tăcut preţ de câteva momente bune.

— Sinceră să fiu, nu ştiu ce să zic.

— Crezi că ucigaşul e unul dintre noi?

Pauză.

— Probabil.

— Dar cine?

S-a lăsat liniştea. Maşinile din jur au frânat şi au rămas pe loc. Ajunseseră în Södertälje, punctul de intersecţie al autostrăzilor care mergeau spre sud şi spre vest. În ambele direcţii se zăreau nenumărate benzi.

— Tu nu, a zis Annika în timp ce aşteptau în aerul poluat. Şi nici Gunnar, cred eu. Poate fi oricine dintre ceilalţi.

Redacţia de ştiri era luminată intens şi redactorii de noapte erau hiperactivi după somnul de peste zi. Luau câte o gură de cafea, râdeau, dădeau telefoane şi jucau pinball pe calculatoare. Erau în toiul ultimului joc, căci apoi trebuiau să treacă serios la treabă, deschizând Quark Express-ul şi desăvârşind arta marginilor netede.

Annika n-a dat peste niciun paznic, chiar şi acvariul lui Schyman era gol. Probabil că era în vreo şedinţă, ocupându-se de treburile de peste zi. S-a îndreptat spre biroul ei şi şi-a scos laptopul. Şi-a sprijinit fruntea cu mâinile şi a inspirat adânc de câteva ori, apoi a pornit robotul telefonic — niciun mesaj. Mobilul, la fel — nu aveţi... niciun mesaj.

Potrivit planului iniţial, aveau să se întoarcă acasă în ziua următoare, după ce se termina *Cenuşăreasa*, adică aveau să ajungă înainte de şase seara. A luat telefonul mobil de pe birou şi a format numărul lui Thomas. A intrat mesageria vocală şi Annika a ascultat o voce străină, simţind cum i se strânge pieptul. A închis fără să zică nimic şi a scos agenda telefonică din geantă, căutând numărul de telefon de la reşedinţa socrilor. Oricât se străduise să memoreze combinaţia de cifre, Annika nu reuşise niciodată să ţină minte numărul cu pricina, în ciuda faptului că avea, în general, o memorie bună a chipurilor oamenilor. A pus mâna pe receptor, însă nu l-a ridicat. A simţit că o furnică degetele.

E la plimbare pe malul mării, la apus, şi nu-i e dor de mine deloc.

Annika a sărit de pe scaun şi s-a dus la automatul de cafea, dând uitării imaginile cu soarele arzând şi cu plaja scăldată în nuanţe albăstrii. A apăsat pe butonul din dreptul cafelei celei mai puternice. Rezemată de perete, a dat licoarea fierbinte pe gât în jos, în timp ce se uita la liniile ascuţite din redacţia de ştiri, auzind ecoul sunetelor şi al râsetelor celorlalţi, şi a încercat să-şi controleze respiraţia, pentru a alunga tremuratul generat de sentimentul de singurătate care o cuprinsese.

N-o să te iert niciodată pentru asta! Să te ia naiba!

A mototolit paharul de plastic în mâini, iar marginile lui ascuţite i-au perforat pielea. Annika a făcut cale întoarsă până la birou, cu ochii în pământ.

Despre ce avea să scrie?

Cu carneţelul şi cu pixul în mână, a schiţat structura articolului.

Unul dintre articole trebuia, fără doar şi poate, să relateze ultimele ore din viaţa lui Michelle.

Annika a oftat. Era imposibil să descrie adevăratul curs al evenimentelor fără s-o lezeze pe decedată; din cale-afară de beată, Michelle Carlsson stârnise isterii, ţipase la colegii ei şi făcuse paradă aproape dezbrăcată, învârtind un pistol pe deget. Fusese concediată şi, drept urmare, îl dăduse afară pe managerul ei. Cu alte cuvinte, îşi pierduse controlul în aproape toate privinţele.

Dincolo de toate acestea, Annika trebuia cumva să facă referire la acele evenimente — ştia că erau importante într-un fel sau altul. Moartea lui Michelle Carlsson era o chestiune de interes public, la fel ca viaţa ei, de altfel. Mai devreme sau mai târziu, scandalurile tot aveau să iasă la iveală. Chiar dacă presa suedeză s-ar fi abţinut să-i spele rufele în public, tabloidele britanice aveau să fie nemiloase, mai ales că era implicat şi John Essex în poveste.

Annika şi-a notat câteva lucruri şi a continuat.

Certurile. Problema din timpul înregistrărilor. Erau, toate, uşor de relatat.

Vehiculul misterios care sosise la castel la ora când e posibil să fi fost comisă crima, probabil ca să-l ia pe John Essex. Şi asta era uşor.

Martorii fuseseră puşi în libertate, dar era de aşteptat să fie chemaţi la interogatorii ulterioare.

Problema asta era mai delicată. Annika şi-a dus pixul la gură, mestecându-i capătul, şi a cumpănit puţin situaţia.

Nu avea decât vorbele încifrate ale lui Q: „Nu excludem nici această posibilitate".

Şi totuşi, asta nu înseamnă nimic, şi-a zis Annika în gând. Sau, cine ştie, poate voise să zică: criminalul poate fi oricare dintre ei ori niciunul.

— Bengtzon!

A sărit de pe scaun şi şi-a ridicat privirea din agendă.

Redactorul-şef adjunct stătea în uşa acvariului său făcându-i semn cu mâna. Şi-a luat agenda şi listele şi s-a îndreptat spre biroul din colţ.

— Închide uşa! a zis Anders Schyman şi s-a aşezat pe scaun, în zgomot de scârţâituri.

Annika l-a analizat. Şeful părea enervat şi supărat. Avea gulerul pătat şi marginile ochilor conturate cu roşu.

— N-am apucat să discut cu Berit despre toate subiectele, a zis ea, dar mi-am notat câteva idei de bază...

— Lasă, că despre asta poţi să discuţi şi cu băieţii de la biroul de ştiri, a zis Schyman, întrerupând-o; tonul lui scotea la iveală o oboseală cronică.

Annika s-a oprit în mijlocul propoziţiei.

Redactorul-şef adjunct zăcea prăbuşit în scaun, cu mâinile la ochi.

— S-a întâmplat ceva?

Schyman s-a aplecat numaidecât în faţă, lăsându-şi braţele să cadă cu zgomot pe tăblie.

— Eşti aici la începutul săptămânii viitoare? a întrebat el.

Annika n-a ştiut ce să zică.

— De ce întrebaţi?

— Păi, ai muncit tot weekendul. Când îţi iei liber?

— Cât de curând. O să-mi iau o săptămână întreagă...

Administratorul delegat a făcut un gest de nepăsare cu o mână, iar pe cealaltă a dus-o la frunte.

— S-ar putea să am nevoie de tine luni, într-o problemă foarte delicată. Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta, nici măcar cu Berit.

Surprinderea i-a dat Annikăi fiori pe şira spinării, nişte fiori ca bulele din băuturile carbogazoase, forţând-o să se aşeze pe scaun şi să se aplece în faţă.

— Dar ce s-a întâmplat?

Annika s-a uitat atent la şeful ei, încercând să-şi dea seama ce se ascundea dincolo de barba lui stufoasă şi de ochii lui obosiţi.

— Unde mergem? Redactorii de la biroul de ştiri nu ştiu nimic despre asta?

— Nu mergem nicăieri, a zis Schyman. E vorba despre o chestiune personală şi vreau să mă ajuţi.

Neştiind ce să mai creadă, Annika s-a lăsat pe spate în scaun.

— Sper să nu rămân fără familie după ce-o mai fac şi pe-asta, a zis ea. Dacă tot e să vă fac o favoare dumneavoastră personal, poate aţi putea să...

— Bine, lasă atunci, a zis el. Văd eu cum mă descurc. Du-te şi scrie-ţi articolele!

Schyman s-a aplecat peste ziarele de pe birou, semnalând că discuţia era ca şi încheiată. Annika s-a uitat iarăşi atent la şeful ei. Părea foarte stresat — avea nişte cearcăne imense sub ochi şi şiroaie întregi de transpiraţie la subraţ. Îl mai văzuse şi altă dată extenuat, dar niciodată ca acum.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Nimic, i-a retezat-o el iarăşi.

Annika a ridicat capul şi a aruncat o privire prin redacţie. Trupa din biroul de ştiri revenise, dar mai era cineva cu ei, un bărbat scund şi în vârstă, îmbrăcat în haine comode, care răsfoia o revistă.

— Dumnezeule! a zis ea. Ce caută Torstensson aici tocmai azi, de Sânziene?

Schyman n-a răspuns. A fixat ziarele cu privirea, însă fără a le citi.

— Se pare că nu fac numai eu ore suplimentare pe-aici, a zis Annika în şoaptă. Păi, de vreme ce Sjölander e în New York, trebuie să-mi potrivesc programul cu al redactorului de ştiri sau cu al redactorului-şef adjunct. Dacă vrei să vin luni la muncă, o să vin.

Încăperea a fost cuprinsă de linişte.

— Ascultaţi, a zis Annika, crima asta e problematică. Prietena mea cea mai bună se numără printre suspecţi. Credeţi că asta mă descalifică într-un fel?

— Cum anume?

Se vădeau oboseala şi dezinteresul.

Annika a ezitat, uitându-se la degetele ei cu care a apucat manşeta cămăşii.

— Credeţi că e posibil să fiu imparţială în scris? Dacă prietena mea ar fi criminala? Ce-ar trebui să fac?

Annika a ridicat privirea către Schyman.

— Doi dintre reporterii mei sunt suspecţi, a zis administratorul delegat pe un ton resemnat. Nu-mi permit să mai renunţ şi la al treilea.

— Da, dar nu e prea etic, e ca atunci când a căzut avocatul Jesus Alcalà de la Amnesty International, a zis ea, dându-şi seama că devenise evazivă.

Anders Schyman s-a ridicat de pe scaun.

— Am şi eu câţiva prieteni vechi care sunt suspecţi în cazul ăsta, a zis el. Karin Bellhorn. Am lucrat împreună o perioadă scurtă în echipa de ştiri de la postul naţional de televiziune.

Annika a ridicat, surprinsă, din sprâncene. Câţi ani să fi avut Schyman?

— Şi cum era Karin pe atunci?

Schyman s-a lăsat cu toată greutatea în scaun, rezemându-se de spătar, şi s-a uitat prin servietă.

— Bine informată, a zis el. Curajoasă. Numai că n-a prea plăcut-o camera.

Annika a clipit de uimire.

— Care cameră?

— Camera de luat vederi. Era înnebunită să apară pe sticlă. Şi eu am fost afectat de căderea ei, dar acum lumea, oricum a uitat.

Schyman a căzut pe gânduri şi a început să bată cu pixul pe marginea tăbliei.

— Circulau nişte zvonuri despre ea, a zis el. Ceva legat de ultimele ei zile la lucru. Nu ştiu dacă au fost adevărate sau nu.

Se uita în continuare la bibliotecă, dar se gândea la ceva ce numai el ştia.

Annika a aşteptat în tăcere.

— Karin a pus în circulaţie o scrisoare de dragoste de la un prezentator TV către o practicantă de la birou. În vremurile alea, trebuia să semnezi pentru fiecare copie pe care-o făceai, iar Karin fusese singura care se aflase în zonă cu o noapte înainte să se întâmple asta. În ziua următoare, toată lumea a primit în căsuţa poştală o copie după scrisoarea aia. Karin a jurat că n-a fost mâna ei, dar au existat surse care au susţinut că n-avea cine altcineva să fie.

Annika a făcut câteva însemnări.

— Ce s-a întâmplat cu prezentatorul?

— Se umflase tot în pene.

— Şi practicanta?

— Ea a fost dată afară imediat.

Simţind că se enervează, Annika s-a ridicat de pe scaun.

— Evident, a zis ea. Pentru femei se aplică alte reguli! Şi să ştii că nu cred o iotă din povestea asta — oamenii fac ei ce fac şi le doboară pe femeile de succes.

— Oho, dar ce feministă eşti! a zis Anders Schyman.

Annikăi i s-a părut că a luat-o puţin în derâdere.

— Cum altfel aş putea fi, doar îmi merge mintea, nu? a răspuns ea.

Odată ce Annika Bengtzon a închis uşa glisantă de sticlă după ea, Anders Schyman a scos aerul afară din plămâni cu un oftat puternic. Avea să-l ajute. Şi fără să pună întrebări. Fireşte că i-ar fi înţeles planul şi ar fi fost discretă. Pentru prima dată în ziua aceea, a simţit o oarecare mulţumire de sine. Deşi fusese cam iritată şi se dovedise oarecum lipsită de tact, Annika Bengtzon era cea mai în măsură să-l ajute cu planul lui.

S-a ridicat, s-a îndreptat spre uşa de sticlă şi a aruncat o privire prin redacţie, către biroul unde se aşezase Torstensson, exact în miezul lucrurilor, şi totuşi, singur. Conversaţiile îi treceau fugar pe la urechi. Schyman a văzut cum treceau subiectele de la un redactor la altul şi, apoi, la redactorul de noapte, de la reporteri la editorul foto, de la corectori la cei ce rescriau articolele — un flux organic asemănător valurilor, unor oscilaţii delicate ce exercitau mai multă forţă decât puteai percepe cu ochiul liber. În mijlocul apelor, redactorul-şef era ca un pilon înfipt în fundul mării, rigid şi static, făcut din cu totul alt material. Nu era afectat de râsete şi de urgenţe; era incapabil să contribuie la discuţii supraîncărcate de adrenalină sau având un oarecare grad de complexitate. Îşi ridica privirea din când în când, vădind mereu aceeaşi lipsă de pătrundere. Era extrem de vulnerabil, iar Schyman a fost copleşit de o senzaţie intensă şi reală de compasiune.

Poate că lucrurile vor sfârşi totuşi bine, s-a gândit el. E mult prea neinformat, aste e tot. E bine că e aici acum, e un semn bun, poate c-o să înceapă să colaboreze cu noi.

Anders Schyman a avut o clipă de ezitare, apoi a descuiat uşa. S-a întors la birou, s-a aşezat şi a desfăcut sertarul de deasupra. I-a analizat conţinutul — practic, era mai mult gol decât plin. În sertar se afla numai un dosar roşu, care, din câte se vedea, fusese mânuit cu multă stângăcie: era planul lui pentru situaţii neprevăzute, armamentul de folosit în caz de război etic şi moral. Asemenea antraxului sau iperitei, materialul depozitat acolo de luni sau chiar ani întregi era arma lui jurnalistică pentru distrugere în masă. Era riscant, dacă nu chiar periculos să-l folosească. Dacă-l făcea public, putea să aibă aceeaşi reacţie ca un război biologic, contaminându-l şi pe el.

Nu trebuie să iau nicio decizie în noaptea asta, şi-a zis Schyman.

Cu toate acestea, a luat dosarul în mână şi l-a măsurat. Era destul de subţire.

I-a dat drumul şi a aterizat pe birou; nicio problemă, materialul devenea periculos numai în momentul în care intra în contact cu ceilalţi jurnalişti. A scos elasticul şi a dat la iveală hârtiile fotocopiate pe carton cu maşina de fălţuit. Şi-a trecut degetele peste prima copie. Hârtia era uscată şi dură. Minutele şedinţelor de consiliu din ultimii trei ani. Evident că nu aveau ce să caute la el, nu avea voie nici măcar să le citească. Era interzis să pătrundă în încăperea unde se ţineau şedinţele conduse de familia care deţinea tabloidul.

Dar Torstensson avea acces acolo. Redactorul-şef participa la şedinţele consiliului director şi putea să coopteze un membru să vină cu el. N-avea drept de vot, dar i se permitea să participe la şedinţe ca să înainteze informaţiile relevante şi să se implice în discuţii. Aşa se explica faptul că primise una dintre puţinele copii după minute, documente pe care ar fi trebuit să le pună la loc sigur, sigilându-le. Numai că nu făcuse aşa. Torstensson le-a pus într-o mapă şi le-a etichetat drept „minutele şedinţelor consiliului director". Schyman făcuse descoperirea într-o noapte pe când se afla în drum spre casă. Îndreptându-se spre garaj, a simţit nevoia imperioasă de a merge la baie şi a intrat în cea mai apropiată toaletă. Când a ieşit de acolo, a văzut că era fix lângă biroul spaţios al redactorului-şef şi, fără să mai stea pe gânduri, s-a îndreptat spre uşă şi a apăsat clanţa. Era deschis. Păşind cu

mare grijă, a pătruns în încăperea întunecoasă şi a închis uşa după el.

Schyman a inspectat locul preţ de o oră întreagă. A analizat fiecare act, ziar şi revistă, fiecare morman de hârtii şi a aruncat un ochi chiar şi pe posturile memorate pe TV. Mapa cu minutele se afla într-un dulap din spatele biroului. Lipsit de orice temere, a făcut copii după fiecare pagină din dosar, precum şi după câteva ziare, pe care, mai târziu, le-a aruncat.

Dar a păstrat minutele. Din clipa aia, de fiecare dată când lucra până târziu, ceea ce i se întâmpla destul de des, se ducea să verifice biroul redactorului-şef, uneori găsindu-l încuiat. Dar nu întotdeauna. Ori de câte ori avea ocazia, făcea copii după tot ce credea el că trebuie să ştie, adică aproape după tot ce găsea. În prezent, deţinea toate actele care aveau relevanţă pentru viitorul tabloidului.

Oare sunt impertinent? s-a gândit el în timp ce răsfoia minutele. *Oare de ce simt că sunt responsabil pentru prosperitatea tabloidului?*

Pentru că ştiu care-s manevrele, şi-a răspuns el. *Văd ce se întâmplă. Mă pricep să analizez lucrurile din jur şi să estimez consecinţele. De asta şi lucrez aici. Sunt obligat să acţionez pe baza propriilor convingeri, chiar dacă asta înseamnă să mă apăr făcând publice anumite lucruri.*

Unele minute erau îndoite în colţ. Schyman le-a scos afară. Două seturi de minute şi nimic mai mult.

Primul set se referea la apartament. Cu optsprezece luni în urmă, Torstensson solicitase să fie inclus în consiliul director al companiei imobiliare deţinute de partid. După cum reieşea din minute, ceilalţi membri ai consiliului nu se opuseseră cererii. Reprezentatul sindical, a cărui prezenţă la întruniri era tolerată numai pentru că aşa prevedea legea, protestase, fapt care, desigur, era notat în document. Considera că era nepotrivită învestirea în funcţia respectivă a unui om care lucra în presă şi care avea sarcina de a promova libertatea presei şi de a-i urmări pe cei aflaţi la putere. Aşadar, nu se cuvenea ca un redactor-şef să aibă un angajament politic de o asemenea natură.

După ce citise minutele respective, Anders Schyman contactase Oficiul de Patente şi Mărci Înregistrate, ca să-i pună la dispoziţie o listă cu membrii consiliului director al companiei imobiliare. După cum bănuise, Torstensson acceptase funcţia, iar Schyman notase acest lucru cu litere mari pe marginea foii.

După circa un an de zile, o femeie în vârstă şi foarte distrată îl sunase pe Schyman. Voise, de fapt, să discute cu redactorul-şef, dar, de vreme ce el nu era disponibil, centralistul îi făcuse legătura cu administratorul delegat.

Femeia s-a prezentat — sonoritatea numelui ei de familie părea a o încadra în mica aristocraţie — şi i-a relatat o poveste destul de incoerentă: înainte vreme, locuise într-un apartament de trei camere de pe strada Floragatan din distinsul cartier Östermalm din Suedia. Era un apartament în care se mutase împreună cu soţul ei imediat după căsătorie, în 1945, adică la sfârşitul războiului — Ce vremuri, mai ţineţi minte? Cum adică nu mai ţinea minte?! Mă rog, ideea era că bărbatu-său se stinsese din viaţă — durerea era înfiorătoare, de-a dreptul înfiorătoare — şi, acum, se vedea aruncată în stradă, era obligată să se mute, lucru de asemenea înspăimântător. Proprietarul renovase clădirea şi îi propusese să se mute într-un alt apartament — dar oare era legal?

Uşor enervat, Schyman nu se arătase prea interesat de istorisirea ei până n-a venit vorba de numele proprietarului — compania imobiliară a partidului. Motivul pentru care îl sunase pe Torstensson era că fiul lui intrase în posesia apartamentului respectiv, iar ea se mutase cu sarsanalele la periferia oraşului, în Skärholmen. Şi nu voia deloc să locuiască acolo, erau prea mulţi străini în zonă şi toată lumea ştie că sunt, cu toţii, nişte terorişti agresivi. Plus că arhitectura locului era înspăimântătoare. De vreme ce fusese forţată să cumpere un apartament cu utilităţi comune în Östermalm, se simţea îndreptăţită să fie despăgubită de compania imobiliară.

Schyman o supusese pe bătrână unui interogatoriu contradictoriu şi ajunsese la concluzia că spune adevărul. Fiul lui Torstensson figura ca locatar la adresa respectivă chiar cu două luni

înainte să primească telefon de la femeie. Plus că apartamentul era situat la acelaşi etaj. Ba mai mult, clădirea urma să fie transformată într-un supermarket, iar fiul lui Torstensson era preşedintele asociaţiei.

Poate că informaţiile astea erau suficiente, s-a gândit Schyman, oftând. Dar nu erau. A răsfoit hârtiile pe care le adunase la un loc şi le-a cântărit valoarea. Nu, povestea bătrânei nu era de ajuns. În termeni jurnalistici, nu era ceea ce-i trebuia lui. De ce i-ar fi părut cuiva rău de o rasistă plină de bani din clasa de sus, care avea posibilităţi să-şi ia un apartament nou? Desigur, atitudinea lui Torstensson era de blamat din punct de vedere moral. Îi permisese fiului său să depăşească orice limită, trecând peste nenumăraţi oameni plini de speranţă care aşteptau să-şi ia o casă în Stockholm. Dar Torstensson avea să-l susţină cu orice chip, iar dacă nu-şi dădea demisia sau nu era concediat, chiar dacă asta presupunea multe proteste, afacerea nu putea decât să dăuneze tabloidului, în loc să-l salveze.

Trebuia să-l aibă la mână cu o chestiune mai murdară.

O modalitate de a scăpa de Torstensson era să lase tabloidul la voia întâmplării, să facă o greşeală care să fie condamnată de toată lumea. În cazul ăsta, consiliul director avea să-i acorde un vot de blam. Dar Schyman nu putea face una ca asta. Misiunea lui primară era să salveze ziarul, iar nu să-l nimicească pe Torstensson. Ideea era să ţintească în redactorul-şef fără să rănească pe nimeni altcineva, iar asta îngreuna lucrurile şi necesita o precizie mai mare de acţiune.

Schyman nu voia să producă daune colaterale. Plus că, probabil, avea să fie dat afară şi el dacă erau probleme cu publicaţia.

Deci n-avea altă soluţie decât tranzacţia la bursă, cu care avea să-l ajute Annika.

Schyman a scos hârtiile aşezate jos de tot: un set de minute, un comunicat de presă şi două tăieturi din ziarul financiar *Veckans Affärer*.

Prima tăietură cuprindea un inventar al corporaţiilor din media controlate de familia care deţine *Kvällspressen*, subliniind totodată conexiunile financiare dintre diversele companii. Practic, toate erau conectate între ele într-un fel sau altul. Grupul

corporatist includea ziare, periodice, posturi de radio şi de televiziune, servicii de internet şi fabrici care produceau scutece, absorbante şi alte lucruri.

În marele grafic ce privea grupul corporatist, *Kvällspressen* era reprezentat printr-un calup albastru şi modest. Momentan, publicaţia figura în chenar, dar, în caz de colaps economic şi de restrângere drastică a fondurilor pentru publicitate, calupul avea să se reducă. De vreme ce tirajul nu dădea semne de creştere, tabloidul trăia din banii încasaţi pe reclame. Însă exista un risc major ca acel calup albastru să dispară cât de curând din grafic.

Schyman a analizat imaginile, mai ales pe cele din colţul din stânga jos şi din secţiunea New Media. Articolul fusese publicat în vremuri bune, când se întrevedeau şanse de reuşită şi posibilităţile erau nenumărate. Mândra navă amiral a familiei care străbătea apele erei digitale se numea Global Future — compania lor de internet cu profil digitalo-tehnologic, o echipă de consultanţi care trebuia să facă afaceri cu Piaţa şi să pună bazele Viitorului. Tabloidul *Kvällspressen* era un simplu calup albastru în genealogia firmei Global Future. Ar fi trebuit să beneficieze, la un moment dat, de un site inovator, care să câştige bătălia din spaţiul virtual şi să propulseze tabloidul în lumea de mâine. Un plan dat uitării. *Kvällspressen* avea acelaşi site vechi — cu câteva ştiri şi câteva recomandări TV. Rivalul lui, pe de altă parte, avea cel mai prestigios portal din Europa.

Schyman a oftat amarnic, simţindu-se răpus de oboseală. S-a rezemat de spătar, s-a frecat la ochi şi a potrivit în minte piesele puzzle-ului.

În general, afacerile familiei erau găzduite de companii publice, precum Global Future, iar oferta publică iniţială de vânzare de acţiuni fusese o afacere costisitoare şi chiar puţin prematură. Familia îşi dorise să fie pe valul tehnic, să plutească pe apele ce aduceau bursa mondială la niveluri imposibil de rivalizat. Ce era rău în asta? Piaţa vorbea şi decidea, indiferent că lua sau nu cineva aminte la ea. Pe vremea aceea, Global Future era o cometă importantă pentru bursa din Stockholm. Preşedintele era un tânăr cu iniţiativă, care avea legături politice cu partidul. El trasa direcţia pe care să o urmeze în viitor, apărea la diverse

emisiuni TV, participa la seminare şi ţinea conferinţe pe tema „Promisiuni de viitor", arătând cum avea să evolueze lumea după implementarea tehnologiei cu bandă largă, când gospodăriile virtuale aveau să devină realitate.

Cu toate acestea, compania n-a fost niciodată profitabilă. Şi totuşi, cota mare de piaţă făcea parte din Viitor, iar în timp câştigurile companiei respective urmau să fie extraordinare pentru mulţi. Prin contrast cu alte companii bazate pe capital de risc, precum boo.com şi Framfab, compania-mamă avea să asigure stabilitatea celor de la Global Future.

Torstensson era fascinat de idee. Vorbise cu un entuziasm exacerbat despre „The Future" şi promovase mai multe serii de articole care vorbeau despre Promisiunile de Viitor, ajutând la creşterea cotei companiilor de internet, inclusiv a celor de la Global Future. Prevederile generoase din contract îi permiteau lui Torstensson să intre pe piaţă încă de la început, motiv pentru care cumpărase acţiuni importante la compania respectivă. Schyman condamnase ideea, dar departamentul care se ocupa cu promovarea pe internet a tabloidului urma să fie format şi întreţinut de Global Future, fapt care l-a scăpat pe Torstensson din încurcătură. Ce vină avea redactorul-şef că avea încredere în propriul proiect?

În perioada de vârf a tehnologiei, când piaţa a urcat vertiginos, deşi fără baze reale, Torstensson era evaziv cu privire la câţi bani făcuse afiliindu-se de la bun început cu Global Future. Schyman estima că obţinuse circa cinci milioane de coroane suedeze, o nimica toată pentru vremea aceea, dar o adevărată avere pentru un om obişnuit.

A luat minutele din data de 27 iunie de anul trecut şi s-a oprit asupra uneia îndoite la colţ. O citise de multe ori, chinuindu-se să-i pătrundă înţelesul. Era un rezumat al şedinţei ţinute chiar înainte de vară, când preşedintele îl informase pe Torstensson că n-o să mai participe la proiectul digital al tabloidului. Că, de atunci încolo, fiecare ziar şi periodic independent din cadrul grupului avea să fie răspunzător din punct de vedere financiar pentru propriile iniţiative din cadrul noilor media. Se preconiza un avertisment serios în raportul financiar cu privire la profitul celor de la Global Future, care avea să fie făcut public în al doilea trimestru al anului.

Schyman a lăsat minuta din mână şi a luat comunicatul de presă din data de 20 iulie.

Deşi acest fapt contrasta puternic cu previziunile financiare făcute anterior, Global Future încă nu producea profit. De fapt, compania o ducea mai rău ca oricând, pierderile depăşindu-le cu mult pe cele afişate în rapoartele financiare precedente. Problema în sine n-ar fi avut de ce să alarmeze piaţa — numai că existau câteva prevederi neclare în contract.

Cea mai mare diferenţă în cursa dintre Global Future şi alte companii bazate pe capital de risc consta în următorul lucru: compania-mamă acceptase să aloce fonduri companiei atâta vreme cât — şi aici era şmecheria — aceasta făcea profituri în cel de-al treilea trimestru, care urma să vină. Toţi cei care se informaseră bine erau conştienţi de consecinţele acestei clauze şi s-au debarasat de propriile acţiuni, conducând astfel la scăderea cotei cu 28% în ziua de joi 20 iulie cu un an în urmă. Cota de vârf de 412,50 de coroane suedeze a scăzut până la 297, iar ăsta era de-abia începutul.

După trei luni, compania-mamă a anunţat că se află în imposibilitatea de a mai susţine Global Future din punct de vedere financiar, întrucât compania respectivă avea datorii imense. În toamnă, cota la bursă a ajuns, practic, la fund, însumând 59 de coroane suedeze la începutul noului an.

Şi nu era singura companie de internet care se confrunta cu un asemenea scenariu dramatic. Cotele altor companii erau evaluate la o mie de coroane per acţiune. După colapsul final, au ajuns la pragul de mai puţin de o coroană, adică la optzeci de øre*. Însă nu declinul era frapant, ci tranzacţia descrisă într-o altă tăietură din *Veckans Affärer*, care prezenta o problemă.

Sau, cine ştie, poate reprezenta chiar o soluţie, s-a gândit Anders Schyman pe când lâncezea cu privirea asupra datei când fusese scris articolul: 27 februarie anul curent. A cercetat coloanele lungi, lista cu oameni influenţi şi cu acţiunile pe care le deţinea fiecare.

Uite-l: Torstensson, redactor-şef la *Kvällspressen*, deţinea următoarele: zero acţiuni.

---

* Øre – subdiviziune a coroanei suedeze (1 coroană = 100 de øre) (n. red.).

Le vânduse pe toate.

Era vorba despre un extras din ultimul anuar al Registraturii Titlurilor de Valoare. Cândva înainte de sfârşitul anului, Torstensson se debarasase de circa zece mii de acţiuni pe care le avea la Global Future.

Dar când anume?

Schyman progresase într-atât cu cercetarea pe această temă, încât ştia că tranzacţia nu fusese raportată la Consiliul Director de Supraveghere a Finanţelor. Pe de altă parte, nu avea de ce să fie înregistrată acolo. Torstensson nu era obligat să raporteze tranzacţia cu pricina.

Şi totuşi, problema nu-i dădea pace.

Îşi vânduse Torstensson acţiunile prea devreme?

Chestiunea asta îl măcina de o bună perioadă, dar Schyman nu reuşise să-i dea de cap mai departe. Dacă ar fi mers la Registratura Titlurilor de Valoare, ar fi trebuit să prezinte cartea de identitate, iar numele lui avea să fie trecut în registrul de acolo. Ar fi lăsat o urmă uşor de depistat şi de urmat. Trebuia să pună pe altcineva să facă cercetări, un reporter deja obişnuit să caute prin dosare.

Cu un gest hotărât, a strâns documentele laolaltă, le-a numărat, le-a îndosariat şi apoi le-a vârât iarăşi în sertarul de sus, verificând apoi să fie încuiat cu cheia.

Apoi, Schyman s-a rezemat de spătar şi, uitându-se prin peretele de sticlă, a analizat echipa din redacţie. Se legăna încet în scaun, fiind mult mai liniştit decât pe parcursul întregii zile.

Nu trebuie să iau decizia asta chiar acum.

Duminică, 24 iunie

Dragi cititori, e timpul să vă faceţi comozi, căci o să vă spun o poveste straşnică! Sărbătoarea de Sânziene de anul acesta a fost cea mai urâtă dintre toate — imaginaţi-vă cum e să pui pe tine cea mai frumoasă rochie de vară şi cele mai frumoase sandale, ca să iei parte la o emisiune excepţională, iar ulterior, lucrurile să ia o turnură total neaşteptată. Te duci frumos la înregistrări şi, pardon de expresie, îţi dai seama că situaţia e de căcat. Micuţa noastră împrăştiată eclipsa tot, prefăcându-se că moderează conversaţia, şi când se termină în sfârşit totul şi oftezi uşurat, savurând o şampanie în cinstea faptului că ai trecut cu bine şi de asta, se iscă iadul pe pământ! N-am mai văzut niciodată atâtea intrigi — n-am reuşit să închid un ochi, pentru că toţi ţipau ca nişte apucaţi, dar jur că n-am auzit nicio împuşcătură...

V-aţi prins, dragi cititori, am nimerit în mijlocul aşa-zisei Crime de Sânziene, cum îi spun hienele de aici, din redacţie. Ca să vezi, Michelle Carlsson a fost împuşcată într-un vehicul parcat sub fereastra dormitorului meu! Habar n-am ce căuta acolo, poate avea de gând să plece — nu c-ar fi fost în stare, pentru că, din câte-am văzut eu, băuse cu nemiluita în noaptea aia. Ori poate că nu putea nici ea să doarmă, de vreme ce pernele şi aşternuturile de la castel erau atât de puţin confortabile...

— Ce dracu' vrea să însemne asta? a întrebat Anne Snapphane, dând drumul ziarului care a căzut, îndoindu-se, pe cuvertură.

Mehmed şi-a dat jos pantalonii şi chiloţii şi s-a băgat iarăşi în pat lângă ea.

— Se vede treaba că Schyman n-o să aibă o zi prea liniştită, a zis el, trecându-şi limba peste sfârcul Annei.

Ea i-a dat una uşor peste cap şi a luat ziarul în mână pentru a doua oară.

— Dar asta denotă o lipsă totală de judecată, a zis ea. E, pur şi simplu, dezgustător. Cum dracu' e posibil să scape nenorocita aia după una ca asta?

— Mda, n-are nicio logică, a aprobat-o bărbatul, odihnindu-şi capul pe pieptul ei.

— Vorbesc serios, a continuat Anne, asta nu se cheamă calomnie la adresa unei persoane decedate? Sau ceva de genu'...

— Eh, e cam greu să fii acuzat de aşa ceva, a zis Mehmed, ridicându-şi capul şi privind-o în ochi.

Ea şi-a pus mâinile pe părul lui negru şi lucios şi s-a plimbat cu degetul pe marginea mandibulei sale ţepoase, declanşând o binecunoscută dorinţă.

— De ce?

— Capitolul privind calomia şi insulta, articolul patru. „Referitor la acţiunea ofensatoare la adresa rudelor directe sau indirecte ale persoanei decedate, privitor la data la care individul respectiv era încă în viaţă şi la alte circumstanţe, este permisă încălcarea ordinii publice." Nu avea nicio rudă, nu-i aşa?

— Ba da, pe maică-sa, prostituata letonă, a zis Anne Snapphane în şoaptă, mişcându-se sub el.

Bărbatul a intrat în ea cu uşurinţă. Au rămas o clipă aşa, fără să se mişte, respirându-şi unul altuia aerul şi schimbând priviri ameţitoare.

— Oh, Doamne, a gemut ea încet, cambrându-se de spate şi închizând ochii, simţind întreaga greutate a trupului său.

L-a lăsat să o pătrundă încet şi delicat.

— Mami! Ia uite!

Mişcările lor de-abia perceptibile, de care erau aproape inconştienţi, s-au întrerupt imediat. Anne a simţit un miros stringent de ziar, iar când a deschis ochii a zărit exact fotografia care însoţea articolul Annikăi Bengtzon.

— Ce e, scumpa mea? a întrebat ea, împingând ziarul într-o parte şi ridicând capul de pe pernă.

— Citeşte carte, a rugat-o fetiţa în vârstă de doi anişori, punând pe spatele lui taică-său cartea cu povestea despre Max şi oliţa lui.

Mehmed a lăsat capul în jos şi şi-a frecat nasul de gâtul Annei. Respiraţia lui încinsă a alunecat pe sub cearşafuri, făcând-o să i se ridice puful de pe ceafă.

— Mai încolo — acum, mami şi tati se odihnesc.

— Nu-i nicio problemă, a zis el cu glas domol, aproape de urechea ei. De-o săptămână te tot roagă să-i citeşti. Lasă, că avem timp dup-aia pentru noi.

Anne i-a dat una peste spatele lat şi a înghiţit în sec.

— Iubita, ai mâncat de dimineaţă? Ţi-a făcut tati sendviş?

— Tati seniş, a confirmat fata urcându-se în patul lor dublu.

Mehmed s-a dezlipit de Anne, lăsând un gol imens în apropierea ei, urmat apoi de căldură şi de o dorinţă leneşă.

— Miranda, a zis Anne Snapphane. Miranda Izol, hai şi dă-i mamei un pupic!

Fetiţa, cu părul ei brunet şi cârlionţat şi cu ochii negri, s-a cuibărit lângă maică-sa precum o pisică înfrigurată lângă un calorifer.

— Mami! a zis ea. Mami!

Anne a cuprins-o pe copilă în braţe şi a legănat-o uşor.

— Ţi-a fost dor de mami, nu-i aşa?

Fetiţa a dat aprobator din cap.

— Dar te-ai simţit bine şi cu tati, sunt sigură!

Încă un gest aprobator.

Anne Snapphane a tras cuvertura peste ea şi peste fiică-sa. În întuneric, aerul se confunda cu mirosul trupurilor lor. A simţit că s-a înclinat salteaua când s-au lăsat arcurile de pe partea în care stătea Mehmed şi l-a auzit îndreptându-se către uşă, în picioarele goale.

— Vrei cafea?

— Da, te rog, a răspuns ea pe un ton gutural.

— Mergem casă?

Anne a dibuit conturul capului cu cârlionţi al fetiţei şi a mângâiat-o pe creştetul care a transpirat imediat.

— Suntem acasă. Suntem acasă la tati.

Copila s-a cuibărit mai bine în braţele maică-sii şi şi-a trecut mâinile prin părul ei.

— Azi o să rămâi cu tati. Mami are de muncă, iar apoi o să mergem împreună la Lidingö. Ce zici, ţi-ar plăcea? Să mergem acasă, la căruciorul tău de păpuşi?

Fata a început să dea din mâini ca să-şi facă aer, iar Anne a dat cuvertura la o parte. Aerul din dormitor a lovit-o ca un curent rece, umed şi pătrunzător. A luat-o cu fiori.

— Văd că mă tot sună Schyman pe mobil, a zis Mehmed aducându-i cafeaua şi punând-o pe noptieră — era cu lapte şi fără zahăr.

Fetiţa a sărit jos din pat şi Anne s-a ridicat în capul oaselor, rezemându-se iarăşi de perne.

— Ce vrea?

A luat ceaşca de porţelan şi şi-a cuprins-o în mâini, ca să se încălzească.

Mehmed s-a aşezat lângă ea şi a mângâiat-o pe coapse.

— Vrea să ştie cât timp a lucrat echipa noastră în sezonul estival.

— De ce?

— Habar n-am, mi-a trimis un mesaj. E bună cafeaua?

Privindu-l peste buza ceştii, Anne i-a zâmbit.

— Ştii cumva dacă s-a întâmplat ceva la ziar? a întrebat el.

— Şi dac-ar fi aşa, de ce ţi-ar spune Schyman ţie? a zis Anne.

Mehmed Izol, gazdă şi producător al celui mai bun program de ştiri de la postul public de televiziune din Suedia, şi-a plimbat mâna în sus pe coapsele Annei.

Berit Hamrin a trântit ziarul pe biroul Annikăi. De-abia putea respira şi era roşie la faţă.

— Ai citit editorialul Barbarei?

Annika a băgat în gură ultima bucată dintr-o gogoaşă cu gem presărată cu zahăr pudră, după care s-a lins pe degete şi a luat ziarul în mână.

V-aţi prins, dragi cititori, am nimerit în mijlocul aşa-zisei Crime de Sânziene, cum îi spun hienele de aici, din redacţie.

— Ce dracu'...? a exclamat Annika, înghiţind delicatesa uleioasă. Cine a aprobat aşa ceva?

— Asta m-am întrebat şi eu! a zis Berit, cocoţându-se pe biroul Annikăi, încă având pe ea impermeabilul. Se întâmplă ceva. Altfel, de ce-ar sta Torstensson aici peste noapte?

Annika s-a şters la gură cu un şerveţel vechi şi şi-a amintit de rugămintea ciudată pe care i-o înaintase Schyman în particular.

— Mare greşeală c-au adus-o înapoi din Lisabona, a afirmat Berit, analizând iarăşi editorialul Barbarei Hanson. Măcar acolo era inofensivă!

— În Lisabona n-a făcut nimic altceva decât să crească facturile, a zis Annika.

Berit Hamrin s-a ridicat şi şi-a dat geaca jos.

— S-ar putea să ne coste mult mai mult dacă o lăsăm să scrie ce-o taie capul! Dumnezeule, asta e insultă curată! Dar de restul articolelor ce zici?

Annika a luat exemplarul ei din *Kvällspressen* şi l-a deschis la pagina cu ştiri. Asistate de Jansson, redactorul de noapte, ea şi Berit puseseră secţiunea la punct cu o noapte în urmă. Torstensson stătuse alături, părând preocupat şi jenat, iar prezenţa lui îi făcuse să vorbească încet şi să se abţină de la ironii. Articolele finale ieşiseră mai mult sau mai puţin conform planului iniţial: ultimele ore din viaţa lui Michelle, problematica sesiune de filmare, şoferul şi pasagerul misterioşi, plus articolul despre suspecţi, la fel de înşelător ca mersul pe sârmă, care purta titlul „Se strânge laţul". Pe celelalte pagini se puteau citi reacţiile oamenilor de divertisment, o discuţie despre viitorul televiziunii şi speculaţii cu privire la eventuala difuzare a emisiunii *Petrecere de vară la castel*. Berit şi Annika analizaseră pe îndelete fiecare material, redactaseră fiecare bucăţică de text, aşa că toate articolele lor purtau semnătura amândurora.

— Arată bine, a zis Annika.

— Ia dă pagina! a spus Berit.

Departamentul de divertisment trimisese o echipă în Cologne ca să facă un articol despre concertul lui John Essex. Reuşiseră să-i facă o poză în timp ce se pregătea să intre în limuzina

parcată în faţa hotelului, dar nu apucaseră să-i pună nicio întrebare.

Annika a analizat fotografia: gesturile controlate ale bărbatului, chipurile necunoscute ale fetelor din mulţime, neclare atât din cauza distanţei, cât şi a fervorii lor, jungla de mâini întinse spre star, ţipetele mute.

Fotografia, iluminată din spate şi neclară, era sugestivă şi, în acelaşi timp, stridentă şi expresivă. În mintea Annikăi şi-au făcut loc tot felul de întrebări.

Cum poate să trăiască aşa? Oare cu ce suplineşte lipsa de intimitate? Cât sunt dispuşi oamenii să plătească pentru a fi acceptaţi?

— Cine a făcut poza asta? a întrebat ea.

— Un tip nou care lucrează din când în când pentru Departamentul de divertisment. Îl cheamă Henriksson. Ai vorbit cu Q?

— Acum mă gândeam să-l sun.

Berit Hamrin s-a ridicat, şi-a luat geaca, ziarul şi geanta şi s-a îndreptat spre biroul ei, aflat la o mică distanţă de cel al Annikăi.

Annika a luat tabloidul rival, l-a răsfoit, trecând peste editorial şi peste paginile de cultură, şi a ajuns la secţiunea de ştiri, de la paginile şase şi şapte. I-a zărit imediat fotografia şi numele.

Bosse, părând serios şi cu câţiva ani mai tânăr decât era în realitate, se uita la ea din pagina tabloidului. Şi-a amintit de căldura şi de vârtejurile pe care le simţise.

A înlăturat senzaţia şi a luat receptorul în mână, formând numărul pe care-l ştia pe de rost.

I-a răspuns poliţistul.

— Unde ai fost ieri? s-a trezit ea întrebând. Te-am sunat toată noaptea ca o nebună!

S-a auzit un bârâit pe fir, iar apoi un foşnet încet care venea de undeva de la distanţă.

— Sunt cam ocupat. Ce vrei?

Dându-şi seama că nu ştia prea bine ce să-l întrebe, Annika s-a scărpinat în cap, apoi şi-a răsfoit notiţele.

— Mă interesează investigaţia legiştilor, a zis ea. Aţi găsit o grămadă de amprente pe armă, nu-i aşa?

— Da, doar ţi-am zis ieri.

Şi-a muşcat buza.

— Câte sunt, mai exact?

— Niciuna care să poată fi atribuită unui atacator anume.

— Aţi identificat toate amprentele, toate doişpe?

O pauză de câteva secunde în care s-a auzit şuierul vântului.

— De fapt, sunt treişpe, a zis el.

Annika a făcut ochii mari.

— Aţi găsit şi amprentele lui Michelle? E posibil să se fi sinucis?

— Ne-am gândit şi noi la asta, a zis el pe un ton sec. Dar dovezile indică opusul. N-a lăsat nicio scrisoare, n-a zis nimic nimănui cum că s-ar sinucide. Tindem să credem că altcineva a apăsat pe trăgaci.

— Cine?

El a râs, dar mai mult a tristeţe.

— Înainte să mă întrebi chestii de genul ăsta, mai bine te gândeşti de două ori.

Annika a tăcut şi s-a uitat iar prin notiţe.

— Dar despre armă ce-aţi aflat? a întrebat ea.

— Repet, ţi-am zis ieri.

— Da, ştiu, e o armă mare şi cu multe zorzoane. E veche?

— Nu, e nouă.

— Deci e o copie, dar după ce?

— Nu ştiu. Varianta originală nu era letală. Avea ţeava găurită, iar fata căreia i-a aparţinut n-a fost prea amabilă.

— Ce-a zis?

— Nimic. O s-o aducem iar la secţie. Am trimis deja o patrulă după ea.

Surprinsă, Annika a ridicat din sprânceană şi şi-a notat informaţiile respective.

— Aveţi de gând s-o arestaţi pe mica nazistă?

— Exact!

— Pentru omucidere?

— Pentru posesie ilegală de armă. Nu te pripi!

— O s-o cercetaţi în stare de arest?

— N-aş zice, dar nu se ştie niciodată.

Annika a făcut o pauză scurtă, apoi a întrebat:

— E unul dintre ei, nu-i aşa, unul dintre ei doişpe?

Poliţistul a tăcut.

— Mă rog, sigur nu e vorba despre Anne Snapphane şi despre Gunnar Antonsson, a zis ea.

— Crezi că-mi arde de joacă acum? O luăm pe ghicite?

Conexiunea slabă a acoperit sarcasmul ce se vădea în tonul lui. Annika n-avea de gând să-l lase să scape aşa uşor.

— Ai zis ieri că ţi-ai format o imagine despre evenimente...

— Aşa e.

— Şi că unul dintre ei minte. Despre cine e vorba?

— Măcar de-ar fi aşa de simplu, a zis el. Fiecare minte într-o privinţă. Toţi au pretins că nu s-au atins de pistol, de exemplu. Şi de ce eşti aşa de sigură că Snapphane şi Antonsson n-ar fi putut face una ca asta?

— Chiar vrei să ştii sau faci iar pe sarcasticul?

L-a auzit aprinzându-şi o ţigară, trăgând un fum şi apoi oftând.

— Hai, zi! a spus el, dând fumul afară, fapt care în urechea Annikăi a căpătat valenţele unei rafale de vânt.

— Păi, pe Anne o cunosc prea bine, a zis Annika. N-ar face în veci una ca asta. Iar Gunnar Antonsson e prea... scrupulos.

— Aha, a zis poliţistul, fără să-şi mai ascundă ironia. Şi pe cine zici tu să mai tăiem de pe listă?

— Pe nazistă, a zis Annika. Habar n-are ce înseamnă să omori un om, deşi şi-ar dori să ştie.

— De unde ştii asta?

Vocea poliţistului devenise gravă.

— Ce dai ca să-ţi spun?

Detectivul a tras iarăşi din ţigară şi a dat fumul afară cu zgomot. Se părea că se plimbă de colo-colo, trăgând din când în când din ţigară şi calculându-şi următoarea mişcare.

— Michelle Carlsson a murit în urma împuşcăturii în cap, a zis el. Nu prezintă nicio altă leziune pe corp. Avea spermă în vagin. Dar nu există indicii cum c-ar fi fost vreo luptă cât s-a aflat în studioul mobil. Am găsit urme de lichid vaginal şi pe armă. Ce te face să crezi că Hannah Persson e nevinovată?

Annika a înghețat în scaun, simțindu-și capul și spatele acoperite de o pojghiță de gheață.

— Am auzit eu bine?! Ai găsit urme de lichid vaginal și pe armă?

— Da, și pe țeavă, și pe mâner. E imposibil, din punct de vedere anatomic, să-și fi introdus pistolul în întregime în vagin, așa că bănuiesc că l-a introdus din diferite unghiuri, fie ea, fie altcineva.

— Și... în timpul ăsta... era încărcat?

— Din câte ne-am dat noi seama, da, a fost.

Annika a simțit ceva în stomac, având o senzație de greață. Și-a dus mâna la frunte și a deschis gura ca să poată respira mai ușor.

— Dezgustător, a spus ea.

— Să revenim la Hannah Peterson, a îndemnat-o Q.

Annika și-a închis ochii, și-a dus mâna la frunte și a început să respire cu gura deschisă.

— Alo? a strigat polițistul. Mai ești pe fir?

Annika și-a dres glasul.

— S-a năpustit asupra mea în parcare și m-a întrebat cum e să omori pe cineva.

— Te știa?

— Evident. M-a întrebat dacă mi-a fost greu, ce-am simțit apoi și tot așa. Pe urmă, mi-a zis că se întrebase dintotdeauna cum e să omori pe cineva.

— Poate voia să facă o comparație?

— Nu, a zis Annika, era curioasă. Nu știa cum e. Jonglase cu ideea, dar nu avusese curaj s-o pună în aplicare. Sunt sigură că așa e.

— Chestia asta despre lichidul vaginal n-o să dea bine într-un ziar de familie ca *Kvällspressen*, a zis Q.

— Depinde cum formulezi ideea, l-a asigurat Annika, apoi conversația s-a încheiat.

A rămas cu receptorul în mână preț de câteva secunde, încercând să-și alunge sentimentul de dezgust.

— Ei, cum a mers? a întrebat-o Berit de la biroul ei.

Annika a pus receptorul în furcă.

— Hai să bem o cafea!

Bambi Rosenberg îşi croia drum cu grijă pe deal în sus, spre birourile televiziunii Zero. Pietrele ascuţite care-i lunecau sub picioare o înţepau prin pielea subţire a ghetelor ce-i treceau de glezne.

Blugii o jenau. Se îngrăşase.

Drumul era anevoios, aşa că s-a oprit. Până şi să respire i se părea anevoios, întreaga viaţă i se părea anevoioasă. A cercetat cu privirea şirul de ferestre de la etajul al treilea, încercând să depisteze fereastra de la biroul lui Michelle. Însă n-a reuşit din cauza cerului înnorat.

Acum, nu mai avea pe nimeni care s-o înţeleagă.

Îi era imposibil să scape de sentimentul ăsta interior. Era ca şi cum i l-ar fi băgat cineva cu forţa pe gât în jos, unde rămăsese înţepenit, motiv pentru care simţea nevoia să vomite.

Rămăsese iarăşi singură. Of, Doamne, era iar pe cont propriu, nu mai avea pe nimeni aproape, absolut pe nimeni.

O rafală de vânt rece a biciuit-o pe Bambi în zona stomacului, făcând-o să-şi strângă pe corp geaca de piele.

Cum avea să reziste fără Michelle?

Acum, totul avea să fie la fel ca înainte.

Avea să se simtă singură şi vulnerabilă, urma să-şi înece amarul în băutură şi să se lase pipăită de prea multe mâini. Exact ca pe vremuri.

S-a grăbit să urce dealul, împiedicându-se din când în când.

Uşa era grea de parcă ar fi fost căptuşită cu dale de piatră. Bambi a trebuit să-şi înfigă tocurile în pământ ca să reuşească s-o deschidă. Dar i-a alunecat un picior, iar breteaua genţii s-a lăsat în jos pe umăr. Apoi, geanta a izbit-o în genunchi şi i s-a deschis clapa. Rimelul, luciul de buze, un baton de ciocolată şi caramel şi câteva tampoane s-au răspândit, toate, pe prundiş. Bambi a simţit că o înţeapă ochii de la plâns. Un tampon a căzut într-o baltă mică şi s-a făcut de patru ori mai mare decât era la început, aşa că l-a lăsat acolo.

Lui Bambi nu-i plăcuse niciodată postul Zero de televiziune.

A luat liftul, deşi ar fi fost de preferat să urce pe scări. *Trebuie să te menţii în formă, să începi să gândeşti.* Auzea vocea lui Michelle, un ecou fantomatic sub lumina fluorescentă. *Nu sări peste masa de prânz, că-ţi dereglezi metabolismul. Uită de chipsuri, nu conţin decât grăsimi şi carbohidraţi. Faci celulită pe coapse şi sunt sigură că nu vrei asta!*

S-a îndreptat cu băgare de seamă spre redacţie. Era dezolantă şi nu se zărea nici ţipenie de om, numai calculatoare şi hârţogăraie, praf şi pete de cafea. S-a oprit în pragul uşii. Trebuia să fie cineva pe acolo, că doar erau toate luminile aprinse, aşa că a ciulit urechile. Aparatul de aer condiţionat era pornit, bâzâind şi răspândind răcoare, dar n-a auzit niciun alt zgomot în afara lui.

Bambi s-a îndreptat numaidecât spre biroul lui Michelle.

Imediat ce a ajuns în salon, l-a văzut aşa cum stătea, întors cu spatele la ea. O geacă gri şi scurtă îi acoperea formele dolofane.

Fluxul de adrenalină a luat-o pe sus.

— Ce pui la cale?

Sebastian Follin a ridicat privirea spre ea. Avea fruntea plină cu broboane lucioase de sudoare şi părul ţeapăn, pentru că stătuse aplecat.

— Oh, tu erai...

S-a întors şi şi-a văzut de treabă în continuare, scoţând nişte hârtii din sertarul de jos — dosarele lui Michelle.

Bambi Rosenberg s-a îndreptat spre birou, punându-şi mâinile într-un gest protector peste grămada de foi de pe tăblie şi l-a împins la o parte pe Sebastian Follin.

— Astea-s lucrurile lui Michelle! Ce ai de gând să faci cu ele?

— Poliţia s-a uitat deja peste toate. Au luat tot ce era de luat. Restul îmi aparţine mie.

Bambi s-a uitat fix la locul în care se întrevedea un început de chelie.

— Nu, nu-ţi aparţin ţie deloc! a zis ea. Astea-s lucrurile lui Michelle, bunurile ei personale. N-ai niciun drept să te atingi de ele!

Făcând un efort considerabil, managerul s-a ridicat de pe scaun, ţinându-se de spate cu mâna stângă.

— Hai, iubito, a zis el pe un ton care vădea urme de reproş şi arcuindu-şi sprâncenele. Materialele astea ţin de afacerile lui Michelle şi, de vreme ce eu sunt responsabil pentru afacerile ei, e de datoria mea să mă asigur că nu ajunge nimic pe mâini greşite.

— Minţi, a protestat Bambi Rosenberg. Nu există o asemenea clauză în contract! Nu eşti împuternicit să te ocupi de bunurile ei după deces.

Trăsăturile bărbatului s-au contorsionat. Şi-a umflat pieptul, părând chiar mai scund şi mai îndesat. Părul i-a intrat în ochi, care au devenit foarte mici în spatele ochelarilor. Bărbatul a ridicat mâinile.

— Ieşi! a zis el printre dinţi. Tai-o de-aici! Eu sunt şeful acum!

Bambi Rosenberg a clipit de câteva ori, observând agresivitatea bărbatului, dar nereuşind s-o recepteze propriu-zis.

— Eşti nebun! a zis ea. Nu mai ai nicio treabă cu Michelle, te-a dat afară joia trecută.

Sebastian Follin a simţit ceva ce i-a înăsprit şi mai tare trăsăturile. A devenit foarte sever.

— Ce-ai zis?

Vocea i se transformase într-un şuierat.

— Aşa mi-a zis ea şi mi-a zis că ţi-a spus şi ţie. Iar cuvântul ei e literă de lege...

Sebastian Follin era complet nemişcat. Bambi îşi vedea reflecţia în ochelarii lui.

Dintr-odată, şi-a dat seama ce semnificaţie aveau vorbele ei.

— Tu ai fost, a zis ea. Tu ai ucis-o! Ea îţi asigura traiul, fără ea s-ar fi ales praful de tine. Şi te-a dat afară. Dacă ar fi trăit, în dimineaţa următoare ai fi rămas fără slujbă. Iar acum, că e moartă, ai impresia că poţi profita la nesfârşit de pe urma ei...

Ghiontul a venit, parcă, de nicăieri, lovind-o pe Bambi în dreptul umărului, exact deasupra axilei, şi făcând-o să se dea câţiva paşi în spate, moment în care a ţipat.

— Ce dracu' crezi că faci, nebunule?

— Taci din gură! a zbierat Sebastian Follin, îndreptându-se spre ea şi blocând-o cu toată greutatea corpului, neputând să-şi ţină capul mai sus de nivelul decolteului şi luptându-se să ajungă cu mâinile la gâtul ei.

Firave, tocurile lui Bambi Rosenberg au devenit totuna cu mocheta care acoperea întreaga încăpere. Femeia s-a prăbuşit la podea, muşcându-şi limba în momentul în care a dat cu capul de peretele de sticlă. Managerul se urcase peste ea. Se zbătea să respire şi a reuşit să scoată un ţipăt.

— Taci din gură, târfă mică ce eşti...

Of, Doamne, o să mor. Cum a omorât-o pe Michelle, o să mă omoare şi pe mine, o să murim amândouă de mâna aceluiaşi om...

— Ajutor!!! E nebun, vrea să mă omoare...!

Bambi a reuşit să-şi elibereze o mână şi l-a zgâriat pe Follin pe faţa lui pufoasă, cu unghiile ei false, bucurându-se de fiecare scrijelitură pe care i-o făcea.

— Ce dracu' crezi că faci?

În pragul uşii s-a ivit uimită, Mariana von Berlitz.

— Ajutor! a reuşit Bambi să zică. Mă sugrumă!

Presiunea care-i apăsa trupul a dispărut, dar ea zăcea pe jos ameţită. Sebastian Follin s-a ridicat numaidecât în picioare, şi-a aranjat părul şi a încercat să respire cât mai normal cu putinţă.

— M-a făcut criminal! a zis el, arătând cu degetul înspre Bambi. E o acuză nedreaptă — m-a ameninţat!

Şocată şi cu dureri prin tot corpul, Bambi Rosenberg a izbucnit în lacrimi. A căutat ceva pe care să se sprijine, dar n-a găsit nimic.

— Voia să fure lucrurile lui Michelle! Spune-i că nu are niciun drept să umble prin ele!

A văzut-o pe Mariana von Berlitz intrând, prudentă, în cameră, mergând la distanţă de nebun, şi s-a apropiat de birou.

— Nu aveţi voie să luaţi nimic de aici! a zis redactorul. Toate lucrurile de aici aparţin postului Zero TV.

Bambi s-a ridicat cu chiu cu vai, în picioare. Managerul a deschis gura să zică ceva, ducând mâna instinctiv la obrazul care-l ustura.

— Sânge..., a exclamat el. Dumnezeule, sângerez!

Pentru a-şi valida spusele, a întins mâna mai întâi spre Bambi şi apoi spre Mariana. În mod inconştient, Bambi a făcut câţiva paşi în spate şi a văzut că şi redactoarea a avut aceeaşi reacţie.

— Nu aveţi voie să luaţi nimic de pe biroul ăsta! a repetat ea. Eu sunt şefa aici, iar lucrurile astea aparţin companiei.

Furia lui Bambi a sporit cu vârf şi-ndesat. Era turbată.

— Ba nu aparţin companiei! s-a auzit răcnind şi a observat că-i tremurau mâinile. N-aveţi niciunul niciun drept asupra bunurilor lui Michelle! Eu sunt cea pe care a rugat-o ca, în caz de ceva, să aibă grijă de lucrurile ei. Ştiu ce aveţi de gând. N-o să puneţi mâna pe nimic!

Bărbatul şi femeia mai în vârstă au privit-o dintr-odată pe Bambi cu alţi ochi — aroganţi, suspicioşi şi cu o oarecare precauţie.

— Ţi-a zis ea asta ţie? a spus Mariana von Berlitz. De ce dracu' te-ar fi rugat pe tine să ai grijă de lucrurile ei?

Mută de uimire, Bambi s-a uita fix la femeia din faţa ei. Făcea pe proasta sau ce?

— Dar pe cine altcineva ar fi putut să roage?

— Orice-ar fi, documentarul e al meu, a zis Sebastian Follin. Documentarul autobiografic al lui Michelle e al meu. Am şi acte care dovedesc asta!

Mariana s-a îndreptat de spate şi s-a întors spre manager.

— Hai nu mai spune! a zis ea. Din câte ştiu eu, drepturile de proprietate le revin celor de la TV Plus.

Bambi se uita când la unul, când la altul şi a simţit că începe să se mişte încăperea cu ea.

— Te înşeli, a zis Sebastian Follin. N-au apucat să semneze actele şi, potrivit contractului meu, ca manager al ei, documentarul ajunge în jurisdicţia mea.

— Michelle a întocmit o scrisoare de intenţie către televiziune. Nu poţi să treci cu vederea...

— Nu are nicio valoare din punct de vedere legal.

Bambi Rosenberg a simţit nevoia să se aşeze, aşa că s-a afundat în scaunul de birou al lui Michelle şi a făcut abstracţie de cearta care se desfăşura peste capul ei.

Promit, şi-a zis ea în gând, *că o să am grijă de tine. O să vezi, totul o să decurgă bine.*

Nedormit şi palid la faţă, Torstensson a intrat în redacţie îmbrăcat în haina de la un costum, dar nu şi cu pantalonii

corespunzători. N-a remarcat nimeni că s-a oprit în faţa biroului de ştiri, uitându-se de jur-împrejur după un scaun, timp în care l-a zărit cu coada ochiului pe Spike, cu receptorul lipit de ureche, dar şi pe redactorul de zi, care se juca pe calculator. Apoi, s-a îndreptat spre biroul la care stătea corespondentul pe afaceri externe. Era cu nervii la pământ, aproape pus pe harţă.

Ce-l ţine aici? s-a întrebat Schyman din acvariul lui, şezând într-o poziţie din care îl vedea în voie.

Sigur nu principiile jurnalistice, nu după ele se conduce.

Poate că-i place să aibă influenţă asupra chestiunilor care ajung la public. Sau poate că-i place să aibă o poziţie de putere. Să fie, oare, îmboldit de recunoaşterea pe care i-o oferă familia ce deţine tabloidul? Ori poate de salariu, de eventualele oportunităţi spre politică, de recunoaşterea lui în Clubul Rotary?

Redactorul-şef a pus pe birou câteva ziare şi o ceaşcă de porţelan plină cu cafea, a tras scaunul şi s-a aşezat. Spike se uita la el cu coada ochiului, dar nu s-a sinchisit să pună receptorul în furcă şi nici să-şi dea picioarele jos de pe birou.

Schyman a format numărul de interior de la biroul corespondentului pe afaceri externe şi l-a văzut pe Torstensson sărind în sus.

— Poţi să vii până la mine-n birou? l-a întrebat Schyman pe redactorul-şef.

Torstensson a acceptat şi s-a îndreptat cu paşi sfidători spre locul stabilit.

— Ce vrei?

Defensiv şi suspicios, redactorul-şef s-a postat în uşă.

— Până acum, am primit trei telefoane care ne acuză de calomnie şi ne ameninţă că vom fi daţi în judecată, pentru ce-am publicat în ediţia de azi, a zis Schyman, aşezându-se la birou.

Torstensson şi-a încrucişat braţele la piept.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Sunt sigur că ştii prea bine unde bat, a zis administratorul delegat. Nu sunt de acord cu decizia ta, dar, desigur, o respect. Iei tu legătura cu familia lui Michelle Carlsson sau vrei să aştepţi până când o s-o facă avocatul, de voie, de nevoie?

Schyman i-a întins câteva foi. Redactorul-şef nu le-a luat.

— Să crezi tu că mă sperii eu aşa uşor, a zis Torstensson. Te cunosc, ştiu ce ai de gând.

Anders Schyman a lăsat mâna în jos pe lângă corp şi a scos un oftat adânc.

— Păcat că am ajuns în situaţia asta, a zis el.

— Da, păcat, a zis Torstensson, făcând cale întoarsă spre biroul corespondentului pe afaceri externe.

Privindu-l cum se îndepărta, Schyman i-a studiat spatele, părul subţire şi umerii foarte lăsaţi.

Prost mai judecă unii, şi-a zis el în gând, şi nu făcea deloc referire la publicarea editorialului de prost-gust al Barbarei Hanson.

Cum a reuşit el să intre în afacerea asta fără armele potrivite?

Schyman a luat iar receptorul în mână şi a format numărul de interior de la biroul Annikăi Bengtzon.

— Du-te la arhiva ziarului, i-a zis el reporterei când a răspuns la apel. Ne vedem acolo în cinci minute!

S-a afundat iarăşi în scaun, a descuiat sertarul de jos şi a scos dosarul-antrax. L-a băgat numaidecât în servietă. Apoi şi-a luat haina, a ieşit din încăpere şi s-a dus spre garaj.

— Dacă e ceva, să mă suni pe mobil, a zis el trecând pe lângă Spike. Mă duc la masă.

Redactorul de ştiri a ridicat degetul mare în semn de aprobare. Schyman a ieşit din redacţie pe uşa principală şi, în drum spre garaj, s-a întâlnit cu Bertil Strand şi l-a salutat. Imediat ce l-a zărit pe fotograf intrând în clădirea de birouri, Schyman a schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre intrarea de la cafenea, a deschis uşa cu cartela şi a luat liftul până la etajul al doilea. Holul lung era scufundat într-un întuneric albăstrui, luminat difuz de câteva neoane fluorescente, care clipeau intermitent tocmai din celălalt capăt al culoarului.

Annika Bengtzon stătea aşezată cu spatele la perete, exact în faţa uşii care ducea la arhivă.

— Poliţa o s-o aresteze pe puştanca aia neonazistă, din Katrineholm, a spus ea.

— Hai să intrăm şi să ne aşezăm, a spus Schyman, înaintând către următoarea uşă.

— Unde e Carl Wennergren? a întrebat Annika, venind în urma lui. A plecat în vacanţă mai devreme cu o săptămână?

— L-am trimis acasă. E şi aşa destul de rău că unul dintre suspecţi împroaşcă cu noroi ziarul nostru.

— L-am văzut la Grajduri, a spus jurnalista. În camera făcută vraişte despre care am scris. Părea să caute ceva. A zis ceva în legătură cu asta?

— Era vorba despre un aparat foto, a spus Schyman. Poliţia l-a returnat deja. Nu e relevant pentru investigaţie.

Annika şi-a ridicat privirea spre el şi în ochii ei aproape că se citea dezamăgirea.

I-a izbit un iz de praf şi de soluţie pentru developare, un curent de aer rece venind dinspre cartoteci şi în care dansau mii de figuri. Luminate din spate de lumina ce pătrundea printr-o fereastră aflată într-un capăt îndepărtat al încăperii, se vedeau dulapurile cu sertare etichetate într-un stil atât de criptic, încât un profan nu ar fi reuşit niciodată să găsească ceea ce caută.

— E vorba despre o neregulă făcută de cineva din interior, a spus administratorul delegat, aşezându-se la o masă din lemn vechi de lângă ferestre şi scoţând din servieta sa dosarul roşu.

Jurnalista s-a aşezat, în tăcere, de cealaltă parte a mesei, pe faţa ei citindu-se interesul şi nedumerirea.

— O serie considerabilă de acţiuni ale unei firme de IT au fost vândute în timpul celui de-al doilea trimestru al anului trecut, a continuat el şi a dat la o parte elasticul care lega dosarul. Aş vrea să afli când a fost efectuată această tranzacţie, data exactă.

— N-o să fie prea greu, a spus Annika Bengtzon. Astfel de tranzacţii sunt, de obicei, declarate Consiliului de Supraveghere Financiară.

— E un caz ceva mai complicat, a explicat Anders Schyman, ţinând în mână minutele, articolele de ziar şi comunicatele de presă. Persoana în chestiune nu a fost obligată să declare tranzacţiile pe care le-a efectuat, nu era membru al consiliului şi nici nu făcea parte din conducerea firmei la care avea investite acţiunile, aşa că tranzacţiile sale nu au fost înregistrate niciodată.

— Atunci, care e problema? a întrebat jurnalista.

Administratorul delegat i-a aruncat femeii o privire îngrijorată.

Dumnezeule, s-a gândit el. *La ce mi-a stat capul? Mă poate distruge, poate să se ridice, să plece şi să facă în aşa fel încât să fiu concediat înainte de ora prânzului.*

S-a simţit copleşit de disperare, de această senzaţie de neputinţă care, de la o vreme, părea să nu-l mai părăsească.

— Nu ştiu, a spus el, lăsându-se pe spate şi frecându-se la ochi. Nu ştiu cum să explic.

— Are de-a face cu Torstensson, nu-i aşa? a întrebat Annika. Lasă ca ziarul să se ducă de râpă şi nu ştiţi cum să-l opriţi. E vorba despre vreo şmecherie mai veche pe care-a făcut-o şi pe care eu s-o aduc la suprafaţă?

Anders Schyman nu şi-a mai ţinut respiraţia, expirând lung, într-un oftat amplificat de suprafaţa de metal a dulapurilor.

— Da' văd că-ţi place să le zici lucrurilor pe nume, a spus el. Pot să am încredere în tine?

— Depinde, a răspuns ea.

Schyman a ezitat o clipă.

— Ai dreptate, a spus el. Torstensson trebuie să plece, şi nu o s-o facă de bunăvoie.

— Dar cei din consiliu? a spus Annika. Nu pot ei să-i facă vânt?

Schyman a clătinat din cap.

— Herman Wennergren iese din calcul. Dacă vrem să scăpăm de el, trebuie s-o facem pe cont propriu.

— Cum?

I-a arătat minutele de la şedinţa de anul trecut, de pe 27 iunie, care arătau clar că membrii consiliului director de la *Kvällspressen* fuseseră înştiinţaţi dinainte cu privire la iminentul avertisment referitor la profitul celor de la Global Future. Potrivit minutelor, Torstensson luase parte la şedinţă în calitate de membru ales de comun acord. Cândva pe parcursul următoarelor şase luni, Torstensson îşi vânduse acţiunile.

— Bine, bine, dar ăsta nu e neapărat un delict, a zis Annika.

— Aşa e, a recunoscut Schyman. Dar poate fi, în funcţie de când a fost efectuată tranzacţia. Dacă s-a debarasat de acţiuni

înainte să fie făcută publică informaţia asta, se face vinovat de comerţ de bursă ilicit.

— Chiar dacă nu făcea parte din consiliul director al companiei?

— Dacă un taximetrist aude o conversaţie în spate, în maşina lui, şi se foloseşte de cele auzite ca să scoată profit la bursă, poate fi acuzat de comerţ de bursă ilicit.

— Şi totuşi, e greu să dovedeşti una ca asta, a intervenit reportera, pe o voce cam aspră.

— Ar trebui să fie uşor. Poţi să verifici o chestie pentru mine?

În expectativă şi având o oarecare presimţire rea, Annika l-a studiat cu privirea pe Schyman.

— Şi dacă aflu ceva, ce fac? Scriu un articol pentru ediţia de mâine?

El nu s-a putut abţine să zâmbească.

— Nu chiar. Trebuie doar să-mi dai mie de veste.

— Deci care-i data minune?

— Raportul pentru al doilea trimestru, care cuprinde un avertisment de profit, a fost făcut public anul trecut pe 20 iulie.

Annika a scos un pix şi o foaie de hârtie din buzunarul de la spate şi şi-a notat informaţiile.

— Aşadar, orice tranzacţie de vânzare efectuată în intervalul 27 iunie şi 20 iulie ar indica faptul că Torstensson a exploatat informaţii confidenţiale privind veniturile slabe ale celor de la Global Future, a zis ea, punând lucrurile cap la cap.

Din ce în ce mai scârbit de situaţie, Schyman a oftat.

— De fapt, e mai rău de-atât. Ştia că familia urma să renunţe la proiect sau, altfel spus, că organizaţia era, în orice caz, inutilă.

Annika şi-a mai notat câteva lucruri şi a băgat hârtiuţa la loc în buzunar.

— Şi de ce trebuie să fac eu asta?

— Dacă aş investiga eu situaţia, aş risca să fiu descoperit, a zis el. Şi nu-mi permit să risc.

— Registratura Titlurilor de Valoare, a zis ea. Dacă mergi acolo, te trec în registru, aşa e?

— Da, de acolo trebuie să începi, dar nu sunt sigur că o să găseşti ce căutăm. Trebuie să cauţi peste tot până dai de o pistă.

— Şi de ce trebuie să mă ocup eu de asta?

Schyman şi-a umezit buzele şi şi-a ales cuvintele cu mare atenţie.

— Pentru că nu există prea mulţi reporteri la ziar care să fie în stare să afle informaţia asta.

Annika a scos un sunet — nu era nici un râs propriu-zis, dar nici un fornăit.

— Plus că eu sunt cel mai uşor de convins, aşa e?

Schyman a zâmbit reţinut.

— Ei, dacă asta crezi tu, înseamnă că ai o părere tare ciudată despre tine. Ştii de ce te-am ales?

— Nu, nu ştiu, a zis ea ridicându-se de pe scaun şi scuturându-şi pantalonii de praf. De ce?

— Pentru că gândim la fel, a zis el.

Declaraţia a luat-o pe nepregătite şi pe faţa ei s-a văzut clar uimirea care a cuprins-o. Apoi s-a adunat şi a zis pe tonul ei zeflemitor:

— Aş putea să iau asta ca pe un atac la integritatea mea, s-a eschivat Annika. Sau ca pe o recunoaştere a capacităţilor mele. Aşa că rămân la ultima variantă. Bănuiesc că o să vreţi să păstraţi documentele?

Schyman a uşuit-o, simţindu-şi gâtul uscat ca praful.

Când a ajuns în dreptul uşii, Annika s-a întors pe neaşteptate, părând ca o copilă delicată.

— Aaa, mi-am adus aminte de aparatul lui Wennergren, a zis ea. Ce s-a întâmplat cu el?

Dintr-odată, Anders Schyman şi-a amintit de greutatea şi de marginile lui lucioase.

— A fost sechestrat, a zis el. Şi apoi, înapoiat.

Annika a rămas la locul ei, cu mâna dreaptă pe clanţă.

— Unde e?

— De ce?

— Are fotografii?

A avut iarăşi aceeaşi senzaţie de amorţeală care-l cuprinsese când se uitase la fotografiile cu scenele de sex. În sinea lui, era la fel de ruşinat ca un voaior. S-a scuturat, încercând să alunge sentimentul neplăcut.

— Hai, du-te tu întâi! a zis el. Să vii în biroul meu dup-aia!

După cinci minute, Annika l-a văzut pe Schyman intrând triumfal pe uşa principală. A aşteptat să-şi dea jos geaca, să se aşeze la birou şi să deschidă ziarul, iar apoi s-a ridicat de la locul ei. S-a îndreptat cu paşi repezi spre acvariu şi a bătut discret la uşă. El i-a făcut semn să intre.

— Mă numesc Bengtzon, a zis ea, lăsând uşa întredeschisă. Annika Bengtzon. Sunt de-a dreptul zguduită. Aparatul e aici?

Anders Schyman a privit-o cu ezitare.

Ea şi-a simţit gura uscată.

— Închide uşa, a zis el în cele din urmă, iar apoi a descuiat sertarele de la birou.

A scos afară un dispozitiv lucios ce arăta mai degrabă ca un walkman decât ca un aparat foto. Un bip a semnalat faptul că era pornit, iar Schyman s-a uitat să vadă dacă funcţiona. Apoi, fără niciun cuvânt, i l-a înmânat Annikăi.

Ecranul era luminat de undeva dinăuntru. Anne Snapphane, vizibil distrată, i-a zâmbit direct în faţă.

— Cum mă uit la poze? a întrebat ea, iar redactorul-şef adjunct i-a arătat pe ce buton să apese.

A făcut întocmai. Bip, limba lui Sebastian Follin. Annika a făcut o grimasă. Bip, Carl Wennergren rânjind în salonul de la Grajduri, înainte ca acesta să fie vandalizat.

— Toate pozele sunt cu beţivi dintr-ăştia? a întrebat Annika, aruncând un ochi spre administratorul delegat.

— Uită-te la poza şaiş'pe şi la următoarea, a zis el.

A derulat fotografiile — bip, bip, bip, apoi a rămas cu gura căscată şi a simţit furnicături între coapse.

Michelle Carlsson şi John Essex şi-o trăgeau pe masă. Picioare, coapse uleioase şi fese albe. Fascinată, s-a uitat la ele preţ de câteva secunde, iar apoi a trecut la următoarea fotografie. Bip.

Annikăi a început să-i bată inima nebuneşte şi s-a încins între picioare. Ţinând gura întredeschisă, s-a uitat în continuare pe fotografii, bip, bip, din ce în ce mai conştientă de fiorul pe care-l simţea între coapse.

Stânjenită de reacţia ei, a ridicat privirea spre Schyman.

— Dumnezeule, a zis ea pe un ton afectat. Zău că nu mă aşteptam la asta!

— Uită-te mai departe, a zis şeful fluturând mâna.

A încercat să privească pozele din altă perspectivă. Erau din ce în ce mai înceţoşate. Se părea că fotograful nu mai reuşise să ţină aparatul drept.

— Probabil că stătea pitit în bucătărie, a zis ea, scuturându-se de senzaţia încercată.

Anders Schyman a făcut un semn circular cu mâna.

Când a ajuns la ultima fotografie, Annika a rămas iar cu gura căscată.

Mariana von Berlitz ţinea în mână arma crimei.

— Dumnezeule mare! a zis ea. Cu asta ce ne mai facem?

Schyman s-a ridicat şi s-a dus spre Annika, a luat aparatul, l-a oprit şi l-a băgat înapoi în sertar. Apoi, l-a încuiat.

— Nu ştiu, a zis el. Fotografiile sunt unice şi de mare efect. Trebuie folosite cu cap.

Annikăi i-a picat faţa.

— Sper că glumiţi! a exclamat ea, clipind. Cum adică, vreţi să le publicaţi?

Redactorul-şef adjunct s-a aşezat pe scaun.

— Nu ştiu ce să fac, a zis el. Încă nu m-am hotărât.

Annika s-a revoltat şi, de furie, s-a făcut roşie la faţă.

— Ce dracu' înseamnă asta? a insistat ea. Aveţi impresia că *Kvällspressen* e o revistă porno sau ce?

— Fotografiile au şi alte merite în afară de asta, s-a apărat Schyman imediat, împreunându-şi mâinile.

Surprinsă de remarcă, Annika şi-a ridicat mâinile exasperată.

— Cum ar fi? Că sigur nu e vorba despre încadrare şi de iluminare. Cum e posibil să vă treacă prin cap să le publicaţi?

— Sincronizarea e un merit, a zis el. Au fost făcute la momentul potrivit. Cele două vedete sunt împreună — ea e moartă, iar el, suspect. Ca să fiu sincer, e o realizare uimitoare!

Annika s-a dat în spate, spre uşă.

— Fotografii porno făcute pe furiş, a zis ea. Credeţi că există vreo acuză mai mare ca asta la adresa integrităţii victimei? V-ar conveni să publice cineva nişte poze ca asta după ce-aţi fi ucis?

Annika s-a uitat la el cu uimire şi îndoială.

Mai întâi, o pusese să facă pe spioana.

Acum, asta.

— Şi cu Mariana cum rămâne? a zis ea. Poliţia ce-a zis?

— Nu ştiu.

Gândurile şi reacţiile lor s-au electrocutat câteva secunde.

— Ascultaţi la mine, a zis ea, deschizând uşa pe jumătate şi coborând tonul. Nu mă interesează în ce v-aţi băgat, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă pierdeţi dreapta judecată.

Annika s-a întors la birou. A observat că-i tremurau mâinile. Prin faţa ochilor ei se perindau dansând indivizii din poze: sex, beţie şi împuşcături. Era stânjenită de reacţia ei.

După ce s-a tolănit în scaun, a ridicat privirea şi l-a văzut pe administratorul delegat trântind uşa la perete şi îndreptându-se spre Pelle Oscarsson, editorul foto.

— Auzi, fă-mi o favoare şi şterge fotografiile astea! l-a auzit ea spunând.

Apoi, uitându-se la Schyman cu coada ochiului, l-a văzut punând aparatul foto pe biroul editorului foto.

— Ce să fac?!! a zis Pelle, ţinând ochii în ecranul din faţă, cu vocea parţial acoperită de ventilatorul de la calculator.

Annika s-a ridicat repede în picioare, prefăcându-se că trebuie să meargă urgent la baie.

— Sunt numai prostii şi nu vreau să circule prin redacţie, a zis Anders Schyman când Annika tocmai trecea pe lângă el.

A săgetat-o cu o privire aspră.

Editorul foto, neînţelegând mare lucru, s-a ridicat de la locul lui.

— E urgent? Că sunt ocupat cu nişte grafice...

— Scapă cât mai repede de ele, a zis Anders Schyman, uitându-se la Annika înainte să intre în biroul său.

Consternată, ea şi-a văzut de drum. Avea palmele fleaşcă.

— Cafea?

Anne Snapphane a dat din cap în semn că nu, iar Sebastian Follin şi-a turnat o ceaşcă de cafea pentru el. Anne a remarcat că avea două zgârieturi pe obraz, însă nu părea să fie deranjat de

asta. Devastarea pe care o constatase la el după comiterea crimei începuse să dispară. În locul ei își făcea loc determinarea: avea o sarcină de rezolvat, o memorie de onorat.

Așa viață, așa moarte, s-a gândit ea.

— Următoare mișcare e vitală! a șoptit Follin pe un ton încrezător, aplecându-se spre ea, peste cafeaua fierbinte care i-a aburit lentilele.

Anne s-a dat puțin în spate.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să protejezi brandul. Oamenii vor să se folosească de numele lui Michelle Carlsson ca să facă bani, dar chestiunile astea trebuie manipulate cu demnitate și supravegheate pe termen lung.

Incapabilă să pătrundă înțelesul vorbelor lui, Anne l-a fixat pe manager cu privirea.

— Tu auzi ce zici? a întrebat ea pe un ton ascuțit și mult prea ridicat. Vorbești despre ea ca despre un logotip.

Follin a cedat nervos. Buza de jos a început să-i tremure.

— Eu vreau doar să fie bine, a zis el.

— Bine pentru cine? a zis Anne, simțindu-se dintr-odată nelalocul ei.

Și-a luat ochii de la el, cercetând încăperea, pereții de sticlă și redacția de dincolo de ei.

Karin Bellhorn stătea pe canapeaua de lângă biroul ei. Aplecată în față, discuta în șoaptă cu Mariana von Berlitz și cu Stefan Axelsson. Anne Snapphane a pornit degrabă înspre ei. Era palidă la față, știa prea bine.

— Nu știu, mie tot nu-mi vine să cred că nu mai e, le-a zis Mariana celor doi în momentul în care s-a înfățișat Anne lângă canapea. Parcă și aud genericul emisiunii, iar apoi o văd apărând cu mersul ei săltăreț, mai slabă ca oricând și cu un look nou. Închipuiți-vă ce rating ar avea!

Anne Snapphane s-a uitat șocată la colega ei.

— Sper că glumești, s-a pomenit zicând.

— Ce? a zis Mariana. Nu pot să spun că mă simt ca la *Camera ascunsă*?

Anne și-a dat seama că dădea întruna din gură, că nu putea și nici nu voia să se oprească din vorbit.

— Nici măcar acum, când e moartă, nu poţi să-i dai pace? Probabil c-ai urât-o foarte mult că era acolo, pe sticlă, unde ai fi vrut să ajungi şi tu.

Mariana von Berlitz s-a albit la faţă.

— Ce... ce vrei să spui cu asta? Tu nu eşti normală la cap?

Anne Snapphane a remarcat că toată lumea îşi îndreptase atenţia asupra ei. Dincolo de misterul evident cum că nu ţipase, cuvintele ei pluteau încă în aer, uimindu-i pe toţi prin sinceritatea lor. Sângele i-a dat năvală în piept şi apoi în gâtlej, făcând-o să-i ardă obrajii.

— Laşo, de ce nu recunoşti? Mereu ai fost invidioasă pe Michelle!

Mariana s-a ridicat în picioare. Tremura şi, ca să-şi menţină echilibrul, s-a sprijinit de braţul canapelei.

— Am cunoscut-o pe Michelle cu mult timp înaintea ta, a zis ea pe un ton aspru. Şi ţin să-ţi spun că rezervele mele în privinţa ei se bazează pe cu totul alte motive.

— Nu te mai preface! Nici eu nu sunt mai brează decât tine. Ani de zile, n-am dat doi bani pe Michelle pentru că ea, şi nu eu, a primit slujba şi a apărut pe sticlă, a continuat Anne, nemaioprindu-se din vorbit. Însă tu n-ai fost nici măcar luată în calcul pentru asta. De asta eşti mereu aşa de condescendentă? Pentru că eu am fost în cursă?

— Există o grămadă de lucruri mai importante ca a apărea pe sticlă, a subliniat Mariana von Berlitz, şi apoi s-a aşezat. Veşnicia, de exemplu, iar Michelle Carlsson n-a făcut decât să pericliteze şansele celorlalţi oameni de a-şi găsi un rost în viaţă.

Anne Snapphane nu s-a putut abţine să pufnească:

— Dumnezeule mare, a exclamat ea, ţi se pare că Michelle i-a furat clienţii lui Dumnezeu?

Mariana n-a luat blasfemia în seamă.

— Cred că e de neconceput ca oamenii ca Michelle Carlsson să fie promovaţi drept exemple demne de urmat de către femeile tinere, a zis ea. Ce-a făcut ea bun? La cât de bine am cunoscut-o eu, n-a făcut decât să tragă după ea în mocirlă numeroşi alţi oameni.

— Şi crezi că tu eşti un exemplu mai bun? Ca om care-i judecă pe ceilalţi doar pentru că te crezi superioară? Pentru că „te-ai

născut la conac" sau poate pentru că te bucuri de sprijinul Sfântului Duh?

— Eu nu judec pe nimeni. Asta rămâne în seama Domnului.

Deşi a rostit ultimele vorbe pe un ton aspru, Mariana von Berlitz avea o privire speriată. Anne Snapphane ştia că avea dreptate: adevărul fusese cel care năruise căptuşeala care o proteja de ofense pe cealaltă femeie. Însă asta a făcut-o pe Anne să devină şi mai impetuoasă:

— Orice-ai zice tu despre Dumnezeu, nu e rău deloc să ai aproape câţiva oameni din echipa lui de PR, a bâiguit ea, fiind pe punctul de a izbucni în plâns.

— Bine zis, mai ales dacă e vorba despre tine, i-a zis Stefan Axelsson pe neaşteptate Annei. Te lauzi în stânga şi-n dreapta cu spiritul tău liber, te crezi emancipată şi, când colo, eşti mai conservatoare decât noi toţi.

Furia s-a năpustit asupra Annei ca un potop năvalnic.

— Ce dracu' vrei să zici cu asta?

— Te făleşti cu relaţia ta liberă, cu faptul că împarţi acelaşi pat cu iubitul tău, că aveţi un copil împreună, şi asta fără să fiţi legaţi prin nimic oficial, faci pe femeia model şi laşi presa de scandal să-ţi intre în casă...

Sălbăticia atacului respectiv a făcut-o pe Anne să gândească limpede, realizând conexiuni care-i scăpaseră mai devreme.

— Căcat, a zis ea, făcând ochii mari. Şi tu crăpi de invidie, nu-i aşa? Eşti invidios pe Mehmed, că apare la TV, dar te deranjează şi că am apărut în ediţia specială de duminică, unde am fost dată drept exemplu pentru viaţa mea modernă de familie. Bietul de tine...

— Mintea aia îngustă a ta a cam luat-o razna, a zis el. Eu vorbesc aici de datorii, obligaţii, de ce trebuie să faci pentru a nu-i dezamăgi pe cei din jur...

— Ai fost îndrăgostit de Michelle, a murmurat Anne, dându-se mai aproape de el. Ai vrut să-ţi laşi nevasta şi copiii pentru ea, nu-i aşa? Dar Michelle ţi-a râs în nas. Ea nu voia decât s-o respecţi, să n-o mai iei peste picior când eraţi în studio, aşa că a făcut ce ştia ea mai bine, ţi-a tras-o, iar apoi te-a învârtit pe degetele ei mici. Numai că s-a stricat treaba, nu-i aşa? Te-ai îndrăgostit de ea. Nevastă-ta ştie? Ea ce părerea are despre asta?

Axelsson se făcuse livid la faţă şi o privea cu ochi sticloşi.

— Asta nu e... N-a fost deloc aşa!

— Serios? Atunci de ce eşti aşa de amărât? Îmi porţi pică pentru un articol de trei coloane în *Kvällspressen* şi îl invidiezi pe Mehmed că prezintă o emisiune de ştiri. Are studii de jurnalism şi de drept şi a obţinut o grămadă de premii ca jurnalist. Şi ştii asta la fel de bine ca mine...

— Ia ascultă aici! a ţipat Axelsson, ridicându-se cu aşa o forţă că i s-a deformat osatura lungă şi subţire. Te-am văzut! Te-am văzut dând târcoale carului la 03:15! Ce dracu' căutai tu acolo?

Incapabilă să scoată o vorbă şi să respire, Anne Snapphane s-a uitat ţintă la Stefan Axelsson.

— Dar tu unde erai? Ce făceai tu la ora aia? a întrebat ea.

Directorul tehnic a ridicat mâinile în aer.

— Potoliţi-vă odată! a zis Karin Bellhorn pe un ton poruncitor. Gata, ajunge! Hai să ne liniştim, că vorbeşte gura fără noi. Hai să lăsăm investigaţia în mâinile poliţiei. Nu ne-ajută cu nimic să intrăm la bănuieli şi să aruncăm vina de la unul la altul. De acord?

Fiecare s-a uitat în altă parte; unul a fixat podeaua, altul s-a uitat pe geam, în tavan sau pe pereţi.

— Azi trebuie să fim calmi, să discutăm despre parastasul care-o să aibă loc marţi şi să vedem cum împărţim treburile între noi. Pentru început, simte cineva nevoia să meargă la un psiholog? La un terapeut sau la un consilier?

S-au liniştit cu toţii. Îmbrăcat într-un costum gri şi ţinând o ceaşcă de cafea în mână, Sebastian Follin se proptise în uşa care dădea în salon. Mariana von Berlitz, îmbrăcată într-o rochie roşie şi îndrăzneaţă, era în imediata apropiere a canapelei. Stefan Axelsson, în blugi cu hanorac, transpirase abundent la subraţ. Iar Anne devenea din ce în ce mai lividă la faţă.

— Nimeni? Nu trebuie să vă fie ruşine. Eu cred c-o să cer sfatul unuia...

Producătoarea a închis ochii preţ de câteva clipe şi, cu un gest făcut din obişnuinţă, inconştient, şi-a dat părul pe spate. Anne, având mintea înceţoşată de la încercarea impetuoasă de a da adevărul la iveală, s-a uitat atent la ea o vreme. Şi-a dat seama

că era mai machiată decât de obicei. Sub fondul de ten, pielea lui Karin era lipsită de culoare. Şi avea ochii atât de umflaţi, că n-ar fi putut ascunde asta oricât s-ar fi machiat.

E terminată, şi-a zis Anne. *Pare să fie mai rău decât oricare dintre noi.*

— Dar tu cum poţi să te porţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? a zis ea.

Karin a înghiţit în sec şi s-a străduit să zâmbească.

— Tocmai ce-am zis că o să cer ajutor...

— Taci din gură! a ţipat Anne, desfăcându-şi braţele violent şi lovind ceaşca lui Sebastian Follin, care s-a izbit de perete şi s-a făcut ţăndări. Michelle e moartă! Zace pe o targă în biroul legistului, care o ciopârţeşte — şi probabil că unul dintre noi e vinovat pentru asta!

A urmat o linişte asurzitoare. Atmosfera din jur a devenit glacială. În încăpere se auzea numai cafeaua picurând a lui Sebastian Follin. Cuvintele, date în sfârşit la iveală, pluteau în aer.

Criminalul putea fi oricare dintre ei.

— Aţi început fără mine?

Nemuritorul îşi croia drum de la lift până la ei. Era proaspăt îmbăiat şi-şi legăna servieta.

— Am luat legătura cu cei de la Londra şi iată ce-am stabilit.

A zâmbit, s-a aşezat pe un scaun de birou, a pus servieta în poală şi, după două clicuri simultane, a desfăcut-o. A scos nişte foi, a închis-o la loc cu zgomot şi a aşezat teancul de hârtii peste ea.

— O să începem cu un show lung în amintirea lui Michelle, a continuat el, vorbind pe un ton scăzut, şi totuşi, relaxat. O să difuzăm filmuleţe din întreaga ei carieră, declaraţii de la diverşi, o să apară şi prieteni de-ai ei care o să vorbească despre cât de implicată era... în ce-o fi fost implicată. O să dureze mult, o să invităm oameni de divertisment, actori, poate o să recite cineva o poezie, două, ori poate o să includem şi o piesă scurtă de teatru... Ideea e să dăm pe post numai reclame cu care Michelle ar fi fost de acord. Karin, ce zici, oare John Essex o vrea să apară în show?

Atmosfera era tensionată. Directorul executiv de la TV Plus s-a oprit din vorbit. Fondul de ten n-a mai reuşit să mascheze

adevărata textură a feţei lui Karin. Niciunul nu îndrăznea să-i privească pe ceilalţi în ochi. Aveau umerii rigizi şi gâturile uscate.

— Nemuritorule, cine a scornit toate astea? a zis Karin pe un ton moale. Mahărul din Londra?

Nemuritorului i-a pierit zâmbetul de pe buze, dar nu de tot.

— Vreau doar să mergem înainte, a zis el. Trebuie să începem de undeva.

— Te cam pripeşti, a zis Karin, ridicându-se şi legănându-şi trupul voluptuos în direcţia şefului. Am discutat şi noi despre asta — fiecare a zis ce a gândit, cum o vede pe Michelle. Tu ce părere ai?

Nemuritorului i-a dispărut zâmbetul de tot, vădind un chip la fel de vulnerabil ca în ziua anterioară. Era plin de broboane de sudoare pe frunte şi avea bretonul ud.

— Despre ce?

— Despre Michelle! a zis Karin Bellhorn cu uimire în glas.

— Hai, calmează-te, a spus el. Evident că nu vreau decât să fie bine.

— Omul ăsta a dat-o afară pe Michelle, le-a zis Karin Bellhorn celorlalţi, arătându-l pe Nemuritor cu degetul şi privindu-i în ochi, pe rând pe colegii ei. A dat-o afară după ce s-au terminat filmările la ultima emisiune şi acum se poartă ca şi cum habar n-are de asta!

Mariana von Berlitz s-a ridicat încet de pe scaun, ţintuindu-l pe Nemuritor cu privirea.

— Abia acum înţeleg, a zis ea. De asta intenţiona Michelle să spună că...

— Taci din gură! a ţipat Nemuritorul, dând să se ridice.

Dar n-a putut din cauza servietei pe care o ţinea în poală.

— Intenţiona să spună că aţi avut o aventură, a continuat Mariana fără nicio jenă. Şi ştim cu toţii ce s-ar fi ales de tine în clipa aia!

Liniştea a învăluit iarăşi grupul, însă, de data aceasta, s-a dovedit chiar mai apăsătoare ca prima dată. Nemuritorul fusese promovat odată cu plecarea neaşteptată a fostului director executiv. Motivul plecării lui era că fusese prins de o mulţime de oameni

întreţinând relaţii sexuale cu una dintre vedetele de televiziune la o petrecere de Crăciun.

Anne Snapphane s-a uitat la părul sleios al directorului executiv şi şi-a dat seama că era chinuit, că tenul lui palid scotea la iveală teama de a fi descoperit.

— A minţit! a izbutit el să zică. N-aş fi fost niciodată în stare să...

— Nu mai contează, a zis Mariana cu indiferenţă în glas. Ar fi dat totul în vileag în presă şi s-ar fi ales praful de tine!

Pe partea interioară a geamurilor de la bucătărie se prelingea umezeala. Cartofii pentru prânzul de duminică clocoteau de zor şi nu-i trecuse nimănui prin cap să dea focul mai încet.

Thomas s-a grăbit spre aragaz, însă era prea târziu. A tras repede oala de pe ochiul încins şi a luat capacul. Apa se evaporase aproape în întregime, iar cartofii noi şi pufoşi erau arşi parţial şi lipiţi de fundul vasului. A înjurat în şoaptă. Evident că ceilalţi aveau să dea vina pe el.

— Vai de mine! Thomas, ce se întâmplă?

Sprijinindu-se puternic în baston, maică-sa a intrat şchiopătând în bucătărie. De când era aşa de ocupată cu copiii şi cu toate celelalte, îl acuza prin învăluire.

— A pus cineva nişte cartofi la fiert şi a uitat de ei, a zis Thomas, râcâind oala şi aruncând resturile la gunoi. Mai avem cartofi?

— Da, dar n-o să fie gata la timp, s-a lamentat maică-sa, cufundându-se apăsat într-un scaun de lângă masă. Pui tu masa?

— Sigur, a răspuns el, băgând capul pe uşa de la cămară şi ochind o pungă de cartofiori noi şi aurii.

l-a pus sub jet de apă rece, i-a râcâit şi apoi i-a îndesat în oală.

— Câţi suntem?

— Eleonor şi Martin au plecat, dar Sverker nu. Copiii unde sunt?

— Sunt cu Holger, se plimbă cu barca.

— Dumnezeule, eşti sigur că sunt cu Holger? Au veste de salvare?

Îngrijorată, femeia a ridicat mâinile în aer. Thomas s-a străduit să-şi păstreze cumpătul.

— Da, mamă, sunt cu Holger, stai liniştită. Ce farfurii să pun pe masă?

— Setul ăla făcut în India de Est, că doar e vară. Dar la friptură te-ai uitat? Sper că nu-s mai mult de şaptejcinci de grade în cuptor!

— Bine, mamă, mă uit acum...

A luat o mănuşă de gătit, a deschis uşa de la cuptor şi a văzut că termometrul dinăuntru arăta nouăzeci şi două de grade.

— Gata, e bine, a zis el rotind brusc de rotiţă şi udând termometrul cu puţină apă rece. Să fac şi un sos pentru carne?

— Da, dragul meu, te rog. Şi fă şi o salată...

Thomas a scos friptura din tavă ca să se răcească puţin. Părţile arse puteau fi îndepărtate. Apoi, a pus apă în vasul de gătit şi a transferat într-o tigaie grăsimea pe care şi-o lăsase carnea, a adăugat nişte smântână şi nişte amidon de porumb, ca să se îngroaşe sosul şi, în final, a pus supa de carne de vită, cimbru şi usturoi.

— Da' ce bine ai învăţat să găteşti, Thomas, a zis maică-sa.

— Ştiam dinainte, a zis el alegând câteva legume din frigider.

Maică-sa n-a zis nimic. L-a studiat cu atenţie de la locul ei.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi fiu mai de ajutor, i-a zis ea lui Thomas, care punea ulei de măsline în salată.

— Aproape am terminat, a răspuns Thomas.

— Mă refeream la altceva, ştii bine.

El a oftat uşor şi a lăsat jos sticla de ulei.

— Mamă, sunt bine, mă descurc, a zis el.

Bătrâna a dat uşor din cap.

— Thomas, băiatul meu care trebuie să facă totul numai cum vrea el, a zis ea. Uneori mă tem că o să clachezi.

Cu nivelul adrenalinei în continuă creştere, Thomas a trântit sticla de oţet balsamic pe masă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, a spus bătrâna degrabă. Mi se pare doar că ai prea multe pe cap, copiii, apartamentul şi cine ştie câte altele... Apropo, cum mai e cu slujba, o să rămâi în continuare acolo?

Thomas şi-a pus mâinile pe tăblie, simţind răceala marmurei până în antebraţe. Respira din ce în ce mai rapid.

— Nu ştiu, dar probabil c-o să aflu săptămâna ce vine.

— Dar nu ţi se pare ciudat că nu te anunţă mai din timp? a zis maică-sa indignată. Oamenii trebuie să ştie ce-i aşteaptă în viitor. Mai ales când au o familie.

Thomas n-ar fi trebuit să se supere. Bătrâna părea să fie politicoasă şi susţinătoare, numai că el ştia că nu-i aşa.

— Ultimul lucru la care vreau să mă gândesc acum e c-o să rămân fără slujbă, a zis el pe un ton mai degrabă rezervat, punând pe masă vasul cu sos.

— Şi din ce-o să trăieşti?

Glasul ei tremurător exprima mult mai mult decât teama că nu va avea suficienţi bani.

— Ei, mamă, a spus el pe un ton vesel, poate c-o să mă rezum la un post de contabil-şef pe asistenţă socială. N-ar fi rău deloc, nu-i aşa?

Ştia că pe maică-sa ar fi încântat-o să-l vadă din nou cu o slujbă sigură, mai ales în prosperul Vaxholm, în calitate de director financiar, adică omul care se ocupa de finanţele publice.

— Ştii bine că e greu să te angajezi pe un post dintr-ăsta, a zis maică-sa pe un ton uşor indignat.

Thomas a râs.

— Habar n-ai tu ce oferte mi s-au făcut!

— Nu te mai preface, Thomas!

A simţit o arsură pe dinăuntru, cauzată de multiplele proteste blestemate de la care se abţinuse, şi a devenit dintr-odată livid. Trântind zgomotos farfuria cu friptură pe masă, Thomas a ţipat:

— Sunt mulţumit cu viaţa mea! Îmi iubesc copiii şi o iubesc pe Annika. E o femeie adevărată, nu o fufă ofilită şi bătrână ca Eleonor...

— Vezi cum vorbeşti! a zis maică-sa şocată.

— Cum adică? a răcnit el. Tu nu te gândeşti niciodată la ce spui, zici tot ce-ţi trece prin minte. Te-ai gândit vreodată că pe Annika o afectează foarte mult şicanele tale? Că s-a săturat s-o tot compari cu Eleonor? Sau să pui în oglindă apartamentul nostru cu casa ta? Ori să-ţi dai cu părerea despre unde ne facem

concediile? Până şi pe copii îi critici — nici ei nu sunt destul de buni pentru tine, nu? Pentru că sunt ai Annikăi, şi nu ai lui Eleonor. Ia ascultă bine la mine! Eleonor n-a vrut copii! Niciodată! Dacă aş fi rămas cu ea, n-aş fi fost niciodată tată şi nici tu bunică...

Maică-sa s-a albit la faţă. Culoarea din obraji devenise cadaverică şi, încercând să se ridice, femeia a dus mâinile la piept.

— Mai bine..., a zis ea pe un ton prefăcut, mai bine... m-aş întinde puţin...

Thomas a prins-o cu mâinile pe după talie în timp ce dădea să se prăbuşească la podea.

— Holger! a ţipat el. Holger!

— Ce zbieri, mă, aşa? a zis frate-său din hol.

Holger a băgat capul pe uşa de la bucătărie, a apreciat imediat gravitatea situaţiei şi s-a apropiat de maică-sa. Cei doi au luat-o în braţe şi au dus-o în sufragerie, unde au aşezat-o pe canapea. Partenerul lui Holger, Sverker, de profesie medic, s-a aplecat deasupra ei şi i-a verificat pulsul şi respiraţia.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Păi... ne-am certat, a zis Thomas, ameţind dintr-odată şi simţind că mai are puţin şi leşină.

Maică-sa a ridicat o mână în aer şi a făcut un gest. Mişca nervos din pleoape şi gemea.

— Data viitoare, fii cu băgare de seamă! a zis Sverker, fără să încerce măcar să-şi arate dezaprobarea.

Thomas a trecut pe lângă copii şi a ieşit afară, în ploaie.

Receptorul era ud de la transpiraţie. Annika şi-a şters urechea între două apeluri.

— Nu zic că nu era deşteaptă. Dimpotrivă. Mi s-a părut mai degrabă agitată, poate puţin prea gălăgioasă. Însă nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să adere la mişcarea asta care susţine supremaţia albilor.

Annika făcea însemnări în timp ce-o asculta pe profesoara din liceu a lui Hannah Persson descriind-o pe fată: rădăcini familiale solide, frate-său care devenise neonazist, incapacitatea tinerei de a se concentra şi de a socializa, motiv pentru care se izolase de celelalte fete.

— Cred că voia să i se acorde atenţie, a zis profesoara. Voia să fie băgată în seamă şi să aibă parte de o reacţie din partea celorlalţi, pentru că, ştiţi cum e, când nu eşti iubit, ai face orice să fii admirat; când nu eşti admirat, ai pretenţia să fii respectat; când nu eşti respectat, vrei să fii temut...

— Asta nu-i o scuză pentru evoluţia ei, a zis Annika.

— Nu, nu e, a fost de acord profesoara. Dar poate fi o explicaţie.

Colegele de clasă ale lui Hannah Persson nu au fost la fel de generoase şi conversaţiile Annikăi cu ele s-au dovedit mai puţin plăcute.

— Anostă, a zis o persoană.

— Avea mare nevoie de afecţiune. Părea o momâie. Era foarte singuratică, nimeni nu vorbea cu ea — avea un comportament care-i ţinea pe toţi departe de ea.

Un fost coleg de clasă a descalificat-o direct, numind-o proastă.

— Urâtă de-ngheaţă apele, a zis altul.

— Un ghimpe-n coastă, a declarat o colegă de clasă.

Annika a cercetat fotografia de grup făcută în clasa a noua, singura peste care izbutiseră să dea cei din redacţie. Hannah era o fetiţă gârbovită, care afişa un zâmbet strengăresc şi o privire speriată. A comparat fotografia cu cea pe care o făcuse Bertil Strand cu o zi în urmă; în câţiva ani, chipul lui Hannah se definise bine şi vădea personalitate. Dacă n-ar fi avut svastica aceea care o desfigura, ar fi fost chiar drăguţă. Era înaltă şi avea o privire provocatoare.

Măcar acum are şi ea o identitate, s-a gândit Annika. *E mai bine decât să te simţi al nimănui.*

Deşi studiase multe materii în liceu, renunţase la şcoală înainte de examenul de absolvire. În prezent, era secretara Partidului Nazist din Katrineholm. Figura ca locatară la aceeaşi adresă cu maică-sa, dar probabil că nu locuia acolo. Nu ştia nimeni să aibă vreun iubit. Şi, prin cine ştie ce mijloace, izbutise să intre în posesia unui pistol care imita un model vechi de armă fabricată în Statele Unite.

Berit terminase prezentarea despre mişcarea neonazistă din Suedia actuală şi, citind un fax pe care-l ţinea în mână, s-a îndreptat spre Annika.

— TV Plus a trimis o invitaţie la conferinţa de presă şi la evenimentul de comemorare a lui Michelle Carlsson, din ziua de marţi 26 iulie, organizate în sala de conferinţe de la televiziunea Zero. O să ne pună la curent cu difuzarea emisiunii *Petrecere de vară la castel* şi a altor emisiuni realizate de Michelle Carlsson de-a lungul carierei sale jurnalistice. Evenimentul o să fie difuzat *live* pe TV Plus.

Annika a dat ochii peste cap.

— Am vorbit cu procurora, a zis Berit, lăsând faxul în jos. Ridică sechestrul de pe car şi de pe echipamentul TV — camere de luat vederi, casete şi tot tacâmul.

— Când?

— În seara asta sau mâine-dimineaţă.

— Atunci, ar fi bine să dau o fugă până la amicul Gunnar Antonsson, a zis Annika.

Berit a dat aprobator din cap.

— Te duci la ceremonia de comemorare?

Annika s-a întins şi a căscat.

— N-ar strica. Tu îţi iei liber mâine?

Privind-o cu ochi obosiţi, Berit a zâmbit şi i-a înmânat faxul.

— Da de unde?!... În noaptea asta, plec spre Berlin ca să-i iau o declaraţie lui John Essex. Deşi nu ştiu cum o să izbutesc. Tabloidele britanice au răspândit bine povestea, iar dacă până mai ieri nu s-a ferit de nimic, acum sigur o face.

Annika a luat faxul şi s-a uitat la colega ei. După o clipă de ezitare, i-a zis:

— Şantajează-l, i-a sugerat.

Berit s-a uitat la ea.

— Da, el îmi acordă un interviu, iar eu nu suflu o vorbă despre felul în care a folosit pistolul ăla.

— Crezi că el...?

Tăcerea, contaminată de vorbele nerostite, s-a lăsat asupra lor.

— Ai auzit ce poze a făcut Carl Wennergren? a întrebat Annika în şoaptă.

Berit s-a uitat nedumerită la ea.

— Nu, despre ce poze vorbeşti?

— Mai ţii minte când ţi-am zis că încerca să găsească ceva la Grajduri? Ei bine, îşi căuta aparatul foto. Am văzut pozele de pe el. Michelle Carlsson şi John Essex făcând sex în toate poziţiile posibile, pe la spate, frontal, de sus, de jos.

Nevenindu-i să creadă, Berit a făcut ochii mari şi a întrebat:

— A mai aflat cineva de ele?

— Nu ştiu, a zis Annika. Bănuiesc că nu ştie nimeni nimic de ele, în afară de mine şi de Schyman.

S-au uitat una la alta, cântărind situaţia.

— Având în vedere că fanii lui au de la doişpe ani în sus, a continuat Annika în şoaptă, imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă am scrie despre pistol şi am publica pozele alea. L-am nenoroci, sunt sigură!

— Dar ziarul nostru n-ar publica niciodată..., a zis Berit.

— Da, dar el nu ştie asta, a intervenit Annika.

Tăcerea s-a lăsat iar asupra lor.

— Când a făcut Carl fotografiile alea? a întrebat Berit.

— La Grajduri, pe furiş.

Berit a dat uşor din cap, iar Annika şi-a urcat picioarele pe birou.

— Cu cine te duci în Germania?

— Mă întâlnesc în Frankfurt cu Henriksson, tipu' cel nou.

Annika s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a privit colega îndreptându-se spre ieşirea din redacţie. A văzut-o schimbând câteva cuvinte cu Spike, râzând şi bătându-l pe umăr pe Pelle, fotograful, şi mulţumindu-i lui Tore Brand în drum spre ieşire. Berit i s-a părut foarte hotărâtă şi sinceră, calmă şi bine integrată în colectiv.

De douăzeci şi trei de ani era căsătorită cu acelaşi bărbat, s-a gândit Annika. Cum rezista? Cum îşi găsea liniştea şi siguranţa, de unde ştia că a făcut alegerea corectă? Cum de reuşea să creadă nestrămutat în puterea dragostei?

Anne Snapphane s-a îndreptat numaidecât spre ieşire. Voia cu orice preţ să iasă afară din redacţie, să n-o mai audă pe Karin Bellhorn, aşa că şi-a încordat umerii, în speranţa că avea s-o reducă la tăcere.

Inutil.

— Anne, aşteaptă-mă puţin. Nu durează mult.

S-a oprit la jumătatea pasului, lăsând umerii în jos şi oftând. S-a întors cu mare efort şi a văzut-o pe Karin Bellhorn făcându-i un semn cu mâna. Mariana von Berlitz şi Sebastian Follin se îndreptau şi ei spre salon.

— Trebuie să plec acasă, a zis Anne. S-o iau pe Miranda de la grădiniţă.

Minţea.

— Hai c-am pus la punct câteva lucruri bune azi, nu-i aşa? a zis producătoarea. Avem planul pentru tot sezonul, am stabilit şi ceremonia, am trimis şi comunicatul... Şedinţa asta a mers tare bine, pe cuvânt!

Cum nu i-a răspuns nimeni, Karin Bellhorn a hotărât să treacă direct la subiect:

— A mai rămas să discutăm despre bunurile lui Michelle, a zis ea peste umăr, punându-şi o ceaşcă de cafea.

Anne Snapphane a rămas demonstrativ în uşă, rezemându-se de toc, cu geaca în continuare pe ea. Producătoarea s-a făcut comodă la bufet, a pornit ventilatorul şi şi-a aprins o ţigară.

— De dimineaţă, când am ajuns la muncă, v-am găsit în birou la Michelle, certându-vă, i-a zis ea Annei. Motiv pentru care ţin să vă aduc la cunoştinţă câteva lucruri.

Mariana şi-a tras un scaun şi s-a aşezat de cealaltă parte a uşii. Sebastian Follin îşi făcea de lucru cu ceaşca de cafea.

— În momentul de faţă, nimeni n-are voie să se atingă de lucrurile lui Michelle. Am angajat un avocat care să se uite peste toate contractele şi să vadă exact cine şi ce drepturi are, cine deţine drepturile de proprietate asupra materialelor ei, cine o să beneficieze financiar de pe urma folosirii materialelor publicate anterior, a celor noi şi a redifuzărilor. Pe lângă asta, avocatul o să treacă în revistă şi bunurile ei de preţ, o să se intereseze dacă a lăsat vreun testament şi cine sunt moştenitorii de drept.

— Şi de ce trebuie să plătim noi un avocat ca să facă bilanţul unor afaceri care-o privesc pe ea, personal? a întrebat Mariana pe un ton totuşi ascuţit, în ciuda oboselii pe care o resimţea.

Karin Bellhorn a tras adânc din ţigară şi apoi a eliminat înspre ventilator un fir subţire de fum.

— O să-ţi oprim din salariul tău, a zis Karin cu un zâmbet şters.

Mariana şi-a încreţit buzele.

— Orice-ar fi, documentarul e al meu! a zis Sebastian Follin.

— Să vedem mai întâi ce zice avocatul, a spus producătoarea.

Managerul şi-a terminat cafeaua dintr-o înghiţitură, a pus ceaşca pe bufet şi şi-a înhăţat servieta.

— Eu trebuie să plec, am o întâlnire, a zis el îndreptându-se spre ieşire. Mi-a părut bine de revedere!

Nu i-a răspuns nimeni. Anne s-a ridicat în picioare, ca să-l vadă ieşind pe uşă, iar între timp lui Karin Bellhorn i-a sunat mobilul.

— Numai puţin, le-a zis ea Marianei şi Annei, în timp ce se uita pe ecranul telefonului. Trebuie să răspund, dar apoi vreau să vorbesc ceva important cu voi. Vin imediat.

A dispărut în fumoar, lăsând în urmă o dâră de fum ca o eşarfă subţire de mătase.

Încăperea a fost învăluită într-o linişte apăsătoare. Anne Snapphane a oftat zgomotos, iar apoi s-a cocoţat pe o masă, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Mariana von Berlitz a început să-şi aranjeze de zor rochia roşie, dar n-a putut îndura liniştea pentru multă vreme.

— Habar n-ai tu prin câte-am trecut eu din cauza lui Michelle, a zis ea într-un final.

Anne nu i-a răspuns, preferând să se concentreze asupra dârei de fum pe care o lăsase Karin şi care stătea să se disipeze.

— Până să apară ea, făceam tot felul de lucruri interesante în liceu, a continuat Mariana. Tinerii aderau la societăţi muzicale, la trupe de teatru, la mişcarea ce promova cumpătarea, câteva partide politice erau reprezentate de asociaţii de tineret, în plus erau active şi câteva organizaţii creştine. Dar, când a venit Michelle, s-a dus totul de râpă!

Anne Snapphane i-a aruncat Marianei o privire aspră, după care s-a chinuit să localizeze iarăşi vălul gri de fum, dar acesta dispăruse.

— Unde baţi? a zis ea. Să înţeleg că Michelle ţi-a năruit universul mic şi ordonat?

— Michelle n-a fost niciodată o ameninţare pentru universul meu, a spus Mariana von Berlitz pe un ton plin de convingere. Dar nu erau toţi la fel de puternici ca mine!

Anne a oftat zgomotos şi a întins gâtul să vadă ce făcea Karin în fumoar.

— Când a venit la noi la liceu, eram într-a zecea, a continuat Mariana, pe un ton colorat de o nostalgie răsuflată. Michelle Carlsson fuma, bea şi organiza serate dansante. Din câte ştiu eu, a avut pe puţin patru prieteni în doi ani.

Anne Snapphane a dat ochii peste cap.

— Scuteşte-mă de detaliile astea, a zis ea. N-am poftă să te ascult!

Mariana von Berlitz s-a înroşit în obraji, iar apoi s-a îndreptat de spate.

— Şi de ce, mă rog? Acum nu mai vrei să auzi adevărul?! Că înainte de şedinţă te arătai aşa de interesată de el! Michelle nu avea nici pic de clasă, habar n-avea ce-i aia morală. Umbla de colo-colo şi le vorbea băieţilor nou-veniţi despre metode contraceptive. A avut o influenţă proastă asupra întregii clase. Elevii nu mai erau interesaţi de societăţi şi de cluburi — începuseră să meargă în baruri, în discoteci şi la jocuri de hochei. Michelle le-a schimbat percepţia asupra a ceea ce era considerat acceptabil şi respectabil. Oamenii ca ea, cu o influenţă aşa de mare asupra celorlalţi, sunt un pericol pentru societate!

Anne deja nu mai avea stare.

— Aberezi! a zis ea. Era un copil normal, iar tu o descrii de parcă ar fi fost dracu în persoană.

Mariana a rămas la locul ei, ridicând puţin din cap.

— Eu zic că lumea trebuie să aibă o bază de valori comune care, spre binele societăţii, ar trebui păstrate. E de neconceput, ba chiar periculos, să transformi pe cineva ca Michelle într-un model pentru ceilalţi.

— Termină odată cu prostiile astea, a zis Anne Snapphane.

Apoi s-a aplecat să-şi ia geanta.

Mariana von Berlitz s-a ridicat în picioare.

— În locul tău, aş fi cu băgare de seamă, a zis ea. Nu te văd prea bine, cu obiceiul ăsta al tău de a-ţi bate joc de Dumnezeu, cum ai făcut mai devreme.

De furie, Anne a simţit o zvâcnire în cap, care, la fel ca mai înainte, ştergea liniile de legătură dintre lucruri şi îi distorsiona realitatea.

— Ce vrei să spui? Că o să mă omoare şi pe mine?

A făcut un pas înspre Mariana.

— Ştii ce? a zis ea. Te compătimesc. Ţi-au împuiat capul cu tot felul de prostii. Dumnezeul tău e unul singur, Iehova, un vechi zeu tribal de-al evreilor. Ştii că se povesteşte c-ar fi locuit într-un vulcan? El a fost numai unul dintre zei — au existat şi zeităţi masculine şi feminine. Numai că de ei nu-şi mai aminteşte nimeni, la fel cum nu-şi mai aminteşte nimeni nici de vulcan.

— Nu mai fi aşa sigură de tine, a zis Mariana, bătând în retragere.

— Iehova a fost transformat în Dumnezeu şi-n Allah, devenind un zeu atotputernic, şi asta numai pentru că transformarea servea de minune scopului societăţii orientale axate pe patriarhat. Toate zeităţile feminine au fost demolate, iar femeile, transformate în sclave. În numele zeului tău tribal, am fost privaţi de bucurie şi de sexualitate, iar tu *sărbătoreşti* asta, nu-i aşa?

— Ai grijă! a ameninţat-o Mariana von Berlitz.

Dar Anne nu-şi putea stăvili furia.

— Ce faci, mă ameninţi? Ce, mi-a venit şi mie rândul? Vrei să scapi şi de mine, să mai ştergi de pe suprafaţa pământului încă o târfă nenorocită de speţă joasă?

Karin Bellhorn a închis uşa fumoarului şi, ţinându-şi celularul în mână, a zorit pasul spre ele.

— Nu vă certaţi! Asta voiam, de fapt, să vă spun, a zis ea.

Anne şi-a pus geanta pe umăr şi a ieşit din redacţie fără să mai scoată o vorbă.

Annika şi-a pus din nou tălpile pe podea. Şi-a adunat lucrurile, a trimis articolele şi şi-a luat geaca pe ea.

— Rămâne ca redactorii de noapte să adauge detaliile din interogatoriul pe care i l-a luat poliţia neonazistei, i-a zis ea lui Spike,

de-abia încetinind pasul în drum spre ieşire. Spune-le să ia legătura cu poliţia, să vadă dacă au mai aflat ceva. Dacă e ceva, sună-mă pe mobil...

— De ce nu răspunzi la telefon? a întrebat-o Tore Brand pe un ton iritat, când a trecut prin holul de lângă redacţie.

— Pentru că sunt în faţa ta, vezi bine, a zis Annika. Ce e?

— Te caută cineva, a zis bărbatul, făcând un semn înspre canapea.

Annikăi i-a luat câteva secunde până să-l recunoască pe individ.

— Sebastian Follin, a zis ea. Cu ce vă pot ajuta?

Managerul s-a ridicat numaidecât, şi-a aşezat ochelarii pe nas şi i-a întins mâna. Annika a apucat-o delicat, amintindu-şi de atingerea lui umedă şi fără vlagă.

— Încântat de cunoştinţă, a zis bărbatul. Aş vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

— Ştiţi, eu tocmai plecam, a zis Annika, retrăgându-şi mâna.

— Aaa, şi eu care credeam că jurnaliştii vor să afle adevărul, a zis Follin. De asta am venit aici, să vă spun cum au decurs lucrurile în realitate.

Annika l-a privit neîncrezătoare, incapabilă să-şi dea seama dacă prezenţa lui o irita sau o încânta.

— Vă ascult, desigur. Să ne aşezăm, a zis ea.

Şi-a dat geaca jos şi s-a tolănit pe canapea, remarcând că Tore Brand a deschis un ziar şi şi-a ciulit urechile.

— Pentru început, ţin să vă aduc la cunoştinţă că, începând de azi, eu o să mă ocup de tot ce o priveşte pe Michelle, a zis managerul în timp ce s-a aşezat iarăşi pe canapea. Dacă aveţi întrebări cu privire la activităţile sau la bunurile ei, cu mine trebuie să vorbiţi.

Politicoasă, Annika şi-a scos carneţelul şi pixul şi le-a aşezat în poală.

— Ce părere aveţi despre filmările pentru *Petrecere de vară la castel*? a întrebat ea, ca să schimbe subiectul.

— Au decurs excelent, a zis Sebastian Follin. Mă rog, exceptând vremea, dar ce să facem? Emisiunea ni s-a potrivit ca o mănuşă — la asta ne pricepem cel mai bine, la divertisment pentru

familie, presărat cu secvenţe serioase de jurnalism, care să prindă la publicul larg. Nu ne întrece nimeni la asta!

Annika şi-a coborât privirea, alegându-şi cuvintele cu atenţie.

— Înseamnă că aţi primit o adevărată lovitură, a zis ea, ca să sondeze terenul, iar apoi şi-a deschis carneţelul.

— A fost îngrozitor, a zis Follin, ştergându-şi sprânceana cu un şerveţel. Când pierzi pe neaşteptate pe cineva apropiat, rămâi şocat pe viaţă. Asta ca să nu mai zic de celelalte probleme, de oamenii care vor să profite de pe urma ei. Dar o să am eu grijă de drepturile noastre.

Annika s-a concentrat şi l-a cercetat pe bărbat mai îndeaproape. Ochii lui terni îşi recăpătaseră licărul, iar tenul devenise rozaliu. Îşi revenise destul de repede.

— Şi cum se face că lucrurile acestea cad în grija dumneavoastră?

Luat prin surprindere, Follin a clipit.

— Am format o echipă, a zis el. Doar sunt managerul ei. Ba, mai mult, am fost prieteni buni, ne-am sprijinit la nevoie. Am format o echipă, a repetat el, un cuplu, noi doi împotriva lumii. Cum aş putea s-o las baltă tocmai acum?!

— Cum aşa? Parcă Bambi Rosenberg era cea mai bună prietenă a lui Michelle, a zis Annika.

Bărbatul s-a schimbat la faţă. S-a apropiat de Annika, fixând-o cu privirea şi asaltând-o cu respiraţia lui care mirosea a cafea.

— Să aveţi grijă cu Bambi Rosenberg, i-a zis managerul în şoaptă, făcând ochii mari. Posibil să încerce să vă contacteze, dar, atenţie mare, că nu e de încredere. Nu e deloc de încredere!

Annika s-a dat înapoi, ferindu-se de mirosul greu de cafea, dar a continuat să-l privească în ochi.

— Cum adică nu e de încredere? a întrebat ea pe un ton calm.

Bărbatul s-a apropiat şi mai mult de Annika şi, ridicând vocea, a zis:

— Gândiţi-vă. De ce-ar fi vrut Michelle să se asocieze cu o pierde-vară ca ea? a zis Follin. Mă îndoiesc că aveau ceva în comun. Talentul lui Michelle era înnăscut, sincer şi unic. Bambi Rosenberg

e o paraşută ordinară cu silicoane, care a vrut să profite de pe urma lui Michelle. Am încercat să-i deschid ochii, dar n-a vrut să mă asculte.

Simţindu-se din ce în ce mai incomod, Annika s-a rezemat de canapea. În încercarea de a schimba subiectul, a zis:

— Se pare că s-a lăsat cu scandal în ultima noapte de la castel.

— Un parazit, asta e! O târfă care se ţine de tine ca scaiul! Dar gata, de acum documentarul e al meu şi al nimănui altcuiva. Am şi acte care dovedesc asta.

Annika s-a uitat ţintă la Follin, simţind că devine din ce în ce mai neliniştită.

— Despre ce documentar vorbiţi? Cel pe care-l făcea Michelle?

— Mă mai gândesc dacă să-i las sau nu pe cei de la TV Plus să-l difuzeze. Mai sunt şi alţii interesaţi de el şi treaba mea e să am grijă de bunurile lui Michelle şi să ajung la cea mai bună înţelegere pentru noi doi.

— Dar parcă înţelesesem că a renunţat la serviciile dumneavoastră, a zis Annika, aşteptând să vadă reacţia bărbatului.

Şi ce reacţie! Follin s-a oprit numaidecât din vorbit de parcă ar fi primit o palmă peste faţă. Cu gura deschisă, părând că dă să spună ceva, se chinuia să respire normal.

— Dac-aţi şti câte-am îndurat, a zis el, ţinându-şi spatele ţeapăn. Uneori nu era chip să te înţelegi cu Michelle — la câteva secunde după ce ajungeam la o înţelegere, se răzgândea radical şi se alegea praful de tot, iar eu trebuia s-o iau de la capăt. Era capricioasă, iresponsabilă ca un copil. Nu ştia decât să dea ordine!

S-a lăsat pe spate şi, piţigăindu-şi vocea, a început s-o imite pe Michelle.

— „Nu-mi miroase a bine, Sebastian. Vezi ce faci cu treaba asta, Sebastian. Nu pot să accept aşa ceva, Sebastian..."

Follin s-a apropiat iarăşi de Annika.

— Ca să nu mai zic de bărbaţi, a zis el printre dinţi. Trebuia să mă ocup de tot în urma ei. Numai eu ştiu ce făcea cu adevărat!

În încercarea de a-şi ascunde surprinderea, Annika s-a uitat fix la manager.

— Am înţeles, a zis ea. Dar de împuşcat, cine a împuşcat-o?

Follin a întors capul. Lumina fluorescentă din hol s-a reflectat în lentilele lui, făcându-l să semene cu o insectă. La biroul de primire s-a auzit un telefon sunând insistent. Tore Brand nu s-a sinchisit să răspundă. Era nerăbdător să audă răspunsul lui Follin.

— Cineva care se săturase până peste cap, a zis el.

Şi-a înhăţat haina şi servieta, iar apoi, cu umerii căzuţi, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre scări.

Tore Brand a întins mâna după receptor.

Apartamentul nu se curăţase de la sine în weekend.

Annika a scos pungile de gunoi din coşuri şi a deschis ferestrele ca să se aerisească până ce avea să coboare ea cu gunoiul să-l arunce în containerele din curte.

A uitat de muncă şi de agitaţia din redacţie, iar impresiile urâte pe care i le lăsase Sebastian Follin s-au disipat şi au fost alungate din mintea ei.

În bucătărie, pe aragaz, se afla o farfurie cu rămăşiţe de cereale uscate, pe care le lăsaseră copiii la micul dejun. Deşi se ţinuse să pună vasul la înmuiat peste noapte, Annika uitase complet — nu mai avusese energie pentru aşa ceva.

Lăsând mizeria să mai dospească un pic, Annika a zăbovit în pragul uşii ce dădea în camera copiilor, încercând să ordoneze mental lucrurile pe care le vedea: pătuţul lui Ellen aşezat pe colţ, patul lui Kalle cu grilaj de siguranţă, aşezat la fereastră, mirosul dulce-acrişor, laptele praf şi scutecele murdare. Copiii, lumina ochilor ei, menirea oricărui om de pe pământ. Încăperea a fost străbătută în şoaptă de o boare râncedă ce a trântit uşa de la dormitor.

Annika a întors capul, şi-a rezemat fruntea de tocul uşii şi a tras aer în piept, apoi l-a dat afară.

O să meargă, a zis ea. *N-are cum altfel.*

Pe urmă, s-a adunat şi s-a automotivat — munca era partea uşoară a vieţii.

După o oră, dezastrul aproape că dispăruse. Jucăriile fuseseră aşezate la locul lor, în maşina de spălat zăceau o grămadă de haine, duşumeaua fusese curăţată cu ajutorul unui aspirator, iar

chiuveta supraîncărcată se golise în clinchet de porţelan. Annika s-a dus până la supermarket şi a cumpărat lapte, unt, ouă, ceapă verde, pâine, peşte şi bunătăţi la conservă. Întrucât nu luase destui bani la ea, a luat o parte din cumpărături pe datorie.

În timp urca scările cu sacoşele în mână, a auzit soneria telefonului. A lăsat numaidecât cumpărăturile jos, spărgând ouăle şi, cu mâini tremurânde, s-a grăbit să descuie uşa.

— Pot să trec pe la tine?

Annika stătea jos, cu capul sprijinit într-o mână, cu obrajii arzând şi tremurând de dezamăgită ce era.

— Fireşte, i-a zis ea Annei Snapphane.

— Pari cam tristă — s-a întâmplat ceva?

Annika a dat să râdă.

— Aaa, nimic, doar că am crezut că e Thomas.

— Îmi pare rău, a zis Anne. Hai că-ţi aduc nişte prăjiturele cu ciocolată.

Thomas n-o sunase nici măcar o dată peste weekend. Habar n-avea la ce oră urma să ajungă acasă. Prin corp i-a răsunat ca un ecou sentimentul neputinţei şi întreaga ei fiinţă a fost redusă la tăcere din cauza lipsei de comunicare dintre ei doi. Dorul de copii o sufoca.

Annika s-a ridicat şi a pus alimentele în frigider. O durea toată carnea, de parcă tocmai s-ar fi întors, extenuată, de la sală. A pregătit cafeaua cu gesturi mecanice. Pe retină i-a alunecat rapid imaginea lui Bosse, reporterul de la tabloidul rival. Şi-a amintit de bunătatea lui curată.

Sunetul soneriei a penetrat senzaţia plăcută.

Anne Snapphane i-a întins Annikăi punga cu prăjiturele şi apoi s-a întins pe canapea cu mişcări nesigure şi lipsite de vlagă.

— N-am băut nimic, dar zici că-s mahmură. Nasoală treabă, zău aşa!

Annika a turnat cafeaua în ceşti şi a pus pe masă o cutie cu lapte.

— Am avut o şedinţă la muncă, a zis Anne, întinzându-se după lapte. Chestia asta a scos tot ce era mai rău din noi.

Femeile stăteau una lângă alta pe canapea, cu ceştile de cafea în mână, adulmecând licoarea aburindă.

— A fost nasol, nu? a zis Annika, luând o gură de cafea.

— Mariana a fost tot timpul cam habotnică, dar nu mi-am imaginat niciodată, până azi, că e atât de a naibii de fundamentalistă. M-a speriat! Nemuritorul are sensibilitatea şi inteligenţa unui tanc, Follin e nebun, iar Karin e mămoasă, face pe grijulia cu noi.

— A trecut Sebastian Follin pe la noi pe la birou azi, a zis Annika. Acum, la sfârşitul zilei. Nu ştiu ce vrea.

Anne a pufnit:

— Se dă important, a zis ea. Să dea sfoară-n ţară că Michelle trăieşte acum prin el.

Annika a amestecat în cafea şi s-a uitat pe geam. Lumina cenuşie absorbea toată culoarea împrejurimilor.

— Unu' dintre voi a omorât-o, n-are cum altfel, a zis ea.

Anne Snapphane a tras adânc aer în piept, iar apoi a scos un oftat care aducea mai degrabă cu un suspin.

— De ce comit oamenii crime? Oare altfel nu ştiu să-şi vadă de viaţă?

Annika a scufundat lingura în ceaşca de cafea.

— Pentru putere, a zis ea. Oamenii comit crime pentru a deveni puternici, orice-ar înţelege ei prin asta. Pentru a avea putere asupra unui individ sau a unei familii întregi, pentru a se bucura de puterea pe care o asigură banii sau influenţa politică... Aşa a fost dintotdeauna — lupta pentru putere e cauza principală a crimelor.

— Invidia, a zis Anne. Invidia faţă de ceva care aparţine altcuiva. Sentimentul de nedreptate. Cain şi Abel.

— Da, şi astea ţin tot de lupta pentru putere, a zis Annika, încă privind lumina cenuşie. Dacă nu pot să am ce ai tu, n-o să mai ai nici tu. Să iei viaţa cuiva e manifestarea extremă a puterii. Punct.

— Şi cu asta, basta, a spus Anne. Michelle Carlsson dispare de pe sticlă.

— Aşa... îţi ziceam că a venit Sebastian Follin la mine la birou, a spus Anne, dând să scoată lingura afară din ceaşcă. L-am întrebat cine a împuşcat-o pe Michelle şi mi-a zis că trebuie să fi fost cineva care s-a săturat până peste cap. La cine crezi că se referea?

Anne a ridicat din umeri.

— La oricine, cred eu.

— Ştii că au arestat-o pe neonazistă?

— Când?

— Azi-dimineaţă. Dar nu a omorât-o ea.

— Da, şi eu zic la fel, a zis Anne.

Au rămas o clipă în tăcere. Cafeaua îşi răspândea căldura şi efectul liniştitor asupra simţurilor lezate ale Annikăi.

— Te duci marţi la ceremonia de comemorare? a întrebat ea în timp ce îşi sprijinea picioarele pe măsuţă, cuibărindu-se în perne.

Anne Snapphane a dat din cap, a luat încet o gură mare de cafea şi apoi a rămas cu ceaşca în mână.

— În seara asta o să ne parvină casetele ţinute sub sechestru şi trebuie să trec prin ele, ca să scot minutele. E o treabă migăloasă şi-o să-mi ia câteva zile bune.

Annika a închis ochii şi a dus mâna la frunte.

— Thomas n-a dat niciun telefon de vineri încoace.

Anne a luat o gură dintr-o bomboană cu migdale şi ciocolată.

— Să-nţeleg că voiai să te sune?

— Fireşte!

— Dar ai muncit zi şi noapte. Crezi c-ai fi avut timp să stai la taifas cu el?

— Îmi făceam! Nu ştiu nici măcar când ajunge acasă.

— Ei, treaba asta nu-mi miroase a bine. Vrea să te ţină pe jar?

Annika a oftat şi a pus ceaşca jos, pe duşumea.

— Mă rog, a zis ea. Până la urmă, e vina mea. Vineri l-am scos din sărite mai rău decât oricând.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Anne a făcut ochii mari şi s-a oprit din mestecat.

— Sper că glumeşti!

— Ţi se pare că-mi arde de glume?!

Annika a bătut în retragere şi s-a afundat mai tare în pernuţele de pe canapea.

— Nu e vina ta că Thomas îşi iese din fire. E inadmisibil să gândeşti aşa! Sunt de acord, are tot dreptul să-şi iasă din fire, dar asta nu înseamnă că e vina ta.

Annika era şocată. Mai avea puţin şi ajungea cu spatele în perete.

— Păi, eu sunt cea care l-a supărat.

— Annika, a zis Anne Snapphane pe un ton grav, apropiindu-se de ea. Încetează, că mă sperii cu gândurile tale. Nu eşti tu responsabilă pentru sentimentele lui Thomas. Ce-i cu tine, vrei să câştigi vreun premiu pentru sadomasochism, de te învinovăţeşti atâta?

Încăperea s-a golit de aer. Annika se străduia să respire.

— Suntem responsabili unul de altul, s-a apărat ea.

— Măi, Annika, nu înţeleg de ce îl tot cocoloşeşti atâta pe Thomas, că nu eşti deloc o pămpăloaică în alte situaţii. Aşa ştii tu să te porţi cu bărbaţii?

Annika respira greu. Şi-a tras picioarele aproape de corp şi le-a cuprins cu braţele.

— Ah, bine că luaşi poziţia asta de copil neputincios, a zis Anne Snapphane. Hai, mai bine ia o prăjitură acum, cât sunt proaspete.

Anne i-a întins prietenei sale o prăjitură pe care Annika a luat-o în mână cu un gest mecanic, pentru ca apoi s-o bage în gură şi s-o mestece fără să-i simtă gustul.

— Ce înseamnă „cocoloşeală"? a întrebat ea, scăpând pe jos câteva firimituri de aluat şi migdale coapte.

— Thomas e conştient de cum o să fie traiul vostru împreună. Trebuie să-ţi reintri în drepturi. Te-ai transformat în umbra lui, alergi de colo-colo şi trudeşti ca o roabă, îngrijindu-te de toate. Înţeleg, ai avut concediu de maternitate, dar gata, de-acum ai revenit la muncă şi nu se mai poate aşa!

— Ei, hai că exagerezi!

Annika de-abia avea forţă să protesteze.

— Aşa ţi se pare ţie?

Anne a desfăcut braţele şi a zis:

— Tu chiar nu-ţi dai seama că eşti o comoară la casa omului?! Thomas ar trebui să fie mai mult decât recunoscător că a pus mâna pe tine. Ar trebui să-ţi aducă flori în fiecare zi, să te îmbrăţişeze şi să sară-n sus de bucurie. Şi să te satisfacă zdravăn... aşa, ca desert!

Annikăi îi venea să râdă. Căldura râsului ce dospea înăuntrul ei a relaxat-o şi a făcut-o să revină cu picioarele pe duşumea.

— Dacă zici tu...

— Aaa, să nu uit, ai idee ce pune Schyman la cale?

Anne Snapphane s-a lăsat pe spate, clefăind la a doua prăjitură. Muşchii Annikăi s-au încordat la loc.

— Ce? a zis ea. De ce întrebi?

— L-a sunat pe Mehmed ca să-l întrebe cât o să mai prezinte ştirile vara asta.

Frântura de informaţie a făcut clic în mintea Annikăi asemenea potului celui mare la un aparat de jocuri de noroc. Şi-a dat seama de şmecherie şi a zâmbit. *Nemernicul, ce viclean e el...*

Vasăzică, ăsta e asul lui din mânecă.

Anders Schyman aproape că simţea tensiunea din redacţie, electricitatea din aer. Era prea multă linişte; iar Spike era înconjurat de mult prea mulţi oameni. I-a studiat cu coada ochiului în timp ce se îndrepta spre acvariu. Carl Wennergren era şi el acolo, ceea ce însemna că nu luase în calcul rugămintea pe care i-o înaintase, de a-şi lua concediu mai devreme decât intenţiona. Schyman şi-a dat haina jos şi a scuturat-o de câteva ori înainte s-o pună în cuier. Se plimbase câteva ore bune pe malul lacului Mälaren. Nici nu se punea problema să meargă acasă cu vaporul; imediat ce se făcea vară, drumurile care duceau spre litoral se aglomerau weekend de weekend, iar maşinile înaintau la fel de leneş ca acţiunile de protest ale fermierilor francezi.

Şi-a scos pantofii uzi din picioare şi şi-a dat seama că nu mai avea nicio pereche de încălţăminte la birou. A găsit o pereche de şosete uscate într-un dulap cu acte. Erau mai bune decât nimic.

După aceea, Schyman a cercetat mai bine grupul adunat în jurul biroului, luând seama la expresiile de încântare şi de nerăbdare de pe chipurile bărbaţilor. Numai Torstensson se afla la distanţă, aşezat relaxat la biroul corespondentului străin, unde răsfoia plictisit un ziar.

Schyman a oftat, a deschis uşa şi s-a îndreptat către grup. Bărbaţii şi-au aţintit privirile spre el, vădind simultan o reacţie scurtă de nesiguranţă.

— Wennergren şi-a descoperit o vocaţie nouă, a zis Spike rânjind. De-acu' face fotografii porno. Nu trebuie decât să înveţe să le încadreze.

Cu ochii uşor sticloşi, bărbaţii au nechezat în cor.

— Ia să văd şi eu ce e pe ecranul ăla, a zis Schyman.

Imaginea de pe calculator era subexpusă şi granuloasă, dar se vedea destul de clar ce înfăţişa: un bărbat şi o femeie care făceau sex pe masă.

— Michelle Carlsson şi John Essex, a zis Spike. Sunt pozele făcute de Wennergren în noaptea crimei.

Exaltarea care-i colora vocea provenea din două surse: fascinaţia jurnalistului în faţa exclusivităţii asupra unor chestiuni macabre şi doza de sexualitate libidinoasă a bărbatului din el.

Liniştea era palpabilă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Anders Schyman. Până şi Torstensson renunţase să mai răsfoiască ziarul, cu toate că nu ridicase privirea spre administratorul delegat. Schyman a încercat să-i cântărească gândurile şi sentimentele, în speranţa de a-i estima supărarea.

— Ce caută fotografia asta în calculatorul din redacţie? a întrebat el, controlându-şi tonul vocii.

— Nu e în calculator, a zis Spike. E pe discheta lui Wennergren.

— Atunci, scoate-o afară! a spus Schyman. Şi dă-o-ncoace imediat!

— Asta s-o crezi tu! a intervenit Wennergren. E a mea!

Administratorul delegat s-a uitat la reporter: zâmbea indolent, cu părul lui blond şi des şi cu umerii laţi — era un adevărat exemplu pentru ceilalţi. Şi-a dat seama imediat că reporterii din jur le ţineau partea lui Wennergren şi lui Spike. De asemenea, era conştient că Torstensson era şi el tot de partea lor, deşi nu înţelegea exact ce-l împingea spre asta.

— Scoate discheta! a zis Schyman, ridicând tonul. Şi asta înainte să aibă cineva inspiraţia să pună pozele pe server. Porcăriile astea ne mai lipseau din sistem!

Liniştea s-a intensificat.

— Nu, zău? a zis Wennergren, aparent în joacă, dar, de fapt, cu o agresivitate care stătea să izbucnească. Am putea să le publicăm

pe o pagină secretă a site-ului nostru de doi bani şi apoi să trimitem linkul la întâmplare către câţiva hackeri. Pentru prima dată în istorie, o să avem şi noi un site mai vizitat decât al tabloidului rival. Nici nu ne-ar lua mult să facem asta, câteva ore şi gata!

Gurile celorlalţi s-au contractat şi umerii s-au scuturat. Situaţia li se părea amuzantă.

— Şi ce, ai vrea s-o fac eu? a întrebat Schyman pe un ton rece.

Spike a oftat afectat, a scos discheta şi i-a dat-o lui Carl Wennergren.

— Singurul care are drept de decizie în chestiunea asta e redactorul-şef, l-a provocat Spike.

Pierzându-şi raţiunea, Schyman s-a năpustit înainte.

— Sunt nişte porcării!!! a răcnit el, lovind cu ambele mâini în biroul redactorului de ştiri. Ori ai impresia că lucrezi la o revistă porno?! Pentru că, dacă-i aşa, eşti liber să-ţi iei catrafusele şi să te cari!

Foşnetul agitat pe care l-a scos ziarul din mâinile lui Torstensson a zgâriat suprafaţa liniştii tăioase. Nemaiputând să scoată o vorbă, Spike a clipit de câteva ori.

— Vezi cum vorbeşti! a izbutit el să zică, dându-şi picioarele jos de pe tăblie şi întorcându-se cu faţa în altă parte.

— Wennergren! a zis Schyman. În biroul meu, acum!

A aşteptat ca reporterul să se ridice de pe scaun. Apoi, s-a străduit să se îndrepte încet spre birou.

— De ce eşti la muncă? a întrebat el în timp ce a închis uşa în urma lui Carl Wennergren.

— Trebuie să scriu un articol despre uciderea lui Michelle Carlsson, a zis Wennergren pe un ton oarecum încrezător, dar fără a-şi da aere.

Anders Schyman se uita la bărbatul tânăr din faţa lui, susţinându-i privirea insistentă, palidă şi evazivă. Liniştea s-a intensificat, iar Carl Wennergren a mişcat uşor din umeri.

— Ba n-o să scrii niciun rând, a răspuns Schyman, conştient şi, totodată, deloc mulţumit de tensiunea pe care o vădea glasul lui. Cât durează ancheta şi eşti vizat ca martor, n-ai ce căuta în redacţie.

— Cum adică? Barbara de ce are dreptul să scrie despre peripeţiile prin care-a trecut şi eu nu?

În mintea lui Anders Schyman s-a aprins o scânteie care a trezit la viaţă o masă de gânduri schimbătoare ce căpătaseră o amploare înspăimântătoare, din cauza oboselii şi a stresului.

— Da' unde te crezi tu, mă, la o afurisită de grădiniţă? Auzi la el, Barbara poate să scrie... Dumnezeule mare!

Şi-a pus mâinile la ochi şi s-a întors cu spatele. Îşi ieşise din fire, îşi pierduse autoritatea. S-a străduit să respire calm şi să-şi recapete luciditatea. Apoi s-a întors din nou spre reporter şi a remarcat că avea nasul şi obrajii palizi.

— În clipa asta, Sjölander e în avion, traversează Atlanticul, a zis administratorul delegat pe un ton grav. Mâine o să-ţi ia un interviu în calitate de martor, în exact aceleaşi condiţii în care o să-i interogheze şi pe ceilalţi oameni de la castel. Evident, poţi să accepţi sau să refuzi. Cât priveşte articolul final, nu e treaba ta! Clar?

Privirea lui Wennergren şi-a pierdut vitalitatea — ochii lui vădeau o expresie total necunoscută lui Anders Schyman. I se năruise o speranţă — Carl dobândise o nouă înţelegere asupra vieţii, una de care fusese străin până atunci.

— Despre ce interviu e vorba? a reuşit el să întrebe.

— Reporterul o să facă dezvăluiri despre noaptea crimei de la castel, a zis Schyman, sleit dintr-odată de puteri, de a trebuit să se aşeze pe scaun.

— Dar asta o să mă facă să par un molâu, a zis Carl Wennergren.

— Dar n-ai făcut şi tu o grămadă de articole dintr-astea? l-a întrebat Schyman.

Îndreptându-se spre ieşire, reporterul a tras de uşa glisantă şi apoi s-a oprit.

Hotărât să-l înfrunte pe Schyman, s-a întors cu faţa spre el şi i-a aruncat o privire sfidătoare şi plină de milă.

— Strict informativ, a zis el, uitându-se ţintă la administratorul delegat, să ştii că am văzut-o pe Barbara dând târcoale carului puţin înainte de trei dimineaţa. Poate că ea a omorât-o pe Michelle. Vrei să zic şi asta în interviu?

— Pozele astea n-au ce căuta pe calculatoarele din redacţie, a zis Schyman.

Carl Wennergren a ieşit din încăpere, închizând încet uşa în urma lui, iar apoi s-a aventurat spre marea de oameni care împrejmuia biroul de ştiri.

Anders Schyman ţinea şosetele ude într-o mână şi în cealaltă, foarfeca pe care o scosese din sertar. Cu mişcări metodice şi ferindu-şi mâinile de privirile celorlalţi, a făcut şosetele franjuri.

Primul gând pe care l-a avut Annika în momentul în care şi-a văzut copiii a fost că erau mai luminoşi la chip. Aveau ochii migdalaţi: ai lui Kalle exprimau bucuria revederii, iar ai lui Ellen reflectau un sentiment de trădare specific unui copil de un an. Aveau trupurile calde, moi şi, totodată, tari, şi vădeau un miros distinct. Aşezată pe pardoseala din hol, Annika şi-a îmbrăţişat copiii şi, cu lacrimi în ochi, a început să-i legene.

— Mă ajuţi şi pe mine cu bagajele?

Thomas îi vorbise pe un ton poruncitor şi insensibil.

Annika le-a dat numaidecât drumul copiilor şi s-a îndreptat spre lift, cărând în casă rucsacurile, geanta de plajă, căruciorul, sacii de dormit şi păturile.

— Haideţi la masă! Sper să nu se fi răcit mâncarea, a zis ea, închizând uşa.

Încă nu ştia cum să se poarte — nici cu micuţii care se agăţau de picioarele ei şi nici cu bărbatul care se întorsese acasă, la ea şi la viaţa lor împreună.

Atmosfera din timpul cinei a fost puţin apăsătoare; copiii erau din cale-afară de obosiţi şi de tensionaţi, iar Thomas încă evita s-o privească în ochi pe Annika. Cât s-a dus ea să-i culce pe cei mici, Thomas se tolănise pe canapea să se uite la un film la televizor. Annika s-a aşezat lângă el, aproape şi totuşi atât de departe de el.

A reuşit să vorbească abia după ce s-au băgat în pat. Stăteau unul lângă altul, cu ochii aţintiţi în tavan.

— Cum a fost?

El a înghiţit în sec.

— M-au întrebat de ce n-ai venit şi tu.

— Şi maică-ta ce-a zis?

— Să ştii că nu e chiar aşa îngustă la minte cum crezi tu, a zis Thomas. Îl acceptă pe Sverker, zice că e ginerele ei. Sincer să fiu, m-a cam impresionat cu asta. Oricât ar bârfi oamenii pe la spatele ei, ea ţine capul sus!

Annika a simţit lacrimi fierbinţi în ochi şi a înghiţit în sec ca să le oprească.

— Da, ştiu, a şoptit ea. Dar asta e cu atât mai rău, nu pricepi? Nu e nici snoabă, nici habotnică. Pur şi simplu, nu mă acceptă. Ai idee cât de dureros e să ştii asta?

Lacrimile, grele şi sărate, i-au şiroit pe obraji, rostogolindu-se şi dispărând în urechile ei.

— E dezamăgită, atâta tot, a zis Thomas fără s-o privească în ochi. Eleonor e pentru ea ca o fiică — mai vorbesc şi-acum de câteva ori pe săptămână la telefon. Dar relaţia lor n-are nicio legătură cu tine. Trebuie să le iei aşa cum sunt.

— Îi pare rău că eşti cu mine, a zis Annika cu glas domol, uitându-se în continuare la tavan.

Thomas a pufnit:

— Ei, rahat! Pur şi simplu, are alt sistem de valori. Pentru ea, o casă e mai frumoasă decât un apartament, să fii director financiar în domeniul asistenţei sociale e mai bine decât să te ocupi cu studiul cazurilor de ajutorare socială. Şi, desigur, e mai de vază să fii bancher decât jurnalist. Dar părerile ei sunt părerile ei şi gata! Până la urmă, trăim într-o ţară liberă.

Thomas s-a întors cu spatele la ea. Annika s-a uitat la umerii lui. Lacrimile îi curgeau încet pe pernă.

— Vreau să ne căsătorim, a zis ea în şoaptă.

El a tăcut.

— Să ne cununăm în biserică, a continuat ea. Să am pe cap un voal alb, cu copiii alături...

Thomas şi-a dat la o parte cuverturile. Avea spatele rigid şi, pe fundalul acelei nopţi frumoase de vară, se dovedea dezaprobator, lăsând-o pe Annika rănită şi tânjind după o reacţie din partea lui.

— Thomas! Te rog!

Glasul ascuţit şi subţire al Annikăi a penetrat aerul, vădind o aşteptare anxioasă după un răspuns care întârzia. S-a eliberat

cu efort din aşternuturile răcoroase şi încurcate în jurul trupului ei şi l-a urmat pe Thomas prin beznă până în bucătărie. Când a aprins lumina, a zărit-o stând goală şi tremurând în pragul uşii.

— Te vede lumea, a zis Thomas, aşezat la masă şi îmbrăcat doar în halat, cu un ziar în mâini.

— De ce nu vrei să te însori cu mine?

Bărbatul a ridicat privirea spre ea. Era lipsit de orice reacţie.

— Am mai fost însurat şi, crede-mă, asta nu schimbă lucrurile cu nimic.

— Dar le schimbă pentru mine.

— De ce? a zis el, dând scaunul mai în spate. Pentru că o să poţi publica o poză de la nuntă în *Katrineholms-Kuriren*?

Annika a înlemnit, clipind şi încercând să alunge palma verbală pe care o primise peste faţă.

— Tot ce fac e pentru tine, a zis ea.

Thomas s-a ridicat şi s-a îndreptat spre ea. Era din cale-afară de furios. Annika a făcut un pas în spate — având, deodată, o altă imagine şi un alt chip în faţa ochilor. A auzit ecoul propriei voci, al vorbelor pe care le rostise adineauri — „Tot ce fac e pentru tine" — şi a simţit furia arzând în ochii lui Thomas.

S-a întors pe călcâie şi a fugit, încercând să găsească o cale de scăpare prin beznă. Panica i s-a răsfrânt în urechea stângă asemenea unui ţipăt ascuţit.

— Vrei să ai un inel pe deget? Asta e? Se poate aranja, cumpărăm unul mâine.

S-a întors şi a început să fugă prin întuneric, simţind în urechea stângă cum o îmboldeşte panica.

— Annika!

În spate, a auzit glasul lui obosit şi inexpresiv.

— Annika, iartă-mă. Annie, vino, te rog!

Bărbatul a cuprins-o cu mâinile pe după umeri, respirându-i în ceafă.

— Iartă-mă, n-am vrut...

Annika a făcut ochii mari şi s-a uitat, lividă, la perete.

Am mai auzit asta. Am mai trecut o dată prin asta. Şi-am iertat, şi-am iertat şi-am tot iertat...

S-a zbătut să iasă din îmbrăţişarea lui, a înhăţat o pătură şi o pernă şi a luat-o la pas spre camera copiilor.

— Unde pleci?

— Treaba mea!

Luni, 25 iunie

Complexul care găzduia Registratura Titlurilor de Valoare se afla în spatele pieţei Sergels Torg, pe o stradă frecventată des de prostituate. Datând din anii şaptezeci, clădirea era acum acoperită de oglinzi şi avea ziduri de beton prevăzute cu ornamente. După ce a intrat în complex, Annika s-a oprit să-şi strângă umbrela. Atmosfera îngrozitor de oficială i-a lăsat o senzaţie de disconfort; contrasta foarte puternic cu motivul pentru care se afla acolo. Nu venise în interes jurnalistic — practic, era o băgăcioasă, o spioană, poate chiar o trădătoare.

Uşor agitată, Annika s-a îndreptat spre scările rulante. Odată ajunsă la etajul al doilea, a dat cu ochii de o grădină artificială deasupra căreia, la vreo douăzeci de metri, se afla un plafon de sticlă. A admirat fântânile de mozaic şi dalele de marmură din podea şi a cercetat pasarela delimitată prin torţe albe şi stilizate, înconjurată de birouri cu tencuială maro făcută din ghips. Annika a clipit în încercarea de a-şi alunga gândurile înnegurate. Nereuşind, şi-a îndreptat privirea spre cerul care se zărea prin plafon, sesizând câteva şuvoaie subţiri de apă pe care aproape că le-a simţit pe propria piele.

E o procedură standard şi nimic mai mult, n-am de ce să-mi fac griji.

Biroul de primire se afla pe partea stângă a holului. Aşternându-şi un zâmbet pe faţă, Annika s-a prezentat. Şi-a spus numele, codul numeric personal şi numărul propriu de identificare. Datele au fost notate într-un registru mare. Cât a zăbovit

recepţionera să facă însemnările respective, Annika s-a uitat cu coada ochiului în registru, să vadă numele vizitatorilor anteriori şi a recunoscut un reporter de la ziarul financiar *Veckans Affärer*.

— Calculatoarele sunt acolo, pe dreapta. Vă rog să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ajutor.

Două ecrane plate marca Phillips bâzâiau pe fundalul unei călătorii eterne prin univers. Annika şi-a aşezat geaca, geanta şi umbrela jos, pe podea, între două scaune. A apăsat tasta enter şi pe ecran au apărut două iconuri mici. Când a făcut clic pe cel intitulat Registru de acţiuni, în faţa ochilor i-a apărut un formular de completat cu: numele emitentului, numărul personal de identificare sau codul unic de înregistrare, pentru companii, şi numele proprietarului.

În căsuţa cu emitentul a tastat Global Future, iar la proprietar a trecut numele lui Torstensson. Peste prima fereastră a apărut imediat o alta, cu un antet care zicea „rezultatele căutării după proprietăţi publice".

N-a apărut nicio informaţie.

— Mă scuzaţi, i-a zis Annika recepţionerei. Puteţi să mă ajutaţi şi pe mine să caut ceva în baza de date?

Femeia s-a aplecat peste birou şi a spus ceva ce Annika n-a înţeles pe deplin.

Reportera se uita la ecranul calculatorului şi s-a gândit să vadă câţi dintre membrii familiei care deţinea *Kvällsposten* aveau acţiuni şi la MTG, compania rivală.

A găsit trei.

Pe chipul Annikăi a apărut un zâmbet confuz.

— Hai că te descurci foarte bine, a zis un bărbat aflat în spatele ei.

Annikăi i-a sărit inima din piept. Mocheta era aşa de groasă, că nu-l auzise deloc pe tip apropiindu-se.

— Aaa, bună! a zis ea. Cum funcţionează... chestia asta?

Bărbatul i-a zâmbit. Licărul din ochii lui a făcut-o să se înroşească în obraji.

— Registrul de acţiuni e actualizat la fiecare şase luni, a zis el. Versiunea pe care o ai tu aici reprezintă evidenţa proprietăţilor publice din data de 31 decembrie anul trecut.

Annika a clipit de câteva ori. Nu făcea nimic necinstit, doar scopul misiunii ei era de aşa natură.

— Şi cum pot afla data exactă la care a fost vândut un anumit pachet de acţiuni? a întrebat ea.

— Nu poţi, a zis bărbatul, zâmbind în continuare. Tranzacţiile sunt comunicate după o jumătate de an.

— Deci nu ştie nimeni de ele? a zis Annika, simţindu-se pe de o parte uşurată, iar pe de altă parte obligată să insiste asupra chestiunii.

— Ba da, trebuie să ştie cineva, a zis el. Noi înregistrăm toate tranzacţiile care depăşesc cinci sute de loturi. La trei zile după efectuarea tranzacţiei, modificările sunt luate în evidenţă.

— Doar că informaţia nu e la dispoziţia publicului general.

Bărbatul o privea insinuant. Ochii lui spuneau cu totul altceva faţă de jargonul funcţionăresc care-i ieşea de pe buze.

— Noi facem analize — un serviciu destinat companiilor care execută operaţiuni de reconciliere sau anumitor emitenţi străini, cu scopul de a putea analiza structura proprietăţilor companiilor lor. Printre altele, pot vedea zilnic actualizările cu privire la acţionarii înregistraţi direct.

Annika a coborât privirea.

— Cu alte cuvinte, contra unei sume de bani, pot vedea cine le cumpără şi le vinde acţiunile.

— Exact, au posibilitatea să urmărească evoluţia tranzacţiilor pe care le luăm în evidenţă.

— Însă eu n-am cum să beneficiez de serviciul ăsta, nu-i aşa?

Annika i-a furat bărbatului o privire şi l-a văzut dând dezaprobator din cap. Apoi, s-a uitat la chica lui deasă, la umerii laţi şi la pantalonii largi şi kaki.

— Am înţeles, a zis ea, ajungând cu ochii în dreptul pantofilor. Să zicem că vreau să aflu o dată exactă, de vara sau toamna trecută, la care a vândut un individ pachetul de acţiuni la o anumită companie. Cum fac?

Annika a dat iarăşi ochi în ochi cu bărbatul, fiind surprinsă şi intimidată de duioşia lor.

— Păi, de ce nu-l întrebi pe el?

Annika i-a zâmbit.

— Ştii, eu, de felul meu, sunt o tipă mai individualistă, a zis ea.

— Se vede, a răspuns bărbatul, rânjind.

Avea dinţii albi şi puţin strâmbi.

— Altfel, poţi să iei legătura cu compania. Mă îndoiesc c-o să afli ceva, dar cine ştie?!

— Şi de cine să întreb?

— Cere cu consilierul directorului financiar sau cu persoana responsabilă de relaţiile cu investitorii. Doar că majoritatea companiilor nu au un angajat care să se ocupe exclusiv de chestiile astea; de regulă, ajung în grija unui administrator sau a unui funcţionar oarecare.

Annika s-a ridicat, şi-a pus pelerina de ploaie, a înhăţat geanta şi umbrela de pe jos şi, aflându-se într-un spaţiu strâmt, a sfârşit prin a se apropia mult prea mult de bărbatul de lângă ea.

— Mersi, a bâiguit ea.

— Cu plăcere, a zis el. Dacă mai ai vreodată nevoie de ajutor, dă-mi de veste...

Bărbatul a lăsat propoziţia în suspans şi i-a înmânat Annikăi o carte de vizită, fără să-i facă loc să treacă. Întâlnindu-i privirea din nou, ea a fost afectată într-un mod foarte straniu de interesul pe care-l afişa bărbatul. În timp ce a luat cartea de vizită, a râs forţat. Încerca să scape de senzaţia respectivă.

— Bine, aşa o să fac!

Annika a zăbovit o vreme sub acoperişul de la intrare. Se simţea asaltată de zgomotele oraşului: anvelopele şuierau pe asfaltul alunecos, şuvoaiele de apă se îndreptau în goană spre canale, iar motoarele pulsau necontenit. Annika a îndesat umbrela în geantă şi a ieşit afară, în ploaie. Picurii călduţi o mângâiau pe faţă şi pe păr în timp ce se îndrepta spre gura de metrou. Gazele de eşapament acopereau strada ca o negură înţepătoare şi cenuşie de care n-aveai cum să te fereşti. Dezgustată, Annika a oprit un taxi, i-a spus şoferului s-o ducă la Zero TV şi apoi s-a aşezat comod pe scaunul din spate, tapisat cu piele. Geamurile fumurii ascundeau strada de privirea ei, protejând-o împotriva urâţeniei de afară.

Nu trebuie să trăiesc aşa. Merit mai mult.

Annika a închis ochii. Corpul şi hainele păstrau încă mirosul copiilor: tenta uşor acră lăsată de Ellen de la iaurtul cu cereale pe care îl consumase la micul dejun şi izul mai pregnant lăsat de Kalle, care mâncase pâine şi brânză. Mâinile păstrau şi ele, senzaţia dată de atingerea părului moale şi a obrajilor calzi ai copiilor.

De dimineaţă, îi dusese la grădiniţă. Ellen se adaptase incredibil de uşor la mediul respectiv. Kalle, în schimb, se dovedise mai problematic — când îi dusese pentru prima dată la grădiniţă, Kalle era mai mare decât Ellen, mai conştient de lumea din jur. Annika rămăsese de câteva ori plângând de o parte a uşii, în timp ce fiul ei suspina de partea cealaltă.

Şi-a alungat gândurile. Copiii erau pe mâini bune. Creşele erau o adevărată binecuvântare; ce bine-ar fi fost să fi existat şi pe vremea copilăriei sale!

Cum în ziua cu pricina ea fusese cea care-i dusese pe copii la grădiniţă, lui Thomas îi revenea responsabilitatea să se ducă să-i ia. Îşi propuseseră amândoi să-i lase cât mai puţin timp acolo, luându-i, în general, la ora trei, cel târziu la patru. Prin urmare, făceau cu rândul — unul rămânea la muncă până târziu, iar celălalt se ducea după copii, recuperând, astfel, timpul pierdut.

Ce însemna timp pierdut, s-a întrebat Annika. A simţit o durere în corp, de dorul copiilor. A deschis ochii, a scrutat suprafaţa plumburie a golfului Riddarfjärden şi a înghiţit în sec.

Lumina cenuşie a dispărut imediat ce au intrat în tunelul Söderleden. Dincolo de geamurile fumurii, zidurile vechi şi negre de granit s-au perindat fulgerător prin faţa ochilor ei.

Pot să o duc la capăt, s-a gândit ea. *Totul o să fie bine.*

Locul unde lucra Anne Snapphane se afla într-o zonă comercială din sudul oraşului, aproape de pistele de schi din Hammarby, unde se înălţa arena olimpică. Annika a achitat cursa cu cardul de credit şi a vârât bonul în portofel, în speranţa că tabloidul avea să-i deconteze suma.

Poarta din faţa ei marca limitele exterioare ale complexului care găzduia televiziunea, format din mai multe clădiri gri de beton, care de-abia se zăreau prin ceaţă. În stânga erau nişte clădiri

simple, ca nişte hangare, ce adăposteau carele de transmisiune. A trecut de platformele de încărcare şi de paleţii de lemn, iar apoi a zărit intrarea.

Înăuntru erau rânduri întregi de vehicule vopsite în aceeaşi culoare — alb, cu logouri stridente —, dar de diferite forme şi modele. Doi oameni încărcau o dubă micuţă. I-au aruncat o privire scurtă când au văzut-o ridicând mâna să-i salute.

Cel mai mare vehicul era parcat aproape la capătul celălalt. Pe un astfel de fundal de interior şi comparativ cu celelalte vehicule, carul de transmisiune cu numărul cinci părea cu adevărat uriaş. S-a apropiat încet de el, auzind ecoul paşilor pe măsură ce înainta pe pavimentul din beton. Carul TV era înconjurat de grămezi întregi de echipamente tehnice, unele fiind împachetate în cutii de metal, cu etichete pe care scria Sony BVP, Cam B Obl, suport pentru stabilizat camera numărul doi.

Partea din stânga a carului fusese prelungită, la fel ca în timpul filmărilor de la Yxtaholm. În cabina de montaj se ajungea urcând pe aceleaşi trepte metalice prevăzute cu găurele.

— Hei, e cineva aici? Gunnar...?

Directorul de operaţii tehnice a scos capul pe culoar. Annika a urcat o treaptă şi a zâmbit.

— Bună ziua, sunt eu, Annika Bengtzon — dacă mă mai ţineţi minte. V-am lăsat la gară, în Flen. Pot să intru?

Gunnar Antonsson a părăsit ungherul tihnit unde lucra, şi-a şters mâinile pe pantaloni şi a ieşit afară s-o salute.

— Sigur, a zis el. Intraţi, vă rog!

I-a întins mâna, care era caldă şi uscată, şi a salutat-o cu un gest ferm.

— Apropo, vă mulţumesc că m-aţi dus până la gară. La cinşpe minute dup-aia, a şi venit trenul!

Annika i-a zâmbit, iar apoi a cercetat împrejurimile şi a ridicat din sprâncene.

— Impresionant! a zis ea.

Nu mai avea deloc sentimentul că se află într-un vehicul. În faţa ei stătea un birou foarte dotat din punct de vedere tehnic şi amenajat cu bun-gust. Echipamentul electronic bâzâia încet în

acel univers izolat, alcătuit din luminiţe care pâlpâiau şi din monitoare ce emiteau un freamăt necontenit.

Bărbatul s-a luminat de îndată la faţă. Parcă înviase.

— Vreţi să vă arăt locul?

Annika a dat aprobator din cap, oarecum stânjenită de curiozitatea ei bolnăvicioasă.

Oare unde o fi fost găsită? O fi curăţat locul?

— Aici sunt posturile de dormit, a zis bărbatul deschizând braţele larg şi indicând un colţişor pe dreapta.

Înaintând, Annika a trecut pe lângă o fereastră cu draperii, situată pe o latură, şi pe cealaltă a văzut un mare tablou de distribuţie. A aruncat o privire prin încăperea micuţă şi a dat din cap în semn că înţelegea despre ce e vorba.

— Şi aici ce vine?

Cu o mişcare amplă din mână, Gunnar Antonsson a arătat înspre ecrane, regulatoare şi tastaturi.

— UCC-urile, a zis el. Unităţile de control pentru camere, pe care le folosesc editorii. Astea coordonează camerele de luat vederi, ajustează deschiderea diafragmei şi tot aşa.

Apoi s-a întors şi a continuat.

— Linia tehnologică, a zis el, deschizând o uşă din dreapta.

Annika s-a uitat înăuntru, zărind o sumedenie de cabluri.

— Totul e pus în rack-uri de 48,3 centimetri, a zis el. Asta e dimensiunea standard.

Când s-a dat Annika din drum, Gunnar a închis uşa. Privirea ei s-a oprit apoi pe celălalt perete, acoperit cu hărţi şi cu diagrame de cablare.

— Aici se face decupaj, a zis bărbatul, trecând deja la următorul ungher. Adică montajul şi alte chestii ce ţin de decupaj. Asta e aparatura de redare beta şi beta-digitală, astea sunt dispozitivele de redare VHS pentru benzi-ghid şi aici sunt profiler-urile...

Annika şi-a luat ochii de pe liniile subţiri şi roşii ale diagramelor şi a trecut degrabă mai departe.

— Acu' doi ani, când am dotat carul ăsta, stocarea informaţiilor pe hard disk părea de domeniul SF-ului, a continuat Gunnar Antonsson. Dar iată că între timp a devenit realitate. Aşa că a

trebuit să desfacem toate rack-urile şi să punem profiler-urile aici, jos.

A indicat un spaţiu de sub o consolă compactă de editare, iar apoi s-a aplecat după un cablu. Annika şi-a dres glasul:

— Mă scuzaţi, dar astea la ce folosesc?

Bărbatul, care pornise deja spre secţiunea următoare, s-a oprit şi a privit-o cu surprindere.

— La decupaj, a zis el. Aici se montează emisiunea.

— Şi cum se face montajul? a insistat Annika. Pe casete propriu-zise sau pe calculator?

— Să înţeleg că n-aţi lucrat deloc în televiziune, a zis bărbatul, aruncându-i o privire întrebătoare.

Annika a dat să zâmbească.

— Nu, n-am lucrat. Prefer să lucrez cu cuvintele. Mi se pare mai uşoară munca la ziar.

Gunnar a făcut o pauză şi a privit-o cercetător în timp ce bobina cablul pe un inel îngust.

— De ce scriaţi atâta despre Michelle?

Annika s-a făcut roşie în obraji. A încercat să răspundă pe un ton optimist.

— Păi, era o persoană publică foarte incitantă. Un aliaj nemaiîntâlnit de farmec şi controversă. Evident că asta intriga presa.

Cu o expresie la fel de întrebătoare pe chip, Gunnar Antonsson a dat drumul cablului.

— Dar de ce avea mereu întâietate în faţa altora?

Annika a tuşit, reuşind să-i evite privirea.

— Michelle sporea vânzările ziarelor, a zis ea. Bănuiesc că la asta se reducea totul. Sinceră să fiu, nu ştiu dacă e vorba despre întâietate aici, cât de faptul că articolele despre ea erau comerciale. La fel era şi cu emisiunile ei de pe TV Plus. Avea priză la public, era genul de om care ieşea în evidenţă. Oamenilor le plăcea s-o vadă pe sticlă, să citească chestii despre ea...

Gunnar Antonsson a deschis o uşă metalică şi a pus cablul la locul lui.

— Înregistrările trebuie să fie de calitate, a zis el, trecând mai departe. Motiv pentru care azi folosim casete beta şi beta-digitale. Adică tot un fel de casete video, dar de alt format, şi imaginea e

mai bună. În timpul filmărilor cu Michelle, am folosit, pentru orice eventualitate, patru dispozitive deodată — în caz că se strica vreo casetă sau mai ştiu eu ce. Mai bine te asiguri de la început decât să-ţi pară rău mai apoi. Dar n-am folosit profiler-urile — adică înregistrarea computerizată. Casetele video normale, VHS, sunt folosite numai pentru benzile-ghid.

Annika l-a urmat, studiindu-i capul de la spate. Avea părul grizonant, cu fir subţire şi aranjat cu dibăcie.

— Ce e aia o bandă-ghid?

Bărbatul a ridicat o sprânceană şi a zis:

— Una îi revine prezentatorului — Michelle ţinea să vadă întotdeauna cum ieşea filmarea –, una, producătorului şi o alta, redactorului. Ideea e să nu faci copii după benzile beta. Editorul poate să utilizeze minutele.

Annika a analizat grămada de aparate de înregistrare, monitoare şi microfoane cu zeci de marcaje galbene — magnetoscopul 08, magnetoscopul 07 şi tot aşa. Era din ce în ce mai confuză.

— Uau! a zis ea. Dar multe lucruri mai aveţi aici!

— Absolut! a aprobat Gunnar, întorcându-se cu spatele şi îndreptându-se către zona de producţie.

Culoarul s-a deschis spre o cabină de montaj asemănătoare cu cele în care o văzuse pe Anne lucrând. Un perete întreg era acoperit de monitoare ce afişau imagini de pe diverse camere video, iar mai departe se vedeau butoane, lămpi, panouri de control, microfoane şi un monitor mare pentru proiectarea imaginii. Pereţii erau căptuşiţi cu un material alb cu albastru, cu model, tăbliile şi pavimentul erau laminate cu o folie gri, iar lambriurile erau făcute din plăci de lemn rotunjite, de culoare vişinie; mâna Annikăi a trecut pe deasupra granulaţiei.

— A fost găsită între ralanti şi pupitrul de montaj.

Annika a luat mâna de pe lambriuri şi s-a uitat în jos, la duşumea, în direcţia în care privea şi Gunnar: un loc îngust dintre pupitrele de producţie din faţă şi din spate, aflat chiar în faţa scaunului pe care stătea directorul tehnic. La nivelul podelei se vedea o trapă cu mânere lucioase şi striaţii metalice.

— Între pupitrul de montaj şi... ce?

Tehnicianul s-a îndreptat de spate şi a pus o mână pe pupitrul din spate.

— Tipu' care operează ralantiul stă aici... Aşa se numeşte maşinăria, ralanti. Iar pupitrul din faţă se numeşte pupitru de montaj: aici stă toată echipa, editorul, directorul tehnic, scenarista, inginerul de grafică...

— Şi în ce parte avea capul?

Gunnar şi-a încrucişat braţele protector peste pântec, ca o frunză de smochin, şi s-a legănat uşor înainte şi înapoi pe călcâie.

— Lângă perete, a zis el într-un final, făcând un semn cu capul înspre un colţ mic din partea cealaltă a încăperii. Picioarele îi erau aici, de cele două părţi ale trapei. Şi avea braţele ridicate aşa.

Bărbatul şi-a ridicat braţele la fel ca gangsterii din filme când îi prinde poliţia.

— Capul — mai bine zis, ce mai rămăsese din el — era rezemat de şipca aia...

Gunnar a coborât braţele pe lângă corp şi s-a îndreptat spre compartimentul aflat în capătul cel mai îndepărtat al carului.

— Aici e studioul de sunet. Astea sunt comutatoarele, mufele şi pupitrul dublu ce controlează nouăzeci şi şase de canale, cu o capacitate de două ori mai mare decât vedeţi aici, şi totul funcţionează digital...

Gunnar Antonsson îi arăta obiectele pe rând, fiind generos în detalii. Annika ştia că aşa reacţionau, de obicei, oamenii în stare de şoc. Avea gura uscată, dar l-a urmat în continuare, încercând să ţină minte diverse cuvinte: mufe, canale, digital.

— Acolo e aparatura de radiorecepţie pentru microfoanele fără fir, un sistem ce asigură comunicarea dintre cei din car şi oamenii de afară, cum sunt, de exemplu, cameramanii, proiectanţii şi reporterii...

Gunnar a tăcut. Ajunseseră în cel mai întunecat colţ al carului.

— Cum vă simţiţi? Vă e greu, nu-i aşa? a întrebat Annika cu glas domol.

Gunnar Antonsson a coborât privirea în podea şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Mi-e greu... da..., a zis el. Mă simt straniu. Uneori mă întreb, din senin, dacă... dacă mai există ceva...

A tăcut iar şi a săgetat-o cu privirea.

— Dacă mai există ceva din Michelle? a întrebat Annika.

— Au curăţat totul pe îndelete, a zis el repede, dându-se în spate.

— Depinde de dumneavoastră, să ştiţi, a zis Annika. Dacă vreţi să-i simţiţi prezenţa, probabil că o să rămână în continuare alături de dumneavoastră. Dar dacă vreţi să vă lase în pace, cred că o să vă asculte şi o să vă înţeleagă alegerea.

- Îi plăcea mult aici, în car, a spus Gunnar. E bine-venită.

Annika a zâmbit.

— Înseamnă că o să aibă cine să vă ţină de urât până în Danemarca. Când plecaţi?

Bărbatul a oftat uşurat.

— Mâine după-masă. Aş fi vrut să merg la ceremonia de comemorare, dar m-am răzgândit.

Gunnar Antonsson s-a uitat la ceas şi s-a frecat pe stomac.

— Aş bea o cafea, a zis el. Vreţi şi dumneavoastră una?

Annika a zâmbit.

Thomas a zăbovit o vreme înainte să intre în biroul administratorului. Transpirase în palme şi îl deranja gulerul de la cămaşă. De când lucra la Asociaţia Suedeză a Autorităţilor Locale, se dezvăţase să poarte cravată. Dar azi îşi pusese una, reamintindu-şi cât de incomodă era.

A ascultat cu atenţie la uşă şi i s-a părut că aude mai multe voci.

În momentul în care şi-a dat seama că făcea un lucru urât şi că putea să-l vadă oricine, a ridicat mâna şi a bătut ferm în uşa placată cu furnir de mesteacăn.

O voce ascuţită şi surprinsă i-a zis să intre.

Thomas a deschis uşa şi a fost întâmpinat de o aromă de cafea şi de prăjituri. S-a făcut dintr-odată alb la faţă.

— Ce vrei?

Administratorul secţiei de îngrijire şi asistenţă sanitară familială era în şedinţă cu negociatorul-şef şi cu administratorul

Departamentului de dezvoltare. Alături, o secretară făcea însemnări. Deloc primitori, oamenii şi-au îndreptat, cu toţii, ochii spre el. Îi întrerupsese.

— Îmi cer scuze, a zis Thomas, n-am ştiut că...

Văzându-l atât de stânjenit, toţi cei din încăpere, în afară de şeful lui, s-au concentrat din nou asupra documentelor pe care le aveau în faţă.

— S-a întâmplat ceva?

Şeful i se adresase pe un ton nepoliticos şi expeditiv.

— E în regulă, revin mai încolo, a zis Thomas, închizând uşa încet în urma lui.

A rămas o vreme pe culoarul de la etajul al nouălea, simţind că devenea tot mai roşu la faţă.

Ar fi trebuit să prevadă că aşa o să se întâmple.

După ce avea să ia o hotărâre, managementul urma să-l contacteze. Era de neconceput să le forţeze mâna întrebându-i dacă luaseră deja o decizie.

Thomas nu primise niciun fel de feedback pentru proiectul pe asistenţă socială de care se ocupase, dar, de vreme ce, cu fiecare prelungire, fusese delegat să lucreze în continuare la el, presupunea că cei de la conducere erau satisfăcuţi de munca lui. În ultimii trei ani şi jumătate, cercetase probleme precum sărăcia, mizeria, sentimentul de vinovăţie, satisfacţia şi devierea socială, încercând să vină cu soluţii de diminuare a neajunsurilor respective, în ciuda faptului că nu prea existau bani pentru asta.

Spera însă să ajungă mai sus. De-acum, avea calificarea necesară să treacă la planul regional. Din câte-şi putea da el seama, sarcina de trasare a dezvoltării viitoare a diferitelor regiuni din Suedia avea să-i revină fie lui, fie unei femei de la Federaţia Consiliilor Judeţene ale Suediei, care se ocupase timp de trei ani de problema respectivă. După cum demonstrau faptele şi cifrele, femeia avea un avantaj mare în faţa lui. Însă partea bună era că Thomas cunoştea dedesubturile asociaţiei — plus că lucra deja acolo.

La capătul celălalt al culoarului a apărut o femeie mai în vârstă de la o altă secţie. Văzând-o, Thomas a pornit degrabă spre biroul lui. S-a aşezat tremurând pe scaun, iar când l-a tras mai aproape de tăblie, a auzit roţile scârţâind.

A dat cu ochii de un grafic care era prins cu o agrafă de o schiţă de evaluare. Era conştient că nu terminase încă raportul interimar, dar nu mai trăia cu grija lui. Dacă managementul n-avea să-i mai dea nimic de muncă, trebuia să se mulţumească cu analiza aceea neconcludentă. Iar dacă primea de lucru, avea să termine şi raportul. A strâns hârtiile de pe tăblie şi le-a pus într-un dosar albastru pe care l-a băgat într-un dulap din spatele biroului.

Thomas a cercetat încăperea: dulapuri tipic scandinave, făcute din lemn de mesteacăn deschis la culoare, materiale gri-albăstrui şi o mochetă bleumarin care acoperea podeaua din lemn de esenţă tare. Poate că n-avea să mai stea mult pe-acolo. Contractul expira pe 30 iunie, aşa că vineri putea să fie ultima lui zi de muncă.

A tras adânc aer în piept şi a încercat să alunge senzaţia de ameţeală, sentimentul că era înghiţit de un vârtej de eşec. A dat la o parte părul care-i intra în ochi şi a ales să se concentreze asupra unor lucruri mai practice.

N-avea prea multe de strâns.

În cazul în care nu se opunea nimeni, tot ce trebuia să ia cu el erau dosarele şi materialele de lucru. Ghivecele cu flori de pe pervaz erau ale companiei, la fel şi mobila, tablourile, calculatoarele şi celelalte dispozitive tehnice. Thomas nu adusese niciun obiect personal la birou — nici măcar o schiţă în creion, o felicitare sau o fotografie cu Annika şi cu copiii.

Cu ce mai rămânea dacă îşi pierdea slujba?

Viaţa lui Thomas se schimbase sub toate aspectele din ziua în care, în urmă cu trei ani şi jumătate, fusese luat cu maşina de către Annika de la vechea lui casă din Vaxholm. Nu o urmase neapărat în mod conştient, ci alesese, mai degrabă, cea mai uşoară cale de scăpare. Annika îi deschisese o portiţă prin care el, nerăbdător să evadeze, se hazardase spre necunoscut.

Nu avusese nicio ţintă, voise numai să lase în urmă trecutul.

Nu fusese cinstit nici cu Annika şi nici cu Eleonor.

I se părea de nesuportat să ştie că fosta soţie îl înlocuise cu un alt bărbat.

Martin e unul dintre parteneri. Nu te bucuri pentru mine? Thomas, sunt atât de fericită!

Apucând strâns marginea tăbliei, a respirat adânc de câteva ori.

Dacă îşi pierdea slujba, cu ce mai rămânea?

Thomas şi-a îndreptat ochii spre fereastră şi a văzut cimitirul şi curtea bisericii St Mary's din Mariakyrkan: terenul saturat de apă era traversat de rânduri întregi de cruci din granit gri şi de pietre mortuare pe suprafaţa cărora se încrucişau şiroaie mici de apă de ploaie. Senzaţia de autocompătimire i-a produs o durere în piept.

Nu aşa voia să trăiască.

— Uitaţi corespondenţa dumneavoastră!

Thomas a fost surprins de anunţul făcut pe un ton vesel.

— Haideţi că mai e puţin, a zis poştaşul cu entuziasm, înmânându-i o legătură mică de scrisori. Săptămâna viitoare plec în concediu. Dumneavoastră când plecaţi?

— Tot săptămâna viitoare, a zis Thomas cu jumătate de gură, în timp ce a luat scrisorile.

Din cale-afară de ocupat, poştaşul a dispărut la fel de repede cum intrase pe uşă, lăsându-l pe Thomas nedumerit, cu ochii aţintiţi asupra teancului de plicuri de Manila. A apucat stiletul cu o mişcare mecanică şi a deschis un plic. Foaia cuprindea informaţii pe care le solicitase celor din oraşul nordic Pajala, cu privire la implementarea ajutoarelor sociale. Următoarea scrisoare era, de fapt, o înştiinţare internă prin care angajaţii erau invitaţi să meargă vineri în Humlegården, să joace *pétanque**. Apoi a urmat statul de plată, neschimbat de la o lună la alta.

Următorul plic era mai gros şi mai lucios. S-a uitat pe verso. Fusese trimis din Vaxholm. În colţul din dreapta sus avea o emblemă mare cu însemnele IG, iar mai jos, un rând de caractere asiatice, urmat de câteva cuvinte în engleză:

Institutul de Economie Globală.

A pipăit plicul cu mâna, încercând să-i aprecieze grosimea: peste un centimetru.

---

* *Pétanque* – joc cu bile de metal, care trebuie aruncate cât mai aproape de o ţintă. (*N. red.*)

Era o scrisoare neaşteptată.

Thomas a desfăcut plicul dintr-o singură mişcare, folosindu-se de degete, nu de stilet.

Pe tăblie a aterizat un dosar cu documente scrise în engleză:

Adunarea Internaţională a Liderilor Noii Generaţii a fost fondată de Institutul de Economie Globală şi de Fundaţia Coreea cu scopul de a facilita întâlnirea tinerilor lideri coreeni de talie internaţională cu omonimii lor din toată lumea, să se cunoască mai bine, în vederea unei colaborări viitoare...

S-a uitat rapid peste următoarele pagini.

Înfruntând noi provocări — prânz oficial

Adresă: Adunarea Internaţională a Liderilor Noii Generaţii, Seul, Coreea de Sud

Ce naiba...?

Apoi a dat peste scrisoarea de intenţie.

Stimate domn Samuelsson, a citit el, parcurgând scrisoarea degrabă până la capăt.

Institutul avea extraordinara onoare de a-l invita să reprezinte Suedia în cadrul Adunării Internaţionale a Liderilor Noii Generaţii, în Seul, Coreea de Sud, în perioada 2-12 septembrie anul curent. La adunare avea să participe câte un reprezentant din partea fiecăreia dintre cele şaisprezece ţări selectate, împreună cu şaisprezece tineri remarcabili din Coreea de Sud. Institutul şi Fundaţia Coreea aveau să acopere cheltuielile de călătorie, cazarea şi masa, sponsorizând, de asemenea, şi seminare, excursii şi tururi orientative prin fabrici mari. Din păcate, termenul-limită se apropia vertiginos, motiv pentru care i se solicita să răspundă cel târziu joi 26 iunie.

Thomas a lăsat scrisoarea jos. Ce fel de glumă mai era şi asta?

A răsfoit numaidecât şi restul hârtiilor, găsind la urmă o scrisoare redactată de mână.

Aaa, el era!

Kim Sung-Yoon, înaintaşul din vechea echipă din Åkersberga. Sung-Yoon, fiul ambasadorului sud-coreean, juca hochei pe gheaţă. Thomas, căpitanul echipei, se asigurase că avea să se numere printre participanţi.

Thomas s-a uitat la literele mărunte.

Să fiu al naibii! Uitase total de Kim Sung-Yoon!

Dar coreeanul nu uitase deloc *de el*.

Thomas a pus scrisoarea pe tăblie, s-a uitat iarăşi spre cimitir şi şi-a amintit de vremurile de altădată: Sung-Yoon, un tip scund şi voios, ai cărui ochi se făceau mici de tot când râdea. Petrecuseră mult timp împreună în decursul unui an sau chiar mai bine. Thomas îl învăţase pe Sung-Yoon ce-i aia beţie. Firește, ambasadorul se supărase şi-i interzisese lui Thomas să mai aibă de-a face cu fiu-său — dar tinerii îl ignoraseră.

După terminarea carierei diplomatice a tatălui, familia lui Kim revenise în Coreea de Sud. Sung-Yoon se angajase la compania care organizase Jocurile Olimpice din Seul în 1988. Trecuseră deja vreo şapte-opt ani de când Thomas pierduse legătura cu el.

Thomas a luat din nou scrisoarea în mâini şi s-a minunat de conţinutul în suedeză, scris foarte corect.

Se părea că, în prezent, Sung-Yoon era subsecretar de stat în cadrul Departamentului de Sport şi Atletism din Seul. El îl propusese pe Thomas ca reprezentant al Suediei la Adunarea Internaţională a Liderilor Noii Generaţii.

Sung-Yoon urma să ia şi el parte la simpozion, fiind unul dintre cei şaisprezece delegaţi sud-coreeni, şi spera să se întâlnească şi să depene amintiri împreună.

Thomas a întors scrisoarea pe verso. Hârtia era imaculată. S-a uitat peste celelalte foi: sugestii de companii aeriene, un program preliminar pentru cele zece zile pe care urma să le petreacă în Coreea, sfaturi vestimentare pentru diferite evenimente — haine lejere pentru turnurile de orientare, fără blugi în Panmunjon. Un tur prin fabricile Hyundai şi Samsung, o excursie prin tunelele de sub zona demilitarizată din dreptul Paralelei treizeci şi opt*, întâlniri cu preşedintele Coreii, un prânz cu secretarul trezoreriei, o cină cu ministrul apărării, prelegeri susţinute de diverşi profesori şi de un câştigător al Premiului Nobel.

---

* Paralela treizeci şi opt demarchează Coreea de Nord de Coreea de Sud. (*N. red.*)

Nu-mi vine să cred, s-a gândit Thomas, simţind nevoia să ia o gură de aer.

S-a ridicat de pe scaun, şi-a luat tichetele de masă şi a pornit. Când s-a deschis uşa de la biroului şefului, Thomas aştepta liftul. Cei trei administratori au ieşit din încăpere. Văzându-l pe Thomas, şeful s-a oprit şi din mers, şi din râs.

— Aaa, ce bine c-am dat de tine, a zis el pe un ton voios. Pentru ce mă căutai mai devreme?

Thomas s-a îndreptat de spate, s-a făcut că bagă mâna după ceva în buzunarul de la geacă şi apoi a spus pe un ton calm şi informativ:

— Aaa, voiam să vă anunţ ceva, a zis el. Am fost invitat să reprezint Suedia la o adunare internaţională a liderilor, care are loc în toamna aceasta la Seul. Aşa că o să fiu plecat din localitate în primele două săptămâni din septembrie. Sunt conştient că e posibil ca plecarea mea să nu vă încurce cu nimic, dar voiam totuşi să vă anunţ.

Grupul încremenise. Toate privirile erau îndreptate asupra lui.

— O adunare a liderilor, zici. Despre ce adunare e vorba?

Şeful nu mai vădea niciun pic de jovialitate în privire. Îşi pierduse verva.

— Adunarea Internaţională a Liderilor Noii Generaţii, ajunsă deja la a patra ediţie, a zis Thomas. E organizată de Institutul pentru Economie Globală şi de Fundaţia Coreea. Aţi auzit de ei?

Liftul a scos un clinchet ascuţit şi uşile s-au deschis. Thomas a urcat în ascensor.

— Mai coboară cineva? s-a adresat el administratorilor.

Bărbaţii au dat din cap, iar Thomas a ridicat mâna dreaptă şi i-a salutat înainte să apuce să se închidă uşile. Cuşca a început să coboare şi Thomas şi-a rezemat capul de perete.

Să fiu al naibii, şi-a zis el iarăşi. *La fix s-a nimerit!*

Grămada de saci de gunoi mai avea puţin şi ajungea până-n tavan, ridicându-se asemenea unei tranşee pline cu saci de nisip şi blocând intrarea în cabina de decupaj.

— Eşti aici? a întrebat Annika cu glas domol, căutând o crăpătură prin care să vadă înăuntru.

În loc de răspuns, a auzit un vaiet care răzbătea de după grămada de saci.

— Vezi în dreapta. E un loc de trecere pe lângă rack-urile cu monitoare.

Annika şi-a lăsat geanta şi geaca în prag, iar apoi şi-a croit drum printre cablurile şi cordoanele de alimentare electrică. Aerul din încăpere era pe măsura unei cabine de decupaj: mai avea puţin şi crăpa de uscat ce era, iar mocheta care acoperea pavimentul din colţ în colţ era aşa de încărcat cu electricitate statică, încât Annikăi i s-a făcut părul măciucă. Atmosfera era prăfoasă şi cenuşie. Ecranele şi becurile economice răspândeau în jur o lumină albăstruie şi scânteietoare.

— Ce-s astea? a întrebat Annika, arătând înspre saci.

— Materialele pentru emisiune care-au fost sechestrate. Arată grozav, nu? Aşa ni le-a adus poliţia — în halul ăsta, după cum vezi.

Annika s-a uitat la sacul pe jumătate gol aflat la picioarele Annei. Casetele video de diferite formate stăteau de-a valma alături de desfăşurătoare şi alte nimicuri.

— Şi ce trebuie să faci cu ele?

— Le fac inventarul, le pun pe categorii şi apoi le aşez la locul lor. Trebuie să scot minutele pentru fiecare casetă în parte, ca să putem începe decupajul, şi suntem în criză de timp. Aşa cum am stabilit iniţial, o să difuzăm emisiunea începând de sâmbătă, dar abia mâine o să se facă anunţul oficial.

— Dumnezeule, dar Michelle nici măcar n-a fost înmormântată! a exclamat Annika.

— Asta să i-o zici baştanului din Londra, nu mie, că eu ştiu prea bine, a zis Anne Snapphane.

Apoi a apăsat butonul de ejectare al pupitrului portabil de decupaj pe care-l ţinea în poală, a luat caseta în mâna dreaptă şi cu cea stângă a vârât înăuntru una nouă. În timp ce maşinăria citea materialul, Anne a scris ceva pe o etichetă adezivă, a lipit-o bine pe caseta de-abia ejectată şi apoi a pus-o într-o cutie. În clipa imediat următoare, monitorul a început să pâlpâie şi pe ecranul din faţa lor a apărut Michelle Carlsson.

Uimite de claritatea imaginii, cele două prietene au tăcut. O vedeau pe femeia care acum era moartă emoţionată şi gata

să înceapă emisiunea, părând că ascultă indicaţiile primite în cască.

— Nu, e mai bine să intre anarhistele la început, a zis ea în lavalieră, adresându-i-se cuiva din cabina de montaj şi răspunzând, probabil, la o întrebare care era stocată pe o altă casetă din cine ştie ce sac.

Femeia a rămas în lumina reflectoarelor. O specialistă în machiaj a venit să-i cerceteze faţa îndeaproape. Michelle n-o remarcase, asculta absorbită vocea celui care-i vorbea prin cască.

— Mai întâi intră anarhistele, apoi nazista — vreau un cadru strâns, luat din stânga, să se vadă mare svastica de pe obraz.

Specialista în machiaj i-a trecut uşor peste frunte un puf roz de pudrat, apoi a luat o pensulă şi i-a conturat sprâncenele şi, în cele din urmă, s-a retras.

— Bine, a zis Michelle, dând din cap şi mormăind un „mulţumesc" către machieuză. Apoi a dat din mână, şi-a aşezat casca în urechi, s-a întors pe călcâie la patruzeci şi cinci de grade şi s-a uitat absentă în camera de luat vederi.

Annika i-a cercetat privirea goală şi a simţit o contracţie în piept. În profunzimea ochilor lui Michelle nu se citeau nicio bucurie, nicio satisfacţie. Avea o privire total absentă, care nu vădea nimic în afară de disperare şi de un distrugător sentiment de obligaţie.

Michelle Carlsson a dat iarăşi din cap, a făcut un pas în spate şi a aprins lumina din interiorul sufletului ei.

Transformarea a fost bruscă, fabuloasă şi dramatică. Femeia s-a schimbat imediat la faţă: privirea i s-a umplut de viaţă, scânteind, iar prin sticlă răzbătea o oarecare căldură ce le-a cuprins pe Anne şi pe Annika ca într-o îmbrăţişare, făcându-le să zâmbească.

— Bine v-am regăsit la *Petrecere de vară la castel!* a zis Michelle Carlsson pe un ton dulce ca mierea, cu părul mătăsos şi cu privirea ei cristalină. Ei bine, iată-ne ajunşi şi în ultima seară de vară petrecută aici, la castelul Yxtaholm, din Sörmland. Invitaţii din această...

S-a oprit şi a dus mâna la ureche. Căldura din ecran a dispărut.

— Am înţeles, a zis ea. Doi-zece, doi-zece, mă auzi? Doi-zece...

— Ce casetă e asta? a întrebat Annika.

— Bănuiesc că e caseta cu ultimul episod, trasă cu camera doi, a zis Anne Snapphane, derulând înregistrarea.

Coloana sonoră s-a transformat într-o vorbire păsărească, iar vocile ţipau la fel ca răţoiul Donald. Pe ecran au apărut două dungi, iar oamenii au început să se mişte pe repede înainte, asemenea vedetelor din filmele mute. Annika a rămas cu privirea aţintită asupra ecranului, total fascinată de caleidoscopul realităţii care se desfăşura în faţa ei.

— Mda, a zis Anne Snapphane după câteva minute. A fost trasă cu camera doi.

A setat aparatul la o viteză mai mare de derulare şi pe ecran au apărut şapte dungi în loc de două. Zgomotele au devenit foarte ascuţite, transformându-se în adevărate piţigăieli care de-abia se distingeau.

Lăsând caseta să hârâie în continuare, Anne Snapphane s-a întins după o alta. A luat două casete în mână şi le-a cântărit, apoi a ales una dintre ele. A rupt o etichetă şi a aşteptat să pornească noua casetă. Trei Michelle au început să râdă şi să vorbească simultan de pe trei monitoare diferite. Invitaţii şi membrii echipei care se zăreau în fundal o priveau absorbiţi pe vedeta TV. Michelle zâmbea, strălucea, ridica uşor din sprânceană în timp ce asculta, îi primea călduros pe invitaţi şi se mişca de colo-colo. Camera de luat vederi nu se dezlipea nicio clipă de ea: fiecare gest era esenţial, fiecare expresie avea importanţa ei.

— Extraordinar! a zis Annika. Absolut impresionant!

— Scrie şi în Biblie, a zis Anne, răsfoind etichetele. În capitolul al patrulea din *Facerea*.

Cunoscând îndeaproape legăturile pe care le avusese Anne în copilărie cu Şcoala Luterană din cadrul Societăţii Evanghelice din Pitholm, Annika a tăcut, lăsând-o să continue.

— Mă refer la recunoaştere, a zis ea. E o nevoie primară a omului. Fără aprecierea şi recunoaşterea care ni se cuvin, suntem zdrobiţi. E o condiţie fundamentală a vieţii.

— Ce facem, am revenit la pilda cu Cain şi Abel?

— De fapt, la prima atestare documentară a unui motiv de crimă pe pământul nostru, a zis Anne Snapphane.

— Scuze, a zis Annika, dar nu ştiu prea multe despre chestia asta.

Anne şi-a scos pantofii.

— Cain a fost agricultor şi Abel, cioban. Amândoi îi aduceau jertfe Domnului: Cain, din roadele pământului, iar Abel, din miei nou-născuţi. Dar Dumnezeu a primit doar jertfa lui Abel, nu şi pe cea a lui Cain.

— Carevasăzică, Dumnezeu habar n-avea să-şi educe copiii, a zis Annika.

— Exact. Şi, după cum zice Biblia, Cain s-a mâniat văzând că Dumnezeu nu i-a primit jertfa. S-a mohorât. Iar Domnul, un bătrân sadic, i-a zis aşa lui Cain: „Pentru ce te-ai întristat şi pentru ce s-a posomorât faţa ta? Când faci bine, oare nu-ţi este faţa senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la uşă şi caută să te târască, dar tu biruieşte-l!".

— Ce nemernic! a zis Annika. Mai întâi, se laudă că suntem egali în ochii Lui, că ne-a făcut după chipul şi asemănarea Lui, iar apoi ne pune în diverse circumstanţe. Şi când reacţionăm la nedreptatea Lui, ne face morală!

— Abel se bucura de recunoaşterea şi de slava Domnului, a zis Anne, dar lui Cain nu-i rămânea decât să înghită în sec şi să-şi aştepte rândul la preamărire, timp în care, evident, trebuia să fie în continuare virtuos.

— Abel a primit toată recunoaşterea Domnului, pe când Cain trebuia să-şi vadă în continuare de muncă fără să se plângă, a zis Annika, rezumând spusele prietenei sale.

— Da şi cred că ştii prea bine continuarea, a zis Anne Snapphane, ducându-se în dreptul unui sac de lângă hard diskuri.

— Cain l-a ademenit pe Abel în sălbăticie şi l-a ucis?

— Exact, a zis Anne, cu capul vârât în sac. Ţine puţin casetele astea. Mersi! Dumnezeu a văzut tot — se pare că avea o cameră cu care spiona lumea —, aşa că era conştient de ce făcuse Cain.

— Şi cum l-a pedepsit?

— L-a izgonit de pe ogorul lui, nu l-a mai lăsat să cultive pământul. L-a condamnat la o viaţă de pribeag, Cain devenind un rătăcitor.

Anne Snapphane s-a aşezat la loc pe scaun.

— Trebuie să te uiţi la fiecare casetă în parte? a întrebat Annika, uimită.

— Ei, nu chiar, a zis Anne. Dar trebuie să văd ce segmente video sunt pe fiecare casetă, să le sortez şi să mă asigur că nu conţin defecţiuni tehnice.

Imaginile au dispărut şi, preţ de câteva secunde, pe monitor a tronat întunericul; într-un final, dispozitivul s-a oprit. Anne Snapphane a oftat şi a schimbat caseta cu aceeaşi precizie uluitoare de mai înainte, lipind o etichetă pe ultima pe care o scosese din aparat şi punând-o la locul ei.

— Lui Dumnezeu nu I-a păsat de roadele muncii lui Cain, a zis Annika, cu glas domol.

— Păi da, e logic, că doar mieii sunt mai frumoşi decât grânele! a intervenit Annika.

— Cain muncea ca un rob, ara şi însămânţa pământul, pigulea buruienile şi avea grijă de recoltă, a zis Annika, imaginându-şi un câmp pietros. Pe când Abel se odihnea, îşi mai făcea de lucru mestecând câte-un fir de iarbă, iar oile creşteau singure şi se înmulţeau. Şi iată că fratele, cu mieii lui cu tot, a fost cel care s-a bucurat de recunoaşterea lui Dumnezeu. Iar Cain n-a putut să îndure una ca asta.

— Da, Domnul l-a văzut numai pe Abel, nu şi pe Cain, a bâiguit Anne Snapphane.

— Extraordinar! a repetat Annika. Din cale-afară de impresionant! Auzi, ai poftă să mergem să mâncăm ceva?

Anne a făcut o grimasă.

— Nu mi-e foame, dar aş bea o cafea, să ştii. Pune nişte apă în filtru, vin şi eu acum, stai să termin cu...

Annika şi-a croit drum prin cămăruţă, luând câteva guri sănătoase de aer imediat ce a ajuns în hol. S-a dus în salon şi a pornit filtrul.

Salonul era, de fapt, un spaţiu îngust delimitat prin pereţi de sticlă, situat în mijlocul unei încăperi mari care găzduise pe vremuri o fabrică şi în prezent devenise redacţia televiziunii Zero. Pe un perete stăteau aliniate câteva dulapuri albe, iar sub ele se zăreau o plită de aragaz, un frigider, o chiuvetă şi tăblia pe care

era pus filtrul. Mirosul rânced şi greţos din aer scotea la iveală faptul că ventilatorul nu funcţiona foarte bine.

De partea cealaltă a pereţilor de sticlă se aflau birourile, calculatoarele, telefoanele şi câteva canapele. Per total, birourile erau mai înghesuite decât în redacţia de la *Kvällspressen*, iar femeile erau mai tinere şi mai drăguţe. În general, nu făceau nimic mai mult decât să convingă diverşi oameni să participe la emisiuni: erau tot timpul cu receptorul în mână, înduplecându-le pe VIP-uri să se implice în dezbateri televizate, linguşind oameni normali şi casnici, ca să-i convingă să se lase umiliţi de prezentatorul cine ştie cărui talk-show sau concurs în vogă, sau flatându-i pe artiştii vremii ca să-şi prezinte realizările în emisiunile lor, preferabil în exclusivitate.

Annika ştia că una dintre vedetele postului, regele neoficial al talk-show-urilor naţionale, lua interviuri doar în exclusivitate. Pe parcursul sezonului, vedetele invitate nu aveau voie să participe la nicio altă emisiune în afară de cea a „regelui" — asta era condiţia, dacă-ţi convenea, bine, dacă nu, tot bine! Trebuia să plăteşti un preţ, dacă voiai să apari alături de cel mai bun. Şi, da, femeile de la birouri se ocupau de asta, se asigurau că emisiunea merge înainte, găseau clovni dornici să apară pe sticlă...

— Ce bine! a zis Karin Bellhorn zărind filtrul de cafea. Nu ne-ar strica deloc un automat din ăla, dar cafeaua parcă are alt gust când o vezi picurând în cană, nu-i aşa?

S-a îndreptat spre tăblie, a luat două ceşti de porţelan dintr-un dulap şi pe una i-a dat-o Annikăi.

— Ai venit pe la Anne? a întrebat producătoarea în timp ce punea cafeaua în ceşti.

— Da, îi duc acum o cafea, a răspuns Annika, uitându-se după o cutie cu lapte.

— Reporterii sună întruna, a zis Karin Bellhorn, fixând-o pe Annika cu privirea. Sper că eşti conştientă că numai câţiva au ocazia să dea ochii cu toţi suspecţii, a zis ea.

Annika a simţit privirea aspră a femeii, o privire goală, dar arzătoare. Annika nu se mai simţea în largul ei şi a început să se vânzolească.

— Vreţi să plec?

Sprijinită de tăblie, cu braţele încrucişate peste pieptul voluptuos, Karin Bellhorn a luat o gură de cafea, a oftat şi apoi s-a încovoiat de spate — era obosită.

— Nu, a zis ea. Din partea mea, poţi să rămâi.

Annika a dat să zâmbească. Nu se simţea deloc în apele ei şi a încercat să zică ceva.

— Ştii..., a spus producătoarea pe neaşteptate. Tu eşti o tipă care se face uşor remarcată.

Femeia nu intenţionase deloc s-o linguşească, dar Annika s-a înroşit deodată şi a coborât privirea.

— Nu ştiu cum se face, a continuat Karin Bellhorn, dar unii oameni au o chestie care-i scoate în evidenţă. Bine, asta ţine, cumva, şi de frumuseţea fizică, dar e mai mult decât atât. Michelle nu era o frumuseţe clasică, dar, cu toate astea, a avut un succes fenomenal pe TV.

Annika a dat din cap, amintindu-şi de caseta din biroul Annei şi de efectul pe care-l avea Michelle când se transforma, devenind vibrantă, plină de viaţă.

— E adevărat că o invidia toată lumea? a întrebat Annika.

Karin a săgetat-o pe Annika cu o privire ce vădea uimire.

— S-o invidieze? a zis ea. Mă rog, acuma depinde ce înţelegi prin asta. Toţi oamenii care nu sunt mulţumiţi de ce au vor mai mult. Şi aici intră şi vedetismul.

— De ce e lumea aşa de ahtiată după asta? a întrebat Annika.

Karin Bellhorn a râs.

— Curioasă întrebare pentru o jurnalistă care lucrează în presă.

A pus ceaşca pe tăblie.

— Bănuiesc că ştii care-s principiile noastre de muncă, nu-i aşa?

Annika a dat dezaprobator din cap.

— Faima înseamnă putere. Cu cât eşti mai cunoscut, cu atât eşti mai puternic. Devii stăpân pe un spaţiu mai mare, câştigi teritoriu. De fapt, la asta se rezumă tot, la lupta pentru teritoriu, la alegerea partenerului.

Annika era nedumerită.

— Serios? Chiar credeţi că e aşa de simplu? a întrebat ea, uimită de brutalitatea frustă pe care o vădeau vorbele producătoarei.

Karin Bellhorn a ridicat din umeri şi a schiţat un zâmbet.

— Să ştii că nu suntem cu mult mai avansaţi decât dinozaurii.

S-a uitat la propriile mâini.

— Am prezentat şi eu odată o emisiune, a zis ea. Ştiai?

Annika a dat ezitant din cap.

— De divertisment?

— Da, prima emisiune de divertisment realizată în Suedia. Făceam parte şi din echipa editorială. Chipurile, pe atunci totul decurgea lin şi democratic, dar mă călcau în picioare în fiecare zi. Nu dădeau doi bani pe propunerile mele, dar erau mereu de acord cu temele de discuţie propuse de bărbaţi.

Karin a schiţat un zâmbet trist.

— Bănuiesc că ştii şi tu cum stă treaba. Lucrurile se schimbă mult mai greu decât ne imaginăm noi.

— Dar parcă apoi aţi plecat din ţară...

Karin a dus mâna la tâmplă ca şi cum ar fi fost un pistol.

— Da, m-am măritat cu Steven, prilej cu care am primit mai multă atenţie decât mi-aş fi dorit. N-a fost deloc plăcut. Pe-atunci, suedezii nici nu-şi imaginau cât de faimos era Steven în Anglia. Reporterii de la tabloide nu se dezlipeau de sub fereastra dormitorului nostru.

Ceva din tonul producătoarei a făcut-o pe Annika s-o asculte cu mai mult interes. Vorbele erau aspre, dar tonul femeii vădea o mândrie controlată.

— Cred că v-aţi simţit realmente hărţuită, a zis Annika.

Karin a oftat, ridicând o clipă din sprâncene, apoi a râs.

— A fost o experienţă ciudată, ne ştia aproape toată lumea, a zis ea. Ne confruntam cu tot felul de reacţii din partea lor. Era greu chiar şi atunci când ne priveau cu ochi buni. Ca să nu mai vorbesc despre momentele în care ne împroşcau cu noroi în articole. O chestie ca asta te secătuieşte! Se alege praful de tine, eşti proprietatea tuturor, toţi te revendică. Pur şi simplu, te epuizează, deşi nu ştiu dacă ăsta e cel mai bun cuvânt — e ca şi cum te-ar toca mărunt, mărunt şi te-ar risipi în văzduh. E foarte greu să te aduni şi să-ţi vezi de viaţă.

Annika s-a uitat după Anne Snapphane, dar n-a văzut-o pe nicăieri.

— Presa era grămadă pe Michelle, a zis ea. Probabil că i-a fost foarte greu.

Karin a scos un pachet de ţigări din buzunarul adânc al jachetei şi l-a strâns gânditoare în mână.

— Mă rog, trebuie să recunoaştem că, în esenţa lor, bârfele şi zvonurile răutăcioase sunt o sursă de divertisment. Ceea ce pentru un individ e o nedreptate insuportabilă, pentru ceilalţi e, pur şi simplu, o cale de a scăpa de greutăţile de zi cu zi, în timp ce stau pe scaun la coafor. Trebuie să fim realişti, cu toate că bârfa poate răni cu adevărat. Mai ales dacă vizează pe cineva drag. Toţi oamenii faimoşi au un călcâi al lui Ahile comun: familia. Atacul la adresa familiei e devastator.

— Şi totuşi, când vor să iasă dintr-o situaţie neplăcută, vedetele invocă cel mai adesea suferinţa familiei, a contracarat Annika.

— Şi da, şi nu, a zis Karin Bellhorn, ducând ţigara la buze. Ştirile rău intenţionate o să afecteze întotdeauna pe cineva din familie. Fie că vorbim de o mamă în vârstă sau de un copil neajutorat, va exista întotdeauna un apropiat al vedetei care va suferi. Aşa că există şi un sâmbure de adevăr cu privire la scuza asta legată de suferinţa familiei, care ţie ţi se pare răsuflată. Mai vrei cafea?

Annika a dat din cap.

— Hai la fumoar, la o ţigară, a zis Karin, traversând redacţia cu dificultate.

Annika a urmat-o, traversând şi ea încăperea, apoi a pătruns într-un locşor îngust care duhnea a fum şi oferea o privelişte amplă spre stadionul Victoria, terminat pe jumătate.

— Ce ziceţi, o să-l termine până încep jocurile? a întrebat Annika, făcând un semn cu capul înspre arena olimpică.

— Categoric, a răspuns Karin Bellhorn, trăgând cu atâta sete din ţigară, încât căile ei respiratorii aproape că au scos un ţipăt. Mai au trei ani la dispoziţie!

Nesigură de intenţiile producătoarei şi de rolul ei în raport cu ea, Annika n-a comentat remarca. De unde înainte o respinsese, Karin ajunsese să-i acorde încredere — şi asta în numai opt minute şi şapte secunde. Annika s-a uitat cercetător la producătoare,

remarcându-i ridurile evidente din jurul gurii şi degetele galbene de la nicotină care-i atingeau bărbia. Lumina cenuşie de afară îi colora tenul într-o nuanţă deloc naturală.

— Vă place ce faceţi? a întrebat Annika.

Karin Bellhorn a ridicat uşor din umeri şi a continuat să fixeze cu ochii un punct îndepărtat.

— Ne străduim să facem lucruri bune, a zis ea. Încercăm să expunem societatea din perspectiva femeii şi nu văd nimic rău în asta.

— Nici măcar atunci când vă supuneţi ordinelor mai-marilor? a întrebat Annika.

— Dacă stau bine să mă gândesc, ar trebui să fim recunoscători pentru mai-marii ăştia, a zis Karin, scuturând scrumul într-o scrumieră plină cu nisip. Dacă n-ar fi ei, n-ar mai exista nicio emisiune pentru tânărul public feminin. Trebuie să atragem atenţia consumatorilor înainte să ajungă la vârsta de treizeci de ani; dup-aia, oamenii îşi schimbă şi obiceiurile, şi preferinţele. Să luăm, de pildă, produsele pentru casă — în general, cele care le achiziţionează sunt femeile, de asta reclamele li se adresează în special lor. Dacă te uiţi la televiziunea naţională, ai să vezi că reclamele lor sunt cele mai standardizate.

— Aşa e, a zis Annika. Pe de altă parte, emisiunile comerciale de televiziune nu fac decât să umple pauza dintre reclame.

— Nu contează! a zis Karin Bellhorn. Atâta vreme cât avem posibilitatea să facem ceva cu sens, o s-o facem. Nu mai vorbesc de faptul că punem la bătaie locuri de muncă pentru femei, chit că în faţa sau în spatele camerei de luat vederi.

— Da, dar din câte am înţeles, nu merge întotdeauna totul strună, a zis Annika. Se spune că Mariana von Berlitz şi Michelle nu se înţelegeau prea bine.

— Nu se înţelegeau deloc, a spus Karin Bellhorn tăios, stingând prima ţigară şi aprinzând-o pe a doua. Situaţia era destul de tensionată. Mariana a venit la noi înaintea lui Michelle şi nu s-a putut obişnui niciodată cu ideea că Michelle a reuşit să ajungă atât de sus.

— Vasăzică, Mariana o invidia?

Producătoarea a tras aer adânc în piept şi s-a uitat preţ de câteva secunde la plafonul negru de fum.

— Nu musai pe ea, ca om. Era invidioasă mai degrabă pe succesul ei, a zis Karin, dând uşor din cap. Mariana a insistat să dea câteva probe TV, dar a ajuns la concluzia că nu era deloc potrivită pentru asta. N-a afectat-o prea tare. O deranja însă că Michelle avea mereu un cuvânt de spus în privinţa emisiunilor. Evident că, în calitate de prezentatoare, Michelle putea să intervină asupra desfăşurătorului şi să-i ceară producătorului să rearanjeze segmentele. Iar Mariana considera că Michelle nu avea cunoştinţele sau experienţa necesară pentru câtă autoritate deţinea.

— Şi aşa era?

Karin Bellhorn a inhalat cu lăcomie o cantitate mare de nicotină, astfel încât la capătul ţigării s-a format un segment mare de scrum care stătea să cadă.

— Nu, a zis ea în şoaptă. Fireşte că nu! Michelle avea o intuiţie fantastică pentru efecte şi temporizare. Mariana, pe de altă parte, nu se pricepe la chestiile astea, pur şi simplu nu le are în sânge.

Annika a încercat să dea la o parte fumul de ţigară.

— Dar despre Stefan Axelsson ce ştiţi?

Producătoarea a privit-o pieziş pe Annika.

— Nu-l cunosc prea bine. E liber-profesionist.

— Dar parcă ştiam că a colaborat la aproape toate producţiile făcute de Zero TV în ultimii patru ani?

Karin Bellhorn a ridicat din umeri şi Annika a abandonat subiectul.

— Dar despre Sebastian Follin?

Karin Bellhorn s-a tolănit într-un fotoliu şi a dus o mână la bărbie.

— Înainte să se ocupe de Michelle, Sebastian Follin a fost consultant la Administraţia Naţională a Drumurilor, filiala din Växjö. Visul lui a fost s-o facă celebră pe Michelle: când a reuşit, s-a declarat mulţumit. Fireşte, Michelle a rămas cu o pată pe cuget din cauza lui. Nu reuşea să scape de senzaţia că-i era datoare. Indiferent de câţi bani făcea Sebastian de pe urma ei, Michelle simţea că era îndreptăţit să primească mai mult de atât. Că avea dreptul la ea. Voia să fie în lumina reflectoarelor alături de ea. Sebastian nu se considera un simplu manager, se considera o prelungire a lui Michelle, o parte din ea.

— Are cumva probleme psihice sau ce? a întrebat Annika.

— Nu, nu are nicio problemă. Pur şi simplu, ţi-am expus lucrurile aşa cum le văd eu. Oamenii faimoşi pot să-i influenţeze pe asociaţii lor, mai ales dacă se cunosc dinainte ca unul dintre ei să devină celebru. Când un grup demarează un proiect împreună, întotdeauna apar multe neînţelegeri, dacă unul dintre ei atinge masa critică..

Neînţelegând ce voia să spună Karin, Annika a clipit.

— Atinge masa critică?

Producătoarea a zâmbit din nou, ţinând atent ţigara între buze.

— Adică devine cineva, a zis ea. E recunoscut şi aplaudat de public. Ca să înţelegi mai bine, să luăm domeniul muzical — de pildă, sunt trupele astea care îşi încep activitatea într-un garaj. Muncesc pe brânci ani întregi şi dintr-odată ajung faimoşi peste noapte. Însă cel care devine vedetă cu adevărat e interpretul. În general, trupele astea nu rezistă tocmai din cauza mecanismelor care controlează faima.

Annika a zâmbit.

— Cu cât eşti mai cunoscut, cu atât eşti mai puternic. Devii stăpân pe un spaţiu mai mare, câştigi teritoriu. După cum bine aţi zis mai înainte.

Karin a dat aprobator din cap.

— Un dezechilibru de distribuţie, a zis ea.

— Ce clienţi a mai avut Follin?

Producătoarea a tras cu sete din ţigară şi a aşteptat tăcută să se absoarbă nicotina în organism.

— N-a mai avut niciun client, a zis ea, scoţând fumul afară. La început, a pretins că mai face management şi pentru alţii, dar minciuna a ieşit repede la suprafaţă. Cum să-ţi spun ca să înţelegi? Pur şi simplu, nu voia să ajungă mare, nu voia să-şi dezvolte afacerea. Nu-l interesa decât să-şi dea aere, atât.

Annika s-a îmbujorat şi a schimbat tactica.

— Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat atunci, în ultima noapte la castel? a întrebat ea. De ce a luat-o razna la Grajduri?

Karin Bellhorn a privit-o tăios. A stins ţigara şi s-a ridicat în picioare.

— De unde-ai aflat asta?

Annika a avut o clipă de ezitare.

— Am fost acolo şi era un dezastru de nedescris, i-a explicat ea. S-a enervat din cauza lui Michelle şi a lui John Essex?

Femeia mai în vârstă a rămas cu gura căscată şi s-a schimbat la faţă, devenind livid din dreptul frunţii până jos, la bărbie. A pus o mână pe perete, ca să se sprijine.

— Ce? a zis ea. Ce spui?

Speriindu-se de reacţia lui Karin, Annika a făcut un pas spre ea.

— Sunteţi bine? Aveţi nevoie de ajutor? Să mă duc să chem pe cineva?

Producătoarea a privit-o ţintă pe Annika preţ de câteva secunde. Apoi, a închis ochii şi, treptat, i-a revenit culoarea în obraji.

— Nu, nu e grav, doar că mi-a scăzut tensiunea, a zis ea. Scuză-mă. Ce ziceai mai înainte?

— Am motive întemeiate să cred că Michelle şi John Essex au făcut sex în ultima noapte petrecută la castel, a zis Annika. Credeţi că Sebastian s-a enervat din cauză că era gelos?

Karin a închis ochii şi a dus o mână la frunte.

— După scandal, Sebastian a rămas acolo, în mijlocul camerei devastate. L-am găsit culcat pe podea, cu ochii aproape să-i iasă din orbite — era absolut devastat.

— Din cauza lui John Essex?

Producătoarea a dat din cap, a oftat şi a privit-o pe Annika cu ochi sticloşi.

— Michelle îi spusese că intenţiona să-i rezilieze contractul. Că nu mai voia să fie managerul ei. Iar el n-a putut îndura aşa ceva — viaţa lui se ducea de râpă. Şi, sinceră să fiu, îl înţeleg.

— În ce sens îl înţelegeţi? Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Păi, avea să iasă din lumina reflectoarelor, avea să piardă până şi puţina faimă pe care o dobândise. Efectiv, era alungat de pe teritorul lui, era jecmănit. Fără Michelle, era un nimeni.

— Şi credeţi că cineva putea să reacţioneze cu atâta disperare într-o situaţie ca asta?

Karin a fost zguduită de un râs aspru şi huruitor, o reacţie total necontrolată şi atât de agresivă, încât Annika a bătut în retragere.

— Habar n-ai tu cât de disperat poţi ajunge, a zis producătoarea, îndepărtându-se de perete şi ieşind din încăperea ce duhnea a nicotină.

Annika a rămas nemişcată, urmărind-o cu privirea pe producătoare prin pereţii de sticlă şi respirând aerul apăsător şi greţos din încăpere. O rămăşiţă din silueta fără formă a femeii străbătea fumoarul ca un ecou: materialele demodate, lipsa de prospeţime.

Oamenii au reacţii stranii când sunt stresaţi sau în stare de şoc, s-a gândit Annika.

Apoi, a zărit-o pe Anne Snapphane lângă filtrul de cafea.

— Unde-ai fost? a întrebat-o Anne în timp ce turna ultima gură de cafea într-o ceaşcă galbenă decorată cu cerculeţe.

— Am avut o discuţie cu Karin.

Anne i-a mirosit hainele Annikăi şi a strâmbat din nas când a simţit miros de ţigară.

— Am crezut că face infarct, a zis Annika, uitându-se cu teamă înspre lifturi.

— Ieri mai aveam puţin şi-o luam razna cu toţii. Auzi, nu te supăra, trebuie să mă întorc la muncă, săptămâna asta am zis că stau mai mult cu Miranda şi...

Annika s-a dus să-şi ia pelerina de ploaie şi geanta, iar apoi s-a îndreptat uşor către lift. În timp ce cabina îşi croia, huruind, drum în jos, jurnalista a simţit că avea mintea plină cu tot felul de impresii şi totuşi goală. Gândurile erau lipsite de orice legătură, ca un bâzâit de cuvinte învolburate.

Holul era ticsit de lume, dar Berit Hamrin l-a ochit imediat pe managerul de turneu al lui John Essex. Era aşezat pe un scaun în faţa şemineului şi se legăna înainte şi înapoi, făcându-şi de lucru cu o sticlă de apă minerală franţuzească. Costumul italienesc pe care-l purta era puţin cam strâmt în dreptul taliei. Costumele Armani erau pentru sportivi, nu pentru oameni de afaceri.

Berit s-a dus degrabă lângă el, dar bărbatul s-a făcut că n-o vede.

— Mă bucur că v-aţi făcut timp să ne vedem! a zis Berit, zâmbindu-i dulce, iar apoi şi-a întins mâna pentru a o strânge pe a lui înainte ca el să apuce să se ferească.

Bărbatul s-a întors cu faţa spre ea. Chipul lui lăsa să se vadă clar că era nervos şi că o compătimea. A cercetat-o din cap până-n picioare, evaluându-i trupul de femeie trecută de prima tinereţe, apoi a tratat-o cu răceală.

— Sincer să fiu, nu înţeleg care-i rostul întâlnirii noastre, a zis el şi s-a uitat spre ieşire, gata să plece.

Berit şi-a ridicat puţin bărbia, dându-şi seama că managerul căuta să-i zdruncine încrederea în sine, arătându-se respingător faţă de ea, în calitate de potenţial obiect sexual.

— N-ar fi mai bine să mergem undeva ca să putem discuta în linişte? a întrebat ea.

Bărbatul n-a răspuns. S-a aşezat pe o canapea de piele de lângă şemineu şi a pus sticla de apă pe podea. Berit a ocolit un grup de oameni de afaceri germani şi a luat loc lângă el. I-a pus în faţă un dosar mic şi roz, de carton, pe care nu l-a deschis. Oamenii treceau şuierător pe lângă ei, vorbind încet şi legănându-şi servietele.

— Lucrez pentru un tabloid care o duce destul de rău, a zis Berit. Distribuţia merge prost, veniturile din reclame scad întruna. Altfel spus, ni se cam epuizează resursele financiare, aşa că angajaţii renunţă la slujbe şi reportajele sunt din ce în ce mai jalnice. Iar managementul e tare nerăbdător să schimbe cursul lucrurilor.

Managerul de turneu era pe punctul de a se ridica şi a-şi vedea de drum, nefiind deloc interesat de soarta unui tabloid amărât de la Polul Nord.

— Motiv pentru care, a continuat Berit pe un ton grav, ţin neapărat să discut cu dumneavoastră despre o chestiune iminentă. Şi aş aprecia foarte mult dacă am aborda problema ca nişte profesionişti.

Bărbatul s-a uitat la ceas.

— Sincer să fiu, habar n-am de ce a insistat secretara mea să vin la întâlnirea asta, a zis el, pregătindu-se din nou să se ridice de pe canapea.

Însă Berit nu s-a mişcat de la locul ei, străduindu-se să-şi menţină calmul.

— Pentru că ea şi-a dat seama că e absolut necesar să discutăm despre consecinţele pe care le poate avea publicarea materialelor de care dispune tabloidul la care lucrez eu.

Managerul de turneu s-a oprit imediat, rămânând suspendat la circa zece centimetri deasupra tapiseriei de piele a canapelei. De-abia atunci a conştientizat cu adevărat prezenţa lui Berit şi faptul că-i avea la mână pe el şi pe Essex.

S-a aşezat uşor la loc, pe canapea.

— Fireşte că nu vrem să-i facem niciun rău domnului Essex, a zis Berit cu sinceritate în glas, aplecând capul puţin într-o parte. Dimpotrivă, tot ce vrem e să le destăinuim cititorilor noştri impresiile cu care a rămas după noaptea petrecută la castelul Yxtaholm.

— Nici nu se pune problema, a zis bărbatul. John e în toiul unui turneu mondial. N-are timp pentru lucruri dintr-astea. Şi, oricum, a ales să facă abstracţie de aventura aia nefericită.

Berit l-a cercetat pe bărbat, a observat că avea pete hepatice pe mâini şi urme de la solar pe pielea de sub barbă. Nu se simţea deloc stânjenită sau vinovată pentru ceea ce urma să facă.

— Proastă alegere, a zis ea, cu atât mai mult cu cât nici noi, nici poliţia din Suedia n-avem de gând să facem abstracţie de întâmplarea cu pricina. Aşa cum v-am spus deja, ziarul pentru care lucrez are datoria de a-şi informa cititorii cu privire la chestiuni de interes general, cum este aceasta. Ca să nu mai zic că nu suntem deloc în poziţia de a ne debarasa de materiale atractive din punct de vedere comercial doar aşa, de dragul de a părea finuţi.

Neîncrezător şi totuşi receptiv, managerul de turneu a clipit de câteva ori.

Berit a luat dosarul roz şi l-a cântărit în mână.

— Ziarul la care lucrez deţine fotografii cu John Essex şi cu vedeta TV recent decedată, a zis ea, fluturând uşor dosarul prin faţa lui.

— Serios? a întrebat bărbatul.

— Da, şi sunt cu adevărat senzaţionale, a zis Berit, uitându-se ţintă la managerul de turneu.

Bărbatul a săgetat încăperea cu privirea şi s-a apropiat de ea, fără a avea intenţia să se ia la harţă cu ea. Respiraţia îi mirosea a tutun.

— Aaa, deci e vorba despre fotografii cu conţinut sexual. Nu-i problemă! Lumea ştie prea bine că John îşi face de cap.

— Da, fotografiile au, într-adevăr, conţinut sexual. Dar asta nu e tot, mai deţinem şi o copie după analiza medico-legală a armei.

Pe managerul de turneu l-a cuprins teama. A adoptat o postură rigidă şi a evitat să dea ochii cu Berit.

— N-a împuşcat-o John.

Berit a ridicat din umeri.

— Tot ce e posibil, a zis ea. Cert e că a folosit pistolul, încărcat, în alte scopuri.

I-a acordat timp bărbatului să-i înregistreze bine spusele şi să se prindă de aluzie.

— Vă referiţi la perversiuni sexuale? a întrebat el pe un ton de confidenţialitate.

— E puţin spus, credeţi-mă, a răspuns Berit pe un ton la fel de secretos.

— Da' sunt siguri că a fost el?

— Păi, i-au găsit amprentele pe mucoasa vaginală. Dar şi pe mâner, pe ţeavă şi pe trăgaci...

Managerul de turneu i-a făcut semn cu mâna să se oprească, apoi s-a rezemat de spătarul scund al canapelei şi a urmărit cu privirea doi tineri îndrăgostiţi care traversau holul.

— Nu e bine să discutăm aici despre asta, a zis el în şoaptă.

— Eu v-am prevenit! a zis Berit bucuroasă că-i ieşise planul.

Ploaia se oprise, iar pământul era rece şi umed. Nămolul se scurgea încet pe drumul asfaltat, în direcţia porţii.

— Annika? Annika Bengtzon...?

De-abia ajunsese în staţia de autobuz din faţa complexului care găzduia televiziunea, când a auzit pe cineva strigând-o.

O femeie înainta degrabă pe deal în jos, la fel ca deversarea noroioasă, croindu-şi drum cu atenţie şi împleticindu-se din când în când în mers, din cauza botinelor cu toc înalt pe care le purta. Când s-a apropiat îndeajuns de mult de ea, Annika a recunoscut-o: era Bambi Rosenberg. Deşi era machiată, se vedea clar că era trasă la faţă.

— Mamă, ce bine c-am dat de tine, a zis femeia fără suflare, apropiindu-se de Annika cu paşi nesiguri. Ştii cumva dacă se ţine mâine la Zero TV vreo ceremonie de comemorare în cinstea lui Michelle?

Actriţa de telenovele era din cale-afară de supărată. Îi tremura buza de jos şi avea ruj pe dinţi.

— Din câte am auzit eu, da, se ţine, a zis Annika, încercând să realizeze un contact vizual cu femeia care o privea pătrunzător.

— Nu-mi vine să cred! Cum e posibil aşa ceva?! Nu le trebuie autorizaţie, nimic?!

Tânăra era deranjată de ceva. Dădea întruna din mâini, îşi aranja părul cu frenezie şi tot mişca din picioare.

— Nu cred, a răspuns Annika. Că doar a lucrat acolo.

— Uite cum îşi bat joc de ea doar ca să-şi facă o reclamă ieftină şi de senzaţie! N-a avut linişte nici cât a fost în viaţă, pentru c-au avut grijă ăia de la TV Plus şi Sebastian Follin să n-o slăbească o clipită. Şi uite că n-au de gând s-o lase în pace nici acum, după ce-a murit. O exploatează în ultimul hal!

Bambi avea pupilele aşa de mari, că aproape că nu i se mai vedea irisul. Şi-a umezit buzele şi s-a ciupit de faţă.

— Ia zi, care-i problema, de fapt? a întrebat Annika. Că, până la urmă, televiziunea şi Sebastian Follin n-au făcut decât să-i deschidă calea spre celebritate.

Bambi se apropiase foarte mult de ea. Respiraţia îi mirosea a acru.

— Toată viaţa ei, Michelle a încercat să fie pe măsura aşteptărilor celor din jur. Dar pe ea n-a întrebat-o nimeni niciodată ce-şi dorea şi unde visa să ajungă.

— Ce vrei să spui, că a devenit vedetă TV fără voia ei? a zis Annika, pe un ton sarcastic.

— Aaa, nu, a zis Bambi Rosenberg. Michelle era perfect conştientă de drumul ei şi avea chiar perioade scurte şi din ce în ce mai dese în care era sigură că făcuse alegerea potrivită. Dar până şi logica e amăgitoare. Sunt pe drumul cel bun, o să fiu faimoasă, adulată şi bogată, ce-aş putea să cer mai mult de la viaţă?

— Vrei să spui că asta e amăgire curată?

Actriţa a scos un suspin.

— Normal! În viaţă contează numai oamenii, iubirea şi relaţiile cu cei din jur.

Annika a simţit o iritare pe creier care a făcut-o să strâmbe din buze. Conştientă că gândea subiectiv, jurnalista s-a întrebat ce drept avea ea să catalogheze convingerile lui Bambi Rosenberg drept banalităţi.

— Cum ai cunoscut-o pe Michelle? a întrebat ea, încercând să-şi tempereze aroganţa.

Femeia a răspuns pe un ton firesc:

— Eram în Playa de las Americas. Amândouă singure şi în concediu, numai că eu eram deja de o săptămână în zonă, când a venit ea. Michelle mi s-a părut foarte drăguţă. Însă şi destul de tristă.

Bambi s-a oprit din vorbit şi s-a uitat la Annika.

— Vezi tu, pe atunci nu era celebră.

Annika a dat din cap şi a încurajat-o să continue povestea.

— Vasăzică, v-aţi împrietenit?

Bambi Rosenberg a dat aprobator din cap.

— Da, aveam aceleaşi visuri — ne doream amândouă să facem ceva în viaţă. După ce ne-am întors acasă, Mickey s-a angajat la Zero, iar eu am prins un contract de modelling. Eram la fel.

— Cum era Michelle?

— Super drăguţă! Îşi dorea foarte mult să-i ajute pe oamenii cu neajunsuri. Dacă vedea la televizor vreun copil sărman, o apuca plânsul. Semna orice listă cu copii refugiaţi care cereau azil. Şi eu făceam la fel.

Mironosiţo ce eşti, s-a gândit Annika, după care a luat hotărârea să joace dur.

— Înseamnă că nu te-a deranjat că Michelle a devenit o supervedetă, iar tu ai rămas o simplă actriţă de telenovele?

Bambi a făcut nişte ochi cât cepele.

— Cum să mă deranjeze?! Nici vorbă de aşa ceva. Michey lucra în jurnalism, eu, în domeniul actoriei. Mie nu-mi plac politica şi prostiile de genul ăsta, eu mă simt bine jucând, exprimând emoţii umane. Ne ajutam una pe alta.

— Vasăzică, Michelle *avea nevoie* de ajutor? Avea nevoie de ajutorul tău?

— Mickey avea multă nevoie de ajutor, avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. De cineva care s-o asculte, căruia să-i spună nimicuri de zi cu zi. Da' de câte ori nu m-a sunat cu noaptea în cap, pentru că nu putea să doarmă! Se simţea singură şi avea nevoie să schimbe o vorbă cu cineva. Şi uite că acum m-a ajuns şi pe mine singurătatea.

Bambi Rosenberg a cotrobăit prin buzunarul de la geacă, a scos un şerveţel şi şi-a suflat nasul, iar apoi s-a îndreptat cu paşi nesiguri spre banca din staţia de autobuz.

Annika s-a uitat de jur-împrejur şi s-a concentrat asupra zgomotelor care veneau de dincolo de centrul comercial aflat în apropiere.

Nici urmă de autobuz.

— Era faimoasă, adulată şi bogată, a zis Annika, îndreptându-se şi ea către bancă, luând loc alături de Bambi şi dând cu piciorul într-o păpădie care răsărise printr-o crăpătură din asfalt. Dar, în rest, cum se descurca? Cum stătea cu dragostea şi cu relaţiile?

— Erau cam rare în viaţa ei, a zis Bambi Rosenberg, dând la o parte o şuviţă de păr care-i intra în ochi şi aruncând şerveţelul. Prieteni nu prea avea. Multe dintre amicele ei au lăsat-o baltă când şi-a început cariera în televiziune; de invidioase ce erau, răspândeau tot felul de zvonuri urâte despre ea şi o vorbeau de rău. După ce a ajuns celebră, multe au încercat să se apropie iar de Mickey. Se gudurau şi le curgeau balele în preajma ei, voiau să-i fie iar prietene. Însă, aşa cum era de aşteptat, le-a retezat-o din start. Cât priveşte prietenii noi, nu putea să aibă încredere în ei.

Actriţa s-a oprit din vorbit şi a rămas aşa o vreme, uitându-se fix către stadionul aflat în spatele centrului comercial şi pe care, evident, nu-l vedea.

— Şi cu bărbaţii cum stătea?

Pieptul lui Bambi Rosenberg s-a aplecat sub povara unui oftat eliberat în mod involuntar.

— Putea să aibă orice bărbat voia.

Bambi s-a uitat la Annika. Actriţa avea genele mult prea încărcate de rimel.

— Era normal să fie aşa. Tot ce trebuia să facă era să aleagă. Cu toate astea, n-a reuşit niciodată să pună mâna pe bărbatul pe care şi l-a dorit cu adevărat.

— Cum aşa?

Întrebarea s-a făcut auzită înainte ca Annika să apuce să cumpănească asupra ei. Şi-a muşcat limba, conştientă totuşi că voia foarte mult să audă răspunsul. Ştia că-i sticleau ochii: era curioasă.

— Pentru că era însurat şi avea copii. E vorba de Stefan Axelsson, directorul tehnic. Au avut o aventură scurtă acum câţiva ani, înainte ca Michelle să ajungă mare, şi i-a fost foarte greu.

Annika a clipit şi şi-a amintit ce furios reacţionase bărbatul şi cum ţipase: „Lasă-mă-n pace, lăsaţi-*o* în pace!". Axelsson încerca, de fapt, s-o protejeze, chiar şi după moarte.

— *El* a iubit-*o*?

Bambi n-a răspuns. Îi dăduseră lacrimile. Dincolo de liniştea care se aşternuse între ele, Annika a auzit huruitul autobuzului care se apropia.

— Am avut şi eu la un moment dat o aventură cu un bărbat însurat, a zis Annika, încercând să întreţină conversaţia.

— Serios? a zis Bambi Rosenberg, întorcându-se cu faţa spre ea şi făcând ochii mari. Şi cum a evoluat?

— Am rămas însărcinată şi s-a mutat cu mine, a zis Annika, simţind o urmă de mândrie în glas.

— V-aţi căsătorit?

Mândria a dispărut ca prin minune.

— Nu, dar avem deja doi copii.

— Şi Michelle a rămas însărcinată, a zis Bambi Rosenberg, uitându-se iarăşi spre clădirea ce adăpostea complexul comercial. Stefan şi-a ieşit din fire când a auzit una ca asta, îi striga întruna că trebuie să facă avort. După două săptămâni de plâns, a avortat. În ziua următoare, Stefan s-a întors la trei sute şaizeci de grade, a revenit la ea, i-a zis că-i mărturisise totul neveste-sii şi că voia să rămână cu ca şi cu copilul. Însă era prea târziu, era prea târziu pentru ei doi. N-au reuşit să treacă peste asta. Michelle nu şi-a revenit niciodată.

Annika a văzut, dincolo de părul şuviţat profesionist al lui Bambi Rosenberg că autobuzul staţionase.

— Îngrozitor, a zis Annika cu glas domol.

— Nu ştiu cu ce-a greşit Michelle ca să merite o viaţă atât de nenorocită, a zis actriţa.

Autobuzul ticsit de oameni a oprit în staţie şi Annika a urcat în el. S-a strecurat printre cărucioarele cu copii şi sacoşele cu alimente, a ochit un loc deasupra uneia dintre roţile din spate şi a văzut-o pe Bambi Rosenberg dispărând din câmpul ei vizual pe măsură ce se îndepărta autobuzul.

Alcătuită din clădiri gri ce răsăreau din pământ asemenea unor ciuperci, zona comercială era mohorâtă. Annika a închis ochii preţ de câteva secunde. Simţea un nod în stomac de la lacrimile pe care le reţinuse şi i s-a făcut imediat rău de la drum.

Cât ghinion. Câtă nedreptate. Spusele actriţei de telenovele îi răsunau încă în minte:

Nu ştiu cu ce-a greşit Michelle. Ca să merite. O viaţă atât de nenorocită.

Putea să aibă un copil, putea să-l aibă pe bărbatul care-o iubea, putea să aibă un cămin şi o familie.

Apoi, a avut o revelaţie.

Cum am eu.

A deschis ochii larg, ca să oprească valul de apă sărată generat de emoţii.

Autobuzul a oprit într-o nouă staţie. Un bătrân în vârstă şi corpolent, care purta o tichie şi o haină impermeabilă, şi-a croit drum spre partea din spate a autobuzului şi s-a aşezat alături de Annika. Jurnalista şi-a strâns pelerina pe lângă corp şi s-a uitat afară, pe geam. Vântul a îmboldit ploaia, făcând-o să răpăie pe latura dinspre ea a autobuzului, desenând pe geam modele psihedelice din praf şi negreală.

Bărbatul a căscat, a tuşit şi apoi şi-a dres glasul. Annika s-a învelit şi mai strâns cu pelerina de ploaie. A închis ochii şi a văzut, ca într-un negativ, imaginea şiroaielor de ploaie care dansau în spatele pleoapelor ei. Şoferul se îndrepta spre Gullmarsplan. Hainele umede ale pasagerilor agitaţi se frecau între ele, iar Annika şi-a ţinut respiraţia, ca să nu mai simtă mirosul pe care-l emanau oamenii nespălaţi.

— Mă scuzaţi, a zis bărbatul de lângă ea pe un ton poruncitor. Pot să vă întreb ceva?

Faţă în faţă cu portocaliul semaforului, autobuzul s-a oprit brusc. Annika s-a prins numaidecât cu mâinile de scaunul din faţă, ca să nu se lase peste omul care tocmai i se adresase.

— Vă rog, a zis ea privindu-l întrebător după ce autobuzul s-a stabilizat.

— Am impresia că vă ştiu de undeva. De la televizor, nu-i aşa? a zis bărbatul, afişând un zâmbet ce i-a descoperit dinţii galbeni.

Annika s-a străduit să-i zâmbească şi ea, dar a fost nevoită să se ţină iarăşi bine de scaunul din faţă, întrucât autobuzul a frânat brusc în dreptul intersecţiei de peste podul dintre Johanneshov şi Nynäsvägen.

— Nu, a răspuns ea. Îmi pare rău, probabil că mă confundaţi.

— Dar vă recunosc, a insistat bărbatul. Parcă vă şi văd stând pe canapeaua aia, lângă multe alte femei.

Annika a tras adânc aer în piept şi a privit dincolo de Gullmarsplan.

— Îmi pare rău, a zis ea, apucând geanta ca să-i dea omului de înţeles că intenţiona să coboare.

Bărbatului i s-a şters zâmbetul de pe faţă. A bombănit ceva de neînţeles şi aproape că nici nu şi-a dat picioarele la o parte, având pretenţia ca Annika să treacă peste el. Ochii ei au oglindit deodată o furie aprigă.

— Ce dracu' înseamnă asta? Mişcă-te odată, nu vezi că vreau să ies?! a zis ea pe un ton ridicat şi agresiv.

Luat prin surprindere, bărbatul a făcut ochii mari şi s-a ridicat în picioare, ca să-i facă loc.

Annika a coborât pe uşa din spate şi a dat piept cu vântul de afară. O rafală i-a dat la o parte pelerina şi s-a furişat pe sub bluză, umezindu-i pielea. I-a permis vântului, preţ de câteva secunde, să facă ce-l tăia capul, simţind cum i se face pielea de găină. A ridicat privirea spre structura de sticlă ce adăpostea gura de metrou, zărind pilonii de oţel vopsiţi în roşu care împrejmuiau uşa transparentă. Nu voia să coboare la metrou, nu voia să se ducă la redacţie.

S-a răzgândit şi a luat-o spre chioşcul de ziare, ca să se adăpostească de vânt, iar apoi şi-a scos mobilul din geantă. A sunat la Informaţii şi a cerut numărul de la Global Future. Apoi, l-a format şi a aşteptat cu sufletul la gură să-i răspundă cineva.

— Aş vrea să vorbesc cu persoana responsabilă de relaţiile cu investitorii, i-a zis ea centralistei.

— Nu mai există nimeni pe aici care să facă asta, i-a răspuns fata.

Annika s-a dat la o parte ca să-i facă loc unei bătrâne care mergea în baston.

— Ce nu mai există? Investitori sau o persoană care să coordoneze relaţiile dintre ei?

Fata a chicotit.

— Nici una, nici alta.

Annika a ochit un şir de scări în dreapta, în faţa magazinului cu produse organice.

— Bine, atunci aş vrea să vorbesc cu directorul executiv.

— A fost concediat săptămâna trecută.

Ca să scape de ploaie, jurnalista a pornit degrabă pe scări în jos şi s-a oprit pe palier.

— Păi, şi mai e cineva pe-acolo în afară de dumneavoastră?

— Oarecum, a zis fata. Ce anume vă interesează?

În jur mirosea a pişat şi a igrasie. Annika a înghiţit în sec şi a decis să-şi încerce norocul.

— Aş vrea nişte informaţii cu privire la o analiză pe care o face Registratura Titlurilor de Valoare pentru compania dumneavoastră...

— Eu sunt responsabilă de asta pe moment, a zis fata. Asta ca să vedeţi şi dumneavoastră cât de puţin importantă mai e funcţia cu pricina. Să ştiţi că nu ne merge prea bine.

Annika a dat cu piciorul în câteva cutii goale de suc strivite, apoi a izbit o sticlă goală de iaurt de băut şi, în cele din urmă, a rămas cu pivirea pironită asupra şinelor de metrou.

— Cât mai valorează acţiunile dumneavoastră în prezent?

— Ultima dată când am verificat, adică acum o jumătate de oră, aveau o cotă de 38,50 de mărci suedeze.

— Adică mai nimic, a zis Annika.

Fata de la celălalt capăt al firului a râs din nou, însă de data asta cu tristeţe.

— Nu lucraţi în domeniul afacerilor, nu-i aşa?

În zgomot de frână, de o parte a peronului a oprit un metrou.

— Nu, nu sunt afaceristă, a zis Annika. Nu ştiu ce înseamnă jocurile de piaţă, însă se pare că există oameni care se cred mari investitori. Cum sunt cei care au falimentat compania pentru care lucraţi. Caut informaţii despre o chestiune similară.

— Deci cu ce vă pot ajuta? a zis centralista, alias responsabila de relaţiile cu investitorii, alias directorul executiv de la Global Future.

Din metroul acoperit cu tablă albastră a coborât o mulţime anostă cu hainele leorcă, iar rezidenţii din suburbiile sudice ale Stockholmului au încercuit-o pe Annika din toate părţile.

— Aş vrea să ştiu data exactă la care a fost făcută o anumită tranzacţie cu acţiuni, a spus Annika cu glas domol.

— Nu am voie să divulg asemenea informaţii, a zis fata.

— Ştiu asta, a spus Annika. Departe de mine gândul să vă rog una ca asta. Pur şi simplu, mi-am zis că e bine să vă spun ce m-ar interesa pe mine, în speranţa că poate o să faceţi ulterior nişte cercetări aşa, din curiozitate.

La capătul celălalt al firului nu s-a auzit nimic. Undeva în dreapta Annikăi, un metrou a intrat vâjâind în staţie, zguduind peronul de beton.

— Dar care-i treaba cu chestia asta?

— E vorba despre o afacere făcută de cineva bine informat, însă nu implică pe nimeni din comitetul executiv sau din departamentul dumneavoastră de management.

Metroul a oprit, puhoiul de oameni de pe peron a dispărut, iar în mintea Annikăi a răsunat o linişte deplină.

— Şi când a avut loc?

— Anul trecut, chiar înainte să se facă raportul ăla dezastruos din al doilea pătrar...

— Aaa, ăla de pe 20 iulie. Şi cine e autorul?

Annika a tras adânc şi molcom aer în piept. Deasupra, un autobuz cu destinaţia Tyresö a pornit huruind la drum.

— Un tip pe nume Torstensson, a zis ea, aplecându-se mult peste mobil. A făcut o tranzacţie măricică: 9 200 de acţiuni.

— Staţi puţin.

Fata a rostit ultimele cuvinte în şoaptă.

Annika s-a uitat pe scări în sus. Graffiti şi cablurile de înaltă tensiune care se băteau pe un schelet de oţel i-au amintit Annikăi de monştrii dintr-un vodeoclip de coşmar al celor de la Pink Floyd. Vântul a trecut şuierând prin tabla perforată, făcând cablurile să cânte. Annika asculta în receptor cu sufletul la gură.

— 9 200 de acţiuni, a zis femeia. Gata, am găsit!

Annika a închis ochii şi a simţit cum îi creşte pulsul, trecând dincolo de plafon.

— Pe ce dată?

— Pe 24 iulie.

A coborât bărbia, a strâns tare din ochi şi şi-a încleştat fălcile până i-au scrâşnit molarii.

— Bine, a zis ea. Vă mulţumesc foarte mult!

— Da' sper că rămâne între noi.

— Evident! Fiţi fără grijă.

Annika a închis şi şi-a îndreptat privirea spre stradă, zărind mai întâi toaletele ecologice şi apoi camioanele, un val constant de tablă care se deplasa spre periferie. A tras adânc aer în piept de trei ori şi l-a sunat pe Schyman.

— Ghinion, a zis ea. După cum reiese din analiza făcută de Registratura Titlurilor de Valoare, Torstensson a vândut acţiunile pe 24 iulie. Adică la patru zile după ce-a fost făcut public raportul.

La capătul celălalt al firului nu s-a auzit nimic. Annika s-a uitat la mobil.

— Alo?

— Eşti sigură?

— Sunt cât se poate de sigură, a răspuns Annika.

— Bine... Mersi.

Dezamăgirea din sufletul lui Schyman a vlăguit legătura telefonică.

— Îmi pare rău, sincer, a zis ea, simţindu-se în mod inexplicabil stânjenită.

— Nu-i nimic.

Schyman a închis. Cu obrajii arzând, Annika a închis telefonul de tot. Oare de ce lua aşa de personal dezamăgirea şefului?

Şi-a amintit de uimirea pe care o vădise Anne Snapphane când o întrebase pe Annika de ce nu avusese puterea să le ceară niciodată nimic bărbaţilor din viaţa ei.

Să fi fost şi Schyman unul dintre ei? Să fi avut, oare, o relaţie ce se putea numi apropiată?

Annika a alungat gândul din minte, a pornit telefonul şi a format un nou număr. S-a liniştit şi a devenit serioasă, întrucât urma să aibă o conversaţie cu Q.

— Hannah Persson figurează ca locuind în casa maică-sii din Malmö, i-a zis ea poliţistului după ce a răspuns la apel. Problema e că nu locuieşte deloc acolo, ci undeva în Katrineholm. Acolo era când aţi arestat-o, nu-i aşa?

— Auzi, da' tu unde te crezi, la interogatoriu?

Annika i-a ignorat tonul zeflemitor.

— Din câte-am dedus eu, nu mai are prea mulţi prieteni din copilărie, aşa că mă gândesc că locuieşte, probabil, cu unii dintre amicii ei nazişti. E drept?

Q a râs pe înfundate.

— Continuă.

— Ideea e că stă într-un apartament cu amicii ei nazişti...

— Eşti pe-aproape, a zis inspectorul, întrerupând-o.

Annika s-a rezemat de peretele din spatele ei, observând prea târziu că cineva îşi ştersese mucii pe el.

— La dracu, a înjurat ea, dându-se la o parte de pe suprafaţa mizerabilă.

— Ce?

— Aha, deci nu stă chiar într-un apartament. Da' unde, într-o cameră?... Aaa, stă în birourile Partidului Nazist? Cu amici cu tot, nu-i aşa?

— Bingo! Însă, din câte ştim noi, fără amici. Stă singură.

Mândră de ea, Annika a zâmbit.

— Am înţeles. Acu' să te văd, cam pe unde crezi tu că-s birourile astea?

Jurnalista a închis ochii, concentrându-se.

— Păi, nu sunt prea multe locuri prin Katrineholm în care să amplasezi sediul unui partid nazist fără să se prindă nimeni, a zis ea, gândind cu voce tare. Un loc bun ar fi pe undeva pe lângă Nävertorp, numai că zona e plină de imigranţi. Nu cred că le-ar fi bine naziştilor acolo, că nu le-ar da rezidenţii pace. Deci mă gândesc că trebuie să fie pe undeva prin est — da, sunt sigură: e în partea de est, nu-i aşa?

— N-aş putea să-ţi zic denumirea locală a cartierului, că nu ştiu.

— Mă rog, e vorba despre zona aia cu spitalul, cu multe apartamente jegoase situate la subsol şi cu tot felul de magazine cu casete din alea ciudate. Pe vremea când lucram la un ziar local, am făcut un articol despre unul dintre ele, mai ferit de ochii lumii.

Detectivul i-a dat adresa.

— Da, exact cum am bănuit, e o adresă din est, a zis ea, rânjind. Mersi!

Annika a închis şi a simţit iarăşi mirosul de pişat şi de igrasie, iar apoi şi-a reamintit de cât de descumpănit era Anders Schyman.

Ar fi fost drăguţ din partea ei să-l ajute cumva pe şeful ei.

Înjurăturile care-i împuiau capul lui Schyman s-au transformat într-un răcnet. Cum de m-am putut înşela aşa de tare?! *Sigur şi-a băgat dracu' coada aici.*

Acţiunile fuseseră vândute pe 24 iulie, la patru zile după ce a fost făcut public raportul. Torstensson nu se grăbise — nemernicul avea mâinile curate. Înjurăturile au sfârâit în mintea lui Schyman ca nişte picături de grăsime ce cădeau pe cărbuni încinşi, luând forma unor gânduri cât se poate de răutăcioase la adresa redactorului-şef:

Tipul fusese prea prost ca să priceapă ce discutaseră membrii consiliului director.

Fusese prea încuiat ca să folosească informaţiile în scopul efectuării unei tranzacţii ilicite.

Se temuse prea tare c-o să aibă probleme.

Nu îndrăznise să-i înşele pe ceilalţi, întrucât le era loial.

Ori poate că era un om cinstit care, efectiv, refuzase să comită o infracţiune.

Ajungând la ultima concluzie, Anders Schyman n-a mai suportat: s-a ridicat, simţind nevoia să fugă de tot. Nodul care i s-a pus în piept îi îngreuna tot mai mult respiraţia. Ce făcuse? În ce belea se băgase? Ce declanşase şi cât de gravă era problema? Oare avea să fie nevoit să-şi dea demisia?

Schyman a privit prin uşa de sticlă. De partea cealaltă, redacţia pulsa — era un organism viu ce trebuia susţinut, hrănit şi întreţinut. Care dintre ei doi nu-şi avea locul acolo — el sau Torstensson? Ce greşeală făcuse provocându-l pe redactorul-şef! De-abia acum realiza că se bazase mult prea mult pe dosarul-antrax. Nu mai avea niciun as în mânecă, nicio putere asupra redacţiei, nicio acoperire în faţa consiliului director — rămăsese doar cu răutatea, abuzul de putere şi decepţia din sufletul lui. O singură armă avusese şi el: denunţarea publică a fărădelegii, însă rămăsese fără muniţie. Se epuizase toată odată cu liniştea ce se aşternuse după ce-l sunase Annika. Era lipsit de apărare, scos din joc şi vulnerabil.

Şi-a încleştat pumnii cu putere şi s-a uitat la Spike, care vorbea la telefon, ţinându-şi picioarele pe tăblie şi întinzându-se după un pachet de ţigări.

Dar de ce mă frământ atât? s-a gândit el. Pot să plec oricând, n-are decât să se aleagă praful de tabloid. Ce-mi pasă mie? Pot să revin la televiziune, să mă angajez într-un consiliu director sau să mă orientez spre tehnologia informaţiei.

Schyman şi-a înăbuşit gândurile şi şi-a încordat coloana acoperită de materialul cămăşii.

Gata, era sătul de tot. Ăsta era adevărul: nu mai putea continua aşa. Îi era absolut imposibil să-l mai tolereze pe Torstensson ca şef şi să mai persiste în frustrarea şi antipatia pe care le simţea. N-avea niciun rost să-şi prelungească agonia.

Anders Schyman s-a aşezat la locul lui. Aerul era aproape irespirabil. Fruntea i s-a umplut de broboane de transpiraţie şi mâinile au început să-i tremure. A scos contractul de muncă din sertar şi a recitit punctele cinci şi şapte. Potrivit prevederilor contractuale, putea să renunţe la slujbă încă din ziua respectivă, să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Tot ce trebuia să facă era să invoce un conflict de interese, să spună că întreţinea activităţi

concurente în acelaşi domeniu, al jurnalismului. Conducerea l-ar fi dat imediat afară pe uşă. Perioada petrecută la *Kvällspressen* avea să se estompeze în timp, devenind o paranteză, o scurtă notă de subsol din viaţa lui. S-a trezit întrebându-se ce avea să zică lumea despre el, ce adjective aveau să folosească ceilalţi ca să-i descrie munca şi personalitatea.

Iute la mânie. Arogant. Poate chiar snob, ignorant. Sigur aveau să-l facă ignorant — că tare le mai plăcea să-l agaseze cu terminologia tipografică! Aveau să-l acuze că nu e în stare să delege sarcini, că favorizează anumiţi angajaţi — mai ales pe tipa aia, Bengtzon...

Schyman mai avea puţin şi-şi făcea şi necrologul — mare noroc că a sunat telefonul! La auzul ţârâitului, administratorul delegat a tresărit în scaun.

— Fiţi atent, a zis Annika Bengtzon, mi-a venit o idee! Potrivit Registraturii Titlurilor de Valoare, pe 24 iulie acţiunile au intrat în proprietatea altcuiva. Corect?

Peste încăpere s-a lăsat o linişte deplină. Cu mişcări smucite, Schyman şi-a desfăcut câţiva nasturi de la cămaşă şi şi-a eliberat gâtul din strânsoarea gulerului.

— Mi-ai mai zis o dată asta! a răspuns el, ducând mâna la frunte.

— M-am gândit eu ce m-am gândit şi apoi l-am sunat pe tipu' cu care m-am întâlnit de dimineaţă la Registratură şi mi-a confirmat bănuiala!

Linia telefonică a cârâit, iar în curtea din spate s-a auzit un vuiet de vehicul.

— Ce bănuială? a zis el, de-abia reuşind să articuleze cuvintele.

— Tranzacţiile se realizează în trei zile.

Schyman s-a îndoit de spate, abţinându-se din răsputeri să nu se prăbuşească cu capul pe suprafaţa biroului.

— Şi ce dacă?! Tot nu ne ajută cu nimic, a zis el. Înseamnă că a făcut tranzacţia pe 21.

— Durează trei zile lucrătoare, a zis Bengtzon. 24 iulie a picat într-o luni. Tranzacţia a avut loc în săptămâna de dinainte, mai precis miercuri.

Timpul s-a oprit în loc. Liniştea a învăluit întreg pământul, iar vidul apărut din senin a răsunat ţipător în mintea adminis-

tratorului delegat. Anders Schyman a ridicat ochii şi s-a uitat înspre redacţie.

— Asta înseamnă că...

— Că Torstensson a vândut acţiunile pe 19 iulie, cu o zi înainte să fie făcut public raportul, a zis Annika Bengtzon. Şi mai am o veste: am aflat unde locuieşte nazista şi m-am gândit că n-ar strica să-i fac o vizită. Ce ziceţi?

Schyman îşi pierduse orice urmă de raţionament deductiv. Era incapabil să se mai gândească şi la altceva.

— Pe 19? Pe 19 iulie? Tu vorbeşti serios?

— Normal! Era perioada concediilor, aşa că e posibil ca înregistrarea tranzacţiei să se fi făcut chiar mai târziu cu o zi, două. Dar un lucru e sigur: tranzacţia a fost făcută cel mai târziu pe 19!

Uşurarea sufletească care i-a inundat lui Schyman organismul asemenea unei cascade asurzitoare l-a făcut să rămână cu gura căscată.

— Eşti sută la sută sigură?

— Absolut! Acum, ia ziceţi, cum rămâne cu nazista?

— Cu ce?

— Sunteţi de acord să-i fac o vizită lui Hannah Persson în Katrineholm? I-au dat drumul în dimineaţa asta. Dacă iau trenul X2000, ajung în mai puţin de-o oră. Mă gândesc că nu strică să am o mică discuţie cu ea despre viaţă şi moarte.

Era aşa de bucuros, că ar fi lăsat-o să plece şi-n Hawaii.

— Da, du-te! a zis el.

Înconjurat de liniştea care învăluia încăperea, Schyman a fost cuprins de un sentiment de jubilare atât de puternic, că mai avea puţin şi exploda. *Nenorocitu'!* Ce s-o mai fi bucurat el de ideea lui genială — ori poate că a fost aşa de laş, încât n-a îndrăznit să mişte un deget până-n ultima clipă.

Poate că Schyman n-avea să afle niciodată ce gândise Torstensson cu adevărat. A ridicat receptorul, a format numărul prezentatorului şi producătorului buletinului de ştiri de la televiziunea publică, o emisiune axată pe reportaje de investigaţie, pe urmărirea îndeaproape a alegerilor şi pe divulgarea actelor de abuz de putere.

— Mehmed? Bună, ce faci? Aaa, sunt bine, mersi de întrebare. Exceptând chestia asta urâtă cu Michelle Carlsson... Aaa, nu, nu te-am sunat de-asta — vreau să-ţi fac o propunere. Ai timp să ne vedem? Păi, e bine peste o juma' de oră?

Recăpătându-şi forţele, Anders Schyman a făcut un gest scurt cu mâna stângă şi s-a uitat la ceas.

— Excelent!

Anne Snapphane a oftat iarăşi din toţi rărunchii. Cum dracu' avea să treacă peste tot materialul ăla până-n weekend? Oricât de repede ar fi mers derularea, pur şi simplu nu avea suficient timp fizic ca să vadă toate înregistrările.

Caseta beta din dispozitiv s-a oprit. A terminat de scris eticheta şi a băgat o altă casetă.

În plus, Miranda stătea acum la ea acasă, aşa că nu putea să rămână la muncă peste noapte.

O nouă casetă, un şablon al celui de-al doilea episod din serie, cumva inferior celorlalte. Anne a apăsat butonul de redare. Michelle arăta bine, dar invitaţii nu se ridicau la înălţimea ei. După ce a identificat episodul, Anne a setat aparatul pe opţiunea derulare, băgând caseta în viteză. Oarecum absentă, s-a uitat la personajele care ţopăiau pe ecran şi le-a ascultat vocile difuze ce răzbăteau până la ea ca nişte chiţăituri.

Anne era conştientă că era inutil să se plângă. Ocupa o poziţie foarte joasă în ierarhia companiei şi fireşte că putea fi înlocuită oricând. Ştia prea bine că, dacă ar fi îndrăznit să facă o aluzie cât de mică la imposibilitatea de a-şi termina sarcina la timp, nu avea să mai lucreze la următoarea producţie.

Michelle nu trecuse niciodată prin asta. Ordinele ei, oricât de ciudate, erau respectate de toată lumea. Ba, mai mult, oamenii se plecau adânc în faţa ei şi o linguşeau.

Michelle nu suporta decorul verde. I se părea apăsător, zicea că îi ia tot oxigenul. Ea visa la o culoare mai relaxantă — poate bleu sau galben.

Odată cu schimbarea decorului, Michelle s-a ales cu un duşman nou — designerul de decor.

— Cioc-cioc!

Anne s-a uitat surprinsă spre uşă. În prag se afla Gunnar Antonsson, privind atent sacii cu casete.

— Aaa, bună! a zis Anne. Intră, intră! Sper să reuşeşti să treci de...

Capul acoperit cu păr grizonant al bărbatului s-a aplecat peste monitoare. Gunnar era roşu la faţă — se chinuise puţin până să ajungă în cabina de decupaj.

— Of, a zis el, câte ai pe cap!

— Mie-mi spui, a zis Anne, ridicând din umeri. Crezi că am vreo şansă să termin?

— Ca întotdeauna, a zis Gunnar, aşezându-se pe un dulap plin cu dosare. Ceea ce contează e că faci treabă bună!

Deşi avea ochii roşii de oboseală, Anne a zâmbit. Era meticuloasă, la fel ca Gunnar, căruia nu-i scăpa niciodată nimic.

— Ştii, a zis el, mă tot gândesc la o chestie căreia nu-i dau de cap.

Ceva din vocea lui a făcut-o pe Anne Snapphane să-l asculte cu atenţie. L-a cercetat mai îndeaproape şi a remarcat că avea pielea uscată şi cearcăne la ochi.

— Când ai venit tu să mă trezeşti..., a zis el, iar Anne Snapphane şi-a dat seama imediat că făcea referire la întâmplarea pe care n-aveau s-o uite niciodată. Cine a bătut la uşă?

Adrenalina i-a inundat creierul, pregătindu-i organismul pentru atac sau pentru fugă.

— Eu. De ce?

Din vocea ei reieşea că bătea în retragere, dar Gunnar, absorbit de propria lui nesiguranţă, n-a remarcat.

— Mai ţii minte dacă era descuiat?

Caseta ajunsese la final şi aparatul începuse s-o deruleze înapoi. Pălăvrăgeala răţoiului Donald a fost înlocuită de un scâncet electronic.

— Hmm, nu mai ştiu. De ce?

Gunnar Antonsson a început să se vânzolească, trecându-şi nervos mâinile prin păr.

— Mă simt vinovat, a zis el. Sunt sigur că am încuiat carul în noaptea aia. Îl încui de fiecare dată şi sunt convins că aşa am făcut şi joi. Dar nu mai ştiu dacă am încuiat şi uşa de la camera

mea — câteodată, o las deschisă, în caz că izbucneşte vreun incendiu, şi asta înseamnă că oricine putea să...

Văzându-l pe Gunnar atât de agitat, Anne s-a calmat. Omul nu venise să-i întindă o cursă, voia numai să-şi dea seama în ce măsură era vinovat pentru tragica întâmplare.

— Of, Gunnar, a zis ea, aplecându-se în faţă şi punându-i o mână pe genunchi. Nu ai de ce să te învino...

— Asta e! a zis el, întrerupând-o. Cineva a intrat în camera mea şi a furat cheile de la car. Dumnezeule, am lăsat uşa descuiată, e numai vina mea!

— N-are cum, l-a contrazis Anne. Nu uita că tu ai descuiat carul dup-aia. Erai singurul care avea cheile, le ţineai în buzunar, ca de obicei.

În loc de răspuns, bărbatul a clătinat scurt din cap. I-au dat lacrimile.

— Nu-i aşa, a şoptit el. Nu erau acolo unde le ţin de obicei. Erau în buznarul drept.

Afectată de durerea şi disperarea bărbatului, Anne s-a uitat fix la el.

— Poftim? a zis ea.

— Cheile erau în buzunarul drept de la pantaloni, iar eu le ţin mereu în cel stâng. Cineva a luat cheile şi apoi le-a pus înapoi, închipuindu-şi că n-o să remarce nimeni. De asta te-am întrebat dacă uşa era descuiată sau nu.

Anne Snapphane a închis ochii şi a analizat amintirile tulburi care-i rămăseseră din noaptea cu pricina. Îşi amintea clar că bătuse la uşa de la camera lui Gunnar. O căutaseră pe Michelle peste tot, dar în zadar. Aşa că se gândiseră că poate se ascundea în car. Şi-a amintit că era furioasă, că voia foarte mult să se răzbune; nenorocita aia de Michelle trebuia să-i dea socoteală cu privire la câteva lucruri. Anne ciocănise la uşă şi strigase: „Gunnar, trezeşte-te!", încercând să se facă auzită dincolo de sforăitul lui zgomotos. Apoi încercase clanţa, care se lăsase în jos, iar uşa se deschisese. În cameră mirosea îngrozitor, aerul era stătut şi duhnea a transpiraţie, iar ocupantul încăperii era ghemuit sub cuvertura subţire.

— Da, îmi amintesc, era deschis! a zis Anne cu glas domol.

Gunnar a oftat din rărunchi. Însă era uşurat.

— Măcar m-am lămurit, a zis el, bătând-o peste umăr în timp ce se ridica în picioare. Anne, eşti fată bună, să ştii!

Apoi, s-a întors pe unde venise.

De o parte şi de alta a străzii lungi şi drepte se aflau multe blocuri cu trei etaje ridicate în anii patruzeci şi cincizeci: din cărămidă galbenă, cu stuc gri şi balcoane cu zăbrele de fier.

Vântul ce răspândea un miros greţos de umezeală a biciuit-o pe Annika peste faţă în timp ce trecea pe lângă un centru de reparaţii navale, apoi pe lângă un magazin de antene parabolice, un salon de bronzat care avea jaluzelele trase, un club de karate şi un altul pentru oameni pasionaţi de machete.

Aşa-zisa curte ce găzduia birourile Partidului Nazist nu se deosebea cu nimic de celelalte din jur: garaje din tablă, un tomberon mare, o bară pentru bătut covoare, locuri în care să agăţi preîncălzitoare pentru motor, câţiva mesteceni ofiliţi şi o bucăţică de asfalt peticit. Un şir de trepte ducea către o uşă metalică de la subsol. Annika a păşit atent pe pavimentul accidentat şi a ciocănit tare în uşă. Niciun răspuns.

A apăsat pe clanţă, să vadă dacă nu care cumva era descuiat. Uşa s-a deschis. De undeva din fundul încăperii se auzea o muzică — o piesă heavy metal prost înregistrată, o voce tânără şi răguşită care striga: „Fight the system, fight the system, fight the system, knock it down, burn it to the ground, politicians don't work for the people, they're only in it to rip us off, they're sticking it to us in the ass".

Annika a pătruns în mediul întunecos, simţind basul care o lovea în stomac, şi şi-a croit drum printr-un pasaj prăfos în care mirosea a mucegai. Mai jos, pe stânga, a zărit o uşă întredeschisă prin care răzbăteau unde de sunet şi de lumină. Uşa de metal vopsită în negru era rece ca gheaţa. Scârţâitul ei a acoperit imnul închinat supremaţiei albilor, iar tânăra dinăuntru a rămas cu gura căscată. Annika a intrat în cameră şi s-a uitat în ochii negri ai fetei, care împietrise şi era gata, gata s-o ia la fugă.

— Pot să intru? a strigat Annika, pentru ca vorbele ei să se facă auzite peste muzica dată tare.

Hannah Persson s-a adunat, s-a întors şi a oprit boxele. Liniştea din cameră avea nuanţa suprarealistă a unui răsunet asurzitor.

— Ce vrei? a zis ea, privind-o cu ochi sălbatici.

Plânsese. Avea ochii sticloşi şi pleoapele umflate.

— Să vorbesc puţin cu tine, a zis Annika.

— Despre ce?

Ostilitatea pe care o vădea Hannah Persson era mult prea forţată, deci deloc naturală. Annika a intrat în cameră şi s-a uitat de jur-împrejur. Ferestrele erau închise şi acoperite cu şindrile bătute în cuie, iar pe pereţi erau lipite afişe cu mesaje propagandistice rasiste.

— Despre mai multe, a zis ea. Despre tine, despre alegerea ta de a fi nazistă, despre timpul petrecut în închisoare, despre cele întâmplate la Yxtaholm...

Annika se afla faţă în faţă cu Hannah Persson, iar când a privit-o cu atenţie în ochi, şi-a dat seama că băuse.

— Dacă mai ţii tu minte, mi-ai pus la un moment dat o întrebare, a zis Annika pe un ton calm. Sunt dispusă să-ţi răspund dacă vrei...

Fata şi-a ferit puţin privirea şi a făcut câţiva paşi înapoi.

— Ce vrei să spui?

Annika şi-a luat ochii de la ea şi s-a îndreptat spre o bibliotecă în care se aflau câteva volume subţiri. A scos unul afară — *Destinul îngerilor*. Coperta din spate etala câteva întrebări incredibile: are o rasă, rasa nordică, dreptul să existe, să trăiască? Sunt nordicii îndreptăţiţi să pretindă condiţiile necesare supravieţuirii?

— Ai citit-o? a întrebat Annika, ridicând cartea.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, a trecut la volumul următor. *Tratat despre rase*, scris de acelaşi autor şi fiind, chipurile, o proclamaţie despre drepturile, puritatea şi independenţa rasiale.

— E profund filosofică, a spus Hannah Persson.

— În ce sens?

— În sensul că arată ce se poate întâmpla cu o rasă în condiţii de trai care o împing treptat spre degradare.

Fata prinsese viaţă. Pe obraji îi pâlpâiau două pete rumene. Ameţită de la băutură şi totuşi lucidă, s-a întors spre Annika.

— Şi concluzia care e? a întrebat Annika.

— Că n-avem cum să ne lipsim de obligaţia de a alege. Avem noi, nordicii, dreptul să ne afirmăm caracteristicile rasiale unice? Avem dreptul să conştientizăm frumuseţea fizică şi spirituală a lumii care s-ar pierde pentru totdeauna dacă am fi lipsiţi de condiţiile necesare supravieţuirii?

Annika a fost şocată să audă acele afirmaţii rasiste ostentative. Caracterul lor putred a deranjat-o la fel de tare ca o suflare urât mirositoare.

— Bănuiesc că autorul răspunde afirmativ la întrebările astea, a zis ea.

Animalul de pradă, tânăra nazistă, a râs de groaza pe care o vădea Annika.

— Şi nu oricum, ci în sânul unei culturi şi al unei doctrine etice predominante care răspunde negativ, a zis fata, îndreptându-se spre Annika şi luându-i cartea din mână.

— Te-ai întrebat vreodată cum se face că societatea nu răspunde la fel ca autorul?

Căzând pe gânduri, Hannah Persson a răsfoit cartea în mod reverenţios, zâmbind în continuare forţat. Fata a ales un citat din carte pe care, în loc să-l citească pur şi simplu cu voce tare, a preferat să-l intoneze:

„Din cauza mai multor factori neinspiraţi, variind de la altruism şi generozitatea autosacrificiului la obiectivitate riscantă care pune interesele nonvitale ale celorlalţi în faţa nevoilor vitale ale propriului popor, nordicii îşi irosesc la propriu bogăţia, cultura, civilizaţia, bunăstarea materială şi prosperitatea naturală inerentă prin caracteristicile lor rasiale şi genetice unice în planurile fizic, mental, estetic şi spiritual".

Hannah a închis cartea şi a privit-o pe Annika în ochi.

— Abordarea unor chestiuni ca astea e considerată imorală, a continuat nazista, ascunzând superficial animalul de pradă din ea. Nord-europenii care încearcă să ridice problemele astea sunt defăimaţi şi consideraţi malefici. Peste tot în Peninsula Scandinavă, media şi instituţiile culturale şi politice se opun activ

intereselor vitale ale poporului nordic. Iar numărul mare de ignoranţi ca tine grăbesc procesul de autodistrugere, de care, de altfel, nu ai nici cea mai vagă idee.

Fascinată, Annika a întrebat-o pe fată:

— Şi ia zi, cum ai ajuns la concluziile astea?

Fata îşi recăpătă impertinenţa adolescentină, ridicând uşor din umeri.

— Să ştii că am şi eu un creier, cu toate că oamenii nu prea-şi dau seama de asta, a zis ea. Sunt în stare să gândesc pentru mine. Chipurile, în şcoală, profesorii trebuie să te înveţe să gândeşti singur. Numai că, apoi, când reuşeşti să faci asta cu adevărat, nu le mai convine. Suntem încurajaţi să ajungem la concluzii proprii, dar numai atâta vreme cât coincid cu ale celorlalţi.

— De ce ai ales nazismul?

— Datorită unei supravieţuitoare din alea, a zis ea cu glas subţire şi enervant, ducându-se să se aşeze pe o saltea de lângă perete. A venit odată la noi la şcoală o hoaşcă să ne arate nişte fotografii alb-negru dintr-un lagăr de concentrare. Fireşte, erau îngrozitoare — toate fetele, în afară de mine, au plâns —, dar situaţia, per total, era cam incertă. N-am înţeles niciodată ce rol a avut bătrâna. Apoi s-a organizat o masă rotundă, dar nu s-a întâmplat mare lucru până când nu s-au apucat nişte patrioţi din primele rânduri să-i pună diverse întrebări.

Hannah Persson s-a rezemat de perete, şi-a tras picioarele aproape şi le-a cuprins cu braţele, iar apoi a pus capul pe genunchi.

— Chipurile, era „Săptămâna democraţiei" şi trebuia s-o ascultăm pe supravieţuitoarea aia. Iar când s-au apucat patrioţii să-i pună întrebări, directorul a sistat dezbaterea şi i-a dat afară. Zi tu, asta e democraţie?

Nazista se legăna înainte şi înapoi cu mişcări smucite.

— Ba mai mult, *Katrineholms-Kuriren* a scris că patrioţii iscaseră o răzmeriţă în „Săptămâna democraţiei" şi nu a fost deloc aşa! Ziarul a minţit cu neruşinare! Am fost acolo — n-au iscat nicio răzmeriţă, au vrut numai să ia parte la discuţie, dar n-au avut nicio şansă!

Ochii ei mari vădeau o indignare neprefăcută.

— Patrioţii ăştia... erau şi ei elevi, ca tine?

— A fost o adunare deschisă ţinută în auditoriul şcolii. Participanţii nu erau neapărat din interior.

Annika a pus tomul profund filosofic înapoi pe raft şi a citit câteva alte titluri: *Amurgul zeilor nordici, Sturm 33, Tărâmul strămoşilor noştri şi cum să-l protejăm.*

— Citeşti mult? a întrebat-o ea pe tânără.

— Multicel. Însă cărţile costă. La chioşcurile de ziare nu găseşti versiuni broşate.

Hannah Persson a zâmbit formal, renunţând la mimica de animal de pradă.

— Atunci, în parcare, mi-ai pus o întrebare, mai ţii minte? a zis Annika din nou, hotărâtă să continue, deşi îi tremurau mâinile.

Fetei i-au sticlit ochii.

— Da, ţin minte, a zis ea.

— Mi-am ucis iubitul, a zis Annika. L-am lovit în cap cu o ţeavă. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut într-un furnal.

Hannah Persson o privea acum cu fascinaţie şi cu nerăbdare.

— De ce l-ai omorât? a întrebat ea pe acelaşi ton copilăros pe care-i vorbise când zăboviseră lângă cordonul care împrejmuia castelul Yxtaholm.

— Pentru că altfel m-ar fi omorât el pe mine, a răspuns Annika. Ori muream eu, ori el.

A înghiţit în sec cu putere.

— De fapt, a zis ea, l-am omorât pentru că mi-a ucis motanul.

Nazista a clipit, iar svastica de pe chip i s-a contractat.

— Nemernicu'! a zis ea. Cum să-ţi omoare motanul?

— Da, l-a înjunghiat în stomac. Îl chema Whiskers.

— Dar de ce a făcut asta?

Vocea instabilă a lui Hannah Persson vădea o supărare aprigă.

— Pentru că s-a frecat de piciorul lui. Sau pentru că-l iubeam eu. Sau poate pentru că s-a nimerit să-i iasă în cale. Nu ştiu. Sven se enerva din orice. Nu-şi dorea decât să aibă putere. Când nu avea, şi-o însuşea forţat.

Fata a dat din cap şi a înghiţit în sec.

— Aşa făcea şi rasa supremă, îi înrobea pe cei slabi. Şi ce-ai simţit dup-aia?

Annika s-a străduit să respire normal.

— La început, n-am simţit mare lucru. Nu conştientizam ce... Dup-aia, m-am simţit îngrozitor luni la rând. Nu ştiu cum de-am rezistat. N-am ştiut de mine ani de zile. Viaţa nu avea culoare, vedeam totul în alb sau negru. N-aveam niciun rost.

— Da' ai regretat vreodată?

Annika s-a uitat fix la tânăra căreia-i licăreau ochii şi a avut aceeaşi senzaţie de greaţă care o învăluise în parcarea de la Yxtaholm.

— În fiecare zi, a zis ea cu glas domol şi aspru. N-a trecut zi fără să regret şi-o să regret până-n ultima clipă a vieţii mele.

— Şi totuşi, cei oprimaţi trebuie să ştie să se apere.

— Ţi-e milă de ei? Ţi-e milă de cei oprimaţi?

Hannah a răspuns numaidecât, cu glas subţire:

— Normal că mi-e milă!

— Şi cum se manifestă mila asta?

Fata a tresărit şi s-a închis în sine.

— De ce ţi-ai luat pistol? a întrebat Annika.

Tânăra nazistă a dat ochi în ochi cu jurnalista. Ochii fetei licăreau în continuare, numai că, de data asta, vădeau şi încordare. A dat să spună ceva, dar s-a oprit. Annika a făcut presiuni.

— Pe cine intenţionai să ucizi?

Hannah Persson a izbucnit în plâns şi şi-a muşcat buza de jos, căpătând înfăţişarea unui copil nevinovat.

— Pe nimeni, a şoptit ea.

— Pe nimeni? Vrei să spui că te-ai chinuit atât să faci rost de un pistol fără să ai niciun gând criminal?

Răspunsul de-abia s-a făcut auzit:

— Voiam să mă sinucid.

Annika s-a uitat şocată la fată. Hannah plângea cu bărbia înfiptă în piept şi cu părul revărsat în poală. După ce s-a oprit din tremurat, a ridicat privirea care lăsa să se vadă în mod simultan, un gol sufletesc, imaturitate şi cunoaştere.

— Iarna trecută am fost la un priveghi, a şoptit ea. La un băiat care fusese ucis de un grup de impostori etnici şi, într-o

după-amiază, ne-am adunat în gară, în semn de compasiune şi respect faţă de el.

Nazista s-a îndreptat puţin de spate, şi-a şters puţin lacrimile şi s-a uitat spre fereastra pecetluită cu scânduri, având în ochi un licăr ce semăna cu flăcările torţelor de la priveghi.

— N-aveam steaguri şi nici pancarte, aveam numai torţe şi candele. Toate grupările naţionale susţineau demonstraţia şi trimiseseră reprezentanţi; a fost un eveniment de bun-gust, demn şi realmente agreabil. Înaintam cu toţii laolaltă, iar în faţa procesiunii stătea familia băiatului. Am pus candelele şi florile jos. A fost foarte trist. Am plâns întruna, dar mi-a făcut bine, înţelegi?

Fata s-a uitat la Annika; lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Îl deplângeam cu toţii pe patriot. Îţi dai seama cât de intensă a fost experienţa asta?

Annika a dat aprobator din cap. Aproape că rămăsese fără glas, dar până la urmă şi l-a dres.

— Da, a zis ea. Îmi închipui cum e. Şi ai fi vrut să facă la fel şi pentru tine?

Hannah a dat şi ea din cap. Apoi au podidit-o lacrimile, plângând cu uşurinţa cu care plânge un om băut.

— De unde ai luat pistolul? a întrebat-o Annika peste câteva minute, pe un ton blând.

— L-am comandat prin poştă, l-am luat de la Mercenari. E o versiune după pistolul lor, realizată cu ocazia sărbătoririi a douăzeci şi cinci de ani de luptă pentru libertate. A fost remodelat, originalul e folosit numai ca decoraţie.

— Şi cum ai reuşit să-l bagi în Suedia?

— Nu l-am băgat eu. L-a adus poşta, serviciile de curierat rapid internaţional. Scria „CD-uri" pe colet.

— Le-ai zis asta poliţiştilor?

După o clipă de ezitare, fata a dat din cap.

— Da, am scuipat tot.

— Păi şi ce? a întrebat Annika. Poşta e de vină. Ai făcut bine!

Hannah Persson a chicotit şi şi-a şters lacrimile de tot.

— Acum, ia zi, ce s-a întâmplat la castel?

Hannah Persson a dat sfidător din cap.

— Indiferent de ce s-a întâmplat, a zis ea cu superioritatea omului care ştie tot, ziarele au înţeles lucrurile pe dos. Erau beţi cu toţii şi s-au luat la harţă. Michelle Carlsson alerga goală de colo-colo şi şi-o trăgea peste tot cu starul ăla. Oamenii ţipau şi se loveau unii pe alţii, iar ziarele n-au scris nimic despre asta.

— Să ştii că ziarele nu publică tot ce află, i-a explicat Annika pe un ton serios.

— Da' de ce, dacă-i adevărat?

— Păi, au şi ele o doză de integritate.

— Da, de integritatea voastră vă pasă, dar pe integritatea patrioţilor nu daţi doi bani. Mereu scrieţi de rău despre noi — mintiţi cu nerușinare!

Cuvintele i-au ieşit pe gură în mod instinctiv. Nu aveau nimic agresiv. Annika a reuşit să schiţeze un zâmbet.

— Păi, hai, dacă zici că le ştii pe toate, luminează-mă şi pe mine!

— Vrei să auzi tot?

— Da, hai s-o luăm cu începutul. Cum ai ajuns la *Petrecere de vară la castel*?

— Au trimis un e-mail pe site-ul nostru, a zis ea. Eu mă ocup de site, aşa că le-am răspuns. Voiau ca unul dintre noi să susţină o dezbatere cu un anarhist pe TV. Cel puţin aşa au scris în e-mail. Ulterior, am văzut că invitaseră două anarhiste radicale feministe, care-s mai rele decât oricare...

— Şi cum era atmosfera la castel când ai ajuns acolo?

— Lumea era destul de stresată. Erau toţi uzi leoarcă — ploua cu găleata. M-au machiat, însă nu şi pe obraji — voiau să se vadă tatuajul.

Nazista a rânjit, afişând un zâmbet de fetiţă satisfăcută.

— Era şi starul ăla acolo, John Essex. M-am întâlnit cu el în castel, avea o cameră la etajul al doilea.

— Ce căutai acolo?

Hannah Persson s-a făcut roşie ca racul.

— Eh, dădeam şi eu o raită, nimic mai mult.

Annika a dat din cap. Probabil că fata se dusese să vadă dacă nu găsea ceva numai bun de şterpelit.

— Şi ţi-a plăcut să apari la televizor?

Fata a ridicat din umeri.

— Din păcate, m-am înşelat în privinţa lor, a zis ea. Nu voiau o dezbatere democratică, voiau numai să ne luăm la ceartă. Şi fufele alea m-au atacat, uite...

Hannah a ridicat capul, ca să i se vadă bărbia. Din politeţe, Annika a inspectat zgârietura pe jumătate vindecată.

— S-a iscat un adevărat scandal. Oamenii au venit în fugă spre noi, au oprit înregistrarea, tot!

— Când ai ieşit din emisie?

— Pe la 08:30. Ceilalţi au rămas, însă eu trebuia să plec odată cu anarhistele. Doar că apoi nu s-a mai sinchisit nimeni că mai eram încă prin preajmă.

— Au plecat cu toţii?

— Da, mai puţin starul pop. Trupa şi ceilalţi băieţi au plecat, dar el pusese ochii pe Michelle Carlsson, aşa că a rămas. Au mâncat şi-au băut la ultimul etaj. Numai mâncare bună, m-am înfruptat şi eu din ea.

— Au mâncat şi ceilalţi?

— Unii dintre ei. Cameramanul şi inginerul de sunet s-au aşezat, şi ei, la o masă; au zăbovit mult acolo şi apoi s-au despărţit. A rămas doar unul dintre ei, un tip scund şi îndesat, cu o cămaşă în carouri. Iar apoi, s-a dus în nu ştiu care aripă şi a pierdut vremea uitându-se la televizor. Îl sâcâia lumea, că vorbea tare, zicea că nu înţelegea nimic din nu ştiu ce emisiune veche şi proastă...

— Pe Michelle Carlsson ai văzut-o?

— Normal! Era acolo, cu noi. Nu s-a atins de mâncare, în schimb, a băut. Era ciudată şi exagerat de sensibilă, tot căuta ceartă.

— Cu cine s-a certat?

— Mai întâi cu Anne, una dintre tipele care se ocupau de emisiune. S-au certat pentru bani, salarii, se contraziceau cu privire la cine merită să câştige mai mult. Bombăneau că nu e cinstit să faci mulţi bani la bursă şi alte chestii plictisitoare. Ziceai că se referă la ele, dar nu era deloc aşa. În cele din urmă, tipa a luat foc şi a început să ţipe la Michelle, făcând-o avidă după bani. Am crezut c-o să se ia la bătaie, nu alta!

Mica nazistă își învârtea întruna părul după deget, privind în gol. Liniștea părea că se umple tot mai mult cu noaptea scandaloasă de la castel, care mai avea puțin și se muta în încăpere.

— A fost și reportera aia nenorocită acolo. A fost beată criță pe tot parcursul filmărilor și o numea în gura mare pe Michelle „împăștiata noastră mică". La un moment dat, Michelle s-a ridicat, s-a dus la ea și i-a zis ceva printre dinți.

Hannah Persson s-a ridicat, s-a îndepărtat puțin de saltea, și-a încruntat privirea ascunsă de breton și a imitat-o pe Michelle:

— „Nu te uiți la tine, fosilă grasă și bețivă ce ești, care nu știi să trăiești decât pe spinarea alor tăi?!"

S-a îndreptat de spate și a continuat:

— Și scârba aia s-a crizat și a aruncat cu vin în Michelle, direct spre cap, dar a ratat la milimetru. Apoi, a dat pe gât trei pahare de alcool, unu' după altu', și a leșinat pe canapea.

— Și Michelle ce-a făcut? a întrebat Annika, absorbită de spectacolul în derulare și imaginându-și scena din salon.

— A plecat, iar starul a urmat-o. Au mers în salonul din aripa în care erau cazați cu toții și au făcut sex într-un fotoliu. Apoi au apărut și ceilalți, iar tipu' mai bătrân voia să se uite la televizor. Michelle și starul s-au dus cine știe unde. Bătrânu' ne reproșa întruna că făceam prea mult scandal și ne-am întors la castel.

— Și când le-ai arătat pistolul?

Fata i-a aruncat Annikăi o privire evazivă.

— Păi, bănuiesc că atunci, a zis ea. M-am dus la mașină, l-am luat și apoi a trecut din mână-n mână. Lumea era fascinată. Am încercat să le vorbesc de patrioți, dar nu m-au ascultat. Apoi a venit cineva din personal și ne-a zis că trebuie să încuie, așa că ne-am dus la Grajduri.

— Tu și mai cine?

Hannah a ridicat din umeri.

— Nu știu — eram vreo șase sau șapte fete și băieți, poate chiar opt. Și toți destul de beți. Michelle era cel mai rău, striga tot felul de lucruri și râdea în gura mare, ba a și plâns de câteva ori. La castel, o tipă, aia cu nume mai pompos, o făcuse de trei parale, spunând că toată viața lui Michelle gravita în jurul carierei, că era o îngâmfată și o insensibilă, iar apoi i-a zis...

Annika a reuşit să vizualizeze Grajdurile şi şi-a imaginat-o pe Mariana lângă Michelle, ambele criţă şi extenuate.

— „Eu am fost prima aici, să ştii", a zis Hannah, imitând-o pe Mariana von Berlitz. „Ai avut mereu noroc, deşi habar n-ai pe ce lume trăieşti şi, culmea, mai ai şi pretenţia să fii respectată. Nu ştii decât să-i stresezi pe oameni, iar ei te suportă, că, na, eşti ditamai vedeta. Însă eşti falsă, eşti falsă până-n măduva oaselor, n-ai niciun pic de substanţă! Noi, ăştialalţi, îţi dăm formă, noi îţi creăm un rost, iar tu nu faci decât să te foloseşti de noi!"

— Şi Michelle ce-a zis?

— I-a zis că vorbeşte gura fără ea, că habar n-are ce greutăţi a îndurat ea şi cât de stresată era. Apoi, tipa i-a mai zis ceva şi Michelle i-a strigat că era un nimeni, o invidioasă şi-o răzbunătoare şi a trimis-o la origini.

Cu gândul la origini, nazista a rânjit.

— Şi ceilalţi cum au reacţionat?

— Tipa cealaltă, Anne, s-a dat de partea Marianei.

A imitat-o pe Anne:

— „Mai ţii minte când ai făcut prima emisiune, *Divanul femeilor*? Mai ţii minte că te-am învăţat tot? Şi apoi, când ai ajuns mare prezentatoare, n-ai mai avut ochi pentru mine. Te-ai folosit de mine şi, dup-aia, m-ai dat la o parte. N-o să te iert niciodată pentru asta!"

— Şi nu i-a luat nimeni apărarea lui Michelle?

— Ba da, blonda aia din *Promisiuni încălcate*.

— Bambi Rosenberg?

— Da. Urmăreşti filmul?

Annika a dat dezaprobator din cap.

— Eu mă uitam la el, dar acum nu mai am televizor. Oricum, Bambi joacă foarte bine, după părerea mea.

Da, şi unde mai pui că e ariană, s-a gândit Annika, dar nu a dat glas gândului.

— Iniţial, Bambi i-a sărit în ajutor, dar apoi a început să plângă şi nici că s-a mai oprit.

Hannah Persson s-a aşezat iar, prăbuşindu-se uşor pe saltea şi vădind o privire luminoasă şi distantă. Annika aştepta; în ochii fetei juca o umbră.

— Cred că Bambi a luat ceva cu împrumut de la Michelle, bani sau chiar ceva mai valoros. „N-am de unde să ţi-i dau înapoi", i-a zis Bambi. „Atunci nu-ţi rămâne decât să le vinzi", s-a răţoit Michelle. S-au certat vreo oră pe chestia aia, strigându-şi una alteia „târfă lacomă ce eşti" şi mai ştiu eu ce. Apoi Bambi a ieşit din încăpere.

Nazista s-a îndreptat de spate.

— Şi mai era tipu' ăla înalt cu păr grizonant, a sărit şi el să-i ia apărarea lui Michelle, însă mai târziu. Ea nu mai era acolo şi ceilalţi începuseră deja s-o caute.

— Când a plecat Michelle?

— După ce-a întors smintitu' ăla camera pe dos. Toţi erau negri de supărare, formaseră bisericuţe şi bombăneau între ei. De băut nu mai zic. Patrioţii sunt nimic pe lângă ei...

Hannah a rânjit iar.

— Pistolul la cine era? a întrebat Annika.

Fetei i-au coborât colţurile gurii şi şi-a muşcat buza de sus. Reflecta la răspuns.

— Era pe-afară, a zis ea. La managerul ăla.

Annika a simţit că i se face pielea de pe ceafă ca de găină şi s-a străduit să-şi ascundă tremurul din voce.

— Asta pe la ce oră? Şi ce făcea cu el?

— Păi, managerul stătea afară, în ploaie, lângă fereastra de la salon şi se uita înăuntru.

— Şi ce făcea cu pistolul?

Tânăra nazistă a ridicat din sprâncene cu indulgenţă.

— Să ştii că nu-i un simplu pistol, e un revolver. Îl ţinea în mână, dar a apărut tipa aia cu nume pompos şi i l-a luat. Dup-aia, ea s-a dus înăuntru, a vorbit puţin cu câţiva oameni şi, puţin mai încolo, a venit şi managerul şi a făcut vraişte tot pe-acolo.

Reuşind, în sfârşit, să-şi facă o imagine clară cu privire la cele întâmplate, Annika s-a uitat la fată.

— Da' de maşină ştii ceva? Ce-i cu ea?

— A venit după starul ăla, că era terminat.

— Bun. Ai zis că au plecat cu toţii s-o caute pe Michelle. De ce?

— Au avut o discuţie în bucătăria uneia dintre aripi, a zis Hannah Persson. Doamna aia grasă, cum o cheamă?

— Karin. Producătoarea emisiunii.

— A povestit ce s-a întâmplat când a candidat Michelle pentru postul de prezentatoare. Anne şi Michelle trebuiau să dea o probă de prompter, să vadă cum dădeau pe sticlă, postul urmând să-i revină uneia dintre ele. Faza e că Anne a întârziat o oră, aşa că n-a avut când să se pregătească şi n-au reuşit s-o machieze.

Annika a dat aprobator din cap. Îşi amintea că Anne fusese din cale-afară de furioasă şi de necăjită, că plânsese mult şi-l blestemase pe idiotul care-i comunicase ora greşit.

— Bine, bine, dar ce treabă avea Michelle cu asta?

— Oho, şi cum avea, a zis Hannah. În noaptea aia, grăsana i-a spus Annei ce se întâmplase cu adevărat. Michelle a fost cea care-a băgat bileţelul cu ora scrisă greşit în cutia poştală a Annei. Grăsana a mai zis c-a făcut-o intenţionat, ca s-o scoată pe Anne din competiţie. Iar ea, auzind una ca asta, a luat-o razna, a început să plângă şi ţipa întruna că o s-o strângă de gât pe fufa de Michelle...

Hannah Persson chicotea nervos şi fără oprire. Annika a privit-o fix.

— Eşti sigură c-a zis aşa ceva?

Fata a dat aprobator din cap.

— Cu toţii aveau ceva de împărţit cu Michelle, fiecare era supărat pe ea pentru ceva. Aşa că au plecat s-o caute... şi au găsit-o... cum au găsit-o...

Când spectrul lui Michelle a coborât asupra gândurilor celor două femei, sediul oficial al Partidului Nazist din Katrineholm a fost învăluit de un nor de linişte. Umbrele s-au prelungit pe pereţi în sus, iar Annika s-a înfiorat. Pereţii se strângeau şi svasticile parcă stăteau să-i zgârie pielea. Dincolo de ferestrele pecetluite cu scânduri s-a auzit o maşină plecând în trombă, trecând chiar dincolo de capul ei şi zguduind asfaltul.

S-a simţit deodată copleşită de întreaga situaţie. Nu mai avea putere să îndure.

— Eşti de acord să scriu un articol despre tine pentru ediţia de mâine? a întrebat Annika în timp ce se ridica în picioare, cu geanta în mână.

În ochii uimiţi ai lui Hannah Persson se citea singurătatea.

— Pleci?

— Da, trebuie să mai ajung şi pe-acasă. Am doi copii mici, a zis Annika, realizând deodată că îi era atât de dor de ei, încât o durea pieptul.

— Păi, şi mai vii? a întrebat tânăra nazistă.

Era la fel de sinceră ca un copil, privind-o cu ochi limpezi şi plini de speranţă. Pielea îi licărea în lumina slabă.

— Nu, a răspuns Annika cu glas domol. Nu cred că mai vin.

Hannah Persson s-a îndreptat de spate şi a privit-o cu alţi ochi — întunecaţi şi îngustaţi.

— Atunci, ia zi, la ce-ai venit?

Annika a făcut un pas spre ea şi a fixat-o cu privirea.

— Meriţi o viaţă mai bună, a zis ea. Ai putea să te angajezi undeva şi să te muţi undeva, singură. Trebuie doar să...

— Nu-mi spune mie ce să fac!

Ţipătul fetei era asurzitor. Annika a bătut în retragere, dând cu tocul de pragul uşii, şocată de agresivitatea replicii. Hannah Persson şi-a arătat iarăşi dinţii; animalul de pradă se întorsese.

— Am dreptul să trăiesc unde-mi pofteşte inima şi am dreptul să am propriile păreri. Cât despre sfaturile tale, poţi să ţi le bagi undeva! Ieşi! Cară-te, n-auzi?!

Hannah a luat o carte din grămada de volume propagandistice şi a azvârlit-o spre capul Annikăi.

Jurnalista s-a ferit. A reuşit să deschidă uşa şi a ieşit cu paşi nesiguri pe culoar, iar apoi a luat-o pe scări în sus. Muzica s-a dezlănţuit din nou, urmărind-o: „Fight the system, fight the system...". A trântit uşa de la intrare, iar basul s-a transformat în vibraţii distante ce răzbăteau prin perete. S-a oprit pentru câteva secunde în stradă, trăgându-şi sufletul. Prin rosturile dintre scândurile ce pecetluiau fereastra se strecura o lumină difuză.

Să facă ce-o vrea ea! s-a gândit Annika. *Ea e responsabilă pentru viaţa ei, iar eu, pentru a mea.*

Câteva picături de ploaie i-au aterizat pe ceafă. S-a îndoit de spate şi şi-a văzut de drum. S-a îndreptat cu paşi mici către gară, gândindu-se la tot felul de lucruri contradictorii.

Tendinţa distructivă a lui Hannah Persson, imposibil de neremarcat de cei din jur, era înfiptă bine în personalitatea ei. Cum de nu putea să-şi vadă potenţialul intrinsec? De ce ajunsese de cealaltă parte a societăţii acceptate? Ce experienţe cutremurătoare puteau să determine marginalizarea unui om?

Annika a tuşit şi s-a pregătit sufleteşte pentru următorul gând.

Anne Snapphane ratase o şansă care ţi se oferă o dată-n viaţă, iar vinovată era numai Michelle. Cum reacţionase ea aflând una ca asta? Fără să se gândească deloc, spusese în gura mare că o s-o strângă de gât pe Michelle. Cât de mult îşi dorise să se răzbune? Oare destul de mult, cât s-o omoare, să ia arma în mână şi să apese pe trăgaci?

Annika s-a înfiorat şi a grăbit pasul. N-avea cum, era absolut imposibil. A închis ochii şi s-a lăsat pătrunsă de fiecare bocănitură a paşilor săi pe asfalt.

Nu, Anne n-ar fi putut face una ca asta.

Or supravieţui ele limitele şi tabuurile fiinţelor umane variind în timp şi de la cultură la cultură, dar să omori pe cineva ca să te răzbuni era, fără doar şi poate, inacceptabil.

Anne n-ar fi în stare de aşa ceva, şi-a spus Annika, de parcă ar fi rostit o incantaţie.

I-a sunat mobilul şi s-a oprit, convinsă că era Anne, care ajunsese să sune prin forţa telepatiei.

A fost surprinsă să constate că pe ecranul telefonului era afişat un număr necunoscut ei.

— Bună? Annika, tu eşti? Sunt Bosse.

Şi-a pironit ochii într-o porţiune de asfalt pe care nu se reflecta nicio umbră şi a scotocit frenetic prin memorie.

— Cine?

— Bosse — de la tabloidul rival. Ce mai faci?

A tras brusc aer în piept şi a simţit că s-a înroşit numaidecât la faţă. Anne era dintr-odată la ani-lumină depărtare de gândurile ei.

— Aaa, sunt bine, a zis ea, simţind că i se înmoaie genunchii. Chiar foarte bine. Tu ce faci?

— Uite, eu şi câţiva colegi ne gândeam să ieşim să bem o bere după muncă... Nu vrei să vii şi tu?

Annikăi i s-a oprit respiraţia. A dat să zică ceva, dar nu era în stare să scoată niciun cuvânt.

Voia să strige în gura mare: „Da! Da! Vreau să beau bere şi să râd şi să ies în lume; vreau să vorbim despre ce mai scrie prin ziare, despre Michelle Carlsson şi despre clovnii ăia de la Studio 69; vreau să aud anecdote vechi despre media şi păreri despre starea lumii; vreau să privesc ochii care mă întâmpină cu căldura lor, vreau să fiu aproape de cineva, să mă implic în tot. Vreau să mă simt bine!".

— Îmi pare rău, a zis ea pe un ton tăios. Trebuie să merg acasă.

A înghiţit în sec cu putere. O senzaţie de căldură i-a cuprins trupul, umplând-o de viaţă.

— Înţeleg...

Vocea de la celălalt capăt al firului nu şi-a putut ascunde dezamăgirea.

Annika a strâns tare din buze, stăpânindu-şi bucuria.

— Bine atunci, a zis Bosse, străduindu-se să râdă. Asta e! Păi, poate ne vedem altă dată.

Jurnalista a închis ochii şi a simţit că-i dau lacrimile.

— Nu prea cred, a şoptit ea.

— Cum aşa... Nu înţeleg... Păreai aşa de încântată la început.

Liniştea apăsătoare dintre ei devenea din ce în ce mai grea.

— Îmi pare rău, a zis ea într-un final. Trebuie să închid.

— Bine. Ai grijă de tine.

Annika şi-a oprit telefonul.

A rămas cu privirea ţintuită asupra străzii. Era dreaptă şi îngustă. Stropii difuzi de ploaie au început să ropotească. Avea să se facă fleaşcă până să ajungă la tren.

Annika şi-a tras gluga pe cap şi a luat-o la fugă.

Extenuat, Thomas s-a aşezat la masa din bucătărie, şi-a turnat un pahar de coniac şi a înhăţat o revistă. Îi ţiuia capul de

gânduri şi de voci. În încercarea de a le reduce la tăcere, a dat băutura pe gât în jos.

Coreea de Sud, a patra ediţie a Adunării Internaţionale a Liderilor Noii Generaţii. *Să fiu al naibii!* Fusese desemnat unul dintre liderii noii generaţii.

O voce grosolană din mintea lui a protestat imediat. Sung-Yoon îşi dorea, pur şi simplu, să stea cu el la masă şi să depene amintiri din trecut. Nimic mai mult.

A deschis revista şi s-a frecat la ochi. Cuvintele în engleză ţopăiau prin faţa lui ca nişte iepuraşi.

2-12 septembrie. O să se ducă — iar Annikăi atât îi trebuia, să încerce să-l oprească.

Nervos, a dat pagina şi a încercat să citească articolul următor.

— Mi-e frică.

Thomas a ridicat privirea şi l-a văzut pe fiu-său în prag, strângând în braţe păturica şi ursuleţul de pluş şi molfăind un deget.

Thomas a fost copleşit de un sentiment dureros de abandon.

— N-are de ce să-ţi fie frică, fiule, a zis el. Hai, du-te la culcare. Am mai discutat o dată despre asta.

— Dar mi-e frică!

Preţ de o clipită, Thomas a reuşit să-şi învingă exasperarea, dar apoi a cedat.

— Kalle, am venit la tine de trei ori până acum. Hai, gata, du-te la culcare! Treci în camera ta!

Apoi a revenit, zelos, asupra revistei.

— Vreau la mami! Unde e mami?

Thomas nu şi-a ridicat privirea de pe revistă.

— Gata, Kalle! Încetează, ai văzut bine, ne-am uitat de trei ori sub pat şi nu e nimic. Treci. La. Culcare.

Băieţelul s-a îndepărtat şi cadrul uşii a fost traversat de umbre.

Thomas şi-a odihnit capul între mâini, s-a aplecat puţin şi a ascultat să vadă dacă se mai aude vreo mişcare în hol. Liniştea era mohorâtă şi rece. Proprietarul oprise căldura pe timpul verii, iar apa de ploaie picura prin colţuri.

Nervos, bărbatul a dat revista la o parte. Asta însemna să trăieşti într-un nenorocit de apartament, n-aveai niciun cuvânt de spus, trebuia să te supui unui birocrat idiot care-ţi tăia căldura când voia el. Dac-ar fi avut un apartament al lor, ar fi putut să încerce să intre în asociaţia administrativă, să aibă o oarecare influenţă, dar aşa, locuind cu chirie, n-avea nicio şansă.

A băut ultima duşcă de coniac, iar apoi s-a dus la bufet să-şi mai ia o sticlă şi şi-a mai pus un pahar.

Era al dracului de greu să le porţi de grijă copiilor!

Thomas s-a aplecat peste tăblie şi a învârtit lichidul chihlimbariu în paharul scund de duralex.

Poate că de-asta n-avea energie să muncească atât cât ar fi trebuit. Timpul şi energia se făcuseră nevăzute. Dacă n-ar fi fost aşa de preocupat de copii, poate c-ar fi fost însărcinat cu un proiect nou, fiind implicat în dezvoltarea regională a asistenţei sociale din Suedia. Poate că, dacă ar fi muncit mai cu sârg, şefii n-ar fi ezitat să-l ţină pe lângă ei.

Thomas a fost distras de un zgomot care venea din hol. S-a ridicat, s-a îndreptat spre uşă, a deschis-o şi a aprins lumina.

Băieţelul şedea ghemuit într-un colţ îndepărtat, tremura de plâns şi se uita la el cu ochi mari, obosiţi şi plini de reproş. Thomas a fost copleşit de sentimente contradictorii şi confuzie.

— Ce înseamnă asta? Ce cauţi aici?

Bărbatul a încercat să-şi ţină nervii în frâu şi să fie înţelegător. S-a îndreptat către copilul în vârstă de trei anişori şi s-a lăsat pe vine, ajungând la acelaşi nivel cu el. Băieţelul s-a întors cu faţa la perete.

— Hei, Kalle, trebuie să te odihneşti, ştii bine. Mâine-dimineaţă mergem la grădiniţă.

A pus o mână pe umărul lui rotund. Băiatul s-a ferit, tremurând în continuare de plâns.

— Nu! Vreau la mami!

— Gata! a zis Thomas, ridicându-l de jos. Treci la culcare, fără comentarii!

Băiatul a urlat, s-a încordat, arcuindu-se de spate, şi l-a tras pe taică-său de păr.

— Termină! a ţipat Thomas la rândul lui, desprinzându-i mâna cu păr cu tot, care i-a picat pe faţă.

Un curent de aer iscat din senin l-a făcut pe Thomas să se oprească. În pragul uşii stătea Annika, o siluetă neagră în lumina puternică de pe scară.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat ea cu glas supus, în timp ce închidea uşa de la intrare.

— Nu vrea să doarmă! a ţipat Thomas, lăsând băiatul jos.

Kalle a dat drumul păturicii şi ursuleţului de pluş şi s-a repezit spre maică-sa. Thomas a văzut-o punând geanta şi sacoşele pe podea, lăsându-se pe vine şi primindu-l pe băiat cu braţele deschise. L-a ţinut o vreme aşa, legănându-l şi şoptindu-i cuvinte liniştitoare şi, în numai câteva minute, băiatul s-a oprit din plâns. Ba, mai mult, a început să chicotească, scoţând un ciripit drăgălaş pe care nu-l făcea niciodată cu Thomas. Annika a râs încet şi l-a mângâiat uşor pe creştet.

— Hai să mergem să-l culcăm pe ursuleţul Teddy? a zis ea. Unde-i Teddy?

Îmbufnat, copilul a făcut un semn înspre taică-său.

Annika s-a uitat ferm la Thomas şi s-a îndreptat spre ursuleţul fără de care copilul nu se culca niciodată. L-a ridicat de jos fără să-şi ferească privirea plină de reproş.

— Ce-l mai răsfeţi! a zis Thomas.

— Taci! a zis Annika pe un ton oarecum nepăsător.

Bărbatul a scrâşnit din dinţi şi s-a înroşit la faţă. Dar Annika dispăruse de lângă el; era deja în camera copilului, vorbindu-i în şoaptă şi făcându-l să râdă.

Thomas s-a întors în bucătărie, a dat coniacul pe gât şi şi-a turnat încă un pahar.

— Asta da dovadă de maturitate, a zis Annika intrând în bucătărie şi văzându-l cum dă coniacul pe gât în jos. Minunat! Aşa, dă-i înainte cu băutul, că sigur o să te ajute să îndrepţi lucrurile!

A luat un pahar, l-a umplut cu apă de la robinet şi s-a aşezat la masă.

— Ai idee cât e ceasul? a întrebat Thomas.

Annika a băut apa, fără să-l ia în seamă.

— Ce bine că te-ai gândit şi tu să mai treci pe-acasă! Te gândeşti vreodată cât de greu mi-e să am grijă de toate? Cât tupeu pe capul tău, să-mi pasezi mie toate treburile!

— Termină! a zis ea, fără niciun pic de milă în glas.

— Ce să termin, mă? a zis el, bând restul de coniac şi înecându-se. Să termin cu ce am pe cap? Adică să-i las baltă pe copii? Să termin cu apartamentul ăsta al tău şi cu rufele tale jegoase?

— Ştii ce, ia să te înveţi să te porţi mai frumos de-acum încolo, a zis ea, postându-se în faţa lui Thomas. Nu-ţi lipseşte nimic şi, cu toate astea, nu ştii decât să te lamentezi. Ce-ar fi să nu-ţi mai plângi atât de milă şi să faci ceva în privinţa asta?

— Şi ce-ai vrea să fac?! a întrebat el, răstindu-se. Nu cumva ai vrea să las baltă munca şi să fac toată ziua pe gospodina?! Stai liniştită, că nu mai e mult până atunci. La muncă-mi merge tot mai rău pe zi ce trece.

— Dumnezeule, da' zău că te porţi ca un copil, a zis Annika, privindu-l cu milă în ochi. În cazul în care-ai uitat, avem doi copii şi e de datoria noastră, ca părinţi, să-i creştem într-un mediu sănătos. Termină odată cu lamentarea asta. Ai impresia că, dacă nu mai stai într-o casă de pe malul mării, se sfârşeşte lumea?! Ba bine că nu, uite că acum stai în altă casă, aşa că e cazul să te aduni şi să-ţi faci viaţa frumoasă. Dumnezeule mare, maturizează-te odată, omule!

Thomas s-a închis în el, sprijinindu-se pe muchia tăbliei.

— Să nu-mi spui tu mie ce să fac, auzi?! a zis el pe un ton şovăielnic.

Ea s-a apropiat de el.

— Da' cine să-ţi spună, mă? a ţipat ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că nu eşti în stare să iei nicio hotărâre? Normal că n-o să aibă încredere să-ţi lase proiecte pe mână! Că s-ar alege praful de ele. Nu ţi se pare că eşti prea indulgent cu tine?! Dumnezeule, mai ai puţin şi te transformi într-un trântor!

Thomas a dat-o la o parte şi s-a îndreptat spre hol.

— Gata, până aici! M-am săturat de trăncăneala ta! a zis el.

— Foarte bine! a strigat Annika spre silueta în retragere. Pleacă, du-te şi găseşte-ţi pe cineva care să-ţi cânte în strună până n-o mai putea, orgoliosule ce eşti!

Thomas s-a îndreptat bălăbănindu-se spre hol şi, cu mâini tremurânde, şi-a pus ghetele şi pelerina de ploaie.

Apoi a ieşit afară, trântind uşa după el.

Marţi, 26 iunie

Redacţia era liniştită, lumina dimineţii pictând-o într-o nuanţă delicată de albastru. Biroul la care lucrau redactorii de noapte pulsa ca un organism viu. Ocupanţii dispăruseră, dar în încăpere răsunau în continuare zgomotele făcute de scaunele date la o parte, de calculatoarele care se stingeau şi de pixurile ce cădeau rostogolindu-se pe podea.

În momentul respectiv, cavalerii biroului de noapte se aflau probabil în cantina situată cu două etaje mai jos, unde, cu ochii roşii şi agitaţi, se chinuiau să stingă cu bere şi cu ceai excesul de adrenalină din cele mai ascunse unghere ale creierelor lor.

Echipa din tura de dimineaţă se afla la câteva mese distanţă, unde zăbovea în concentrare şi-n tăcere. Mai erau şaptesprezece minute până la următorul termen-limită, adică mai mult de-o veşnicie, deci aveau tot timpul din lume.

Anders Schyman a cuprins cu privirea priveliştea care i-a umplut sufletul. Poate că n-avea s-o mai vadă niciodată.

S-a dus în birou, a pus ceaşca de cafea pe tăblie şi a azvârlit alături ultima ediţie a tabloidului, cea care fusese trimisă în provincie. Hârtia era puţin umedă; de-abia trecuse o jumătate de oră de când ieşise din tipar.

Schyman pleca mereu devreme spre serviciu, întrucât altfel risca să stea ore întregi în trafic, pe drumul spre Nacka, sau să ia o amendă, ori chiar să-i fie reţinut permisul, pentru că folosea banda rezervată autobuzelor.

În dimineaţa aceea, nu mai simţea nimic din obişnuita corvoadă. Aerul era încărcat de electricitate şi ştia prea bine de ce.

Era mult mai uşor să iei atitudine şi să porneşti la luptă.

Pacea erau mult mai puţin motivantă.

Şi-a aşezat trupul zvelt pe scaun, a deschis ziarul şi a început să-l citească entuziast.

Prima pagină era demenţială: un emoţionant prim-plan cu John Essex, trist şi complet nemachiat, luat într-o cameră din Berlin cu o zi în urmă. Idolul muzicii pop îi acordase lui Berit Hamrin de la *Kvällspressen* un interviu în exclusivitate, în care vorbea despre prietenia dintre el şi Michelle Carlsson, vedeta TV ucisă de curând, povestind cu lux de amănunte ce se întâmplase în noaptea aceea fatală, precum şi ce însemna să fii anchetat de poliţie. Un material fabulos!

Editorialul avea în vedere o chestiune de consum, era un articol redactat ca rezervă pentru prima pagină în zilele de sărbătoare, care nu fusese însă publicat până atunci, din cauza lansării veştii despre moartea lui Michelle. Un articol de pe o altă pagină relata despre administrarea de medicamente la întâmplare, expunând o listă întreagă.

Articolul de fond susţinea luarea unor măsuri drastice împotriva giganţilor uzaţi din industria medicamentoasă. Nu era cine ştie ce.

Administratorul delegat şi-a rotit agitat umerii şi a răsfoit ziarul mai departe.

Secţiunea „lifestyle" cuprindea, pe de altă parte, o remarcă isteaţă cu privire la viitorul televiziunii, o lovitură oportună dată direct în plexul solar, o analiză lucidă şi pertinentă făcută de unul dintre reporterii tabloidului.

Interviul cu starul pop se întindea pe două pagini: a şasea şi a şaptea. Departamentul de divertisment ceruse să apară în paginile lui, dar Spike insistase asupra opţiunii curente. Schyman a zâmbit şi a trecut gentil cu degetele peste cuvinte.

— Michelle Carlsson era o femeie minunată, îi spusese John Essex reprezentantului de la *Kvällspressen*. Atunci ne-am văzut pentru prima dată, dar între noi s-a creat o legătură instantaneu. Era plină de viaţă, de o inteligenţă sclipitoare şi ne-am înţeles

foarte bine. Moartea ei e o adevărată pierdere, atât pentru mine, personal, cât şi pentru telespectatorii din Europa. Mai avea atâtea de împărtăşit.

— Credeţi că aţi fi rămas prieteni pe mai departe? îl întrebase Berit Hamrin pe John Essex.

— Mi-ar fi plăcut tare mult s-o cunosc mai îndeaproape pe Michelle. Am întâlnit foarte puţini oameni care să mă înţeleagă din prima, însă ea a reuşit. Am discutat încă de la început despre chestiuni importante, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată. În plus, era extraordinar de agreabilă. Am întâlnit multe femei la viaţa mea, dar niciuna ca ea.

Toată lumea o să vrea să aibă o copie după interviu şi să cumpere fotografiile. Când Schyman o întrebase pe Berit cum reuşise aşa un lucru de ispravă, ea făcuse o simplă referinţă la *Naşul*, zicând că-i propusese lui John Essex o ofertă de nerefuzat. Schyman nu insistase să afle mai multe.

A sorbit cu grijă din cafeaua pe care şi-o luase de la automat, a dat pagina şi l-a văzut pe Carl Wennergren în faţa castelului Yxtaholm, afişând o atitudine afectată. Reporterul de la *Kvällspressen* povesteşte cu lux de amănunte despre tragedia care a zguduit comunitatea suedeză a oamenilor din divertisment. Articolul era semnat de Sjölander — se vedea clar că fusese afectat de decalajul de fus orar. Nu era nici pe departe un material demn de un Pulitzer, dar măcar relata povestea şi cu asta basta.

Schyman a răsfoit ziarul în continuare şi a dat de articolul Annikăi Bengtzon despre tânăra neonazistă din Katrineholm care locuia într-o cameră deprimantă situată la subsol. Neliniştea bărbatului s-a potolit puţin pe măsură ce a citit concentrat descrierea fetei, cu trecutul şi convingerile ei. S-a teleportat în noaptea fatală de la castel, vizualizând dansul umbrelor.

Apoi a clipit de câteva ori şi s-a trântit iarăşi pe scaun.

Bună poveste, plus că şi articolul era bine scris; avea profunzime şi perspectivă. Era perfecţiunea întruchipată.

Ulterior a dat peste o analiză cu privire la anchetă, bazată pe informaţii primite de la poliţie, de la un profesor de criminologie şi de unul dintre cei mai faimoşi avocaţi naţionali ai apărării.

Citind analiza, Schyman a aflat că anchetele de genul acela erau, în general, un puzzle format din două tipuri de ingrediente: declaraţiile martorilor şi probele medico-legale. În cazul anchetei cu pricina, declaraţiile erau contradictorii şi neconcluzive, probabil din cauză că martorii fuseseră în stare de ebrietate sau extenuaţi de munca de peste zi sau poate din cauză că încercau să se protejeze împotriva unor consecinţe care nu aveau nimic de-a face cu crima. În orice caz, era din ce în ce mai limpede că atacatorul era unul dintre cei doisprezece indivizi care rămăseseră peste noapte la castel. Poliţia era sigură că aveau să-l depisteze pe baza probelor pe care le strânseseră, cu toate că nu arestaseră încă pe nimeni.

Profesorul de criminologie asigura publicul că motivul pentru care poliţia nu se dovedea generoasă cu informaţiile era că muncea din greu. În asemenea cazuri, timpul era cât se poate de important, iar poliţia se dedica în totalitate anchetei. Avocatul apărării spunea că e mult mai important ca poliţia să facă o anchetă amănunţită, decât să aresteze oameni. Dacă vinovatul nu se preda, acuzarea trebuia să ia în calcul o serie de dovezi circumstanţiale, sprijinite de probele medico-legale.

Administratorul delegat a oftat. Ceva din exprimarea aceea vagă îl făcea să creadă că rezolvarea crimei avea să dureze mult mai mult decât păreau să susţină specialiştii.

Următoarele două pagini cuprindeau articolul despre medicamente. Era un material pretenţios, etalând grafice explicite şi un cuprinzător studiu de caz făcut pe o tânără mamă care murise după administrarea unor calmante eliberate fără reţetă. Titlul era captivant: „Calmare letală". Îţi rămânea în minte. Schyman a zâmbit şi a văzut că Torstensson bătea în uşa de sticlă de la biroul lui.

— A venit echipa TV, a zis redactorul-şef, cu o privire uşor somnoroasă, întrucât ziua era de-abia la început.

Anders Schyman s-a străduit să adopte o mimică neutră şi a ridicat ochii din ziar.

— Deja? Am crezut c-o să vină la opt.

Torstensson a dus mâna la bărbia proaspăt rasă şi apoi şi-a aranjat cravata.

— Mi-au umplut biroul de camere.

— Ţi-au zis de ce?

Redactorul-şef se balansa nervos pe călcâie.

— Nu, a răspuns el. Dar sper să termine repede. Că sunt în concediu.

— Păi, ţie vor să-ţi ia interviu, a subliniat Schyman, conştient că punea paie pe foc. De ce trebuie să fiu prezent şi eu?

— În caz că e vorba despre vreo chestie de deontologie jurnalistică, să ştii că n-am de gând să inventez scuze pentru greşelile tale, a zis Torstensson tăios. N-ai decât să te descurci singur!

Apoi s-a întors pe călcâie şi a traversat redacţia, pernuţele prea mari ale hainei care-i acoperea umerii bălăbănindu-se ca nişte plute pe suprafaţa unui lac.

Nu e vorba despre nicio chestie de deontologie, şi-a zis Anders Schyman în timp ce-şi freca fruntea, iar apoi a dat scaunul în spate şi s-a uitat de jur-împrejur.

A ieşit din birou, lăsând uşa deschisă.

Thomas se ţinea de tocul uşii. Pereţii bucătăriei se clătinau.

— Avem cafea?

— Da, vezi în borcan, i-a răspuns Annika pe un ton neutru, fără să-şi ridice ochii din ziarul pe care-l citea dimineaţa.

Într-o mână ţinea o lingură, iar în cealaltă un şerveţel. Stătea între copii. Kalle mânca un sendviş cu brânză, iar Ellen se mânjise toată de iaurt.

Deodată, Annika şi-a dat seama că se trezea întotdeauna prima, că era mereu în picioare înainte să vină Thomas în bucătărie, să ia micul dejun, că cei mici erau hrăniţi şi îmbrăcaţi, cafeaua era gata şi ziarele aşteptau deschise pe masă.

Thomas s-a îndreptat cu paşi nesiguri spre bufet şi, cu mâini tremurânde, a înhăţat o ceaşcă.

— La ce oră te-ai întors azi-noapte? a întrebat ea, fără să-l privească.

— Era târziu, a zis el, punând cafea în ceaşcă.

— Pe unde-ai umblat?

Şi-a ridicat privirea din ziar; ochii Annikăi oglindeau mânie, dezamăgire şi tristeţe.

Thomas a curăţat cu limba o linguriţă murdară şi apoi a mestecat în cafea.

— Am fost într-un bar din apropiere.

Ea a dat din cap şi s-a uitat iar în ziar.

— Iartă-mă, a zis el.

— Nu vrei să stai jos? a întrebat ea, indicând cu privirea un scaun aflat de cealaltă parte a mesei.

— Mami, eu m-am săturat, a zis Kalle, pe un ton piţigăiat.

În stânga Annikăi, Ellen a refuzat linguriţa cu mâncare.

— Bine, a zis Annika. Hai, fuguţa la baie, să te speli pe faţă şi pe dinţi!

Cu o eficienţă dată de obişnuinţă, Annika a ridicat-o pe Ellen din scaunul înalt, i-a şters mâinile lipicioase şi faţa şi a aşezat-o pe podea, alături de ea. Ellen a fugit de-a buşilea după frate-său, ţinând un picior sub ea, aşa cum se învăţase.

— Mai are puţin şi merge, a zis Thomas pe un ton cald, de tată iubitor.

Lumina dimineţii se răsfrângea asupra femeii de lângă masă, femeia lui, razele indiscrete scoţând la iveală oboseala de pe chipul ei.

— Iartă-mă, a repetat el, punând o mână peste mâna ei.

Annika nu s-a ferit de atingerea lui, însă i-a evitat privirea stăruitoare.

— Noaptea trecută m-ai cam speriat, a zis ea.

Thomas a coborât privirea asupra mesei, abţinându-se de la orice comentariu.

— Mă refer la ce-ai zis, a continuat ea. E şi vina mea. Sunt prinsă într-un cerc vicios, nu ştiu să mă port cu tine altfel decât m-am purtat cu Sven...

— Încetează! a poruncit el. Să nu îndrăzneşti să mă compari cu el!

— Dar e inevitabil, a zis Annika, privindu-l şi vorbindu-i ferm. Şi nu pentru c-aţi fi voi la fel, ci pentru că eu nu m-am schimbat. Mă port la fel, n-am învăţat nimic. M-am umilit în faţa ta, am acceptat tot şi am încercat să-mi răscumpăr greşelile. O înţeleg pe maică-ta că nu e de acord cu mine. Până şi mie îmi pare

rău că ai ales să rămâi cu mine. Pentru că nu sunt împăcată cu viaţa mea.

A luat o gură de suc de portocale. Îi tremurau mâinile.

— Dar gata, lucrurile trebuie să se schimbe, a zis ea. Fie mă accepţi cu totul, fie ne despărţim.

Thomas s-a aplecat spre ea, privind-o cu ochi surprinşi.

— Ce vrei să spui? Ce planuri ai?

— O să ne căsătorim, a zis ea. Facem cununia religioasă şi tot ce ţine de ea, invităm absolut toate rudele şi toţi prietenii, închiriem un restaurant mare, chemăm o formaţie şi dansăm până-n zori. Facem o nuntă în toată regula şi publicăm o poză mare în *Katrineholms-Kuriren*.

Bărbatul s-a îndreptat de spate, apoi s-a rezemat de spătar şi a dat ochii peste cap.

— Nu ştiu de ce pui tu atâta preţ pe nimicurile astea, a zis el. Nunta şi cununia religioasă n-o să ne rezolve problemele, să ştii.

Annika s-a uitat pe fereastră şi a cercetat curtea cu parcarea pentru biciclete şi tomberoanele de gunoi.

— În orice caz, din punctul meu de vedere, nu se poate altfel, a zis ea.

Şi-a retras mâna de sub a lui.

— Bună. Alide?

Bambi a luat seama la conexiunea telefonică proastă, având sentimentul că persoana de la celălalt capăt al firului se afla la o distanţă mult mai mare decât în realitate. Geamătul difuz emis de electricitatea statică era de rău augur.

— Ce faci, Alide? Te-am trezit?

Un zgomot care semăna cu un suspin a plutit spre vest, peste Marea Baltică, apoi peste coasta Letoniei, trecând de Ösel, traversând Gotska Sandön, aterizând în Suedia, pe mica insulă din Landsort, şi călătorind prin firul telefonic până la Solna.

— Nu, a zis femeia letonă. Eram trează.

Bambi Rosenberg a oftat uşurată. Alide părea să fie lucidă. Poate totuşi puţin mahmură, însă capabilă să gândească.

— M-am ocupat de tot, a zis ea. M-am întâlnit ieri cu avocaţii, am trecut peste toate actele şi tot aşa.

Femeia n-a zis nimic, iar lui Bambi i s-a părut că aude pe cineva plângând. S-a aşezat pe măsuţa de toaletă din hol şi s-a uitat în tavan, reţinându-şi lacrimile.

— Nu fi tristă, a zis ea, înecându-se. Ascultă-mă, Alide, trebuie să fim puternice!

— Îmi lipseşte, a zis femeia într-o engleză cu un accent puternic. Mi-a lipsit toată viaţa, iar acum nu mai am ce face.

Bambi a închis ochii şi a cedat, iar lacrimile i-au şiroit pe obraji.

— Ştiu, a zis ea în şoaptă. Şi tu i-ai lipsit lui Michelle. Dar te-a iertat, Alide. Ştii bine.

În receptor s-a auzit un oftat puternic, ascunzând poate chiar şi o urmă de uşurare sufletească. Bambi s-a uitat la ecranul negru al calculatorului, mulţumită de afirmaţia ei numai pe jumătate adevărată. Michelle o iertase pe maică-sa, dar nu reuşise niciodată să se împace cu durerea pe care i-o provocase dezamăgind-o.

— Poliţia ce zice? Au arestat pe careva?

Bambi Rosenberg a dat dezaprobator din cap către peretele din faţă.

— Nu, nu ştiu de ce durează atât.

— Da' de înmormântare ştii ceva?

— N-au stabilit încă data. Mai durează câteva săptămâni. Televiziunea ţine azi o ceremonie de comemorare — o s-o înregistrez, s-o vezi şi tu când vii încoace.

— Nu vreau să dorm în casă la Michelle, a zis femeia în şoaptă, de-abia acoperind cu vocea hârâitul de pe fir.

Actriţa şi-a şters lacrimile cu dosul mâinii stângi.

— Poţi să dormi la mine, a zis ea. Eşti bine-venită oricând. Numai să m-anunţi când ajungi, să vin să te iau din port.

Au ţinut amândouă un moment de reculegere, creând o legătură peste mare.

— Ştii cumva ce-o să se întâmple? a spus mama lui Michelle Carlsson după un timp. Cu alocaţia, adică.

— Uită de ea, a răspuns Bambi. Nu există niciun testament, aşa că totul îţi revine ţie. Apartamentul, afacerea, drepturile, mobilierul, bijuteriile. Eşti singura ei rudă.

Alide a rostit pe un ton obosit:

— Michelle n-ar fi fost de acord cu asta, a zis ea. Nu merit nimic!

— Oh, ba meriţi, a zis Bambi, optând pentru cel mai potrivit ton liniştitor din repertoriul ei. Michelle îţi voia binele, sper că eşti conştientă de asta. Altfel, nu te-ar fi ajutat cu bani. Voia să fii liniştită. Singurul motiv pentru care îţi trimitea bani cu ţârâita era să nu-i cheltuieşti pe toţi odată. Doar ştii şi tu cum stăteau lucrurile...

— Meriţi şi tu o parte din averea ei, a susţinut Alide Carlsson.

Bambi Rosenberg s-a aprins la faţă, bucuroasă că nu era nimeni în jur s-o vadă.

— N-am apucat să-i dau înapoi banii ăia pentru silicoane, a zis ea. Eu n-am niciun drept asupra bunurilor ei.

— M-ai ajutat cu atâtea lucruri, a zis mama lui Michelle. O să am eu grijă să primeşti şi tu ceva. Fii sigură de asta!

Vorbele ei au evocat un ameţitor sentiment de déjà-vu, făcând-o pe Bambi Rosenberg să izbucnească în plâns.

— Nu vreau, a zis ea, dând dezaprobator din cap.

Mai auzise asemenea promisiuni şi ştia că avea să fie dezamăgită.

— Alide, tu nu eşti maică-mea, nu-mi eşti datoare cu nimic. Sună-mă când vii încoace, ca să ne vedem.

După ce-a închis, Bambi Rosenberg s-a prăbuşit pe podea, s-a ghemuit în poziţie fetală şi a adormit.

Mehmed îl aşezase pe Torstensson pe scaunul său de director executiv, în spate având un tablou făcut de Anders Zorn. Schyman stătea în prag şi analiza scena şi poziţia echipamentului, încercând să-şi imagineze cum avea să arate cadrul. I-a studiat atent pe oamenii care-şi vedeau de treburile lor, ocupaţi cu cordoane de alimentare, cabluri, căşti, microfoane şi coli de hârtie, pentru stabilirea balansului de alb. Doi cameramani, un inginer de sunet şi prezentatorul; plus o operaţiune pe măsură.

O cameră era fixă şi îndreptată asupra redactorului-şef, iar celelalte erau mobile şi se plimbau după Mehmed. Prin urmare, echipa se aştepta ca Torstensson să stea la locul lui, iar Mehmed să se mişte de colo-colo. Buuun.

Aşezat sub lumina reflectoarelor, Torstensson era deja transpirat. Reflectoarele nu erau cu adevărat necesare, dar strălucirea lor orbitoare şi încinsă era, cu siguranţă, nimerită dacă voiai să pui pe cineva într-o lumină rea — aşa-zicând. Torstensson se precipita destul de mult, trecându-şi mâinile prin păr, lovind lavaliera prinsă de reverul hainei şi dregându-şi glasul.

Schyman nu ştia prea bine ce urma să se întâmple. Mehmed trebuia să-l facă pe Torstensson să admită că vânduse acţiunile pe 19 iulie, cu o zi înainte să fie făcut public dezastruosul raport din al doilea pătrar. Prin urmare, probabil că la început avea să se concentreze asupra unei alte chestiuni, asupra unui lucru deja ştiut, cum ar fi momentul când aflase Torstensson informaţia aceea confidenţială şi în ce circumstanţe. Data tranzacţiei avea să fie evidentă, iar dacă Torstensson nu era pe faţă, avea să se încurce într-o reţea de scuze.

— Când vine vorba despre deontologia jurnalistică, nu sunt singurul care..., a zis Torstensson pentru început, însă fără să-l ia nimeni în seamă.

Anders Schyman a remarcat că terminaseră cu aranjamentele tehnice. A închis uşa şi s-a aşezat lângă unul dintre cameramani.

— Excelent, a zis Mehmed Izol. Putem începe?

Prezentatorul s-a aşezat pe un scaun în mijlocul încăperii, cam la un metru de cel care urma să fie intervievat, s-a aşezat picior peste picior şi şi-a pus palmele cuminte în poală.

Schyman a gândit numaidecât: *Ştie ce face, nimic de zis.*

— Domnule Torstensson, a zis Mehmed pentru început. Puteţi să-mi spuneţi, vă rog, care este poziţia tabloidului *Kvällspressen* faţă de infracţiunile de ordin economic?

Torstensson s-a aşezat mai bine în scaun şi şi-a dres glasul. Pe un monitor mic aflat la picioarele cameramanului, Schyman a văzut nudul voluptuos pictat de Zorn stând nemişcat chiar deasupra urechii stângi a redactorului-şef.

— Infracţiunile sunt un stigmat social în orice sistem democratic, a răspuns Torstensson. Una dintre obligaţiile fundamentale ale presei este să investigheze infractorii din toate păturile sociale şi să-i dea în vileag.

Nu mai spune? s-a gândit Schyman. *Şi eu care credeam că asta-i treaba poliţiei.*

Şi-a încrucişat braţele la piept şi a încercat să-şi stăpânească bătăile inimii. Dacă exista un om care să facă lumină în treaba cu pricina, atunci nu putea fi altul decât Mehmed.

Peretele de saci din cabina de decupaj în care lucra Anne devenise, prin cine ştie ce minune, mic.

— Vino să vezi ce-am găsit, a zis Anne de dincolo de zid.

Tăcută şi oarecum neliniştită, Annika şi-a croit drum printre saci. Îngrijorarea o slăbise şi păşea nesigur.

— La început, am crezut că-i vreo vechitură, pentru că nu se vede nimic pe ea, i-a explicat Anne, dând volumul mai tare. Ascultă!

Annika stătea în spatele prietenei sale şi inspira aerul uscat de atâta electricitate câtă se afla în jur. Praful a făcut-o să strănute. Apoi, a ascultat o casetă operată de un video normal aflat la picioarele Annei. Dincolo de electricitatea statică şi de numeroasele zgomote din fundal, se auzea cineva gâfâind şi gemând.

— Ce e asta?

— Nu ştiu sigur, a răspuns Anne Snapphane, căutând ceva pe fundul unui sac de lângă ea.

— Şi nu se aude decât sunetul? a întrebat Annika.

— Îhî. Am ascultat vreo cinşpe minute. Par a fi doi care şi-o trag.

Roşie la faţă de la efortul pe care-l făcuse cât stătuse aplecată, Anne Snapphane s-a ridicat şi i-a înmânat un teanc de casete.

— E una dintre casetele pe care am tras emisiunea, probabil una din ultima seară.

A băgat o altă casetă într-un alt aparat, de redare beta. Monitorul din faţa ei a pâlpâit şi apoi a afişat zidurile plouate ale castelului Yxtaholm. Indecenta coloană sonoră rula în continuare, în timp ce camerele setau balansul de alb şi aparatul de redare beta testa sunetul.

— Auzi, a zis Annika, vreau să te întreb ceva.

— Zi, a spus Anne, pornind derularea pe dispozitivul de redare beta.

— E adevărat că atunci când ai susţinut proba aia de prompter Michelle s-a asigurat c-o să întârzii?

Anne Snapphane s-a îndreptat de spate şi şi-a scos umerii în afară. S-a întors şi s-a uitat la Annika cu gura căscată.

— Cine ţi-a zis?

— E adevărat? Te-a sabotat?

Anne a ţintuit-o cu privirea preţ de câteva secunde. Apoi s-a întors dintr-odată cu spatele şi a schimbat caseta din aparatul de redare beta. Gemetele şi gâfâielile rulau în continuare la picioarele ei.

— Nu ştiu, a spus ea. Karin Bellhorn aşa zice. Nu văd de ce-ar minţi.

Anne a lăsat jos eticheta pe care o ţinea în mână şi, ridicând privirea peste saci, s-a uitat spre ieşire.

— Pe de altă parte, nu înţeleg de ce mi-a zis de-abia acum.

A privit-o pe Annika peste umăr.

— Deci nu ştiu, sincer, a zis ea. Da' de ce te interesează?

Întrebarea plana ameninţător deasupra capetelor lor.

— E adevărat că..., auzind de ce-a fost în stare Michelle, ai zis că vrei s-o strângi de gât? a întrebat Annika cu teamă în glas.

Anne a răspuns pe un ton precaut, provocându-şi prietena:

— Perfect, deci vrei să ştii dacă am omorât-o eu!

S-a întors iar şi s-a uitat calmă, în ochii Annikăi.

Jurnalista a înghiţit în sec, cu zgomot.

— Nu, n-o lua aşa. Dar de ce nu mi-ai spus toate lucrurile astea? E neplăcut să le auzi din gura altuia.

Anne s-a uitat în jos, la propriile mâini.

— Ştii, am uitat cu desăvârşire, a zis ea. Iar apoi mi-a fost ruşine să-ţi spun.

S-a uitat iarăşi la Annika.

— Cred că aproape fiecare dintre noi a avut, în seara aia, un moment în care şi-a dorit s-o omoare pe Michelle.

S-au uitat una la cealaltă şi Annika a ştiut că prietena ei spunea adevărul. Liniştea apăsătoare a fost acoperită de gemetele de pe casetă, Annika şi Anne rămânând, amândouă, şocate când au constatat că au încetat. S-a auzit un fâşâit, ca şi cum înăuntru ar

fi pătruns dintr-odată un curent de aer, iar apoi, în cabină, a răsunat o voce de bărbat:

— A intrat cineva?

Fâşâitul difuz a continuat, acompaniat de electricitatea statică.

— Nu, n-a intrat nimeni, hai...

Zgomotele indecente au revenit: şoapte, râsete, gâfâieli şi gemete.

— Au mai vorbit şi înainte? a întrebat Annika surprinsă.

Anne Snapphane a dat dezaprobator din cap, vădind o oarecare paloare pe chip.

— Crezi că sunt Michelle şi John Essex? a întrebat Annika.

După o clipă de ezitare, Anne a dat aprobator din cap.

— L-a început sunt multe indicaţii date prin sistemele de intercomunicaţie — chestii pe care le spun mereu cei din cabina de montaj: „Mai avem cinci minute", „Pregătiţi-vă", „Camera unu", „Bagă genericul", „Porneşte camera doi"... Michelle îl introducea în scenă pe John, deci caseta e din seara aia.

— Şi cine a făcut înregistrarea?

Respirând întretăiat, Anne Snapphane a clătinat din cap.

— Habar n-am. Am găsit-o printr-un morman de benzi-ghid, deşi n-are nicio treabă cu emisiunea.

Cuplul înregistrat continua să gâfâie şi să freamăte. Annika asculta concentrată zgomotele, iar după un minut sau două, Anne a hotărât să deruleze caseta. Sunetele s-au transformat într-un ciripit aparţinând, parcă, unor personaje animate care şi-o trăgeau repede. Annika a înghiţit în sec; vena de la baza gâtului îi pulsa rapid.

— Au mai zis ceva ce ne-a scăpat, a spus Anne Snapphane, derulând înapoi.

— Cum merge treaba?

Karin Bellhorn a băgat capul pe după grămada de saci.

Anne a oprit caseta cu gemete. Producătoarea a ridicat din sprâncene ca şi cum s-ar fi înălţat pe vârful degetelor. Ochii femeii au devenit glaciali când a zărit-o pe Annika.

Jurnalista a dat să zâmbească.

— Se apropie ceremonia de comemorare, a zis ea. M-am gândit c-aş putea să...

Însă producătoarea nu i-a acordat nici cea mai mică atenţie.

— Ai reuşit să strângi tot materialul de la 101 la 102?

— Oarecum, a răspuns Anne, cotrobăind iar prin sac. Am scos minutele de pe toate casetele pe care le-am găsit şi, din partea mea, sunt gata pentru montajul cap la cap.

— Poţi să te ocupi de asta? a întrebat producătoarea cu voce răguşită de la stres şi de la fumat. Poţi să faci o listă cu indicaţii de decupaj, în care să treci timpii de intrare şi de ieşire, şi s-o laşi la mine pe birou, înainte să pleci?

Annika a văzut-o pe Anne scrâşnind din dinţi.

— Dar mai am încă o grămadă de...

— Nu contează, le faci săptămâna viitoare. Cunoşti procedura, aşa că pune laolaltă casetele de care avem nevoie pentru montajul final. Excelent!

Karin Bellhorn s-a întors pe călcâie şi a plecat.

— Nenorocita! a spus Anne printre dinţi, în timp paşii apăsaţi ai producătoarei coborau scările. O să mă prindă toamna aici! Ei bine, e clar că n-am nicio şansă să merg la ceremonia de comemorare.

Annika a început să se foiască, întrucât ştia că o ţine din muncă.

— Auzi, a zis ea, luându-şi geanta, eu m-aş duce să fac o plimbare.

Anne Snapphane s-a aplecat şi a scos afară caseta cu gemete.

— Nu e drept, a zis ea. Compania asta îşi bate joc de mine...

Şi-a şters sudoarea de pe faţă.

— Ţine! a zis ea, înmânându-i caseta Annikăi. Du-te la Gunnar şi întreabă-l ce e cu ea, cine a înregistrat-o şi de ce.

Annika a luat caseta, a îndesat-o în geantă şi şi-a croit drum dincolo de monitoare.

Thomas a recunoscut zgomotul paşilor care se apropiau pe mocheta groasă, apăsători şi totodată sprinteni. A deschis sertarul de sus al biroului, a luat câteva rapoarte şi le-a pus pe birou, iar apoi a apreciat distanţa la care se aflau paşii şi a început să numere: trei secunde, două, una...

— Te cheamă administratorul de secţie puţin în birou.

El s-a uitat în sus surprins, lăsând impresia că era ocupat.

Secretara stătea în prag, proptită într-o mână de tocul uşii şi cu o expresie oarecum chinuită pe chip, din cauza branţurilor incomode.

Thomas a zâmbit.

— Vin imediat.

A luat rapoartele, le-a rearanjat pe două dintre ele şi apoi le-a pus în sertar şi l-a încuiat. A urmat-o pe secretară pe culoar în jos, trecând de biroul de primire şi de salonul unde personalul îşi bea cafeaua, şi a ajuns în dreptul biroului din colţ.

— O cafea? l-a întrebat ea în timp ce a deschis uşa.

— Da, te rog, a răspuns Thomas. Cu lapte.

A înghiţit în sec şi s-a uitat înăuntru.

Toţi cei cinci administratori de secţie erau prezenţi. La fel şi directorul şi negociatorul-şef. Erau aliniaţi de partea cealaltă a mesei de conferinţe. De mahmur ce era, lui Thomas îi bubuia capul şi se mişca oarecum spasmodic. S-a dus direct la masă, s-a aşezat pe un scaun şi s-a rezemat de spătar. Urechile îi ţiuiau uşor. Cei şapte administratori se uitau impenetrabili în jos, spre masă sau în tavan.

Thomas a înţeles deodată totul: n-aveau să-l angajeze. O aleseseră pe femeia de la Federaţia Consiliilor Judeţene.

Negociatorul-şef, aşezat în capul mesei, a zis:

— Thomas, pentru început, vrem să te asigurăm că suntem foarte mulţumiţi de contribuţia ta la proiectul pe asistenţă socială.

Thomas a înghiţit în sec şi şi-a pus mâinile cruciş în poală, observând că erau reci şi umede.

— După cum ştii, am analizat diverse posibilităţi cu privire la planificarea şi dezvoltarea regională a Suediei, a continuat negociatorul-şef, aruncând o privire rapidă prin cameră. Chestiunea asta e oarecum delicată pentru noi, cei de la Asociaţia Autorităţilor Legale, întrucât am considerat dintotdeauna că nu merită niciun interes. Am considerat de la bun început că nu merită să avem în vedere dezvoltarea *regională*, ci numai pe cea *locală*. Dar acum lucrurile s-au schimbat: trebuie să lăsăm impresia că această

chestiune nu ne-a lipsit nicio clipă din agendă, şi asta cât mai repede. Cu alte cuvinte, trebuie să echilibrăm situaţia.

Thomas s-a aplecat înainte, şi-a aşezat mâinile încrucişate pe masă şi a dat recunoscător din cap către secretara care-i aducea cafeaua.

— Aşa e, a zis el, dându-şi seama că nu avea cum să-şi bea cafeaua, deoarece îi tremurau mâinile foarte rău. M-am gândit şi eu la problema asta şi am o soluţie.

Pentru prima dată de când luase loc la masă, cei cinci administratori de secţie s-au uitat la el, vădind surprindere şi curiozitate pe chip.

— E cât se poate de vital ca asociaţia să-i dea înainte spunând că această chestiune a fost de interes major pentru ea, a continuat Thomas. N-am fost prea entuziasmaţi cu privire la fazele iniţiale ale proiectului, la repartizarea parlamentului regional în provincia Skåne şi la fuziunea mai multor judeţe în regiunea Västra Götaland. Însă, pe de altă parte, n-am avut nicio poziţie critică, aşa că, din punctul meu de vedere, suntem încă în cursă. Oricum, e absolut necesar să ne clarificăm poziţia şi să venim cu obiective bine definite care să se dovedească eficiente pe parcursul operaţiunilor, adică ne trebuie nişte obiective cu susţinere politică.

Negociatorul-şef îl privea curios.

— La ce te gândeşti?

Îmi pun întrebări, şi-a dat Thomas seama. *Mingea e la mine în teren, iar ei ascultă.*

— Eu zic că trebuie să tratăm foarte serios acest curs de evenimente, a zis Thomas, rezemându-se iar de spătar şi lăsând mâinile în poală. Pentru asociaţie, chestiunea în cauză nu e o simplă cosmetizare, ci o să devină realitate în anii următori. Influenţa regională o să crească dramatic şi trebuie să ne adaptăm schimbărilor de climat. Propun să facem echipă cu Federaţia Consiliilor Judeţele prin asociaţie în participaţiune şi să punem dezvoltarea regională pe lista priorităţilor — continuând, desigur, şi dezvoltarea autorităţilor locale...

Nu mai avea putere să vorbească, îl ardea gâtul. Tăcerea din sala de conferinţe era densă şi electrică.

Negociatorul-şef şi-a dres glasul:

— Şi ce secţie ar trebui să aibă jurisdicţie asupra... asociaţiei în participaţiune, după părerea ta?

— Departamentul de Dezvoltare, fireşte, a zis Thomas. N-ar trebui să fie diferenţe mari şi durabile între dezvoltarea locală şi cea regională. De azi încolo, trebuie să tratăm aceste direcţii în mod perfect egal; trebuie să fie îngemănate şi să se susţină reciproc.

O parte din administratori au dat aprobator din cap — era o decizie potrivită la momentul potrivit.

— Şi cum o să convingem organizaţiile şi autorităţile să accepte orientarea asta nouă? a întrebat administratorul Departamentului de Îngrijire şi Asistenţă Sanitară Socială.

— Nu e o orientare nouă, a contracarat Thomas numaidecât. Dimpotrivă, asociaţia a promovat dintotdeauna această politică regională, doar că acum o s-o propagăm mult mai susţinut.

Tăcerea din jurul mesei, starea de expectativă şi de îndoială l-au făcut pe Thomas să transpire.

— Prin materiale scrise, a zis el pe un ton atât de ridicat, că era aproape răguşit. O serie de publicaţii informative cartonate, un ghid pentru toţi cei implicaţi în dezvoltarea regională: istoric, cercetare, evaluări, analize. Seminare deschise şi forumuri de discuţii, de mare amploare, o serie de prelegeri, stimulente materiale pentru modelele locale de dezvoltare. Asociaţia o să fie în prima linie, noi stabilim programul şi ceilalţi să ne urmeze...

— Crezi că ai putea să preiei sarcina asta? a întrebat negociatorul-şef.

Thomas şi-a dres discret glasul, iar apoi a răspuns:

— Ar fi cea mai motivantă sarcină pe care aş putea s-o primesc în momentul de faţă.

Administratorul Departamentului de Dezvoltare s-a aplecat în faţă, cu o sclipire-n ochi. Dacă planul cu pricina avea să fie implementat, departamentul lui primea resurse semnificativ mai mari, asta pe lângă influenţă şi prestigiu.

— Trebuie să recunosc că e o propunere interesantă, a zis el, însă a fost întrerupt de negociatorul-şef, care s-a întors spre Thomas, zicându-i:

— Care e situaţia ta personală? Ai familie, locuieşti în oraş?

— Am o soţie, a zis Thomas, dând să zâmbească. Avem împreună doi copii care merg la o grădiniţă locală şi locuim cu chirie într-un apartament din Kungsholmen. Înainte să vin aici, la asociaţie, am lucrat vreme de şapte ani în Vaxholm, renumit pentru a fi găzduit primele privatizări şi restructurări.

Thomas n-a mai fost în stare să continue şi a tăcut din senin. S-a simţit dintr-odată ca o prostituată din Thailanda care-şi vindea trupul expus printr-o fereastră. Şi-a dat seama că făcea pe grozavul, lăudându-se că locuia într-un apartament pe care, de altfel, îl detesta, că-şi trimitea copiii la o grădiniţă de care nu era deloc mulţumit şi, culmea, mai făcea referire şi la oraşul din care se străduise atâta să evadeze.

S-a uitat în jos, la masă.

— Propunerea ta e interesantă, a zis negociatorul-şef. O s-o dezbatem şi-o să te contactăm cât de repede, posibil chiar în după-amiaza asta.

Întrunirea s-a încheiat. Ridicându-se, Thomas aproape că a răsturnat scaunul. Secretara l-a prins, iar apoi a luat de pe masă ceaşca de cafea din care bărbatul nu băuse nici măcar o gură.

Thomas s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşă. Îi tremurau genunchii şi în minte îi răsuna un gând: *Ziua Judecăţii.*

Gunnar Antonsson a strâns centura în jurul scaunului, să nu cadă nimic de pe el. S-a întins şi apoi şi-a masat şalele, în timp ce ochii îşi vedeau de riguroasa verificare. Cutiile de zinc erau împachetate şi securizate, pupitrul de control era în standby, iar mobilierul fusese culcat şi fixat pe podea. Carul de transmisiune cu numărul cinci era aproape gata de plecare. Odată ce întrerupea alimentarea externă cu curent electric şi ridica rampa hidraulică, putea să-i dea bice spre Danemarca.

Gunnar şi-a înălţat gulerul, şi-a aranjat părul şi s-a simţit deodată cu inima uşoară. Afară, bătea vântul — o briză curată ce avea să străbată întreg ţinutul rural în timp ce Gunnar conducea spre graniţa cu Danemarca. Aerul era rece, de parcă ar fi fost toamnă; vremea nu fusese deloc vărătică, iar toamna era anotimpul lui preferat.

Îndreptându-se spre ieşire, a dat nas în nas cu o faţă. Avea nişte ochi mari şi frumoşi, iar Gunnar a zâmbit instinctiv. Era reportera de la tabloid, tipa care se arătase interesată de echipamentul tehnic, Annika Bengtzon.

— Gata, plecaţi spre continent? a întrebat ea.

Gunnar Antonsson şi-a aranjat pantalonii largi.

— Da, sunt gata de plecare, a zis el.

— Cred că e grozav să mergi aşa, din loc în loc, fără nicio grijă, a zis ea.

Gunnar a studiat-o pe jurnalistă. Era agitată şi respira greoi. Avea ceva familiar, ceva ce i se părea cunoscut, dar nu-şi dădea seama ce.

— Aveţi vreo treabă cu mine?

Annika a făcut o pauză, îmbujorându-se uşor.

— M-a trimis Anne Snapphane. Trebuie să scoată minutele şi m-a rugat pe mine să vin să vă întreb ceva.

— S-o salutaţi pe Anne din partea mea, a zis Gunnar.

— E vorba despre caseta asta, a spus Annika Bengtzon, privindu-l fix pe Gunnar. O înregistrare de la Yxtaholm, făcută în ultima seară, cu multe indicaţii de jargon tehnic. Ştiţi cumva ce e pe ea?

— Haideţi înăuntru, a zis el, făcând un semn primitor cu mâna. Jargon tehnic? La ce vă referiţi?

Annika Bengtzon a păşit înăuntru şi a început să cotrobăie prin geanta ei mare. O femeie arătoasă, sexy, cu sâni mari. Gunnar a simţit deodată o căldură între picioare.

— N-aş putea să vă spun exact, a zis ea, oarecum stânjenită. Eu n-am auzit nimic, dar Anne mi-a spus că se aude cineva care spune: pregătiţi-vă, mai avem cinci minute, camera unu, generic, porniţi înregistrarea...

— Aaa, cred că e vorba despre indicaţii date prin sistemul de intercomunicaţie, a zis el. Aşa comunică echipa când e pe platou. Echipamentul e deja la locul lui, securizat, dar dacă vreţi, pot să pornesc un video să vedem despre ce e vorba.

Annika nu s-a mişcat de la locul ei. Îşi deplasa centrul de greutate de pe un picior pe altul, temându-se să lase caseta din mână.

— Ce vă interesează, de fapt? a întrebat el pe un ton precaut.

Văzând că Gunnar era atât de încurcat, jurnalista s-a îngrijorat. Directorul de operaţiuni tehnice vădea un sentiment acut de vinovăţie. Oare-i scăpase ceva?

— Mă interesează să ştiu cine a înregistrat materialul şi de ce, a zis ea.

— Păi, de obicei facem înregistrări şi din culise, care cuprind, desigur, şi indicaţiile date prin sistemul de intercomunicaţie, a spus el, pe un ton calm.

— Puteţi fi mai explicit?

— Uitaţi, de exemplu, am făcut o ediţie specială pentru Eurovision şi, ca să arătăm cum decurgeau lucrurile în culise, a trebuit să ascultăm dialogul dintre cabina de montaj şi oamenii de pe platou, indicaţiile directorului către cameramani, ce s-a spus în timpul decupajului, chestii pe care nu le auzi când vizionezi o emisiune. Pe casetă e şi coloana sonoră, numai că se aude încet, pe fundal...

— Procedura asta e uzuală?

Calmându-se puţin, Gunnar Antonsson şi-a dat părul pe spate. Era jurnalistă şi toţi jurnaliştii erau curioşi, după cum bine ştia şi el.

— Am făcut asta şi pentru seria *Vrei să fii milionar?*, a continuat el. Pentru diverse emisiuni cu scop caritabil, pentru câteva documentare...

— Michelle! a zis ea, făcând ochii mari. Michelle v-a rugat să înregistraţi dialogul prin sistemul de intercomunicaţie de la ultimul episod din *Petrecere de vară la castel*, ca să-l folosească la documentarul despre viaţa ei.

Gunnar Antonsson a simţit o arsură în gât.

— Am cam întârziat, a zis el. Dar asta numai pentru că a intervenit o problemă în cabina de sunet.

— Ce? a zis Annika, clipind.

— Michelle mi-a cerut să înregistrez toată sesiunea, dar mi-a scăpat genericul. Uitasem de asta.

Gunnar Antonsson s-a vânzolit puţin şi a simţit că-l ia cu transpiraţie pe spate.

— N-a fost o cerere oficială, a continuat el, iar eu nu intenţionam să trec asta pe nota de plată. Că, până la urmă, n-am făcut decât să apăs pe un buton. Nu intenţionam să cer bani pentru asta...

Jurnalista a ridicat mâna.

— Fireşte, a zis ea, îmi dau seama. Dar vedeţi, domnule Antonsson, pe caseta asta, la sfârşit de tot, e o discuţie. Cum credeţi că a ajuns acolo?

Directorul de operaţii tehnice i-a aruncat femeii o privire cercetătoare şi a remarcat că era foarte concentrată. Deci aici voia să ajungă, de fapt. Bărbatul a devenit mai agitat.

— Cum adică?

A făcut un pas în spate, realizând că rostise întrebarea cu multă indiferenţă. Annika Bengtzon a contracarat făcând un pas în faţă.

— La sfârşitul casetei, se aud nişte oameni vorbind, a zis ea, cu emoţie în glas. Şi aş vrea să-mi explicaţi cum de a fost înregistrată discuţia asta.

Ceva din privirea ei l-a făcut pe Gunnar să bată şi mai mult în retragere.

— N-are cum, efectiv n-are cum, a zis el. Decorul era strâns. Fiecare microfon şi fiecare dispozitiv de intercomunicaţie erau la locul lor. Sigur e o discuţie rămasă de la o înregistrare mai veche.

Jurnalista l-a ţintuit cu privirea.

— Când ai început să înregistrezi?

Gunnar Antonsson a închis ochii pentru o clipă, amintindu-şi de inginerul de sunet care strigase după ajutor cu şapte minute înainte de ora la care trebuiau să înceapă filmările: „Gunnar, avem o problemă în cabina de sunet. Gunnar!".

Lăsase totul baltă şi urcase imediat în cabină, reuşind, împreună cu inginerul de sunet, să depisteze problema: un cablu de pe jos care făcuse scurtcircuit. Apoi, zorise numaidecât spre car, transpirat din cap până-n picioare şi prost dispus.

— Filmaseră deja vreo doişpe minute până să apuc eu să bag o casetă în aparatul-ghid. L-am setat să înregistreze până la sfârşit şi l-am lăsat să-şi vadă de treabă.

— Deci asta a fost pe la 19:12, a zis Annika. Şi apoi ce-aţi făcut, l-aţi oprit?

Bărbatul a înghiţit în sec, cu zgomot, şi a scotocit prin memorie.

— Probabil că nu, a zis el. Se opreşte automat după opt ore.

Annika Bengtzon a făcut nişte calcule şi apoi l-a privit cu ochi mari.

— Ultimele minute de pe casetă au avut loc după trei dimineaţa! Cum de-a fost înregistrată discuţia aia?

Buimăcită şi intrigată, jurnalista s-a uitat la Gunnar. Un val de uşurare sufletească i-a domolit bărbatului durerea din gât: nu greşise cu nimic. Era evident că tânăra era interesată numai de partea tehnică a problemei. S-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre cabina de montaj, unde se afla pupitrul cu comutatoare, butoane de reglaj, beculeţe, microfoane şi monitoare. Încruntat, şi-a plimbat privirea pe deasupra pereţilor şi a simţit cum începe să transpire la ceafă.

— N-are cum, efectiv n-are cum, a zis el. Sigur e o greşeală. Am dezasamblat totul şi am pus echipamentul la loc. N-a mai rămas niciun dispozitiv care să transmită sunetul. Am oprit tot, acumulatorii erau la încărcat...

— Şi totuşi, trebuie să mai fi existat o sursă de curent în car, a zis Annika. Caseta mergea în continuare.

Gunnar a săgetat-o cu o privire aspră. Nu era proastă deloc. Ducând o mână la obrazul proaspăt ras, bărbatul a cercetat întreaga zonă. A zărit deodată un beculeţ roşu în mijlocul rack-ului de pe perete. S-a dus mai aproape de locul respectiv, aplecându-se peste pupitru, şi a făcut un semn cu mâna.

— Vedeţi?

— Ce e? a întrebat tânăra.

A văzut-o cercetând şirurile de beculeţe roşii, verzi şi stinse.

— Transformatorul e pornit.

S-a întors încet spre ea. Annika se afla foarte aproape de el.

— Asta e! Difuzorul era pornit, iar sunetul din microfon a intrat în circuitul general. Se întâmplă des. Uneori, ajungi să auzi chestii de-a dreptul stânjenitoare.

Confuză, Annika a clipit şi şi-a umezit buzele.

— Vedeţi microfoanele alea de pe pupitru? Facilitează comunicarea dintre cabină şi platou. Ca să te faci auzit, trebuie să apeşi butonul ăsta...

S-a aplecat şi i-a arătat un buton negru de un centimetru aflat chiar lângă microfoane.

— Apoi, transmisiunea prin microfon ajunge în consolă şi de acolo în circuitul de comandă generală, iar toată lumea aude ce se vorbeşte. La sfârşit, apeşi iar butonul şi circuitul se întrerupe.

Gunnar s-a îndreptat de spate, încercând să facă abstracţie de durerea pe care o simţea în şale.

— Oricum, a zis el, microfonul directorului tehnic e mereu pornit. Pentru că dă indicaţii după indicaţii şi ceilalţi trebuie să-l audă. În principiu, microfonul trebuie stins la sfârşitul filmării, dar nu se întâmplă mereu asta, şi uite-aşa auzi cele mai uimitoare comentarii...

— Ca de exemplu?

Bărbatul şi-a schimbat poziţia, depărtându-şi picioarele.

— Câteodată, după emisiune, directorii o iau razna. Vorbesc vrute şi nevrute: că nu ştiu ce invitat e din cale-afară de prost, că omul cu camera e de pomană, că prezentatorii sunt nişte ameţiţi şi tot aşa. Şi se poate ajunge la situaţii urâte. Iar Stefan are momente când critică orice. I-a vorbit de rău pe toţi.

— Deci ce e pe casetă?

— Posibil să fie ceva care s-a auzit prin microfonul directorului din cabina de montaj.

— Chestii care s-au întâmplat aici pe la trei dimineaţa în ajun de Sânziene?

El a dat aprobator din cap.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor! a zis Annika, ieşind val-vârtej din car.

Gunnar Antonsson a privit-o în timp ce se făcea nevăzută şi a ascultat tăcerea pe care a lăsat-o în urmă, încercând să-şi dea seama de ce îl emoţiona atât de tare prezenţa ei.

Când şi-a dat seama, l-au trecut fiorii de jos până sus.

Îi aducea aminte de Michelle Carlsson.

De regulă, redacţia era liniştită dimineaţa, dar nu şi în ziua aceea. Lumea şuşotea mai mult decât de obicei, capetele erau mai

apropiate unele de altele, iar ochii mai mari. Toţi ştiau că se întâmplă ceva, dar nu-şi dădeau seama ce. Toată lumea părea să ştie că Torstensson dăduse un interviu în dimineaţa aceea, dar habar n-avea pentru ce. Absolut fiecare angajat de la *Kvällspressen* aflase, în mare taină, că redactorul-şef se închisese în birou, refuzând să răspundă la telefon, şi toată lumea îl vedea pe administratorul delegat stând în acvariul lui şi citind, aparent netulburat, un ziar. Toată lumea auzise că Herman Wennergren, preşedintele consiliului director, era în drum spre redacţie.

Anders Schyman şedea pe scaun, nemişcat şi vlăguit. Rezemându-se cu putere de spătar, deschisese un ziar, ca să pară că era ocupat cu cititul. Cu digestia era la pământ; fusese la baie de zece ori în timpul dimineţii.

Pentru a cincisprezecea oară în cincisprezece minute, s-a uitat la ceas. Nu mai avea ce să facă. Dosarul-antrax trebuia să-şi facă efectul, într-un fel sau altul; nu-i rămânea decât să spere şi să se roage că urma să aibă efectul scontat.

Telefonul a sunat pe neaşteptate, un semnal strident anunţându-l că era căutat pe numărul de interior. Schyman aproape c-a sărit de pe scaun.

— A ajuns! l-a informat Tore Brand de la biroul de primire, închizând înainte ca Schyman să apuce să zică ceva.

Administratorul delegat a pus receptorul încet în furcă şi a privit valul de angajaţi din redacţie, aşteptând să sosească preşedintele consiliului director.

Persoana care s-a apropiat însă de el era fiu-său, Carl Wennergren, mai rapid şi mai agil decât taică-său. Schyman s-a aplecat asupra ziarului şi a început să respire pe gură.

Ciocănitul s-a auzit tare şi agresiv. Cu un gest agitat, i-a făcut semn reporterului să intre.

— Ce i-ai făcut lui Torstensson? a spus Carl Wennergren pe un ton poruncitor, mijindu-şi ochii şi aruncându-i o privire albastră şi glacială.

— Mai degrabă m-ai întreba ce-a făcut Torstensson, a zis Schyman cu calm, dând pagina. Ce vrei?

— Să-ţi împlinesc visurile, aia vreau! a zis Carl Wennergren, scoţând o hârtiuţă din buzunarul gecii. Asta e demisia mea, care intră în vigoare chiar de acum!

Anders Schyman a simţit că-i creştea pulsul nebuneşte şi s-a rugat să-şi poată ascunde reacţia. A lăsat hârtia pe birou fără să se uite la ea şi fără să încerce s-o ridice.

— De ce-ţi dai demisia? a întrebat el cu calm.

Carl Wennergren era un actor prost: transpirase în jurul tâmplelor şi mâna cu care pusese cererea de demisie pe tăblie îi tremura.

— Ştii prea bine, a zis el pe un ton ciudat, atât agresiv, cât şi supus.

— Nu, nu ştiu, a zis Schyman. Zi-mi tu!

A ridicat privirea spre reporterul blond, înalt şi cu umeri laţi.

I-a trecut un gând prin minte: *Dacă se răzgândeşte, pierd tot.*

— Nu-mi respecţi munca, a zis tânărul. Ai favoriţi, de exemplu tipa aia, Bengtzon. Te porţi ca un laş când apare vreo problemă de deontologie. Habar n-ai ce e aia muncă de ziar. Vrei să mai auzi? N-am de gând să-ţi mai suport abuzurile.

La sfârşit, lui Carl Wennergren îi tremura bărbia, iar înţelesul cuvintelor lui l-a făcut pe Schyman să simtă furnicături în degetele de la mâini şi de la picioare.

Demisionează pentru c-o să preiau eu conducerea, s-a gândit el. *Dumnezeule — refuză să mai lucreze aici, cu mine la conducere. Nu-mi vine să cred, am reuşit! S-a terminat.*

A rămas cu gura căscată şi şi-a acoperit faţa preţ de o clipă, adunându-se.

Şi dacă mă înşel? s-a gândit el. *Poate că-şi dă demisia din cu totul alte motive.*

— Carl, a zis el. Eşti un reporter curajos şi cu iniţiativă. Uneori te pripeşti şi judeci lucrurile greşit, dar dacă eşti dispus să...

— Nu sunt, l-a întrerupt Carl Wennergren. Nu vreau să-ţi mai dau socoteală pentru nimic! O să-mi iau lucrurile în după-amiaza asta.

I-a întors spatele lui Schyman cu hotărâre.

— Stai! a zis Schyman pe un ton aproape tărăgănat. Contractul tău prevede o perioadă de două sau chiar trei săptămâni de preaviz. Vreau să-l citesc înainte să pleci.

Reporterul s-a întors cu faţa la el, afişând un zâmbet triumfător.

— O să lucrez pentru unul dintre rivali, a zis el. Nu poţi să mă obligi să rămân aici de vreme ce am semnat deja un contract cu altă companie.

— Depinde de companie, a zis Schyman, lăsându-se atât de mult pe spate, încât a scârţâit scaunul.

Carl Wennergren a ridicat bărbia şi sprâncenele şi s-a uitat la Schyman.

— O să fiu noul director executiv de la Global Future.

Anders Schyman a izbucnit într-un râs atât de puternic, încât a fost nevoit să se aplece în faţă, ca să nu cadă cu scaun cu tot. *Dumnezeule, asta-i culmea ironiei!* Nu-i venea să creadă. Reporterul era dezumflat. A clipit de câteva ori şi şi-a trecut limba peste buze.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant?

— Auzisem că Global Future şi-a încetat activitatea, a zis Schyman, adunându-se.

— Da' de unde? Compania o să fie restructurată şi o s-o cumpăr eu. Am un plan genial şi-o s-o pun din nou pe picioare!

— Bun, a zis Schyman. Atunci, poţi să pleci liniştit. Global Future nu e deloc un rival pentru noi.

— Crezi că nu ştiu că încerci să mă manipulezi?! a ţipat reporterul, privindu-l tăios. Vrei să mă faci să rămân aici!

Carl Wennergren s-a întors pe călcâie, ca să iasă din acvariu, şi a dat nas în nas cu taică-său, care stătea în pragul uşii.

— Schyman nu-mi dă voie să plec! a zis el, îndreptând arătătorul spre administratorul delegat.

— E păcat să vezi plecând oameni pricepuţi, aşa ca tine, a zis Schyman, străduindu-se din răsputeri să-şi controleze vocea. Dar, în cazul în care consideri că ofertele noastre nu te mai mulţumesc, firește că-ţi respectăm decizia de a pleca şi de a te dedica propriei companii.

Reporterul a pufnit, într-o manieră ce vădea sfidare şi neîncredere.

— Lingăule ce eşti! a zis el.

Carl a trecut pe lângă taică-său şi s-a îndreptat spre redacţie. Herman Wennergren a închis uşa puţin prea brusc. Era serios. Anders Schyman a simţit nevoia să se aşeze; nu-l mai ţineau picioarele.

— Am venit aici la rugămintea redactorului-şef Torstensson, a zis preşedintele consiliului director, cu faţa umflată şi capul aplecat. E foarte îngrijorat cu privire la o informaţie care a ajuns în atenţia unui post de televiziune.

Anders Schyman a dat aprobator din cap, cu un gest foarte discret.

— Ştiu, am asistat la interviul de dimineaţă, a zis el. A fost tare neplăcut.

Preşedintele consiliului director s-a apropiat de administratorul delegat şi i-a aruncat o privire de uliu.

— Nu ştiu cum ai reuşit să pui asta la cale, a zis el, dar ţine minte de la mine următorul lucru: te citesc ca pe o carte deschisă!

Administratorul delegat s-a uitat şi el la preşedinte, afişând o mimică indiferentă, cu toate că mintea îi îngheţase.

Trebuie să fac ceva. Să zic ceva. Să reacţionez. Şi asta cât mai repede!

Schyman şi-a adunat ultima fărâmă de forţă de care mai era în stare şi s-a ridicat brusc, dând din braţe.

— Sper că vă daţi seama că n-am absolut nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi!

Herman Wennergren, preşedintele consiliului director, a mai făcut un pas spre el, a micşorat ochii şi a zis printre dinţi:

— Eşti un nemernic răzbunător!

— Sunt exact ceea ce-i trebuie tabloidului! a răspuns Schyman.

Când a ajuns în locul anost şi prăfos unde muncea Anne Snapphane, Annika de-abia mai respira.

— Deci, ce-a zis Gunnar?

— Că microfonul directorului tehnic a rămas pornit, a zis Annika, încercând să-şi recapete suflarea. Iar o bandă-ghid înregistra indicaţiile date prin sistemul de intercomunicaţie, ca să fie folosite mai apoi la documentarul lui Michelle, şi a mers până la ora 03:12 dimineaţa.

A ridicat caseta. Corpul îi tremura ca un jeleu. Anne Snapphane şi-a luat privirea de pe monitor.

— Microfonul directorului, de pe pupitrul de montaj? Dar asta e chiar lângă locul unde...

Annika a dat aprobator din cap, simţind dintr-odată nevoia să plângă.

— Dumnezeule mare..., a zis ea.

S-au privit în ochi, conştiente că se gândeau amândouă la acelaşi lucru. Annika i-a înmânat caseta VHS prietenei sale şi a urmărit-o băgând-o în aparat şi derulând-o puţin înapoi.

Redarea sunetului a început chiar cu fâşâitul.

— A intrat cineva?

Aceeaşi voce şoptită a bărbatului.

— Nu, n-a intrat nimeni, hai...

Alte şoapte, urmate de gemete şi râsete.

Anne a dat sunetul cât s-a putut de încet. Annika s-a înroşit şi, spre propria jenă, a simţit un fior între picioare.

— N-ar trebui să ascultăm a zis ea, în şoaptă. Sincer, ar trebui să anunţăm poliţia.

Anne Snapphane a dat aprobator din cap.

Au mai ascultat sunetele o vreme, neştiind încă ce să facă.

Apoi, l-au auzit pe bărbat şoptind iar, zicând ceva de genul:

— E cineva în car...

Replica a fost urmată de tăcere şi de alte fâşâieli.

Anne şi Annika se uitau una la alta, ambele cu gura căscată.

Apoi, au auzit o voce de femeie spunând de la distanţă:

— A venit managerul.

— Mai e cineva în car! a şoptit Anne Snapphane, făcând nişte ochi cât cepele.

— Ce?

Hârşâieli, hârâieli, şuşoteli şi chicote.

— John, au venit managerul şi şoferul să te ia.

— Spune-le că am treabă!

Chicote, gâlgâitul unei băuturi date pe gât în jos şi un râgâit.

— E târziu. Trebuie să pleci.

Replica a fost întâmpinată cu un val de chicote isterice, după care bărbatul a bâiguit:

— De cât timp o fi aici?

Vocea femeii, foarte ascuţită de data asta, a zis:

— Tu chiar nu înţelegi că trebuie să pleci?

Bărbatul a bolborosit:

— Ce dracu' are târfa asta?

Hohote gălăgioase de râs. Vocea celeilalte femei a crescut în intensitate — probabil că era mai aproape de microfon.

— Cum mi-ai zis? a întrebat ea.

— Da' ce contează, las-o să se uite dacă asta vrea...

— Da' care-i problema ei?

S-a auzit un hârâit, apoi murmurul vocilor crescând şi scăzând în intensitate, iar în final, un freamăt.

— Asta-i o zonă de producţie, nu un dormitor! E deja foarte târziu şi insist să ieşiţi. Acum!

Annikăi i s-a întors stomacul pe dos când a recunoscut vocea.

— Karin, a zis ea. E Karin Bellhorn!

— Ce dracu' ai?

— Hai că asta-i culmea! Eu vin să te anunţ că ţi-a venit maşina şi tu mă dai dracu'! Chiar vrei să chemi paza să te dea afară?

— Ce pază? Nu există pază aici!

— Iar asta e vocea lui Michelle, a zis Annika.

Caseta s-a învârtit în continuare. S-a auzit o bufnitură puternică şi vocea bărbatului a spus:

— Aşa face mereu?

— Mda, poate acum mă-nţelegi şi pe mine.

Alte chicoteli apoi bărbatul a zis ceva ce n-au înţeles, iar femeia care trebuie să fi fost Karin Bellhorn a început să ţipe:

— Cară-te! Cară-te!

Lividă la faţă, Anne Snapphane a dat aprobator din cap şi a zis:

— Sună-l pe Q!

S-a auzit iar o bufnitură, cineva a strigat ceva şi apoi s-a auzit un hârâit, urmat de zgomotul vântului.

— John! Stai!

— Ce faci, că doar n-ai să fugi după el? Fii serioasă, cât ai de gând să te mai înjoseşti?

În fundal se auzea vocea bărbatului, slabă şi pierzându-se în eter:

— ... Nenorocitele dracu' ce sunteţi...

— Să te ia naiba! De ce-ai făcut asta? De ce l-ai făcut să plece?

— Adună-te, femeie!

— Şi ce dracu' cauţi aici? La ce-ai venit?

— Ea a făcut-o! a zis Anne, cu glas domol. Sună-l odată!

S-au uitat una la alta, văzând groaza întipărită pe chipul fiecăreia.

Annika s-a ridicat, simţindu-se ireal de uşoară, şi s-a îndreptat, plutind, spre hol. Echipa tehnică aranja un platou pentru transmisiunea live din sala de conferinţe. Sosiseră deja şi câţiva jurnalişti, care-şi agăţau hainele în cuier. Annika s-a oprit brusc, a făcut câţiva paşi înapoi şi a descuiat o ieşire de urgenţă. În faţa ei se afla o scară în spirală care părea foarte fragilă; vântul bătea impetuos, fluierând melodios prin găurile structurii metalice.

— Am treabă! a zis Q, răspunzând într-un final.

— A fost mâna lui Karin Bellhorn, a zis Annika. Anne Snapphane a găsit o casetă care dovedeşte tot!

Un timp, la celălalt capăt al firului nu s-a auzit nimic.

— Eşti sigură?

— N-am ascultat până la capăt, dar producătoarea era cu siguranţă în car!

— Ce casetă e?

— O casetă cu indicaţiile transmise prin sistemul de intercomunicaţie din car. A înregistrat toată noaptea şi microfonul directorului tehnic era pornit.

— Şi ce te face să crezi că ea a ucis-o?

— Pentru că, puţin după trei dimineaţa, ele două se certau!

— Adică exact înainte de crimă. Se aude vreo împuşcătură?

Confuză şi stânjenită, Annika a stat puţin pe gânduri.

— Nu ştiu, n-am ascultat până la capăt. Da' Karin ce ţi-a zis?

— Ne-a zis John Essex că a fost în car, aşa că am chestionat-o în privinţa asta. Recunoaşte că a fost acolo, dar pretinde că a plecat cu mult înainte de ora trei. Şi ne-a mai zis că, întorcându-se în cameră, a văzut-o pe Anne Snapphane dând târcoale carului.

Annika a rămas cu gura căscată.

— Minte! a zis ea. N-a fost mâna Annei!

Pe un ton cât se poate de sec, Q a zis:

— Am tăiat mulţi suspecţi de pe listă. Au mai rămas trei: Karin, Anne şi John. Cât priveşte interogatoriile, Anne s-a comportat cel mai ciudat. A fost mai evazivă şi a minţit mai mult decât toţi. Ba mai mult, a avut multe reacţii fizice dubioase, a transpirat abundent, a avut stări de leşin şi a gesticulat mult.

— E ipohondră, trăieşte în permanenţă cu teama că o să moară, i-a explicat Annika cu glas stins şi tremurător. Mă crezi în stare să apăr un criminal?

Poliţistul n-a mai zis nimic. Atitudinea lui sceptică plutea însă în aer.

— Ce ţi-a zis Karin? a întrebat Annika.

— Că s-a dus să-l cheme pe John Essex şi că a plecat din car odată cu el.

— Şi el ce-a zis?

— Că nu-şi mai aminteşte exact ce s-a întâmplat. Una peste alta, s-a purtat ca un idiot arogant. Vrei să spui că, după ce-a plecat John Essex, Karin a rămas în continuare în car?

— Absolut!

Q a tăcut preţ de câteva secunde.

— Unde să vin după casetă?

— La Zero TV. Mă găseşti aici. În câteva minute, o să se difuzeze o aşa-zisă ceremonie de comemorare în onoarea lui Michelle Carlsson, iar apoi o să fie o conferinţă de presă.

— E şi Karin acolo?

— Acum o juma' de oră era pe-aici.

Q a pus zgomotos receptorul în furcă.

Annika a zăbovit câteva minute pe scară, cu părul în bătaia vântului vijelios, până când a simţit că i se strânge stomacul, de la cât era de încordată.

Cimitirul era scăldat în razele reci ale soarelui. Rafalele de vânt cutremurau crengile copacilor, făcând frunzele să danseze nesigur prin aer.

Thomas stătea la fereastră, incapabil să se mobilizeze după întrunirea de dimineaţă. Nu mâncase nimic de prânz, doar dăduse

pe gât trei sticle de cola şi una de apă minerală Ramlösa. Fiecare organ din trupul lui era prins într-un nod de disperare şi de aşteptare.

Cum de ajunsese să aibă o viaţă atât de goală? De ce nu mai găsea nimic perfect şi unic în jur? De ce era atât de orb, nereuşind să-i aprecieze pe Annika şi pe copii la adevărata lor valoare? Şi cum de ajunsese Eleonor pe nepusă masă întruchiparea femeii ideale?

A închis ochii, şi-a frecat puntea nasului cu mâna şi s-a străduit să-şi aducă aminte cum fusese viaţa alături de ea.

Vocea ei de om neajutorat: *Thomas, cum funcţionează videoul ăsta? Ajută-mă, te rog, pe ce buton trebuie să apăs?* Repulsia ei faţă de navigaţie: *Am rău de apă.* Faţă de călătorii în străinătate: *Da' ce, noi nu avem locuri frumoase?* Repulsia ei pentru copii: *Thomas, fii serios, nu vezi câte ai pe cap?*

— Thomas, pot să intru?

Surprins în timp ce visa cu ochii deschişi, bărbatul s-a întors.

— Priveliştea asta o văd şi eu din birou, a zis negociatorul-şef, făcând un semn cu capul înspre fereastră. Doar că sunt cu un etaj mai sus. Frumoasă vedere, nu-i aşa? Îţi dă o stare de uşoară melcancolie.

Thomas şi-a aranjat părul şi a făcut semn înspre două scaune. Cei trei bărbaţi s-au aşezat. Negociatorul-şef şi administratorul Departamentului de dezvoltare stăteau chiar în faţa lui, de partea cealaltă a biroului.

— De dimineaţă ai făcut o analiză foarte interesantă, a zis negociatorul-şef. Ne-am consultat puţin şi am ajuns cu toţii la concluzia că trebuie să ne sfătuim şi cu consiliul director.

— Am luat legătura cu Federaţia Consiliilor Judeţene, a zis administratorul Departamentului de Dezvoltare. Au răspuns numaidecât că sunt de acord. Se pare că propunerea ta o să fie implementată fără niciun fel de probleme.

Thomas şi-a ascuns mâinile tremurânde.

— Momentan, nu putem să facem un anunţ public cu privire la asta, a zis negociatorul-şef. Dar estimăm că proiectul necesită un angajament pe o durată de patru ani sau chiar mai

mult. Biroul tău o să fie cu două etaje mai jos, în secţiunea de dezvoltare, şi sigur o să petreci mult timp şi la sediul Federaţiei Consiliilor Judeţene. Aşadar, propunerea noastră e să te angajăm cu carte de muncă în cadrul asociaţiei, iar după ce termini cu proiectul pe dezvoltare regională, poţi să te ocupi de altele. Ei, cum ţi se pare? Te interesează?

Negociatorul-şef a zâmbit. Thomas şi-a umezit buzele uscate şi şi-a dres glasul:

— Eu..., a zis el. Nu pot să zic decât că... Desigur. Absolut! Sunt încântat!

I-a scăpat un mic hohot de râs, dar şi-a pecetluit imediat buzele.

Bărbaţii aflaţi de cealaltă parte a biroului radiau.

— Thomas, ne bucurăm să avem un om ca tine în companie, a zis negociatorul-şef. Eşti un om cu picioarele pe pământ, conştiincios şi devotat, cu o viaţă care o reflectă pe cea a oamenilor asupra cărora vei face cercetări. Eu, personal, cred că aceste aspecte sunt esenţiale pentru a atinge succesul în domeniul nostru. În plus, am aflat că te bucuri de recunoaştere internaţională pentru munca pe care o faci. Sincer să fiu, nu ştiam cum să facem ca să te ţinem în continuare la noi şi ar fi fost regretabil să te pierdem. Prin urmare, propunerea ta a fost mai mult decât oportună, pentru toată lumea.

— Când credeţi că o să puteţi face publică decizia? a întrebat Thomas.

— În toamnă, a zis negociatorul-şef. Trebuie să discutăm cu politicienii, iar pentru început, tu trebuie să conturezi politica noastră. Când terminăm, o să ţinem o mare conferinţă de presă. Iar toţi suedezii care au avut vreodată de-a face cu chestiunea asta particulară o să afle cine este deschizătorul de drumuri!

Negociatorul-şef i-a întins mâna. Thomas şi-a şters numaidecât palma pe pantaloni şi a dat mâna cu el. Apoi a făcut la fel şi cu celălalt şef, pecetluind afacerea.

— Şi în plus, te duci şi în Coreea, a zis administratorul, impresionat.

— Da, între doi şi doisprezece septembrie, a zis Thomas, rezemându-se de spătar şi zâmbind larg.

***

Annika a intrat în sala de conferinţe pe uşa din spate şi a nimerit chiar într-un zid de spinări acoperite cu geci negre. Uşa s-a închis singură în urma ei. Unul dintre bărbaţii din faţă a călcat-o pe picior, dar protestele domoale ale Annikăi de-abia s-au făcut auzite. A sărit de câteva ori ca să vadă ce se întâmpla în faţă, dar n-a dibuit nimic. Zidul de bărbaţi s-a deplasat deodată spre spate, iar jurnalista a simţit c-o cuprinde panica, întrucât nu avea aer.

Trebuie să ies de aici.

Să iau o gură de aer. S-a urcat pe un calorifer şi apoi s-a căţărat pe pervaz, rămânând în picioare.

N-avea să fie deloc confortabil.

S-a întors, s-a rezemat de geam şi s-a ţinut cu mâna de ambele părţi ale ramei.

Sala de conferinţe semăna cu o mare neagră. Era deja foarte cald, iar lipsa de oxigen făcea aerul irespirabil. Nenumăratele buchete de flori albe înăbuşeau atmosfera cu mirosul lor care-i învăluia pe toţi şi le pătrundea până în creieri.

Annika s-a aşezat mai bine pe pervaz, încercând să surprindă privelişte din sală.

Erau trei camere de luat vederi, una în faţă, lângă podium, una la intrarea din partea cealaltă a încăperii şi încă una sus, în tavan, în spatele sălii. Cablurile şerpuiau pe lângă pereţi şi pe sub picioare, iar microfoanele se iveau peste marea de oameni ca nişte periscoape. Pe podium se aflau un pupitru, un morman de flori şi un monitor mare, prins de tavan. Tehnicienii, cameramanii, inginerii de sunet şi cei de lumină îşi croiau drum prin mulţime, vorbind în microfoane invizibile şi ascultând indicaţiile din cască. Pe podium erau patru scaune. În rest, nu aveai unde altundeva să te mai aşezi.

Annikăi îi intra soarele în ochi, aşa că a trebuit să-şi mijească ochii ca să poată lua seama la cei prezenţi în sală. Îi cunoştea aproape pe toţi. Singurii pe care nu-i ştia personal erau oamenii care apăreau în reviste, indivizi frumoşi, vedete, reporteri, actori şi artişti. Prezenţa lor acolo era justificată în diverse feluri:

veniseră din datorie, din curiozitate sau pentru că erau cu adevărat îndureraţi de pierderea suferită. Atmosfera era energică şi înălţătoare, dar freamătul mulţimii se limita la un geamăt potolit. Oamenii aveau, cu toţii, în mână câte o broşură. Annika s-a uitat în jos, peste umerii bărbatului din faţă, şi a remarcat că înglobа materiale din presă şi un program. Mulţi indivizi foloseau broşura ca să-şi facă vânt.

Annika s-a uitat de jur-împrejur, ţinându-se cu atâta precauţie, că i s-au albit genunchii. A remarcat că Anne Snapphane lipsea.

Nemuritorul se afla în faţă de tot, pe podiumul micuţ. În încercarea de a lăsa impresia că e calm, calculat şi serios, îşi pusese un costum negru şi o cravată argintie şi părea să fie machiat cu un fond de ten de culoarea bronzului. Pe scaunul de lângă el stătea Karin Bellhorn; şi-au apropiat capetele, şuşotind ceva. Mişcările insistente pe care le făcea producătoarea din mâini sugerau că şeful televiziunii nu înţelegea prea bine ce-i zicea. Poate că avea nevoie de instrucţie. Rochia largă şi neagră a lui Karin s-a legănat, iar dungulițele aurii ale materialului au sclipit. Annika a băgat de seamă că era foarte machiată şi că avea părul prins în coc.

— Un minut şi intrăm în emisie! a strigat regizorul de platou.

Nemuritorul a ridicat o mână în chip de protest, făcând un semn expeditiv înspre producătoare. Nervos, a început să răsfoiască nişte foi. Apoi, s-a dus la microfon şi a zis:

— Doi-zece, doi-zece.

Un inginer de sunet care se uita spre cabina de montaj a ridicat degetul mare în sus.

Camerele de luat vederi au început să hârâie domol, răspândind o ceaţă electrică ce-ţi făcea pielea de găină. Atmosfera din încăpere a devenit şi mai înăbuşitoare, iar Annika şi-a şters faţa cu mâneca.

Apoi a auzit vocea stridentă, ca de om beat, a Barbarei Hanson:

— Doamne, da' cald mai e! Chiar trebuie *să stăm în picioare* toată ceremonia? Asta *e* treabă bine pusă la punct?

În cealaltă parte a sălii, l-a zărit pe Carl Wennergren, cu o privire încruntată pe faţa buhăită; o îmboldea pe Mariana von Berlitz, ţinând o mână ferm pe umărul ei.

Stefan Axelsson se afla în spate de tot, alb la faţă şi cu braţele încrucişate la piept.

În sală era, desigur, şi Sebastian Follin. Îşi făcea de lucru pe podium, şoptindu-i ceva Nemuritorului.

— Treizeci de secunde!

Karin Bellhorn s-a tras în dreapta podiumului. Bambi Rosenberg se postase chiar în faţa pupitrului la care stătea Nemuritorul şi plângea deja atât de tare, că-i tremurau umerii. Gunnar Antonsson rămăsese chiar lângă uşă, părând oarecum nedumerit şi gata să-şi ia tălpăşiţa în orice clipă.

Făcându-şi socotelile, Annika şi-a dat seama că, în afară de John Essex, tânăra nazistă şi Anne, veniseră toţi.

Jurnaliştii şi fotografii din presă se îngrămădeau pe lângă podium. Annika i-a ochit pe Bertil Strand şi pe Sjölander. Zărindu-l pe delegatul tabloidului rival, jurnalista l-a cercetat cu atenţie. Dar nu era Bosse. Dezamăgită, a înghiţit în sec.

— Cinşpe secunde!

Annikăi a început să-i tremure piciorul stâng; pervazul era prea îngust. S-a uitat după un alt loc unde ar fi putut să stea, dar n-a văzut niciunul, aşa că s-a prins cu mâna de calorifer. Fixând cu ochii ecranul mare aflat în stânga Nemuritorului, a încercat să se susţină pe celălalt picior.

— Şapte, şase, cinci, patru...

Regizorul de platou a evidenţiat ultimele trei numărători făcând semne cu degetele.

S-a auzit piesa de intro, bombastică şi interpretată într-o cheie minoră, care s-a revărsat prin boxele mari de la nivelul tavanului, făcând pereţii şi ferestrele să vibreze. Annika a fost copleşită de emoţie. A simţit o contracţie în piept şi a deschis gura, respirând profund şi încercând să-şi reţină lacrimile. Pe podium, suspinele lui Bambi au devenit considerabil mai puternice, formând un sunet vibrant care contrasta puternic cu piesa impetuoasă.

În timp ce muzica dispărea pe fundal, Nemuritorul s-a îndreptat spre pupitru, scăldat în lumina reflectoarelor.

— Dragi prieteni şi colegi..., a zis el pe un ton serios. Vă mulţumesc în numele întregii echipe de la TV Plus că aţi venit la

această ceremonie de comemorare închinată prietenei şi colaboratoarei noastre dragi Michelle Carlsson. Înainte de orice, vreau să vă informez cu privire la planul pe care-l are TV Plus în vederea comemorării lui Michelle.

Annika a înghiţit în sec. Atmosfera emoţionantă creată de muzică fusese compromisă, fiind înlocuită de nervozitate.

— O să ne continuăm activitatea în spiritul lui Michelle, a zis Nemuritorul de pe ecranul situat la înălţime, urmând o cale ce ar fi fost pe placul ei. De asemenea, suntem mândri să vi-l prezentăm pe noul nostru colaborator: Sebastian Follin, cel mai bun prieten şi coleg cu Michelle Carlsson, va lucra cu normă întreagă la noi, în amintirea celebrei prezentatoare.

Managerul a făcut un pas în faţă, luminat de o flacără interioară, şi şi-a desfăcut braţele de parcă s-ar fi aşteptat ca mulţimea să-l întâmpine cu urale. Aplauzele superficiale l-au făcut să se înroşească.

— În acelaşi scop comemorativ, am decis să difuzăm în întregime ultima producţie a lui Michelle, a continuat Nemuritorul. Primul episod din emisiunea intitulată *Petrecere de vară la castel* va fi transmis sâmbătă, conform planului iniţial.

Annika a cercetat publicul, încercând să-i ghicească reacţia.

Nu se citea nimic pe feţele lor. Erau în aşteptare. Doar o idee emoţionaţi.

Sebastian Follin a rămas lângă Nemuritor, la marginea podiumului; fasciculele de lumină i se reflectau în ochelari.

A învins, s-a gândit Annika. *A transformat totul într-o victorie personală.*

— Episoadele vor fi difuzate în ordinea înregistrării lor, exact cum am stabilit iniţial. O s-o vedem pe Michelle Carlsson aşa cum i-ar fi plăcut ei, ca pe o profesionistă care a făcut parte dintr-o producţie căreia i s-a dedicat.

Liniştea a sporit. Publicul aştepta, camerele de luat vederi hârâiau. Nemuritorul şi-a dres glasul:

— Ţin să menţionez, a zis el, că am fost foarte precauţi în luarea acestei decizii. Managementul televiziunii a discutat totul pe îndelete cu personalul care s-a ocupat de producţie şi, pe deasupra, cu Sebastian Follin. Decizia a fost luată în mod unanim şi

cu sufletul împăcat. Michelle Carlsson a fost una dintre forţele motrice din spatele acestei emisiuni: ne-a rugat să-i acordăm o şansă să-şi mărească portofoliul aici, la TV Plus, iar noi i-am întâmpinat rugămintea cu braţele deschise.

Un reporter de lângă uşă a ieşit din încăpere, distrăgându-i Nemuritorului atenţia pe moment.

— Suntem foarte mândri de emisiune, a continuat el, vorbind mai răspicat, încercând să se facă auzit chiar şi de oamenii care nu-l ascultau. Suntem ferm convinşi că asta şi-ar fi dorit Michelle. Cu siguranţă că n-ar fi vrut ca ultima ei producţie să ajungă la coşul de gunoi, să fi muncit atâta degeaba. Aşa că am luat această decizie de dragul lui Michelle.

— Da, şi eu sunt regele Danemarcei, a zis în taină şi pe un ton zeflemitor unul dintre bărbaţii aflaţi jos, în apropierea Annikăi.

— E şi un sâmbure de adevăr în vorbele lui, să ştii, a zis alt bărbat. Şi eu cred că Michelle şi-ar fi dorit ca emisiunea să fie difuzată.

— Sunt de acord, a zis primul, dar nu cu două zile înainte să fie înmormântată. Era de aşteptat să dea dovadă de o oarecare decenţă, chit că e vorba de o televiziune. Nu crezi?

— În prezent, a zis Nemuritorul de pe podium, ne confruntăm cu problema găsirii unui înlocuitor bun pentru Michelle Carlsson, cineva care să fie în stare să preia cârma emisiunii *Divanul femeilor* şi s-o ducă mai departe după modelul ei. E o sarcină covârşitoare, dar ştim că Michelle nu şi-ar fi dorit ca această creaţie a ei să se piardă, cu atât mai mult cu cât a făcut din ea un succes total, mai ales în ochii segmentului particular de public căruia i se adresează.

— Ia mai scuteşte-ne, a protestat un al treilea bărbat de la picioarele Annikăi.

În secunda imediat următoare, jurnalista l-a ochit pe Q lângă uşă. S-a oprit din respirat, nerăbdătoare să-l strige şi gata, gata să cadă.

Ofiţerul de poliţie şi-a croit drum spre podium, cerându-şi încet scuze zidului de spinări care, surprinse, s-au dat la o parte din calea lui. În urma lui mergeau, rigizi şi tăcuţi, trei poliţişti în uniformă. Atmosfera din încăpere s-a schimbat. Agitaţia şi-a spus

cuvântul, iar sala a fost dominată de zumzetul oamenilor şi de foşnetul de picioare.

— Acum, a continuat Nemuritorul, fără să remarce tumultul din încăpere, o să-i dau cuvântul celui mai bun prieten şi partenerului lui Michelle Carlsson, Sebastian Follin.

Anne Snapphane se uita ţintă la monitor, când l-a văzut pe Sebastian Follin trecând la pupitru. În lumina reflectoarelor, fruntea bărbatului şi-a dezvăluit luciul. Camerele de luat vederi au luat un prim-plan cu faţa lui, surprinzându-i uşoara contracţie a gurii, starea de expectativă şi anxietatea. Felul în care-şi ţinea capul sugera că era afectat de gravitatea situaţiei, în timp ce focul din ochii lui îi aparţinea partizanului credincios. Bărbatul şi-a dres glasul, a despăturit o foaie de hârtie, şi-a potrivit ochelarii pe nas şi, tocmai când dădea să se apropie de microfon, imaginea de pe ecran a început să pâlpâie. Sebastian Follin a ridicat privirea şi s-a uitat fulgerător spre public.

— Dragi prieteni..., a zis el.

Dar camera de luat vederi nu mai era focalizată pe chipul lui, ci cuprinsese deja încăperea.

Transmisiunile live erau realizate în cabina de montaj de lângă cabina înghesuită în care făcea Anne decupajul. Directorul tehnic, un specialist, a tăiat pe o altă cameră, realizând o schimbare de perspectivă. Anne a văzut-o pe Annika cocoţată pe pervaz, ţinându-se din răsputeri de rama ferestrei. Încăperea de alături era asaltată de un zgomot crescând — oamenii erau supăraţi şi agitaţi. Ce se întâmpla?

La picioarele lui Anne s-a auzit zgomotul făcut de o casetă ajunsă la final, dar ea a ales să-l ignore.

Camera trei a preluat controlul, expunând un cadru larg cu întreaga sală de conferinţe. Mulţimea era o masă neagră de capete care se mişcau în sus şi-n jos, în mijlocul căreia Anne a ochit un chip anume.

Era Q. *Să fiu a naibii!* Era acolo.

Anne s-a apropiat de monitor. Senzaţia de cald care-i radia din stomac i s-a răspândit întreagă prin corp sub forma unor unde eliberatoare.

Q era acolo. Totul avea să se termine în curând.

S-a uitat cu luare-aminte la ecran. Stefan era în spate, i-a văzut şi pe Mariana, şi pe Carl, iar Karin era lângă podium, pe dreapta.

Directorul a tăiat iar pe camera unu, pe cadrul cu podiumul şi pupitrul, exact în momentul în care ieşea Sebastian Follin din bătaia dispozitivului.

Anne Snapphane a scrâşnit din dinţi, stânjenită, cu toate că nu era vinovată cu nimic pentru greşeala de decupaj. Ce meserie pretenţioasă şi desuetă!

— Ei bine..., a zis cineva care avea microfonul pornit, probabil Nemuritorul. Acum, ce facem?

S-a trecut pe camera trei, iar cadrul cu încăperea a revenit. Cu trei poliţişti în coadă, Q s-a îndreptat spre Karin Bellhorn. I-a zis ceva, iar producătoarea a reacţionat numaidecât agresiv. A desfăcut braţele şi, în ciuda electricităţii statice şi a zumzetului din sală, Anne a reuşit să audă ce spunea:

— De ce? Ce-am făcut?

Q i-a zis ceva ce Anne n-a reuşit să înţeleagă, iar Karin Bellhorn a făcut un pas în spate.

— Nici vorbă! a ţipat ea. Nici nu mă gândesc!

Femeia s-a întors pe călcâie, s-a îndepărtat de poliţişti şi a luat-o la fugă.

Anne Snapphane s-a uitat ţintă la ecran, cu obrajii înfierbântaţi.

Camera doi s-a focalizat pe partea din spate a capului lui Karin Bellhorn. Clema de plastic care-i strângea părul se legăna în timp ce ea înainta spre ieşire. Oamenii din public, făcând ochii mari, s-au dat la o parte şi au lăsat-o să treacă. Se uitau nedumeriţi la ea, la poliţişti şi la cameră.

Unul dintre poliţiştii în uniformă a prins-o din urmă pe producătoare, a apucat-o de umăr şi i-a zis ceva. Femeia s-a întors şi l-a îmbrâncit pe poliţist, făcându-l să dea peste camera de luat vederi. Mulţimea s-a tras în spate...

— Uşurel! a auzit Anne vocea dură şi calmă a lui Q, de undeva din spatele camerei doi.

— Cum adică uşurel? a ţipat Karin Bellhorn în cameră, lavaliera înregistrându-i fiecare suflare. Mă acuzi de crimă şi apoi îmi zici s-o iau uşurel?

Anne a auzit icnetul ce se auzea din rândul mulţimii. Producătoarea era acum în centrul atenţiei şi oamenii s-au dat în spate.

— N-am fost eu! a ţipat ea, uitându-se spre gloată. Jur că n-am fost eu! A fost Anne Snapphane, redactoarea, am văzut-o eu! Dădea târcoale carului şi apoi s-a auzit o împuşcătură!

Podeaua de sub picioarele lui Anne s-a făcut nevăzută. Îşi dădea seama că era în cădere, dar nu avea putere să se împotrivească. Oxigenul din aer s-a terminat şi n-a mai reuşit să respire.

Ochii speriaţi ai lui Karin Bellhorn săgetau ecranul de aproape şi de la distanţă. Şi-a umezit buzele şi a trecut cu mâna prin păr.

În mintea Annei răsunau următoarele cuvinte: *Nu-i adevărat, minţi, n-am omorât-o eu!*

— Ea a omorât-o! a strigat Anne Snapphane atât de tare, încât a distorsionat sunetul din cameră.

Dincolo de faptul că se îmbulzeau, oamenii nu scoteau niciun cuvânt. Clădirea întreagă era cu sufletul la gură, la fel şi ecranul.

— Anne o ura pe Michelle, pentru că a primit postul, pentru că a ajuns prezentatoare. Deci... asta s-a întâmplat. Nu putea... s-o suporte!

Anne s-a străduit să ia o gură de aer şi să se ridice. Ecoul cuvintelor i-a pătruns în picioare, în pântec şi apoi în minte.

— Nici măcar nu a venit! Nu vedeţi? Ce dovadă mai vreţi?

Buzele producătoarei au conturat un zâmbet şubred şi triumfător.

— Anne Snapphane o ura pe Michelle atât de tare că nici nu s-a complicat să vină la ceremonie!

Furia a luminat cabina de decupaj asemenea unei explozii imaculate şi revelatoare, arzând blocajul din trupul Annei. Tremurând din toate încheieturile şi cu gura uscată, femeia s-a adunat de pe jos. Deşi era la un pas de a face hiperventilaţie, a reuşit să-şi controleze respiraţia, iar apoi s-a concentrat asupra circuitelor de cablare şi a conexiunilor dintre cabluri. Fusese martoră la dezvoltarea tehnică a televiziunii Zero, aşa că ştia cam cum funcţionează treaba. Închizând ochii, a ajuns numaidecât la o concluzie.

Putea s-o facă!

Cu gesturi iuţi, s-a aruncat pe podea, s-a târât pe după pupitru şi a refăcut două legături dintre mixer şi transformator, cutia de intercomunicaţie. Apoi, s-a târât rapid înapoi în micul ei spaţiu de lucru şi, cu suflarea întretăiată, a înhăţat banda-ghid neetichetată şi a băgat-o în aparatul de redare VHS.

A apăsat butonul „play", s-a lăsat jos, a pornit sistemul de intercomunicaţie de le Zero TV şi a dat volumul la maximum.

Odată ce producătoarea a terminat de vorbit, peste încăpere s-a lăsat o linişte asurzitoare. Nu se auzea nici măcar suflul respiraţiei. Annika se simţea ca şi cum i-ar fi stat inima-n loc. Se legăna în cavitatea ferestrei, cu mâinile ude care o ajutau din ce în ce mai puţin să se ţină de ramă.

Dumnezeule, s-a gândit ea, *cineva trebuie să ia atitudine. Ce să fac? Ce să fac?*

— Ei bine, a zis Nemuritorul, apropiindu-se de pupitrul de pe podium. Lucrurile au luat o întorsătură total neaşteptată. Însă eu zic că e cazul să ne calmăm...

Monitorul din tavan a pâlpâit, iar imaginea curentă a fost înlocuită de una colorată în verde. Puternica electricitate statică a umplut aerul, iar din difuzoare s-au revărsat o serie de foşnete şi hârâieli, care au cuprins întreaga sală de conferinţe. Apoi s-a auzit o voce clară şi bântuitoare prin familiaritatea ei, iar încăperea a găzduit o prezenţă fantomatică.

— Ce pază? Nu există pază aici!

— Aşa face mereu?

— Mda, poate acum mă-nţelegi şi pe mine.

Gloata de oameni din sală a îngheţat în momentul în care a auzit-o pe Michelle glăsuind. Annika şi-a dat seama imediat ce se întâmpla, chiar dacă habar n-avea cum de reuşise Anne să facă una ca asta. S-a uitat de jur-împrejur, să vadă cum reacţiona lumea. Stefan Axelsson devenise livid: părea gata, gata să leşine. Mariana şi Carl Wennergren făcuseră ochii mari şi rămăseseră cu gura căscată. Chipul lui Gunnar Antonsson vădea o privire plictisită. Iar Karin se umflase toată la faţă, vizibil panicată.

— Ieşi afară! Ieşi afară! a ţipat ea din difuzoare.

Q se uita în jur, neînţelegând de unde se auzeau vocile. Ofiţerul de poliţie de lângă el i-a dat drumul lui Karin Bellhorn.

Bufnituri. Ţipete. Trăncăneală.

— John! Stai!

— Ce faci, că doar n-ai să fugi după el? Fii serioasă, cât ai de gând să te mai înjoseşti?

Amorţeala din încăpere a dispărut, iar oamenii din public au început să se uite unii la alţi, căutând, în zadar, să înţeleagă situaţia.

— .... Nenorocitele dracu' ce sunteţi...

— Să te ia naiba! De ce-ai făcut asta? De ce l-ai făcut să plece?

— Adună-te, femeie!

— Şi ce dracu' cauţi aici? La ce-ai venit?

Camera a început să bâzâie, zumzetul mulţumii confundându-se cu spusele de neînţeles de pe casetă.

— Michelle, te porţi ca o târfă! Mai gândeşte-te şi la reputaţia ta! Când te bucuri de atâta faimă, e inadmisibil să te porţi aşa, oamenii nu trebuie să te vadă...

Toate privire au fost aţintite asupra lui Karin Bellhorn, care, peste măsură de uimită, nu se mişcase de la locul ei.

Din difuzoare s-au revărsat chicote de om beat, care s-au transformat ulterior în isterie.

— De ce râzi?

Râsetele răguşite ale lui Michelle au umplut întreaga încăpere, rostogolindu-se pe pereţi şi peste podea şi izbind publicul în stomac.

— Ce e atât de amuzant?

— Tu eşti. Eşti aşa fraieră. Ce rost are să fii faimos dacă nu poţi face ce-ţi doreşti?

— Am în grijă o întreagă echipă şi depinde numai de tine dacă o să aibă cu ce să-şi asigure traiul de mâine. Ai obligaţia de a te purta cum se cuvine!

S-a auzit o bufnitură care i-a făcut pe oameni să tresară.

— Cine eşti tu să-mi spui mie cum să mă port?

Vocea era isterică. Deţinătoarea ei îşi ieşise din pepeni.

— Toată lumea îmi spune întruna ce să fac! Trăiţi cu impresia că mă puteţi manipula ca pe o păpuşă şi că o să fac tot ce vreţi

voi. Da' ce dracu', crezi că sunt robot? Sunt un om în carne şi oase, vezi bine, şi m-am săturat de tâmpeniile astea! M-am săturat de aşteptările voastre dezgustătoare! Mă doare-n cot că m-a concediat Nemuritorul, oricum voiam să plec. Nu mai suport rahatul ăsta!

Auzind asta, oamenii şi-au luat privirile de la Karin Bellhorn şi s-au uitat la directorul executiv al televiziunii. Pe obrajii lui ardeau două pete roşietice, iar bărbatul s-a îndreptat numaidecât spre un inginer de sunet şi i-a spus ceva la ureche. Annika şi-a dat seama imediat despre ce era vorba.

Ce dracu' e cu vocile astea şi de unde se aud?

— Eşti un copil răsfăţat şi rebel, aia eşti! a rostit Karin Bellhorn de pe casetă, cu o voce ştearsă. Îţi plângi de milă, nu-i aşa? Recunoaşte!

Inginerul de sunet şi-a croit drum cu coatele prin mulţime şi a ieşit pe culoar.

— Toată viaţa mea n-am făcut decât să muncesc pe brânci pentru oameni ca tine! a continuat vocea producătoarei. Pentru idioţi egocentrişti care ştiu să facă numai ce-i taie pe ei capul! Eu, specialista, mă spetesc pentru tine şi, culmea, tu te bucuri de toată atenţia! Mi s-a luat până-n gât, pricepi? Până-n gât!

Şoşotind întruna şi cu ochii cât cepele, mulţimea era deja foarte precipitată. Unul dintre poliţişti s-a postat în uşă, asigurându-se că producătoarea n-avea pe unde să scape.

— Unii sunt demni de atenţie, alţii nu sunt! a intervenit Michelle.

Caseta a bâzâit şi s-a auzit cineva gâfâind.

— Unde baţi? Am fost o femeie apreciată, lucrez în domeniul ăsta de treizeci de ani şi am fost mereu foarte solicitată. Am fost căsătorită cu... Putea să aibă pe oricine voia, dar...

Karin Bellhorn s-a întors cu spatele la mulţimea din sala de conferinţe.

Râsetele lui Michelle s-au făcut iarăşi auzite prin difuzoare.

— Asta-i cea mai mare realizare a ta, nu? Că ai pus mâna pe un star englez. Dar ştii cum te vorbeşte starul ăsta, ai idee ce zice despre tine?!

Alte râsete.

— Râzi tu, râzi, a zis Karin Bellhorn pe un ton nuanţat de sfidare şi durere. Dar Steven m-a iubit! Pe când pe tine nu te iubeşte nimeni, ţie vor doar să ţi-o tragă!

Apoi nu s-a mai auzit nimic în afară de linişte, iar Annika a crezut că ajunsese caseta la final. A dat ochi în ochi cu Bambi Rosenberg. Femeia avea ochii roşii, mânjiţi de rimel şi vădind o disperare extremă. Răutatea plana deasupra încăperii asemenea unui nor ameninţător, iar Michelle părea să fi fost redusă la tăcere. Vocea care a revenit în difuzoare era a lui Karin.

— Eu pot să fac oricând ce faci tu, dar tu n-ai putea să mă înlocuieşti niciodată!

Un suflu sfidător a trecut ca un val prin încăpere.

— Să-ţi spun ceva, a zis Michelle. Mie trebuie să-mi mulţumeşti pentru slujba pe care o ai acum! Nemuritorul a vrut să apeleze la altcineva, dar eu am insistat să te ia pe tine — şi uite ce greşeală mare am făcut! Nu mai eşti potrivită pentru asta. Faci emisiuni pentru moşi. Oricât de mult ţi-ar plăcea ţie să crezi că pui treaba pe roate, să ştii că faci o grămadă de greşeli, iar noi, ceilalţi, trebuie să te scoatem basma curată!

Ceva din vocea vedetei de televiziune a redus publicul la tăcere. Un nou sunet care vădea asprime, cruzime, o intenţie de oţel de a-i pricinui durere inamicei şi de a o zdrobi. Scâncetul vulnerabil din glasul lui Karin Bellhorn indica faptul că îl percepuse şi ea.

— Vorbeşti prostii! a murmurat ea.

— Hai, scuteşte-mă! Să nu-mi spui că habar n-aveai de asta! Nu vezi că eşti numai o fosilă afurisită care n-are bunul-simţ să facă plecăciunea de final şi să dispară din peisaj?!

— N-am de gând să te mai ascult!

— Nu ştii decât să-ţi instalezi curu' ăla mare în redacţie şi să faci pe grozava cu toată lumea, că, de, tu eşti aia care le ştie pe toate! Şi mai ai şi tupeul să crezi că ai da bine pe sticlă!

— Ţine-ţi gura aia proastă, Michelle!

— De ce crezi că mă duc eu, ca nebuna, pe platou chiar şi când am febră? Normal că mă duc, că, dacă nu, vii tu repede şi-mi iei locul!

Hohote isterice, de femeie beată.

— Ai ajuns în ultimul hal!

— Vorbeşte gura fără tine.

— Îţi dai aere de tinerică îmbrăcată după ultimul răcnet şi, când colo, eşti vai de capul tău şi-ţi verşi oful pe noi, ăştia care avem succes...

— Ai grijă ce vorbeşti!

— Ştiai că Steven dă cu gura în stânga şi-n dreapta despre bureţeii ăia pe care-i foloseai tu pe post de tampoane? Că se oripila tot când te vedea? Au aflat toţi, ai ajuns de râsu' lumii...

— Ai grijă, nenorocito ce...

— Mi-a zis John că te-ai dat la el. Până şi eu am văzut — a văzut toată lumea!

— Taci!

— Tu te chinuiai să-l atragi în dormitor şi el nu se gândea decât la bureţeii ăia plini de sânge pe care-i spălai în chiuvetă...

Împuşcătura a răsunat ca din senin. Bubuitura a trecut ca un tunet prin difuzoare, făcând publicul să tresară.

Gunnar Antonsson stătea nemişcat în prag, săgetând încăperea cu o privire îngrozită. Karin Bellhorn se întorsese şi se uita la imaginea difuză de pe monitor.

După ecoul produs de împuşcătură a urmat un suflu, un hârâit asmatic şi greoi.

— Michelle?

Electricitatea statică s-a amestecat cu sunete de freamăt.

— Michelle? Dumnezeule, Michelle! Nu, nu...

Un pocnet monoton, zgomotul puternic al unui obiect căzând pe mochetă. De-abia reuşind să mai respire, cineva a făcut paşi prin încăpere. S-a auzit un ultim curent de aer şi apoi liniştea.

Annika era incapabilă să se mişte, zgomotul împuşcăturii răsunându-i prelung în urechi. Privirile şocate ale publicului s-au îndepărtat de pe ecran şi l-au fixat pe Nemuritor, iar apoi pe Karin Bellhorn, care năduşise şi se înroşise toată. Gunnar Antonsson s-a îndreptat de spate, apoi s-a întors pe călcâie şi a plecat. Barbara Hanson, extaziată, şuşotea întruna cu oamenii din jur. Plângând în văzul lumii, Mariana von Berlitz s-a agăţat de Carl Wennergren.

Când valul de priviri acuzatoare a devenit prea puternic, Karin Bellhorn s-a închis în ea şi, făcând un pas înapoi, s-a izbit de perete.

— Ce? a întrebat producătoarea uitându-se în jur. Sper că nu credeţi aşa ceva!

Chipul lui Bambi Rosenberg era roşu de sus până jos, cu excepţia unei dungi albe care-i încercuia gura strânsă. Ochii îi ardeau.

— Nenorocito! a ţipat ea la Karin Bellhorn. Sper să te înghită iadul, nenorocito ce eşti!

Unul dintre poliţişti a apucat-o pe femeie de braţ, împiedicând-o să fugă. Confuz şi din cale-afară de şocat, Sebastian Follin stătea în continuare la pupitru cu mâinile încleştate pe foaia cu notiţe. Nemuritorul forma un număr de telefon, sunând, probabil, pe cineva din Londra, iar apoi s-a dus într-un colţ al podiumului. Stefan Axelsson ţinea capul plecat şi plângea atât de tare, că-i tremurau umerii.

Annika s-a întors şi s-a uitat iarăşi la producătoare; indiferent de cât de mult o suspectase, nu pătrunsese tot adevărul. Nu înţelesese ce forţe o împinseseră să facă una ca asta, cu toate că fuseseră întotdeauna sub ochii ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Karin Bellhorn, care, simţind că ia foc de căldură şi că e asemenea unui animal hăituit, a săgetat încăperea cu o privire disperată. E o înscenare! Nu vedeţi? Anne Snapphane e de vină, ea a falsificat caseta, ştiţi cum se face....

Concluziile la care tocmai ajunsese Annika i-au întărit miezul raţionamentului ei: nenorocita aia încerca să dea vina pe altcineva, arătând-o cu degetul pe Anne Snapphane când ea nici măcar nu era acolo! Încăperea s-a estompat în jurul producătoarei îmbrăcate în rochia ei neagră, care stătea cu spatele în lumina reflectoarelor.

— E scandalos! a ţipat Karin Bellhorn de la celălalt capăt al veşniciei. N-are niciun scrupul! Ce motiv aş fi avut s-o omor pe Michelle?

Annika s-a prins cu braţele de calorifer şi şi-a încleştat degetele, pentru o priză bună. Apoi şi-a auzit vocea răsunând:

— Cain şi Abel, a zis ea pe un ton cât se poate de limpede. Primul şi cel mai vechi motiv de crimă din istoria lumii. E aşa de uşor să te confunzi cu ceea ce faci. Ai impresia că eşti ceea ce văd ceilalţi.

Capetele s-au întors şi privirile uimite erau aţintite asupra ei. Annika le simţea fără să le vadă, însă nu-i păsa. Ştia că oamenii o ascultau cu maximă atenţie, că totul ieşise la lumină, că erau pregătiţi pentru orice.

Karin Bellhorn s-a aplecat în faţă, cu ochii negri de furie, luptându-se pentru viaţa ei.

— Adică ce vrei să insinuezi? Că aş fi ucis-o din pură invidie?

Linişte deplină. Mulţimea încetase să mai respire. Hârâitul electronic al camerelor de luat vederi umplea camera în intervalul dintre replici. Lumina reflectoarelor înfierbânta chipurile, iar parfumul florilor era apăsător.

— Nicidecum, a zis Annika, vocea de dincolo. E mult mai mult decât invidie!

— Habar n-ai ce vorbeşti! a ţipat Karin Bellhorn.

Annika a închis ochii preţ de o clipă, descoperind adevărul din sinea ei.

— Când simţi că nu mai valorezi nimic, devii ceea ce faci. Dacă nu vede nimeni ce faci, devii de două ori invizibil. Cu cât te chinuieşti mai mult să te faci remarcat, cu atât devii mai enervant, ca o muscă ce bâzâie întruna. Iar dacă se întâmplă ca, în timpul ăsta, să apară altul care să se bucure de recunoaştere şi, totodată, să fie luat în serios, cineva care pare să nu merite...

— Ai înnebunit?

Vocea producătoarei s-a întrerupt, dar glasul Annikăi a răsunat în încăpere:

— Karin, a zis ea, ai analizat mai mult decât oricine mecanismele care controlează faima. Cred c-ai ajuns la capătul puterilor. Pe Michelle Carlsson o vedea toată lumea, dar pe tine nu te vedea nimeni.

Annika şi Karin s-au uitat fix una la alta, peste capetele celor îndoliaţi.

— Karin, te înţeleg, a zis jurnalista. Ştiu ce te-a împins spre asta. Îl înţeleg şi pe Cain. Dacă eşti invizibil pentru un timp

îndelungat, îţi pierzi umanitatea. Iar în final, ai face orice numai ca să arăţi că exişti.

Karin Bellhorn a clipit. Annika a văzut-o clătinându-se pe picioare.

— Revolverul era pe podea, a zis Annika. L-ai ridicat. Era lipicios, cu toate că nu ştiai de ce.

Producătoarea n-a scos niciun cuvânt, se auzea numai şuierul emis de căile ei respiratorii.

Annika a închis ochii şi şi-a imaginat scena, receptând evenimentele şi lăsându-se pătrunsă de ele.

— Ai ridicat revolverul, a zis ea. N-ai simţit greutatea, ci doar răceala fierului. Era imponderabil, o prelungire a braţului tău.

Karin Bellhorn a dat să spună ceva, dar n-a reuşit să scoată niciun sunet.

— Michelle era în faţa ta, nimicindu-te prin cuvinte. Ştiai prea bine că, dacă o lăsai să continue, aveai să mori.

Producătoarea s-a uitat la ea cu gura căscată.

— Ori mureai tu, ori ea, a zis Annika. Şi ţi-a fost atât de uşor să apeşi pe trăgaci, că aproape că nici n-ai simţit. Ai privit-o în ochi în timp ce se dădea în spate, de la impact, şi ai văzut că n-a înţeles. A murit fără să înţeleagă nimic.

Karin Bellhorn se albise la faţă şi se chinuia să-şi tragă sufletul.

— Iar apoi ai auzit bubuitura, ai simţit pistolul ricoşând şi mintea ţi s-a golit pe loc. Erai conştientă de ce se întâmplase şi ştiai că era un lucru rău. Nu-i aşa, Karin?

Vocea Annikăi era o şoaptă purtată de parfumul florilor.

— Am vrut doar s-o fac să tacă, a zis Karin Bellhorn.

Anne Snapphane se uita ţintă la monitor: Annika era cocoţată pe pervaz, iar capetele din mulţime îşi luaseră privirile de la Karin şi se uitau acum la jurnalistă. Iluminat de razele soarelui care pătrundeau pe fereastră, corpul ei părea înconjurat de o aură, iar părul devenise translucid şi strălucea.

Annè a tras aer adânc în piept, constatând că i se mai potoliseră crampele. În schimb, începuseră să-i tremure picioarele, aşa că s-a aşezat cu grijă printre sacii cu casete, respirând

superficial. Avea sentimentul că o aruncase cineva de pe o stâncă şi, cu toate că fusese în cădere liberă, scăpase.

— Ce dracu' crezi că faci?

De după o grămadă de probe sechestrate şi restituite, şi-a făcut apariţia Nemuritorul. Chipul lui vădea un amestec de machiaj, confuzie şi furie. Cravata argintie a bărbatului nu mai era de mult dreaptă.

Anne a dat să spună ceva, însă, negăsindu-şi cuvintele, s-a rezumat la a-şi drege glasul. Cu ochii în podea, a simţit că-i dau lacrimile.

— Nu e mâna mea, a şoptit ea.

— Nu mă lua cu d-astea! a spus Nemuritorul cu furie în glas. Tipii din cabina de montaj au verificat absolut fiecare sursă. Ai ramificat circuitele normale şi ai difuzat sunetul folosind transformatorul.

Anne s-a uitat în sus, lacrimile împăienjenindu-i privirea.

— N-am împuşcat-o eu! M-am dus la car să văd dacă e acolo, dar n-am omorât-o eu.

A lăsat capul în jos şi lacrimile i-au curs în poală. Sunetul paşilor de pe coridor au făcut-o să se adune. A dus dosul palmei la nas, ştergându-şi lacrimile şi mucozităţile, apoi a dat cu mâna pe blugi şi s-a ridicat, clătinându-se.

Prin uşa îngustată de sacii aşezaţi în prag, Anne a zărit expresia nerăbdătoare şi aprobatoare de pe chipul lui Q.

— Tre' să mutăm de aici gunoaiele astea!

— Hei, hei, mai cu grijă! a avertizat Nemuritorul.

Sacii au zburat afară, pe culoar. Palid la faţă, dar hotărât, inspectorul Q stătea acum în faţa Annei.

— Annika a zis că aţi găsit o bandă-ghid cu indicaţii date prin sistemul de intercomunicaţie care era pornit în car în noaptea crimei.

Anne Snapphane a simţit un nou val de panică plecându-i din stomac spre genunchi şi, totodată, spre umeri. A înghiţit în sec şi a dat aprobator din cap.

— Presupun că discuţia care s-a auzit în sala de conferinţă era chiar de pe caseta aia, nu?

Anne a încuviinţat iar din cap.

— Inginerii de sunet au zis că respectiva casetă trebuie să fi fost redată de aici. Bănuiesc că nu sunteţi străină de asta, nu-i aşa?

Anne a încercat să-şi tragă sufletul, s-a aplecat, a apăsat butonul de ejectare al aparatului de redare VHS, iar apoi i-a înmânat caseta lui Q.

— Nu aşa trebuie să decurgă lucrurile într-o anchetă, să ştiţi! a zis el, cu dinţii încleştaţi.

— Îmi pare rău, a spus ea, uitându-se în podea şi simţind în continuare privirea arzătoare a poliţistului.

Inspectorul a pus caseta într-o pungă de probe.

— O să ne auzim cât de curând! a spus el, ieşind din încăpere.

Din spatele monitoarelor, Nemuritorul s-a uitat la grămada de casete şi de hârtii, iar apoi şi-a îndreptat cravata. A scos un oftat, şi-a netezit sprânceana şi apoi a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. S-a întors şi şi-a croit drum spre ieşire.

Privindu-l cum se îndepărta, Anne şi-a dat seama de un lucru evident.

— Am rămas fără producător, a zis ea. Ce facem cu emisiunea de sâmbătă?

Nemuritorul s-a întors panicat spre ea. Şi-a trecut limba peste buze de câteva ori, iar gândurile i-au săgetat mintea ca nişte fulgere.

— Dumnezeule, a zis el. Ce ne facem?

— Am strâns majoritatea materialelor, a zis Anne pe un ton plictisit. Aş putea să fac o copie brută cu toţi timpii de intrare şi de ieşire şi să pun totul laolaltă.

— Ce-ar fi să faci montajul final? a întrebat Nemuritorul. Că doar ştii cum se face!

Din cale-afară de surprinsă, Anne a inspirat scurt şi s-a aşezat. Era o ocazie cu care nu s-ar mai fi întâlnit a doua oară!

— Vreau un salariu de producătoare şi o maşină de serviciu! a zis ea numaidecât.

N-aveau cum s-o retrogradeze iarăşi.

Şeful a privit-o cercetător şi a expirat aerul încet, în semn de dispreţ.

— Karin m-a avertizat dintotdeauna în privinţa ta. Spunea că de-abia aştepţi să-i iei locul. Bine făcea că te ţinea sub ochi. Nu ţi-e ruşine să profiţi de situaţia ei?!

— Cine vorbea! a contracarat Anne.

Dând de lumină, Annika s-a oprit şi a ascultat şuierul scos de uşile care se închideau în urma ei, sigilând praful şi aerul rece al aparatului de aer condiţionat din redacţie.

Urma să aibă opt zile libere.

A expirat şi a clipit în soare, simţindu-i căldura. Vântul încetase, transportând spre alte părţi presiunea joasă cauzată de Atlantic şi lăsând cale liberă unui val de căldură ce venea dinspre Rusia. Şi-a dat jos puloverul şi aerul cald de vară i-a mângâiat pielea şi părul. Şi-a pus geanta pe umăr şi a pornit încet către Rålambshovsparken. Pentru prima oară de la începutul verii, aerul avea un miros de asfalt încins. A inspirat adânc şi a zâmbit. Mama-natură a reacţionat, delirând de dor, cu o explozie de arome, culori şi insecte.

Ziarul şi Michelle Carlsson rămăseseră undeva în urmă, dispărând ca într-o ceaţă. Când plecase din redacţie, o lăsase ca într-un vid: Torstensson rămăsese în biroul lui, Schyman se gândea la cine ştie ce. Se zvonea că urma o nouă şendinţă a consiliului director.

N-au lăsat-o să scrie despre înmormântare, din moment ce apăruse la televizor. În schimb, Sjölander i-a luat un interviu — ceea ce i s-a părut ciudat şi totuşi prudent.

— De ce ai luat-o la întrebări pe Karin Bellhorn tocmai din partea cealaltă a sălii? o întrebase el.

— Pentru că intuiam răspunsurile, a răspuns Annika, şi am vrut să le afle şi ceilalţi.

Spunea adevărul, iar un al doilea motiv fusese Anne Snapphane:

— Mulţumesc! îi şoptise Anne când se întâlniseră ulterior, pe culoarul din spatele sălii de conferinţe. M-ai salvat! Era cât pe ce s-ajung o criminală în ochii tuturor, pentru totdeauna. Nu s-ar fi întrebat nimeni dacă e sau nu adevărat, lumea ar fi zis doar: „Hmm, Anne Snapphane... Nu e aia acuzată de crimă la televizor?".

Golful Riddarfjärden s-a ridicat în talazuri şi apoi s-a prăvălit la loc, suprafaţa apei lucind precum cioburile de oglindă spartă. Annika a scotocit prin geantă după ochelarii de soare, însă nu i-a găsit. Plimbându-se pe malul apei beată de fericire, a chiuit

din toţi rărunchii, neluând seama la o băltoacă şi călcând direct în ea.

Q fusese puţin supărat, dar nu atât de mult pe cât se aşteptase. O mărturie publică nu era deloc un lucru rău, oricât de nulă ar fi fost din punct de vedere juridic.

În cadrul interogatoriului iniţial, Karin Bellhorn încercase să se fofileze, susţinând că arma se descărcase accidental, fără premeditare, fapt care, de altfel, nu prea avea sens.

— O să înfunde puşcăria! i-a spus Q, sunând-o de pe mobilul ieftin pe care-l ţinea la sediu. N-are cum altfel! O să înfunde puşcăria.

Annika a traversat piaţa Kungstorget, trecând de sediul poliţiei şi văzând închisoarea Kronobergshäktet din partea de sus a complexului. Oare unde-o fi fost Karin Bellhorn? Gândul a înfiorat-o, făcând-o să se clatine pe picioare. Întunericul i-a coborât în piept şi a înghiţit puternic în sec ca să-l îndepărteze. A grăbit pasul; tocurile înaintau de-a lungul trotuarului şi briza îi răvăşea părul.

Copiii se jucau afară. Ellen era în ţarcul cu nisip, având pe ea un scutec, un tricou şi o pălăriuţă de soare. Kalle se dădea pe tobogan. Era desculţ şi foarte vesel. I-a zărit pe amândoi deodată — pe ei şi pe nimeni altcineva. Două chipuri senine. A alergat spre ei: bucuria Annikăi de a-i regăsi era egală cu cea a copiilor care-şi regăseau, la rândul lor, mama. I-a îmbrăţişat şi i-a legănat pe amândoi deodată. Le-a sărutat mânuţele pline de nisip şi obrajii mucoşi în cel mai firesc mod.

I-a informat pe cei de la grădiniţă că, în restul săptămânii, copiii aveau să lipsească, poate chiar şi săptămâna următoare. Mergeau cu toţii agale pe trotuarul însorit de pe Scheelegatan, îndreptându-se spre magazin. Ellen era obosită şi tăcută. S-a ghemuit în cărucior, băgând degetul în gură. Kalle sporovăia întruna. Curând avea să obosească, devenind irascibil. Annika se simţea ca şi cum n-ar mai fi atins pământul cu picioarele. Simplul fapt că era alături de copii într-o zi de vară o făcea să plutească. La adăpostul răcorii din supermarket, a cumpărat pui şi lapte de cocos, îngheţată şi câteva beri. Apoi a zorit către casă pe Hantverkargatan; aşezat pe suportul pentru picioare al căruciorului,

Kalle cânta vesel. Senzaţia de fericire a persistat până în momentul în care Kalle a vărsat sos de peşte pe podea, iar Ellen a făcut caca.

Când l-a auzit pe Thomas băgând cheile în uşă, Annika s-a încordat dintr-odată şi ultima picătură de fericire s-a evaporat. Copiii mâncaseră, Ellen adormise, iar Kalle era îmbrăcat în pijama. Annika a cercetat bucătăria dintr-o privire, a inspectat felul în care arăta copilul, iar apoi şi-a impus să înceteze.

Nu era deloc potrivit s-o judece sau să-i critice standardele de curăţenie, iar ea nu trebuia să-i permită una ca asta.

Era în bucătărie când l-a văzut intrând. Şi-a dat seama că şi Thomas era într-o dispoziţie similară cu a ei.

A sărutat-o; avea buzele reci.

— Stai să vezi câte am să-ţi povestesc!

— Şi eu la fel, i-a zis ea.

S-a întors şi l-a ridicat, bucuros, pe Kalle în braţe.

În timp ce Annika i-a citit o poveste lui Kalle, Thomas a reîncălzit nişte pui în cuptorul cu microunde. Carnea era preparată cu chili şi coriandru murat, aşa cum o învăţase el. Annika a pus ursuleţul alături de copil, l-a sărutat de noapte bună şi l-a mângâiat pe obraz.

A intrat în camera de zi simţindu-şi trupul şi sufletul goale, iar briza care pătrundea prin fereastra deschisă i-a trecut peste braţele dezgolite. S-a aşezat pe canapea, lângă Thomas, care era înarmat cu chipsuri şi cu telecomanda, şi s-a lăsat invadată de aroma văratică a oraşului. Mesteceni şi funingine, liliac şi gaze de eşapament. Sunetele străzii erau intermitente, o maşină a avut destul timp să dispară până să apară următoarea, dar, cu toate astea, zgomotele erau mai distincte şi mai incisive decât de obicei.

La televizor, prezentatorul suedez al emisiunii *Pericol*, Magnus Härenstam răspundea la întrebările pe care le puneau invitaţii.

Annika s-a rezemat de canapea şi a închis ochii.

— M-au angajat, a zis Thomas.

L-a privit şi i-a zâmbit.

— Ţi-am zis eu c-o să te angajeze — înseamnă că-i duce mintea cât de cât!

— M-am îndoit de asta.

— Felicitări! Mai întâi Seul, acum asta. Dar cum s-a întâmplat?

— Păi, ţi-am urmat sfatul, le-am zis de broşurile cartonate şi că trebuie să-i convingem pe toţi că am avut dintotdeauna aceeaşi poziţie.

Surprinsă, Annika a ridicat din sprâncene.

— Parcă ziceai că nu e o idee prea bună!

Thomas s-a uitat la ecranul televizorului, iar faţa i-a devenit mai rozalie.

— Bine, acum, n-am pus problema chiar ca tine. Totul ţine de exprimare.

Aşezată lângă el, Annika privea fără să vadă şi asculta fără să audă. Îşi savura băutura aproape de el, ocrotită de căldura lui.

Puţin după ora 19:30, Thomas a schimbat canalul. Rataseră rezumatul iniţial al ştirilor, iar ştirea principală era deja în desfăşurare. Pe ecran era Ambasada Rusiei, aşa cum se vedea din interiorul biroului lui Torstensson.

Annika s-a îndreptat de spate şi s-a aplecat în faţă. Focalizarea a căzut pe redactorul-şef, transpirat, iar în spatele lui atârna o pictură cu un nud de femeie.

— Domnule Torstensson, a zis Mehmed de undeva din afara cadrului, puteţi să-mi spuneţi, vă rog, care este poziţia tabloidului *Kvällspressen* faţă de infracţiunile de ordin economic?

Torstensson şi-a dres glasul:

— Infracţiunile sunt un stigmat social în orice sistem democratic, a răspuns Torstensson. Una dintre obligaţiile fundamentale ale presei e să investigheze infractorii din toate păturile sociale şi să-i dea în vileag.

— Şi eu care credeam că asta-i treaba poliţiei! a comentat Annika, deloc conştientă că şi Schyman afirmase exact acelaşi lucru puţin mai devreme.

— Ce părere aveţi dumneavoastră, personal, despre oamenii din interior care fac afaceri ilicite?

Limba redactorului-şef a şerpuit de câteva ori pe buzele sale, în timp ce căuta să se facă mai comod în scaun.

— Orice infracţiune trebuie investigată, a zis el, cu ochi mari. E o premisă elementară a oricărui...

— Se pare că n-aţi înţeles întrebarea, l-a întrerupt Mehmed pe un ton calm. Mă interesează să aud părerea dumneavoastră personală.

Torstensson a tăcut. Transpira abundent.

— Şi de ce, mă rog?

— Mi-a ajuns la urechi informaţia că eraţi conştient, în avans, de o anumită consecinţă pe piaţa bursei, care urma să fie făcută publică prin raportul din cel de-al doilea pătrar, adică pe 20 iulie anul trecut.

Annikăi i s-a aprins un bec mare în cap. *Dumnezeule, acu'-i acu'...*

Torstensson a înghiţit în sec şi a dat din cap.

— Vă contrazic, a zis el. E o minciună!

— Vă asigur că nu e deloc o minciună, a zis Mehmed. Am o sursă de mare încredere. Şi, de vreme ce aţi vândut acţiunile în data de 19, sunteţi vinovat de comerţ de bursă ilicit.

Annika s-a uitat ţintă la faţa asudată a lui Torstensson, care de-abia mai reuşea să respire. Redactorul-şef făcuse ochii şi mai mari. În privirea lui, Annika a dibuit panică şi gânduri fulgerătoare.

— E o minciună sfruntată! a zis el. Nu ştiu despre ce vorbiţi!

— Atunci, cum se face că v-aţi vândut tot pachetul de acţiuni, mai precis 9 200, în data de 19 iulie, cu o zi înainte să fie făcut public raportul?

Redactorul-şef a dat din cap.

— Aşa s-a nimerit, a zis el. Îmi propusesem de mult să scap de ele.

— Miercuri, pe 19 iulie, aţi vândut 9 200 de acţiuni de la Global Future la o cotă de 412,50 de coroane suedeze, câştigând, aşadar, 3 795 000 de coroane suedeze. În ziua imediat următoare, adică joi 20 iulie, a fost făcut public raportul pentru al doilea pătrar, iar cota acţiunilor a scăzut cu douăzeci şi opt la sută, ajungând la 297 de coroane. Deci, acelaşi pachet de acţiuni valora acum 2 732 400 de coroane suedeze.

Chipul lui Torstensson vădea sentimente de ezitare şi de frică, în timp ce-l asculta pe Mehmed. Când i-a răspuns, a vorbit pe o voce care ascundea dispreţ.

— Ideea e să vinzi la timpul potrivit, a zis el. Asta înseamnă să joci la bursă!

— Ce idiot! a zis Thomas.

— Aţi câştigat mai mult de un milion de coroane suedeze făcând tranzacţia pe nouăsprezece şi nu pe douăzeci ale lunii! a zis Mehmed.

— O nimica toată! a spus Torstensson.

— Mă îndoiesc că cititorii dumneavoastră sunt de aceeaşi părere. În plus, compania-mamă a declarat că n-o să mai sprijine compania financiar, deci cota a ajuns aproape la zero. Şi eraţi conştient şi de asta!

— Asta-i calomnie! a exclamat redactorul-şef, dând să se ridice şi să plece.

— Până pe întâi ianuarie, cota acţiunilor la Global Future a ajuns la 59 de coroane suedeze, iar azi e de numai 37 de coroane. În prezent, acţiunile dumneavoastră ar fi valorat 340 000. Graţie comerţului ilicit la bursă pe care l-aţi întreprins, sunteţi mai bogat cu 3 milioane de coroane suedeze.

— N-am de gând să vă mai ascult! a zis Torstensson, atât de supărat, că de-abia mai era în stare să deschidă gura.

În momentul acela, s-a produs o schimbare de perspectivă. După ce focalizase exclusiv faţa lui Torstensson, camera de luat vederi s-a mişcat în aşa fel, încât l-a arătat pe Mehmed ridicându-se, trecând pe lângă masa de conferinţă şi oprindu-se în dreptul dulapului. În cadru a apărut pentru câteva secunde o altă cameră, alături de o grămadă de cabluri încâlcite şi câţiva oameni.

— Uite-l pe Schyman! a exclamat Annika, făcând un semn cu degetul înspre ecran. Era acolo, în spatele cameramanului. L-ai văzut?

Thomas i-a făcut semn să tacă.

— Uite, a zis Mehmed, arătând înspre o mapă din dulapul lui Torstensson. Aici, în mapa asta, sunt minutele de la şedinţele consiliului director de la *Kvällspressen*, nu-i aşa?

— Cum îndrăzniţi! a zbierat Torstensson, ridicându-se de pe scaun. Atât vă trebuie, să puneţi mâna pe mapa aia, şi vă acuz de încălcarea proprietăţii!

— Oho, a zis Annika. Da' văd că e la curent cu clasificarea infracţiunilor, nu glumă!

Mehmed a băgat mâna pe sub geaca lui neagră de blugi şi a scos din buzunarul interior o foaie de hârtie împăturită.

— Nu e nevoie, a zis el. Am la mine o copie după minutele şedinţelor ţinute de consiliul director pe 27 iunie anul trecut, în care scrie negru pe alb că aţi luat parte la întrunire şi că aţi luat la cunoştinţă informaţia respectivă. Aveţi ceva de spus în apărarea dumneavoastră?

Stând în mijlocul încăperii, Torstensson se clătina încet pe picioare.

— Dacă am ceva de spus?

— Da, la ce vă gândeaţi? Ce simţeaţi? Ce v-a împins să riscaţi tot, ca să obţineţi un profit mare pe piaţă, să faceţi peste un milion de coroane suedeze?

Redactorul-şef şi-a scos lavaliera, a jucat-o în picioare şi a ieşit pe uşă afară.

— Dumnezeule, a zis Thomas, cum l-a demascat! Mehmed ăsta e al dracului de bun! Cum naiba de a aflat toate astea?

Simţind c-o trec apele, Annika a înghiţit în sec.

Prezentatorul şi-a făcut iarăşi apariţia pe ecran, rezumând întâmplarea.

— Redactorul-şef de la *Kvällspressen*, Torstensson, şi-a dat demisia în această seară, ca urmare a investigaţiei pe care a făcut-o echipa de ştiri a postului nostru de televiziune, dezvăluind detalii semnificative cu privire la comerţul ilicit de bursă pe care l-a întreprins acesta. Problema este acum în atenţia poliţiei. În urma unei întruniri speciale a consiliului director de la *Kvällspressen*, Anders Schyman, un vechi angajat al companiei, a fost învestit în funcţia de redactor-şef, respectiv director executiv al publicaţiei. După ştiri, vom relata mai în amănunt despre acest incident, în cadrul unei transmisiuni live de la faţa locului.

Ştiristul a trecut la o nouă foaie de hârtie.

— Ce ştire! a zis Thomas, uitându-se la Annika. Pur şi simplu, nu înţeleg cum de reuşiţi voi, jurnaliştii, să aflaţi tot!

Annika i-a făcut semn să tacă. Pe ecran a apărut un nou segment video: sala de conferinţe de la sediul televiziunii Zero, împuşcătura asurzitoare, camera de luat vederi deplasându-se intermitent pe deasupra publicului, chipul lui Karin roşu ca sfecla.

— Pentru numele lui Dumnezeu? a zis ea. E o înscenare! Nu vedeţi?

Un decupaj din alt unghi: Annika îşi auzea vocea ca prin vis, nerecunoscând-o.

— Cain şi Abel. Primul şi cel mai vechi motiv de crimă din istoria lumii.

Un cadru strâns cu Karin Bellhorn aplecându-se în faţă şi afişând o privire agresivă.

— Adică ce vrei să insinuezi? Că aş fi ucis-o din pură invidie?

Camera de luat vederi a tremurat, iar pe ecran a apărut Annika, cocoţată pe pervaz.

— Dumnezeule mare! a zis Thomas, cu gura plină de chipsuri. Eşti la televizor!

— Nicidecum! a zis Annika. E mult mai mult decât invidie!

— Stinge-l! a zis Annika pe un ton supus.

— De ce?

— Habar n-ai ce vorbeşti! a ţipat Karin Bellhorn din televizor.

— Te rog!

Thomas a oprit televizorul.

— E greu să te vezi pe sticlă?

Annika a dat aprobator din cap.

— Karin a mărturisit — ea a omorât-o.

— Ştiai că a fost mâna ei?

Annika s-a lăsat pe spate.

— Un timp, am crezut c-a fost mâna Annei.

Au rămas tăcuţi o vreme, ascultând sunetele verii, sorbindu-i lumina şi parfumurile. Thomas i-a luat mâna şi a sărutat-o în palmă.

— Iartă-mă, a zis el. Iartă-mă, te rog...

Annika n-a zis nimic, uitându-se în jos, la coapsele ei.

— M-am purtat..., a început el, apoi a înghiţit în sec, căutând cuvintele potrivite. Ca un prost. Şi nu e bine. Mi-am pierdut încrederea în mine.

— Ţi-ai pierdut încrederea în noi, a zis ea, aruncându-i o privire fugară şi constatând că suferea îngrozitor.

— Nu doar în noi. Mi-am pierdut încrederea în tot — nu mai ştiam ce e cu viaţa mea.

Chipul lui Thomas a fost învăluit de părul lui lung. Annika a întins mâna şi i l-a aranjat la loc. Apoi, i-a întâlnit privirea, speriată şi întunecată.

— Cu toate că făcusem de mult o alegere, de care însă am încetat să mai fiu conştient. V-am ales pe tine şi pe copii, au trecut mai bine de patru ani de când am ales să fiu cu tine. Dacă vrei să ne căsătorim, dacă e atât de important pentru tine, atunci aşa o să facem.

Annika a dat din cap.

— Nu, a zis ea. Trebuie să-ţi doreşti şi tu.

— Îmi doresc, însă nu vreau nimic fastuos. Am mai făcut asta o dată şi mi-a ajuns!

Annika a ridicat ochii spre el şi a dat aprobator din cap.

— Dacă vrei, putem să ne căsătorim la Ambasada Suediei din Seul, a zis Thomas. Am luat deja legătura cu ei şi au o fereastră pe zece septembrie.

Annika s-a ridicat numaidecât în picioare pe canapea şi a clipit.

— Dar nu pot să vin în Seul! Am de muncă şi, în plus..., ce-o să facem cu copiii?

— Ai mei.

— Crezi c-ar vrea?

— Păi, doar sunt nepoţii lor. Cât despre muncă, nu-ţi face probleme — preşedintele Statelor Unite vine pe doişpe, în Coreea. Poţi să mergi ca parte a delegaţiei de presă care-l însoţeşte în Panmunjon, la Podul Fără de Întoarcere de la Paralela 39, iar de acolo mai departe, în Peking, unde o să tot ţină prelegeri...

Annika a dat din cap, zâmbind cu tristeţe.

— Ar fi minunat, a zis ea. Dar ziarul nu m-ar trimite niciodată în Coreea în interes de serviciu.

— De fapt, l-am sunat deja pe Schyman şi a fost de acord să mă ajute cu micul meu complot. A zis că, dacă vrei, te trimite şi-n Hawaii. Se vede treaba că e tare mândru de tine!

Annika a clipit, a pus lucrurile cap la cap şi s-a gândit puţin la implicaţiile gestului său.

Schyman voia s-o recompenseze. Cu un mariaj, în schimbul funcţiei de redactor-şef.

Annika a sărit în sus.

— Să-ţi mai aduc o bere?

Thomas a tras-o aproape de el şi a sărutat-o.

— Te rog, spune-mi că mergem, a zis el. Îmi doresc atât de mult!

A sunat telefonul şi Annika s-a eliberat din braţele lui, ducându-se în bucătărie, să ia o bere din frigider. A ascultat şuierul ritmic ce venea de la maşina de spălat vase, sunetele din curte, care intrau pe fereastra deschisă, sistemele de ventilaţie, ţipetele copiilor, zgomotul unei alarme.

Ancorată puternic în prezent, bucuroasă de ziua pe care o trăia, Annika a închis ochii.

— Annika? La telefon!

A tras aer de câteva ori în piept şi s-a întors în sufragerie.

— Annika Bengtzon?

Vocea i se părea cunoscută, dar nu ştia de unde s-o ia.

— Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte, ne-am văzut de câteva ori zilele trecute, la Yxtaholm, şi chiar şi azi, la comemorare...

Era Nemuritorul.

— Vă rog să sunaţi în redacţie, a zis ea numaidecât, aruncându-i o privire fugară lui Thomas. Nu m-am ocupat eu de articolul despre ceremonie. Dacă aveţi vreo problemă în sensul ăsta, vă rog să vă adresaţi redactorului de noapte.

— Aaa, nu, nu de asta vă sun, a zis directorul executiv al televiziunii. Vedeţi dumneavoastră, tipii din Londra au văzut imaginile cu ceremonia de azi. Dumneavoastră v-aţi uitat la TV?

Annika şi-a dres glasul numaidecât.

— Da, a zis ea, dar foarte puţin.

— Ei bine, să ştiţi c-au fost impresionaţi. Nu vezi prea des un diamant neşlefuit şi totuşi atât de strălucitor.

— Ce? a zis Annika, ducând o mână la frunte.

— Căutăm pe cineva care s-o înlocuiască pe Michelle, care să preia *Divanul femeilor* şi să ducă emisiunea mai departe în acelaşi spirit. Am vrea să veniţi la o probă de citit pe prompter — cum vi se pare?

— Cine? Eu?

Nemuritorul a tras calm aer în piept.

— Ni se pare că aveţi multă charismă. Când sunteţi pe sticlă, străluciţi, aveţi prezenţă de spirit! V-aţi gândit vreodată să vă reprofilaţi?

Annika şi-a frecat fruntea şi a căscat de câteva ori după aer, ca un peşte pe uscat. Privind-o cu surprindere din capătul celălalt al canapelei, Thomas a clipit.

— Ce e asta, o glumă? a reuşit ea să zică.

— Nici vorbă! a spus Nemuritorul, cu o oarecare nervozitate în glas. Pe zece septembrie o să înceapă sezonul din toamnă, aşa că trebuie să-i dăm bătaie cu audiţia şi cu contractul. Apropo, aveţi manager?

— Ăăă, nu..., a zis Annika, din ce în ce mai tulburată.

— Atunci, permiteţi-mi să vi-l recomand pe Sebastian Follin, întrucât e disponibil, acum că... Mă rog, ştiţi dumneavoastră.

Annika a analizat puţin propunerea, absorbită de ceea ce putea să-i aducă faima.

Prezentatoare de emisiune. Premiere. Bani. O companie proprie de producţie. O carieră internaţională. Mecanismele care controlează faima, să ajungă în ochiul critic al publicului.

— Îmi pare rău, a zis Annika, uitându-se ferm la Thomas. E absolut imposibil! Pe zece septembrie mă căsătoresc.

Râsul Nemuritorului avea un timbru forţat.

— Asta durează o clipită! a zis el. Vă rămâne destul timp pentru emisiune.

— Cununia are loc la Ambasada Suediei din Seul, l-a lămurit Annika.

Anders Schyman, care nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, s-a întors pe călcâie şi a ieşit din acvariu. A închis uşa glisantă, anticipând inconştient zgomotul de sucţiune al glisierelor de cauciuc, ce prevestea că locul era zăvorât şi el, liber să meargă mai departe.

Finito.

Se terminase.

Izbutise.

A respirat adânc şi prelung. Plămânii parcă refuzau să se umfle, întrucât dădeau pe dinafară de uşurare sufletească şi de ultimele urme ale supărărilor până atunci înăbuşite.

Mâine, o echipă avea să-i mute lucrurile în biroul de pe colţ, cu vedere spre Ambasada Rusiei. Punând cheile în buzunarul interior, Schyman a simţit cum se legănau, grele, peste coastele lui. Apoi s-a uitat la biroul de ştiri şi la redactori.

I-a privit în ochi pe toţi.

Deplasându-se cu paşi egali şi cu trupul uşor aplecat în faţă, s-a îndreptat spre ieşire. Redactorii şi reporterii, desenatorii artistici şi editorii foto, fotografii şi centraliştii — organismul viu care era redacţia îl urma peste tot într-un nou fel.

— Am schimbat antetul companiei, a zis Jansson, ieşind din fumoar cu o mână încă înăuntru şi fumul de ţigară şerpuind în sus, spre ventilator.

Anders Schyman, redactor-şef şi director executiv, a dat scurt din cap.

— Vezi că te sun la noapte, după doişpe! a zis el.

— Nu cred c-o să se mai modifice nimic, a zis redactorul de noapte, trăgând un fum din ţigară şi suflându-l la întâmplare spre fumoar. Titlul şi articolul de sus o să fie despre uciderea lui Michelle, interviul pe care ţi l-a luat Barbara Hanson o să fie pe centru, iar editorialul o să trateze problema lui Torstensson, cu comerţul ilicit la bursă.

O nouă aprobare din cap, o mână care a salutat. I s-a pus un nod în piept.

Când a trecut pe lângă biroul de primire, Tore Brand se uita ţintă la lumina albastră de pe televizor. TV Plus, o nouă redifuzare a ceremoniei de comemorare a lui Michelle Carlsson.

Prin mintea lui Schyman a trecut fulgerător un gând: *Oare cât avea să mai dăinuie?* Ăsta era etalonul măreţiei sale, o estimare făcută în decenii şi secole.

Nemuritorii.

Oare Michelle avea să se numere printre ei?

Când şi-a dat seama de absurditatea propriului gând, a izbucnit în râs — un hohot scurt care a răsunat între pereţii scării, căptuşiţi cu plăci ceramice. A coborât treptele două câte două.

Uşile automate s-au deschis dezvăluindu-i seara târzie de vară, aurie şi rece. Maşina l-a întâmpinat prin ciripitul ei electronic:

uşile sunt deschise, vă rog să urcaţi şi să nu uitaţi să vă puneţi centura de siguranţă, altfel va trebui să vă reamintesc.

Titanii dăinuie, s-a gândit el. *Ies învingători din lupta pentru putere şi scriu istoria.* Inventatorii, cei care schimbă planurile generaţiilor viitoare. Dictatorii şi despoţii veşnic dispreţuiţi. Liderii buni care aduc prosperitate şi fac legendă. Femeile, cele mai frumoase dintre ele, iubite de eroi şi celebrate de poeţi morţi.

A condus maşina încet prin oraş: asfalt, beţivi petrecăreţi şi lumini fluorescente.

Sunt un supravieţuitor, s-a gândit el.

Nemuritor, chiar dacă numai pentru o noapte.

Drumul era liber. Autostrada l-a transportat până în Nacka şi apoi mai departe, spre Saltsjöbaden.

În cele din urmă, Schyman a ajuns la mare, strălucitoare şi eternă.

Mulţumiri

Aceasta este o operă ficţională. Absolut fiecare personaj este o plăsmuire a imaginaţiei autoarei. Orice asemănare cu persoane reale este pură coincidenţă. Tabloidul *Kvällspressen* nu există în realitate, fapt valabil şi cu privire la televiziunea Zero şi la postul pe care am ales să-l numesc TV Plus. Ele au fost create după modelul câtorva organizaţii existente, dar modalitatea de reproducere a acestora în lucrarea de faţă este exclusiv produsul imaginaţiei autoarei.

Au existat câteva situaţii în care mi-am exercitat dreptul de autor în sensul de a plăsmui detalii legate de locurile existente, de rute şi de planurile de amplasare, pentru a-mi atinge scopul în cartea de faţă.

Profit de această ocazie pentru a le mulţumi tuturor celor care mi-au dovedit amabilitatea lor ajutându-mă şi răspunzându-mi la întrebări.

Aceştia sunt: Anders Carsfeldt, inginer de emisie prin car, cameraman, tehnician de car şi, per total, un fel de Stâncă a Gibraltarului în cadrul televiziunii TV4. Îi rămân datoare pentru că mi-a permis să cercetez platourile TV şi, de asemenea, pentru că mi-a oferit detalii tehnice legate de transmisiunea externă şi tehnologia ce ţine de televiziune.

Echipa Jelbe Production, care ne-a permis să analizăm carele TV.

Întregul personal de la castelul Yxtaholm din Södermanland. Mulţumiri speciale restauratorului Patrick Ameke, pentru serviciile

lui extraordinare şi pentru răbdarea cu care ne-a oferit informaţii.

Bengt Wingquist, şeful unităţii medico-legale a Departamentului Poliţiei Judeţene din Stockholm, căruia îi mulţumesc pentru împărtăşirea cunoştinţelor lui extraordinare referitoare la investigaţiile de la locul crimei.

Tor Petrell, inspectorul forţelor de poliţie din Stockholm, căruia îi rămân recunoscătoare pentru detaliile referitoare la procedurile de interogare şi de muncă ale poliţiei.

Gunilla Bauer, asistentă şi proprietară de afacere în insula Gällnö, căreia îi mulţumesc pentru informaţiile despre insulă şi despre istoria acesteia.

Henrik Olsson, avocat consultant în cadrul firmei Advokatfirman Peter Althin. Îi mulţumesc pentru informaţiile şi materialele juridice referitoare la libertatea presei.

Per Hultengård, avocat angajat de către Asociaţia Suedeză a Publicaţiilor de Presă, cu care am lămurit şi am discutat diversele scenarii referitoare la obligaţiile unui director executiv.

Sakari Pitkänen, redactor-şef şi director executiv la *Metro*, cu care m-am sfătuit pe tema drepturilor morale şi a obligaţiilor pe care le are redactorul-şef.

Mikael Aspeborg, director executiv al televiziunii OTW şi totodată soţul meu, care mi-a furnizat detalii practice referitoare la producţiile TV.

Peter Svensson, ofiţer de presă senior pentru autorităţile militare ale Suediei, căruia îi rămân datoare pentru informaţiile despre armele folosite de Armata Suedeză.

David Lagercrantz, scriitor şi totodată coleg de breaslă cu mine, care m-a ajutat să construiesc dialogurile despre bursă.

Nils Liliedahl, şef pe ramura de administrare a informaţiei la bursa din Stockholm, căruia îi mulţumesc pentru ajutorul dat la scenariile referitoare la comerţul ilicit de bursă şi demascarea lui.

Peter Sving, şef de operaţii la Registratura din Stockholm, care mi-a asigurat informaţii despre procedurile şi serviciile instituţiei.

Anna Borné, Mattias Boström, Cherie Fusser, Madeleine Lawass şi Anna Carin Sigling, care fac parte din editura mea,

Piratförlaget, şi cărora le mulţumesc pentru sprijinul şi munca lor rodnică.

Lotta Byqvist, asociata şi agentul meu de presă: dacă n-ai fi fost tu, n-aş mai fi prins ziua de mâine!

Karin Kihlberg, care continuă să pună lucrurile pe roate.

Bengt Nordin, agentul meu extraordinar, care a scos-o pe Annika în lume.

Sigge Sigfridsson, editor şi jurnalist, care a făcut posibil acest proiect.

Lotta Snickare, şefă pe ramura de dezvoltare a leadership-ului la Föreningssparbanken, căreia îi mulţumesc pentru consultanţă şi inspiraţie.

Jonas Gummesson, director executiv la TV4, care a răspuns la orice oră la întrebările mele bizare.

Jenny Nordin, redactorul web, care, prin creativitatea ei, aduce lizamarklund.net la zi.

Astrid Sivander şi Arne Öström, care s-au ocupat de corectură şi retuşuri.

Karolina Olsson, Fredrik Hjerling şi Mi Johansson, cărora le mulţumesc pentru eforturile lor în materie de fotografii, design şi machetare a copertelor, precum şi pentru machiajul meu.

Johanne Hildebrandt, jurnalistă, scriitoare şi prietenă dragă, căreia îi rămân datoare pentru discuţii, critici şi sprijin.

Anne-Marie Skarp, extraordinarul meu editor, pentru cunoştinţele ei vaste şi pentru instinctul în materie de chestiuni lingvistice.

Şi, ca întotdeauna, ultimul, dar nu cel din urmă: dramaturgul Tove Alsterdal: mulţumesc pentru lectură, critică, analiză şi încurajări. Mă însoţeşte peste tot! Fără tine, cărţile mele n-ar fi existat!

Vă mulţumesc tuturor!

Închei prin a spune că eventualele erori factice din această carte îmi aparţin, neîndoielnic, mie.

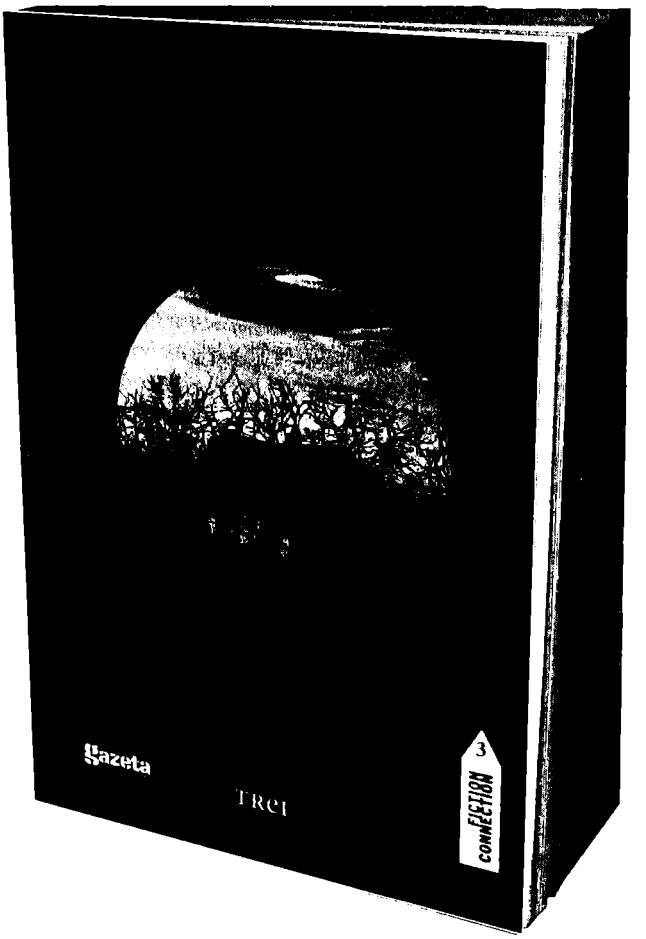
gazeta
TREI
3
FICTION
CONNECTION

Întoarcerea

Håkan Nesser

Titlul original: Återkomsten
Traducere de Constantin Dumitru Palcus

Într-o zi ploioasă de aprilie, un cadavru – sau ceea ce a mai rămas din el – este găsit de o fetiţă în pădure. Învelit într-un covor, cadavrul nu mai are cap, mâini şi picioare, ceea ce indică un criminal brutal şi metodic. Victima, Leopold Verhaven, a fost un atlet faimos până să fie condamnat pentru uciderea a două dintre fostele sale iubite. Totuşi, el şi-a susţinut fără încetare nevinovăţia. În mod ciudat, el fost ucis chiar în ziua eliberării sale din închisoare. Această ultimă crimă este mai mult decât enigmatică, iar inspectorul-şef Van Veeteren este hotărât să descopere adevărul, chiar dacă asta înseamnă să ia legea în propriile mâini.

Håkan Nesser este unul dintre cei mai bine vânduţi autori de romane poliţiste. S-a născut în 1950, în Suedia. Cărţile sale au fost publicate în 25 de ţări, bucurându-se de un succes fulminant. A fost recompensat cu Glass Key Award (2000). De asemenea, este singurul autor care a primit de trei ori Best Swedish Crime Novel Award. Cele mai multe dintre volumele seriei Van Veeteren au fost deja ecranizate. De acelaşi autor la Editura Trei au mai apărut: *Punctul lui Borkmann* şi *Cu ochii minţii*.

gazeta
TRCI
3
CONNECTION

Ura

Anne Holt

Titlul original: Pengemannen

Traducere de Doru Mareș

În Oslo e liniște și calm: sărbătorile de iarnă bat la ușă, oamenii sunt puși pe distracție, străzile sunt scăldate în lumini. Însă spiritul Crăciunului este alungat cu brutalitate de un șir de crime oribile: un imigrant care se prostituează, un artist plastic pe punctul să dea lovitura, o femeie-episcop ce militează pentru interzicerea avortului și alte câteva persoane cad pradă unor agresiuni ucigașe ce par, la prima vedere, fără legătură între ele. Experta în psihologie criminală Inger Johanne Vik și soțul ei, polițistul Yngvar Stubø, încearcă să deslușească secretele pe care victimele le-au luat cu ele în mormânt și care ar putea oferi explicația șirului de omoruri. Un martor neașteptat dar extrem de fragil aruncă o lumină nouă asupra acestui caz complex...

Anne Holt este o personalitate în Norvegia. A avut funcția de ministru al justiției și este avocat, jurnalist de televiziune și autoarea unor serii de romane polițiste ce au cunoscut un succes imens în țările scandinave și s-au vândut în peste 25 de limbi.

Seria – ai cărei protagoniști sunt anchetatorii Vik și Stubø – a fost ecranizată de Yellow Bird Productions AB.

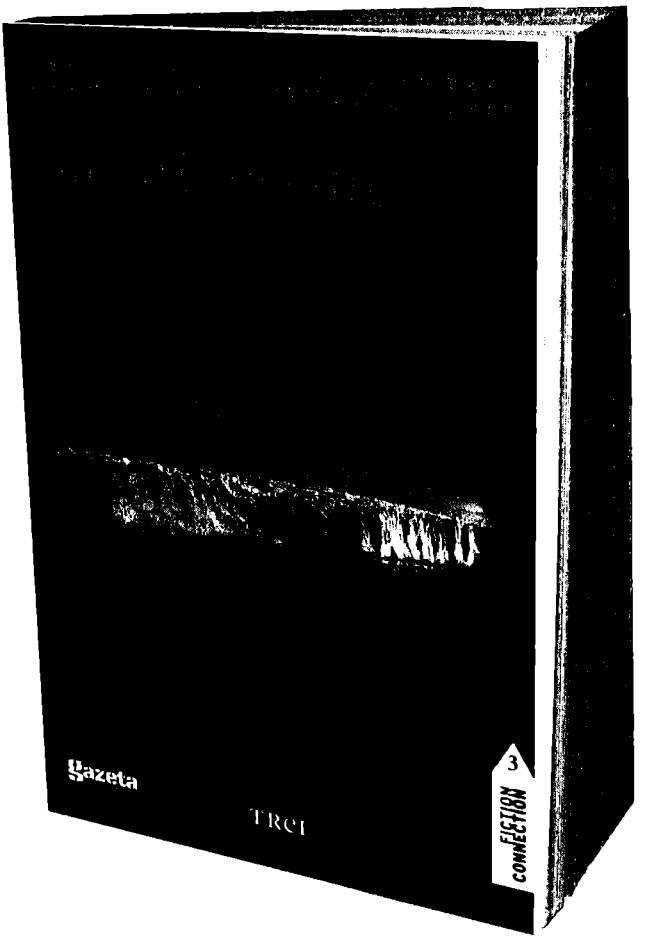
gazeta
TRCI
3
CONNECTION
FICTION

Zile întunecate

Yrsa Sigurdardóttir

Titlul original: Auðnin

Traducere de Laurențiu Dulman

Într-un loc izolat din Groenlanda, trei persoane dispar în mod misterios: o specialistă în geologie şi doi muncitori care lucrau la o instalaţie de foraj. Avocata Thóra Gudmundsdóttir împreună cu o echipă de specialişti pleacă la faţa locului pentru a investiga cazul – sunt nevoiţi să înfrunte ostilitatea faţă de străini a localnicilor din Kaanneq, un sat al cărui nume înseamnă „foame" în groenlandeză şi a cărui atmosferă sumbră pare că ascunde o istorie stranie şi înfricoşătoare.

Iniţial, **Yrsa Sigurdardóttir** a profesat ingineria la Reykjavík. Destinul ei a luat o turnură diferită în momentul în care a început să scrie cărţi pentru copii, cărţi care s-au bucurat de mare succes şi care au fost recompensate cu premii importante. A urmat însă un nou pas: literatura poliţistă. Seria al cărei personaj principal este avocata Thóra Gudmundsdóttir a făcut-o pe Yrsa celebră în lumea întreagă. Este publicată în zeci de ţări şi face parte din plutonul numărul 1 al autorilor scandinavi care au făcut în ultimii ani din literatura poliţistă nordică un trend, o modă, o putere.

De aceeaşi autoare, la Editura Trei au mai apărut romanele: *Suflete damnate* şi *Cenuşă şi pulbere*.

TREI şi Gazeta Sporturilor

Vă oferă o nouă selecţie din SERIA NEAGRĂ:
7 romane poliţiste de top!

Camilla Läckberg, *Piază rea*

Mons Kallentoft, *Toamna*

Rosslund & Hellström, *Răzbunarea lui Finnigan*

Irsa Sigurdardóttir, *Zile întunecate*

Anne Holt, *Ura*

Liza Marklund, *Prime-Time*

Håkan Nesser, *Întoarcerea*

LIZA MARKLUND

Annika Bengtzon, celebra protagonistă a romanelor polițiste semnate de Liza Marklund, este, de data aceasta, prinsă între propriile probleme de familie și revenirea, în forță, la muncă după un lung concediu de maternitate. Odată finalizate filmările pentru o nouă emisiune, Michelle Carlsson, o populară prezentatoare TV, este ucisă în apropiere de faimosul castel Yxtaholm. Cei doisprezece oameni care fac parte din echipa de filmare, printre care și Anne Snapphane, prietena cea mai bună a Annikăi, sunt, cu toții, suspecți de crimă. Fiecare dintre ei are un motiv personal sau profesional pentru care ar fi putut s-o ucidă pe Michelle Carlsson. Prinsă în investigație și redescoperind pasiunea pentru jurnalism, protagonista se dovedește a fi mereu cu un pas în fața poliției.

Născută pe 9 septembrie 1962 în Suedia, **Liza Marklund** este jurnalistă și autoare de romane polițiste. Este, de asemenea, coproprietară a Editurii Piratförlaget, a treia ca importanță din Suedia, și editorialistă la tabloidul suedez *Expressen*. A publicat opt romane în seria Annika Bengtzon, serie care i-a adus faima internațională.
Este ambasador UNICEF. Locuiește în Spania, cu soțul ei, Mikael.

De aceeași autoare, la Editura Trei au mai apărut: *Explozii în Stockholm*, *Studio 69*, *Fundația Paradis*.

ISBN 978-973-707-545-1

www.edituratrei.ro